

КАТРИН БЕЛАМИ ЛЯТОТО НА ТАЙНИТЕ

Превод от английски: Мая Дикова, 2002

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Джини удари рязко спирачки, колата поднесе леко и се закова на място. Отвори със замах вратата и хукна към ярко осветения вход на болницата. От напрежението и ужаса сърцето ѝ тупаше бързо и тежко, тъй като не знаеше какво щеше да открие вътре. Блъсна входната врата, остана неподвижна за около половин секунда, докато възприеме необичайно топлия и стерилен въздух на сградата, и се отправи с широка и твърда крачка към регистратурата, леко смутена от острия и рязък звук, с който обувките ѝ с високи токове разбиха тишината в притихналото фоайе.

— Извинете — започна, като едва си поемаше дъх, — майка ми е била приета при вас рано тази нощ след автомобилна катастрофа. Госпожа Синклер, Ан Синклер.

— Един момент.

Джини зачака и се постара колкото може да сдържи нетърпението си, докато служителката проверяваше някакъв списък с имена. В следващия момент тя вдигна поглед и се усмихна.

— Да, права сте! Настанена е в отделна стая, но ще можете да говорите с нея след няколко минутки. Моля, изчакайте малко.

— Значи е в съзнание? — Тя изпусна поетия въздух в шумна въздишка. — И не е ранена сериозно?

— По тялото ѝ има само незначителни контузии — увери я жената и Джини си отдъхна с облекчение.

Едва в този момент осъзна колко се беше уплашила пред вероятността да загуби единствения близък човек, когото имаше. Нямахше други роднини, нито братя или сестри, а баща ѝ се беше удавил преди три години при нещастен случай.

— Ако искате, можете да седнете ей там — посочи ѝ с химикалката си служителката. — Ще се обадя да дойдат да ви повикат.

— Да, разбира се, благодаря!

Джини си взе чантата, обърна се и едва не ахна от удивление. Два чифта еднакви зелени очи я гледаха с открита, враждебност.

Предположи, че са майка и син, понеже много си приличаха. После седна на една от облицованите с кожа пейки в чакалнята, възможно най-далече от двамата си неочаквани врагове, и се отпусна върху твърдата облегалка. Опита се да се съсредоточи в сплетените пръсти на ръцете си, но не успя, тъй като дори така усещаше как двата лепкави погледа я опипваха, изучаваха и преценяваха обстойно.

След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, тя се осмели да ги погледне. Жената, на средна възраст, с посивяла коса, но все още запазила елегантната си осанка, беше извърнала поглед. В профила на лицето ѝ се четеше твърдост и високомерие, устните ѝ бяха стиснати в знак на вътрешно неодобрение. Мъжът до нея обаче продължаваше да гледа към Джини и то... с явно презрение, помисли си тя и внезапно потрепери въпреки потискащата горещина. Но защо този напълно непознат я гледеше с такава омраза? С какво го беше заслужила?

Реши да рискува отново да погледне, като се надяваше, че се е объркала, но не беше. За секунда погледът ѝ се закова право в неговите очи, после устните му, пълни и доста по-чувствени от тези на майка му, се разкривиха в презрителна усмивка и той неприкрито я огледа от глава до пети, сякаш беше стока за продан. Джини усети как искреното ѝ удивление преминава в гняв.

Изправи се, вирна брадичка и дръзко погледна наглия непознат, чийто поглед в момента беше попаднал точно върху нежната цепнатина малко над ръба на деколтето ѝ. Как се осмелява, беснееше вътрешно тя, но не се подаде на порива си да кръстоса ръце пред гърдите си, за да ги предпази от нахалните зелени очи.

Разбира се, осъзнаваше колко необичайно изглежда в момента, тъй като беше пристигнала в болницата, след като току-що се беше прибрала вкъщи от едно парти у приятели. Не беше още свалила от себе си прекалено късата синя рокля, нито си беше махнала грима. Щом ѝ съобщиха за нещастния случай с майка ѝ, беше тръгнала незабавно. Но все пак бе сигурна, че предизвикателната ѝ външност не може да бъде причина за подобна враждебност. Джини се намръщи и отново се зачуди какво става, но накрая реши, че вероятно двамата бяха просто твърде разтревожени и изнервени от чакането на вести за свой приятел или близък.

После ѝ хрумна нещо друго — запита се дали майка ѝ имаше някаква вина за катастрофата. Може би Ан беше причината за раните

на член от тяхното семейство? При тази мисъл настроението ѝ още повече помръкна. Сигурно бяха чули името на майка ѝ, докато тя питаше служителката на регистратурата, а може би просто мразеха името Синклер.

Отвори уста да попита дали такъв беше случаят, но мрачният поглед на мъжа я възпря. След това внезапно скочи на крака и тръгна към регистратурата.

— Може ли да използвам телефона? — обърна се тя към служителката.

Искаше да се обади на Джо, жената, която заедно със съпруга си Барни беше хазайка на Джини и неин шеф във фирмата за вътрешно обзавеждане на сгради, която двамата притежаваха. Но по-важен беше фактът, че Джо беше станала приятелка на Джини, нещо като по-голяма сестра. Именно тя бе говорила с полицията, когато се обадиха оттам, и беше съобщила новината на Джини.

— Джини! — Джо вдигна слушалката още при първото позвъняване. — Как е тя?

— Все още не знам подробности, но май не е нещо сериозно — започна предпазливо да обяснява тя, като за всеки случай преплете суеверно показалеца и средния си пръст. — Ще остана тук, докато не я видя, така че не ме чакай! — продължи по-уверено.

Джо ѝ беше предложила да я придружи до болницата, но след два спонтанни аборта през последните години сега отново беше бременна и Джини беше настояла да си остане у дома.

— Добре — съгласи се Джо. — Карай внимателно на връщане!

— Разбира се. До скоро, Джо.

Остави слушалката и с неохота се върна на пейката в чакалнята. Посрещнаха я два още по-свирепи и мрачни погледа. Тя им отвърна, като на свой ред разгледа подробно физиката на мъжа от горе до долу, както беше направил той.

Макар и със завист, трябваше да признае, че силните черти на лицето, които беше наследил от майка си, много му отиваха; косата му беше лъскава и черна, на челото му беше паднала една-единствена непослушна къдрица; веждите му бяха тъмни и ясно очертани точно над правилния му нос и накрая тази изненадващо чувствена уста, в таква крещящо несъответствие със студената му твърда надменност. Всъщност, помисли Джини, без всякакво съмнение той беше ужасно

привлекателен. Разбира се, ако благоволяше да изтрие от лицето си тази презрителна усмивка!

Мъжът усети, че е наблюдаван, и рязко вдигна поглед към нея, а Джини трябваше да се насили да не отмести своя. Нещо повече, тя вирна отново брадичка и открито продължи да го оглежда и преценява. Макар че беше седнал, ако се изправеше, сигурно щеше да бъде по-висок от метър и осемдесет. Беше свалил якето си, а под ризата, която носеше, ясно се очертаваха широките му рамене и силната мускулатура на гърдите му.

Тя прехапа устни и погледна часовника си — колко ли още трябваше да чака? Потърка разсеяно слепоочията си и усети болката от умората и напрежението. После го хвана, че отново я наблюдава, изправи веднага раменете си, понеже не искаше да показва какъвто и да е признак на слабост пред този абсолютно непознат, който явно я беше намразил от пръв поглед.

Не беше свикнала да предизвиква такава реакция, особено у мъжете. Като оставим настрана ненужната женска суета, Джини знаеше много добре, че е надарена щедро с природна хубост, и сега почувства, че гордостта ѝ беше накърнена заради пренебрежителното отношение на този мургав непознат, който се отнасяше с презрително безразличие към крехкото ѝ, но сладострастно тяло, към големите ѝ сини очи с гъсти ресници и блестящия водопад от златисторуса коса, която нежно галеше красивото ѝ лице.

Сол Ланкастър не беше останал толкова безразличен към физическите красоти на Джини, както тя допускаше — все пак той беше един здрав тридесет и две годишен мъж и съвсем не беше сляп! Просто знаеше коя е тя, още преди да беше заговорила със служителката от регистратурата. Вирджиния Синклер — той се намръщи пред явното несъответствие на двете ѝ имена. Очевидно не беше по-различна от майка си, Ан Синклер, а последната сега беше техният голям проблем.

Той не можа да повярва на ушите си, когато майка му се беше обадила малко по-рано тази вечер в казармата и го помоли да дойде... Грешка — той хвърли поглед към гордо изправената стойка на майка си и грижливо поддържаната ѝ външност — не, майка му никога не беше молила за помощ, никога не беше признавала, че има нужда от някого, но той беше усетил, че търси подкрепата му. Не беше

изненадващо, че тя се нуждаеше от помощ, за да се оправи в невъобразимата бъркотия, която собственият му баща беше създал.

Току-що завърнал се от изтощителна служебна командировка в Босна, той се беше надявал да посвети вечерта си на почивка и спокойствие. Вместо това се беше озовал в чакалнята на някаква болница... Въздъхна, размърда се върху неудобното твърдо дърво на пейката и погледна отново към Джини Синклер. Русата красавица, като собствената му майка, притежаваше мощно излъчване, част от което беше сексапил, а останалото — невинност. Невинността беше маска — беше сигурен в това, — зад която се криеше алчен, властен и пресметлив характер.

При звука от нечии приближаващи се стъпки главите и на тримата се вдигнаха сякаш по команда. Сол надигна високото си атлетично тяло с грациозна лекота. Джини също се изправи, но облеченият в бяло доктор, след като ѝ хвърли бърз преценяващ поглед, насочи вниманието си към другите и тя разочаровано седна отново на мястото си.

Не ѝ се наложи да чака още дълго. Една от сестрите се спря за момент при регистратурата и се усмихна широко на Джини.

— Госпожица Синклер? — попита тя, Джини кимна и отново скочи на крака. — Можете да ме последвате в стаята на майка си, но само за няколко минути.

— Как е тя? — запита с безпокойство в гласа. — Колко време ще трябва да остане тук?

— Два-три дена — отвърна сестрата. — Има няколко пукнати ребра, така че, страхувам се, известно време няма да се чувства съвсем добре. Освен това има и леко сътресение на мозъка плюс няколко дребни рани и отоци, но като цяло нищо сериозно — завърши оптимистично тя, отвори вратата на стаята и въведе Джини вътре.

— Мамо!

Джини се втурна към леглото, разтревожена от вида ѝ. Беше толкова бледа и притихнала сред шумолящите колосани бели възглавници и чаршафи. Единственият цвят по лицето ѝ беше надигащ се тъмносин оток на едното слепоочие.

— Добре съм, момичето ми. — Ан Синклер успя да се усмихне, но гласът ѝ беше тих и треперещ. Тя се вкопчи здраво в ръката на

дъщеря си. — Много се радвам, че дойде. И... съжалявам, Джини — прибави незнайно защо и Джини се намръщи.

— Но защо съжаляваш, мамо? Катастрофата — не си ти виновна, нали? — попита тя, изпълнена с лоши предчувствия. — Нали няма някой тежко ранен?

Не можа да изговори думата „убит“. Самата възможност майка ѝ да причини нечия смърт беше недопустима.

— Не шофирах аз. — Ан погледна за момент настрани, после погледът ѝ отново се върна върху Джини. — Бях с Дейви. Той караше. Трябваше да завие, за да избегне един колоездач, и се ударихме в уличен стълб. Никой друг не пострада, но не знам какво е състоянието на Дейви. Сестрата заобикаля въпросите ми и не казва нищо конкретно. — Последните ѝ думи звучаха твърде плачевно, но Джини сякаш не ги чу.

— Дейви? — повтори тя и за първи път в живота си се запита как ли прекарваше майка ѝ вечерите си, по-точно с кого?

— Дейвид Ланкастър — осведоми я Ан, а погледът ѝ отново се плъзна покрай дъщеря ѝ. — Тъкмо ме караше към къщи, когато...

— Сър Дейвид Ланкастър? — прекъсна я Джини. — Човекът, за когото работеше татко? Защо си излизала с него? — бавно попита тя, като наблюдаваше майка си с удивен поглед, в който се четеше нарастваща тревога. Ан явно не искаше да отговори и страшно много се беше смутила. — А, да, какъв глупав въпрос, нали?

Джини се намръщи, а Ан кимна леко.

— Малко наивен, бих казала — поправи я тя нежно. — Канех се да поговоря с теб, да ти обясня. Нали разбираш, Джини — наистина щях да го направя! Много съжалявам, че се наложи да го разбереш по този начин. Не съм искала умишлено да го крия, но все не можех да намеря удобния момент. Пък и... беше ме страх да не помислиш нещо лошо за мен — запъна се тя. — Знаеш, че обичах баща ти, но вече минаха три години и аз...

— Няма нищо, разбирам — прекъсна я отново Джини.

Не искаше да чува повече нищо по въпроса, поне докато не минеше известно време, за да може да свикне с това, което току-що бе научила. Винаги беше мислила, че новината, че майка ѝ се среща с друг мъж, не би я изненадала. Все пак Ан Синклер беше много привлекателна жена, само на четиридесет и две години. Така че бе

съвсем естествено да води пълноценен живот. Всичко това ѝ беше ясно, но...

— Мамо... Сър Дейвид не е ли женен? — попита още по-смутено тя и си представи хората, с които беше чакала отвън в коридора.

— Да — призна Ан след известно колебание. — Но аз не съм направила нищо, което би застанало помежду им, скъпа. Бракът им е несполучлив от твърде много години, ако въобще някога е бил. Баща ти често ми е разказвал за любовниците на Дейви...

— И сега какво? Ти си една от тях, така ли? — Гласът ѝ прозвуча доста по-остро, отколкото бе искала. — Ох, извинявай, съжалявам! — побърза да каже. Не беше сега времето за обвинения.

— Ще те затрудни ли да провериш в какво състояние е той? Тежко ли е ранен? — предпазливо попита Ан, нарушавайки тишината, която внезапно беше станала прекалено напрегната.

— Ще се опитам — отвърна Джини някак отнесено. — Но се съмнявам, че ще получа някаква информация от сестрите. Освен това семейството му е тук. Или поне така си мисля — допълни тихо тя, макар вече да беше сигурна кои бяха хората, които също чакаха новини в коридора. При това беше очевидно, че те знаеха каква роля играе Ан Синклер в живота на сър Дейвид, помисли си нещастно Джини.

— Значи вече са се обадили на Алис. Макар да съм искрено изненадана, че въобще си е направила труда да се появи по това време на денонощието. Мисля, че е дошла заради благоприличието, за да не говорят после хората. Тя ги умее тези работи — отбеляза Ан сприхаво. — Но... ти май каза „те“ — кой друг е тук?

— Синът ѝ, мисля — отвърна Джини. — Приличат си.

— О, Сол! — намръщи се Ан и избягна погледа на дъщеря си. — Мислех, че още не се е завърнал... Вярно, Дейви каза, че синът му бил на път към къщи. Скоро щял да се връща завинаги — въздъхна тежко тя.

— Да се връща ли? Да не е бил в затвора? — попита ужасена дъщеря ѝ.

Ан се усмихна едва-едва.

— Не е чак толкова лош — отговори сухо. — Военен е, офицер. Но е решил към края на годината да напусне армията.

— Жалко — промърмори Джини. Да го бяха изпратили поне за година — две с някоя важна мисия на Фолкландските острови или някъде още по-далече.

— Защо недоволстваш, да не би да се е отнесъл грубо към теб?

Джини се насили да се усмихне.

— Не. Не обели нито дума — поклати глава тя и това беше самата истина. После бързо смени темата. — Искаш ли да ти донеса нещо от къщи?

— Да, моля те. — Ан ѝ подаде списък с вещите, които ѝ бяха необходими, и ключовете за нейния апартамент.

— Ще дойда утре, вероятно следобед. — Джини погледна часовника си и с удивление откри, че е почти три часът. — И ще видя какво мога да науча за състоянието на сър Дейвид — обеща тя. — А ти се постарай да си починеш.

Целуна леко майка си по бузата, обърна се и побърза да излезе от стаята. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи. Побърза да ги избърше, ядосана на себе си. Защо, по дяволите, плачеше!?

— Закъсняла реакция — каза плътен мъжки глас някъде зад нея.

Тя се обърна към човека, който ѝ говореше, и отначало се учуди, а после се ядоса на себе си, че точно той трябваше да види слабостта ѝ. Вдигна глава и хладно срещна погледа му.

— Как е сър Дейвид? — учтиво се поинтересува тя. — Майка ми се тревожи и...

— Естествено е да се тревожи — горчиво се изсмя Сол Ланкастър. — Но можете да я уверите, че няма за какво да се притеснява. Кокошката, която ѝ снасяше златните яйца и я хранеше, е жива и макар че в момента не е твърде добре, ще се оправи и ще продължи да поддържа охолното благосъстояние на майка ви, от което тя така силно се нуждае!

— Как смееете да говорите за майка ми по този начин? — ахна Джини и изведнъж ужасно ѝ се прииска да зашлеви омразното му лице.

— Смяя, защото е самата истина и вие много добре го знаете. — Той сякаш изобщо не беше забелязал гнева ѝ. — Тя е паразит, който вместо да си изкарва почтено прехраната, предпочита да живее на гърба на един честен човек. При това женен... — добави презрително.

Джини заби нокти в меката част на дланите си и преброи до десет, преди да попита сухо:

— Вие някога виждал ли сте майка ми?

— Да — отвърна безразлично той и присви устни с отвращение.

Тази единствена думичка беше достатъчна да обезоръжи напълно Джини. Явно нямаше да се спогодят...

„О, мамо, защо си се забъркала с женен мъж?“ — отчаяно си помисли тя. От семейна солидарност трябваше да защитава майка си, но усещаше, че позициите ѝ бяха твърде нестабилни. Все пак успя да изправи рамене и да погледне предизвикателно Сол.

— Можете да бъдете сигурен, че преди да почине, татко беше осигурил материално напълно майка ми, така че няма нужда от парите на сър Дейвид. При това, ако забелязвате, той е човекът, който нарушава брачните си клетви. Мама беше едва на тридесет и девет, когато баща ми почина. Тя е привлекателна жена — да не очаквате да прекара остатъка от живота си като монахиня? — продължи настъпателно Джини. — Аз не мисля така и, уверена съм, баща ми също не би одобрил подобно поведение — заключи тя, дишайки тежко, докато се мъчеше да впечатли мъжа, който я слушаше безстрастно.

Изведнъж осъзна, че не беше съвсем сигурна дали той въобще я чува! Хладното презрение не беше изчезнало от лицето му, явно не се канеше да се извини за неоснователните обвинения срещу майка ѝ, с болка установи. Джини. Обърна се, твърде уморена и разтревожена да спори с човек, толкова силно убеден в собственото си безпогрешно мнение.

Тръгна бавно към изхода, без да се обръща назад. После внезапно усети, че той я следва. Гърбът ѝ засърбя от напрежение. Въздишка на облекчение се откъсна от устните ѝ, когато се спря до колата и започна да търси в чантата си ключовете.

— Ваше ли е поршетото? — попита той с твърд обвинителен глас, в който се усети горчивина.

Джини отвори уста да обясни, че колата е на Барни Ферис, нейния шеф. В момента той ѝ я беше преотстъпил, временно, разбира се, понеже му бяха забранили да шофира три месеца заради няколко глоби за превишена скорост. Но Сол Ланкастър вече си беше направил изводите.

— Трябваше да се досетя! Каквата майката, такава и дъщерята! Как си изкарахте паричките за нея, сладурче? Май по същия начин, по който и майка ви — и скъпите дрехи, и колата, нали? Сам-самичка, с пот на челото, а? — злобно продължи той.

Джини отскочи леко назад, без да каже нищо, и продължи трескаво да търси проклетите ключове, които все ѝ се изплъзваха. Единственото ѝ желание беше да се махне час по-скоро оттук. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди най-послед да ги усети в ръката си. Бързо се наведе, за да отключи вратата.

— Минутка само! Не съм свършил още с вас! — изръмжа сърдито Сол и сграбчи ръката ѝ, докато тя се опитваше да се скрие в безопасността на автомобила си. Извъртя я рязко към себе си.

— Пуснете ме!

Джини се бореше отчаяно и безрезултатно да се отърве от силните му ръце. Уви, това не беше по силите ѝ. Той я блъсна грубо и я долепи за страничната врата, обхванал китките ѝ в стоманена хватка. Тя го погледна право в очите и сърцето ѝ заби тежко от страх, усетила, едва сдържаната му ярост.

— Не знам за какво говорите... Казах ви, баща ми изцяло я е осигурил материално...

— Млъквай! — прекъсна я безцеремонно Сол. — Не ми ги пробутвай тези дрънканици за невинната самотна вдовица, която никому нищо лошо не прави. И аз, и ти много добре знаем, че тя не изчака баща ти да умре, за да оплете в паяжините си някой по-богат! Сега сигурно ще ми кажеш, че никога не си се питала защо ли такъв опитен моряк, какъвто беше баща ти, е проявил невероятната глупост да попадне в буря и да се удави?

В момента, в който думите излязоха от устата му, той съжали за тях, но беше твърде късно. Сърцето му се сви, като видя болката в очите на момичето. Добре си спомняше как Ан Синклер приемаше същото изражение на наранена невинност, когато се опитваше да прехвърли другиму отговорността за собствените си грехове.

За Джини сякаш времето спря. Сякаш цял век беше изминал, откакто стоеше на паркинга с този мъж, надвесил се над нея. Не виждаше нищо друго, освен лицето му, мрачните му жестоки черти и чуваше думите му, които бавно капеха върху вцепенената ѝ душа, сякаш бяха силна разяждаща киселина. После, след като успя да

осъзнае намека, стомахът ѝ се обърна, вълна от слабост я заля отвътре и тя се отпусна безпомощно. Ако не бяха силните му ръце, отдавна да се бе свлякла в краката му.

— Това не е вярно. Лъжеш! — успя да прошепне накрая тя. — Мразя те! Долна твар!

— Аз ли съм долна твар, сладурче? Не! Жените като теб и майка ти са причина за всичките нещастия на този свят — обяви поучително той, пусна я внезапно и отстъпи крачка назад, сякаш се страхуваше, че ще прихване ужасна зараза само от допира си с нея.

На Джини вече ѝ беше противно дори да го погледне. Беше загубила всякакво желание за борба. Примъкна се с напипване, като някой слепец, към колата си и с огромно усилие на волята накара треперещите си пръсти да завъртят ключа на стартера. Успя някак си да уцели вярната предавка, да се обърне и да изчезне със свистене на гумите от паркинга, потъвайки в нощта, без да се обръща назад към мъжа, който така неочаквано и жестоко беше разбил душевното ѝ спокойствие.

Не може да е истина, повтаряше си тя отново и отново, докато мощният автомобил профучаваше през улиците на сякаш почти мъртвия Лондон. Просто това бяха глупости! Мама никога не би изневерила на татко. Не, не беше вярно! Освен това Ан нямаше нужда от парите на сър Дейвид. В това Сол Ланкастър грешеше. Въобще за всичко грешеше! Какъв омразен и нагъл човек! Изневиделица се беше изпречил на пътя ѝ и я беше омотал в отровните мрежи на жестокия си сарказъм, като нито знаеше, нито се интересуваше дали парливите му намеци съдържаха поне малка доза истина.

„Не съдържат, разбира се!“ — отново ядно си помисли Джини. Без съмнение той беше чул предубедения коментар на майка си за случката и през ум не му беше минало да проверява достоверността на ревнивите излияния на една огорчена и отритната жена.

За кой ли път вече си повтаряше, че Сол Ланкастър беше един обикновен лъжец или, в най-добрия случай, просто беше сгрешил в заключенията си, но думите му не спираха да отекват в ушите ѝ. Звучаха право в мозъка ѝ и тя отново почувства опустошителната загуба на баща си, този път дори по-остро, отколкото в деня на неговата действителна смърт. Бяха изминали повече от три години оттогава, но в този момент се чувстваше така, сякаш току-що се беше

случило. Болката в нея беше също толкова остра и непоносима. Единствената разлика беше, че сега не се опитваше да се успокоява с мисълта, че баща ѝ не се беше мъчил, не беше преживял някоя тежка и продължителна болест, а щастлив и доволен от живота си, неочаквано и бързо беше починал, потънал в едно от любимите си занимания. Тази спасителна илюзия беше завинаги унищожена от Сол Ланкастър!

Полицейската кола караше след нея от доста време с пуснатата лампа и виеща сирена, преди Джини да осъзнае това. Но дори и след като я забеляза, тя намали и отби вляво с мисълта, не пречи на движението. После изохка и разбра, че точно тя беше целта ѝ. Отпусна глава върху кормилото и избухна в сълзи.

— Плачът няма да ви помогне — чу тя строгия глас на полицаия, който се беше приближил до спуснатото стъкло.

Джини премигна бързо няколко пъти, за да спре сълзите си, и пое дълбоко дъх.

— Не плача, задето ме спряхте — обясни тя, обидена, че я бяха сметнали за толкова слаба. Но след това думите ѝ убягнаха и не можа да изрече истинската причина за състоянието си. — Току-що идвам от болницата.

— Там и ще се върнете, но този път в линейка, ако продължавате да карате като на състезание — информира я кисело полицаият. — Движехте се с над петдесет мили в час при ограничение тридесет, освен това минахте на червено на последното кръстовище.

— Боже, наистина ли?

Не си спомняше дори да е видяла светофар. Молеше се да не ѝ иска регистрационния талон. Дали щеше да му бъде достатъчен отговор като: Ами, не знам, колата не е моя. Не ѝ се вярваше много. Захапа силно долната си устна в отчаяно усилие да потисне внезапно надигналия се почти истеричен смях. Почти чу гласа на Сол Ланкастър, сякаш беше вътре в колата, да констатира отново закъснелата ѝ реакция и това я отрезви.

— Ужасно съжалявам — започна тя, докато претърсваше чантичката си за шофьорската книжка. Изведнъж си спомни, че по-рано тази вечер се беше борила с обичайния безпорядък вкъщи, като изхвърли боклуците и напъха само най-необходимите неща в малка торбичка без дръжки. — Мисля, че съм си забравила книжката вкъщи — тихо проговори тя, но полицаият вече се беше изправил.

Вниманието му беше привлечено от една спортна кола кабриолет, която профуча покрай тях, направи обратен завой и сега отново се движеше срещу им. Бяха четирима младежи, тримата от които се бяха изправили и крещяха, а шофьорът натискаше клаксона.

— Остави мацето! — извика единият от тях и Джини се усмихна.

— Никога през живота си не съм ги виждала — увери полицаия тя, а той кимна мрачно.

— Друг път внимавайте с каква скорост се движите — скара ѝ се униформеният и с бърза крачка се отпрати към патрулната кола, решен да се занимае с буйните младежи.

Джини си пое дълбоко въздух и продължи пътя си, като изпълнително поглеждаше показанията на километража.

След като пристигна, слезе уморена от колата и погледна нагоре към прозорците на триетажната къща, където беше нейният дом. Последният етаж беше неин, макар и взет под наем от Барни и Джо, собствениците на сградата. Барни беше в командировка в Рим за няколко дена, а бременната Джо бе предпочела да си остане вкъщи. Джини видя ярките светлини на долния етаж и разбра, че приятелката ѝ не си беше легнала и я чака. Въздъхна. Искаше ѝ се да се пъкне в леглото и да избяга от всичко, заспивайки непробудно. Обърна се и се усмихна на Джо, която отвори входната врата.

— Трябваше отдавна да бъдеш в леглото — скара ѝ се Джини.

— Бях, но не можах да заспя. Позволиха ли ти да говориш с майка си? — попита тя, докато водеше младото момиче във всекидневната. Намръщи се загрижено, забелязвайки колко бледа беше Джини дори под грима, който не беше успял да прикрие подутите ѝ очи и следите от сълзи по страните ѝ.

— Да, скоро ще се оправи — успя да каже Джини и потъна уморено в мекото канапе. — Уплашена е малко, има няколко пукнати ребра и сътресение на мозъка, но ме помоли утре да ѝ занеса някои неща, за да може да се приведе в приличен вид. — Опита се да се усмихне отново, но вместо това избухна в сълзи и захлипа шумно.

— Не разбирам — каза безпомощно по-възрастната жена. Приятните ѝ черти се разкривиха от загриженост, а големите ѝ кафяви очи се изпълниха със съчувствие. — Ако майка ти е добре...

— Ох, ужасно съжалявам. — Джини се изправи и подсмръкна шумно. После запреравя джобовете си за носна кърпичка и Джо

побърза да ѝ подаде една от своите. — Не съм плакала толкова много, откакто татко почина — измърмори, бършейки очите си и опитвайки се да си възвърне самообладанието. — С мама всичко е наред. Това е заради онзи ужасен човек. Мразя го! — довърши ядосано.

— Кого? — Джо беше искрено учудена. — Този, който е причинил катастрофата ли? — опита се да отгатне.

— Не... Той каза ужасни неща за мама и за татко, и — о, Джо, ами ако е истина? — Долната ѝ устна потрепери заплашително.

Въоръжила се с безгранично търпение, Джо седна по-близо до нея и изслуша несвързания разказ на Джини за това как беше научила за любовната връзка на майка си с женен мъж и, което беше още по-лошо, за това как синът му беше намекнал, че баща ѝ се е самоубил.

Джо не беше изненадана от разкритията за Ан Синклер — никога не я бе харесвала. Беше глупава, празноглава и себична жена, пълна противоположност на Джини, въпреки явната физическа прилика помежду им. Запита се какво ли още беше сметнал за необходимо да разкрие пред приятелката ѝ Сол Ланкастър. Стисна устни ядосано; това беше жестоко, дори ако беше истина... особено ако беше истина, поправи се тя.

— Правиха ли разследване, когато почина баща ти? — попита предпазливо.

— Да — кимна Джини. — Следователят каза, че е било нещастен случай; изневиделица се била надигнала буря, която вероятно го е изненадала — припомни си тя.

— Е, това е — каза безцеремонно Джо. — Този Сол Ланкастър няма понятие какво говори! Забрави го, Джини, едва ли си струва да плачеш за него.

— Не плача за него — бързо отрече Джини. — Просто като си помисля, че ако тя наистина е изневерявала на татко, той сигурно е знаел... бил е толкова нещастен... — Тя отново преглътна напирещите сълзи. — Ами ако се е качил на лодката — е, не с мисълта да се самоубие — но, ако е мислил постоянно за това и не е забелязал признаците на приближаваща буря, или още по-лошо, ако ги е забелязал и въпреки това е решил да не им обръща внимание... — Отново трябваше да млъкне заради нарастващата буца в гърлото си.

Джо я притисна силно до себе си.

— Ако, ако — има много „ако“ в този случай и ти го знаеш — нежно каза тя. — Този ужасен човек трябва да бъде застрелян! Явно повтаря зловните приказки на майка си, без дори да се замисля. Нали знаеш, яростта на дявола нищо не струва пред гнева на пренебрегнатата жена^[1]. Какво знаеш за семейството им?

— Ами, почти нищо — отвърна Джини след кратко мълчание. — Татко работеше като главен счетоводител в „Ланкастър електроникс“, а аз съм виждала няколко пъти сър Дейвид, когато се отбивах в службата на татко. Изглеждаше съвсем приятен човек — призна тя, макар и с неохота. — Винаги ме питаше как е училището — нали знаеш, все такива въпроси, дето възрастните ги задават, — а един-два пъти ми пъкна в джоба петарка.

— Ако съм на твое място, не бих споменавала за това пред сина му — сухо я посъветва Джо и Джини леко се усмихна.

— Е, той вече си мисли, че съм сложила ръка върху златната мина на баща му, че и по-лошо. Трябваше да го чуеш, когато видя поршето! — и тя се намръщи при спомена.

— Виждала ли си го преди това?

— Не, и се надявам никога да не го видя! — Джини потрепери.

— Като си говорим за мъже... — реши да смени темата Джо. — Ти си дойде сама от купона. Какво стана с Джейми?

— О!

Джини отново се намръщи. Джейми Калвърт, настоящият ѝ, или по-вероятно вече бивш приятел, беше започнал много да я дразни. Първоначалният му, уж естествен чар и чувство за хумор бяха започнали да се превръщат в цупене и сръдни на разглезено дете, тъй като тя упорито му отказваше да спи с него.

— Скарахме се — вдигна рамене с безразличие. Кавгата с Джейми сякаш се беше случила преди няколко години, а не преди два-три часа, а и сега съвсем не ѝ беше до нея. — О, Боже, виж колко е часът! Трябва да си почиваш — каза виновно тя и се изправи. — Обещах на Барни, че ще се грижа за тебе, докато отсъства.

— Аз съм добре — прегърна я Джо. — Ти си къде-къде поморена от мен. Иди си легни. И да не си помислила да идваш днес на работа — прибави тя.

— Добре, благодаря! — Джини беше твърде изтощена, за да спори. — Лека нощ, Джо. И благодаря, че ме изслуша — каза тя,

целуна я по бузата и на свой ред я прегърна.

След това се отправи към вратата, мина под огромната ѝ арка и зави наляво. Излезе на металното стълбище и пое нагоре към апартамента си. Щом влезе, съблече дрехите си, остави ги да си стоят там, където бяха паднали, мина през банята, колкото да си измие зъбите, строполи се в леглото и се зави презглава.

[1] Популярна поговорка, цитат от пиесата на Уилям Конгрийв (1670–1729) „Печалната вдовица“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Беше почти обяд, когато Джини бавно и неохотно се събуди. В главата ѝ постепенно нахлуха всички подробности от случилото се през изминалата нощ и от устата ѝ се откъсна болезнен стон. Все още уморена и изнервена, сякаш въобще не беше спала, тя се надигна, седна на ръба на леглото и се обади в болницата да провери как е майка ѝ. Казаха, че Ан се възстановява бързо, и Джини остави съобщение, че ще я посети по-късно през деня. Стана и прозявайки се отиде до банята. Взе необичайно продължителен горещ душ, последван от няколко чаши силно кафе. Едва тогава се почувства готова да посрещне новия ден.

Джо, разбира се, вече беше отишла на работа и Джини се отправи към Сейнт Джонс Ууд, квартал с луксозни апартаменти, където майка ѝ се беше преместила, след като бе останала вдовица. До този момент тя никога не се бе питала за причините, поради които Ан беше решила да загърби миналото си, но сега в ушите ѝ прозвучаха жестоките презрителни намеци на Сол Ланкастър. Тя се поспря в малкия вестибюл и се замисли. Почуди се колко ли пъти сър Дейвид Ланкастър е влизал тук... Прекарвал е нощта... Може би дори беше купил апартамента за... метресата си.

„О, я стига мелодрами!“ — смъмри се Джини. Приходите от продажбата на къщата им в Кингстън^[1] бяха повече от достатъчни за купуването на апартамент като този! Дните, когато богатите обществени мъже са криели любовниците си в собствени любовни гнезда, бяха безвъзвратно отминали.

Захвана се набързо да събере дрехите и тоалетните принадлежности, които майка ѝ бе поискала, но не можа да не забележи признаците на мъжко присъствие в жилището. Видя огромен кафяв хавлиен халат, закачен до доста по-малкия бледорозов на Ан. В шкафчето имаше самобръсначка и лосион за след бръснене. Върху нощната масичка лежеше трилър с меки корици — жанр, който със сигурност не беше от любимите четива на майка ѝ.

Джини сви устни пред внезапно изникналата пред нея картина как майка ѝ бърза да заличи всички следи от присъствието на сър Дейвид, когато очакваше дъщеря си на гости. Или тя е била сляпа? Сигурно всички тези неща винаги са си били тук, а тя просто е пропуснала да ги забележи? И ако наистина е така, то значи, че по същия начин нищо не е знаела за истинските отношения между родителите си по време на брака им! Дали те просто се бяха престрували, че се обичат заради самата нея?

Като потисна една въздишка, Джини отиде до всекидневната да потърси писмата, белите листи и чековата книжка, за които Ан я беше помолила. Откри ги върху малката масичка — истинска антика. Под тях лежеше скорошна банкова справка. Стомахът ѝ се сви на топка, когато името Дейвид Ланкастър сякаш изскочи от напечатания лист и затанцува пред погледа ѝ. Знаеше, че няма право да го чете, но не можеше да се спре. Бавно го вдигна към очите си и пръстите ѝ внезапно изстинаха и потрепераха.

Ето го истинското потвърждение на думите на Сол Ланкастър: постоянен кредитен ордер от баща му, съвсем различен от пенсията, която Ан получаваше от „Ланкастър електроникс“. Бяха лични плащания от сър Дейвид на името на майка ѝ — естествено срещу извършени услуги, мина през ума на нещастната Джини.

Повдигаше ѝ се от това, което току-що беше открила. Седна на дивана и огледа отново скъпата мебелировка. Нямаше съмнение — и дебелият мек персийски килим, и луксозните пердета от кадифе говореха за стил и вкус, които искаха много пари. Стаята започна да я задушават. Тя скочи на крака, грабна малкия куфар, който беше приготвила, и без да се бави повече, напусна апартамента. Оттук нататък не можеше да си позволи да се самозалъгва. Трябваше да се срещне с майка си и колкото по-скоро се случеше това, толкова по-добре. Беше ѝ твърде сърдита, за да си направи труда да ѝ купи цветя или плодове от пазара, както бе възнамерявала. Отиде направо в болницата, закрачи решително по дългия коридор и влезе в стаята, без дори да почука.

Ан вдигна поглед от креслото, в което седеше, и я поздрави с усмивка.

— Радвам се, че си успяла да се измъкнеш от работа — каза топло тя. — Направо ще се побъркам тук, като няма с кого да

поприказвам. Единичните стаи са много хубави, но малко самотни... — Гласът ѝ заглъхна, когато забеляза, че на лицето на дъщеря ѝ не грееше усмивка в отговор на нейната.

— Донесох ти всичко, за което ме помоли, майко. — Джини тръшна безцеремонно куфара върху леглото. — Нещо друго да желаш?

— Сега вече знам, че съм го загазила — намръщи се Ан. — Ти винаги си ми викала „майко“, когато си ми сърдита за нещо. Какво е то, Джини? Дейви, така ли? — въздъхна тя.

— Да. И искам да знам откога продължава това — сухо каза Джини. — И защо са тези тайни?

— Не ти казах, защото се страхувах от твоята реакция. И сега разбирам, че притесненията ми са били основателни.

— Откога? — повтори Джини.

— Не много отдавна.

Ан се запита дали Алис или Сол се бяха опитали да ѝ създадат проблеми. Обвиненията на Алис тя лесно можеше да игнорира като обикновени бръщолевения на обзета от ревност жена, но що се отнасяше до Сол... Неговите разкрития не можеха да се подминат само с вдигане на рамене.

— Аз и Дейвид бяхме дълго време просто приятели, преди нещата да се задълбочат. Той се отнасяше много добре към мен, след като баща ти почина...

— Сигурна ли си, че е било след това? — прекъсна я Джини.

Ан никога не беше чувала гласа на дъщеря си да звучи толкова студено.

— Да, разбира се! Нали не си мислиш...? Джини, аз не заслужавам това — ядосано каза тя. — Освен това не ми е приятно... да ме разпитваш по този начин! Личният ми живот си е моя работа. Аз...

— Дали „работа“ е точната дума?

— Недей да ми говориш с този тон! — Ан почти се изправи от креслото, но после отново се отпусна с разкривено от болка лице. — Мисля, че ми стига толкова за днес. Аз съм те оставила сама да избираш мъжете в своя живот като всеки зрял човек, така че би ли била така любезна да ми се отплатиш със същото? — процеди с леден глас.

— Мъжете в моя живот не са женени, мамо! Освен това не ми плащат! — Джини не смяташе да се откаже толкова лесно. — Фактът, че сър Дейвид е семеен, си е лично негов проблем, но можеш ли да ми обясниш, по дяволите, защо вземаш пари от него? Как можеш да постъпваш така, мамо?

— Откъде знаеш за това? — неуверено попита Ан.

— Видях банковата справка — глухо отвърна Джини.

— Ясно! Значи си тръгнала да ме разследваш, така ли? — грубо я прекъсна Ан.

— Не, просто тя беше под чековата книжка, която ме помоли да ти донеса. Не можех да не забележа листа отдолу. Не допусках, че на Сол Ланкастър може да се вярва, когато ми каза, че живееш на гърба на баща му, но явно е бил прав!

А от това наистина я беше заболяло. Единственото, на което се надяваше, беше никога повече да не среща изпепеляващия огън на презрението в очите му. Достатъчно зле се беше почувствала миналата нощ, когато още смяташе, че той е просто един злобен лъжец; сега сигурно би било непоносимо да го срещне отново с пълното съзнание, че той много по-добре от нея познава истинското положение на нещата.

— Аз не живея на гърба на Дейви — опита да си възвърне достойнството Ан. — Спокойно мога да водя сносен живот и от пенсията и спестяванията, които баща ти ми остави след смъртта си.

— Тогава защо не го правиш? — рязко я попита Джини.

— Защо трябва? — вдигна рамене Ан. — Дейви е много богат човек. Приятно му е, когато излизаме заедно, да нося скъпи дрехи и бижута. И после, това наистина не е твоя работа, Джини. Аз съм на четиридесет и две години и съм вдовица. Не мисля, че трябва да се съветвам с когото и да било за това как да прекарвам времето си. Много е лесно да стоиш отстрани и да съдиш някого. Ти си млада и имаш своята кариера пред себе си. В продължение на двадесет години моята роля беше само на съпруга и майка. После ти порасна и отиде в колежа, съпругът ми почина... — Тя млъкна и попи сълзите си с изящна малка кърпичка.

— О, мамо! — Джини се поддаде на импулса си и се хвърли на колене до креслото на майка си. — Съжалявам! — прошепна тя. — Толкова съм заета със собствения си живот, че едва ли някога съм се

замисляла дали не е възможно да се чувстваш самотна. Извинявай, задето бях толкова... рязка. Но Сол Ланкастър така ме ядоса! Бях толкова уплашена...

— Уплашена ли? — Ан приглади една немирна къдрица в косите й. — Какво ти е казал, че те уплаши? — попита нежно тя, почувствала, че отново владее ситуацията.

— Той... той ми каза, че двамата сте започнали още когато татко беше жив — прошепна Джини.

— Не е вярно — натъртено произнесе майка й. — Но дори и да беше, защо трябва да се страхуваш? Разкажи ми какво друго ти каза Сол.

— Ами... — Момичето си пое дълбоко дъх. — Той намекна, че татко е знаел за теб и сър Дейвид и че може би доброволно е предизвикал смъртта си — едва успя да довърши тя, задушавана от болка.

— О! Но това е чудовищно! — възкликна Ан, искрено шокирана. — Ти не си му повярвала, нали?

— Не знам вече какво да мисля. Той говореше така убедително, вярваше във всяка една дума, която казва — отвърна Джини сломена.

— Тук обаче греши — твърдо каза Ан. — А сега чуй ме внимателно! Баща ти ни обичаше и двете — знаеш, че е така. Дори ако... ако — натърти тя, — е имало някакви проблеми помежду ни, той никога не би отнел собствения си живот, не би те оставил сама. Дори и през ум не трябва да ти минава подобна мисъл. Обещай ми, че няма да си мислиш такива неща!

— Добре — кимна дъщеря й.

Ан се успокои и започна да говори за други неща, докато напрежението осезателно се разсея. Джини остана при нея около час, докато майка й почувства нужда да подремне, след което тя си тръгна.

Когато излезе навън под яркото следобедно слънце, първото, което видя, бе Сол Ланкастър. Облечен в офицерска униформа, той тъкмо слизаше от лъскавия си черен ягуар, спрян точно до поршето на Барни. Очите й се разшириха. Първата й реакция беше да побегне, но беше твърде късно — той вече я беше забелязал. Затова реши да не му доставя удоволствието да мисли, че се страхува от него. Въпреки че

цялата се тресеше от ужас, тя вирна твърдо брадичката си и остана неподвижна, докато човекът, когото се беше надявала да не види никога повече през живота си, се запъти право към нея. Едрите му крачки изяждаха със стремителна бързина разстоянието, което ги делеше.

Сол едва успя да познае жената вамп, каквато му се бе сторила Джини предната нощ. Знаеше, че е на двадесет и една — двадесет и две години, но днес, с вързана на опашка руса коса, съвсем по момичешки, без грим по лицето и облечена в дънки и фланелка, тя му заприлича на шестнадесетгодишна тийнейджърка. „Изглежда доста загрижена“ — мислено отбеляза той и побърза да изкачи дялящите ги стълби, за да изпревари думите ѝ.

— Джини, скъпа! — възкликна достатъчно високо, за да го чуе и мъжът, който стоеше наблизо и ги наблюдаваше. После я прегърна, повдигна я и я завъртя във въздуха.

Джини, неспособна да прикрие изненадата си, го изгледа втрещено в тъмнозелените очи с гъсти ресници, така дълбоко врязали се в съзнанието ѝ от предишната им среща.

— Да не си посмяла да се обадиш! — измърмори Сол, пусна я на земята и я целуна.

Този му се стори най-добрият от всички начини да я накара да замълчи. Веднага след това буквално я повлече към вътрешността на болницата, здраво стиснал ръката ѝ, докато не се скриха достатъчно навътре, така че никой да не ги вижда. Щом се убеди, че е така, Сол безцеремонно я пусна. Джини залитна леко, но успя да запази равновесие.

— Вие да не сте откачен? — просъска тя, като с подчертано отвращение изтри с ръка подпухналата си уста. Целувката му, ако можеше да се нарече така, беше груба и болезнена.

— Недей да викаш! — Сол отново я хвана за лакътя и я стисна. — Онзи отвън беше репортер. Малкото представление беше изцяло в негова чест — прибави, за да разсее у нея всяка погрешна представа, че може да е принадлежал от страст по нея. — Ние двамата трябва да поговорим. На четири очи. Извинете! — подвикна той на една минаваща медицинска сестра. — Къде се намира барчето?

— По този коридор, след това вдясно — посочи им с ръка сестрата и се изчерви, когато той я дари с широка недвусмислена

усмивка.

Джини пхна пръст в гърлото си, симулирайки гадене.

— Дръж се прилично — смъмри я Сол и разтърси не особено нежно ръката ѝ, преди да я помъкне отново по коридора.

Тя се подчини, макар че нямаше голям избор при създалата се ситуация, освен ако не искаше да остане без едната си ръка. Но трябваше да признае, че изпитваше и любопитство.

Сол мълчаливо ѝ посочи едно отдалечено сепаре, където можеха да говорят, без някой да ги подслушва. Джини тръгна нататък и седна, а той донесе две кафета от бара на самообслужване.

— Кажете, моля, какво ви дължа? — попита тя и извади портмонето си. — Повдига ми се от възможността да помислите, че се оставям друг да плаща сметките ми.

— Я не се прави на дете и ме чуй какво ще ти кажа — сухо я посъветва Сол и седна на мястото срещу нея. — Става дума за човека, който е спрял и е помогнал на баща ми след катастрофата.

— И какво за него? — Джини за пръв път чуваше за такова нещо.

— Той работи в един вестник — не от националните, — но познава хора, които водят клюкарските рубрики в „Поуст“. Този човек е разпознал баща ми и макар да не знаел коя е жената с него, е разбрал, че не е майка ми... Схващаш ли какво ти говоря?

— Да, но не разбирам...

— Ще разбереш, когато прочетеш вечерното издание на „Поуст“. Не е нещо кой знае какво — само няколко риторични въпроса относно самоличността на „мистериозната“ жена, която е била в колата на сър Дейвид Ланкастър в полунощ. Мисля, че знам как да спра по-нататъшните им глупави дрънканици, но ми е нужна помощта ти.

— И защо, за Бога, смятате, че аз трябва да ви помогна? — ядосано попита тя.

— Защото ако откажеш, майка ти ще се окаже в центъра на грандиозен скандал. Всички ще я заклеймят като „другата жена“ и тогава ще ти се наложи да мразиш и тях, не само мен — студено я осведоми той.

— Не разбирам защо е цялата тази дандания. Откога булевардните вестници се занимават с бизнесмени средна ръка? — попита тя леко объркана.

— Откакто баща ми реши да се занимава с политика, разбира се — отвърна нетърпеливо Сол. — Ти не знаеше ли, че се кани да се кандидатира на парламентарните избори?

— Не.

— Е, така е. През юли ще се яви на местните предварителни избори.

— Мисля, че мога да разбера защо баща ви не иска случаят да се разчува точно в този момент — каза Джини, макар да беше на мнение, че сър Дейвид Ланкастър сам си беше търсил белята. — Но все пак е твърде късно да се преструва, че просто е искал да закара една позната до вкъщи. Със сигурност болничният персонал вече е наясно какво става.

— Те ще си държат устата затворени — побърза да я увери Сол и присви устни. — Сигурен съм, че знаят какво значи да се раздрънкаш пред репортери.

— А защо сте толкова загрижен да го прикриете? — полюбопитства Джини. Струваше й се по-логично той да използва случая, за да принуди сър Дейвид Ланкастър да прекрати връзката, която синът му толкова явно не одобряваше.

— Той е мой баща. Освен това смятам, че от него ще излезе добър член на парламента. Но най-много се тревожа за майка си. Тя е много горда жена и...

— И мрази майка ми! — избухна Джини.

— Бих казал, че има твърде основателна причина — рязко отсече той, но побърза да се овладее. — Наложил й се да живее с тази мисъл в продължение на известно време — прибави съвсем тихо. — И докато се залъгваше, че всичко е тайна за приятели и роднини, можеше да го търпи някак си. Но ако тази история предизвика публичен скандал, това би я убило. Съвсем не преувеличавам, Джини — добави Сол, усетил, че тя се кани да го прекъсне. — Не можеше да се случи в неподходящ момент за нас. С тази сватба...

— Сватба ли? — намръщи се момичето.

Той въздъхна раздражено, прокара пръсти през косата си и леко я разроши. Една непослушна къдрица падна върху челото му и той заприлича на... малко момче, помисли си Джини.

— Ти никога ли не говориш с майка си?

— Разбира се, че говоря — тросна се тя, давайки си все по-ясно сметка, че знае твърде малко за живота на майка си. — Но не ми е споменавала за никаква сватба. Кой ще се жени?

— Братовчедка ми Аманда. За виконт Малори. Би трябвало да си го прочела във вестниците.

— Не — поклати глава Джини и той отново въздъхна.

— Ще се събере голяма част от висшето общество — родителите му са граф и графиня Роузмънт. Дори членове на кралското семейство ще присъстват на церемонията. Мен лично не ме интересуват подобни неща, но е много важно майка ми да може да бъде там с гордо вдигната глава, без да ѝ се налага да търпи ехидни забележки от страна на гостите. Можеш да разбереш това, нали?

— Да, мисля, че разбирам — вдигна рамене Джини. — Но не виждам с какво мога да бъда полезна аз.

— Много просто — да дойдеш с мен — каза той делово.

— Моля?!

— Чу ме много добре. Искам да излезеш с мен пред очите на всички. Утре вечер е годежът на Аманда и ще присъстват голяма част от аристократичните приятели на Малори, което означава, че пресата цялата ще бъде на крак. Едва ли ще бъде много трудно да накараме някой да отрази присъствието ни.

— Прав сте, но не виждам с какво ще помогне това...

— Само слушай — тихо каза Сол, но в гласа му се прокрадна едва забележима метална нотка, която ѝ подсказа, че не му харесваше да го прекъсват. — Обадох се и казах на онези от „Поуст“, че ти и майка ти сме вечеряли заедно вчера вечерта, за да отпразнуваме завръщането ми от Босна, и че баща ми е тръгнал да закара майка ти, когато се случило нещастieto.

— Няма да повярват — възрази Джини. — Нали тогава трябва да е закарал и мен вкъщи.

— Не и ако аз самият съм пожелал да имам удоволствието да го направя — меко каза Сол и тя се втренчи в него, осмисляйки бавно чутото. — Точно така — кимна той. В угълчетата на устните му заигра лека усмивка. — Какво по-естествено нещо от това да поискам родителите ми да се запознаят с приятелката ми и майка ѝ?

— Да, права бях — вие сте напълно откачен.

— Не, не съм. Ще видиш, че ще стане. Трябва просто да ни видят няколко пъти на публично място, за да затворим устата на клюката — на годежа утре вечер и, да речем, на сватбата. Е, какво ще кажеш?

— Господи, какъв страхотен лицемер! — възкликна тя. — Снощи вие с майка ви ме гледахте така, сякаш съм някаква гадина, току-що бях изпъзляла от най-мръсната канавка в града, а сега искате от мен да ви направя услуга! И то каква! Да ми се налага да се преструвам, че съм ваша приятелка, докато мине тая проклетата сватба! Предполагам, после ще ме зарежете като непотребна вещ!

— Ако държиш, можеш ти да ме зарежеш, щом това те притеснява — хладно ѝ предложи Сол. — Можем да си спретнем един хубав публичен скандал. Дори ще ти разреша да ми удариш плесница.

— Хм, мисля, че заради това си струва. Но само заради удоволствието да ви насиня окото — измърмори Джини и очите ѝ проблеснаха.

— Е, съгласна ли си? Ще караме ли по плана ми?

— Не знам — поколеба се Джини.

Трябваше да му каже да върви по дяволите след всичко, което ѝ беше наприказвал... Но, от друга страна, нали така щеше да спаси майка си от позор?

— Е? — Дори когато искаше услуга, той не можеше да прикрие нетърпението си. Както и презрението си, отбеляза си тя наум.

— За утре вечер имам собствени планове — направи опит да се измъкне Джини, макар че след последното скарване с Джейми много се съмняваше, че иска да го види отново.

— Отмени ги.

— Ха! Вие наистина сте бил... — започна тя, но той вдигна ръка да замълчи.

— Аз също имах — обясни ѝ мрачно. — Щом мога да направя подобна жертва, и ти ще можеш. В края на краищата майка ти е причина за цялата тази бъркотия!

— Няма начин да не е тя! Естествено! Тя е отвлякла баща ви, заедно с колата му при това — срязва го Джини. — Срещата съм сър Дейвид няколко пъти и нито за миг не ми е направил впечатление на страхливец.

— Защото не е. Никога не е бил — отвърна Сол.

— Той създаде „Ланкастър електроникс“ от нищото, нали? — продължи тя. — За това сигурно се изисква силна воля и твърд характер, както и вяра в себе си.

— Е, и? Накъде биеш? — попита нетърпеливо Сол.

— Ами, той едва ли е някой, когото всеки може да разиграва, както си иска, нали така? И въпреки това вие продължавате да обвинявате майка ми, сякаш тя го е водила през цялото време за носа...

— Не за носа, а за една съвсем друга част от тялото! — изръмжа той.

— Налага ли се да ставате циничен? — сухо попита тя и се изчерви.

— Ти още ли можеш да се изчервяваш? — отбеляза с учудване Сол. — Виж, така доникъде няма да стигнем. Кажй, ще дойдеш ли с мен утре или не?

Джини се поколеба.

— Ами, мисля, че да — съгласи се неохотно.

Сол кимна леко.

— Правилно. Сега да си изясним някои неща. Първо, престани да ми говориш на „ви“. Второ, Аманда е една ужасно любопитна глезла. Подготви се да ти задава безброй много въпроси — примирено каза той. — През последните четири месеца аз бях в армията, така че няма нужда да обясняваме защо досега никой не те е познавал. Предлагам да им кажем, че сме се срещнали на Коледа, малко преди да замина за Босна, и оттогава сме си писали писма.

— Добре — кимна Джини.

— Аз съм на тридесет и три и към края на годината ще се уволня, след това започвам работа към една охранителна фирма тук, в Лондон — „Ленъкс и Купланд“. Те набират и обучават шофьори, бодигардове и други подобни — накратко обясни той. — Освен това в момента уреждам да си купя къща тук. Ще ти дам копие от проспекта, в случай че Аманда започне да те разпитва за нея — продължи Сол и тя отново кимна. — Така... Сега е твой ред. Кажй ми нещо за себе си. Нещо, което да мога да повтора пред Аманда, разбира се — усмихна се злобно.

— Тогава ще си спестя зловещите подробности — изкриви устни в гримаса Джини. — Не бих искала да я шокирам. На двадесет и две съм, занимавам се с вътрешно оформление на сгради...

— И очевидно си се насочила към спалните — прекъсна я Сол.

— Точно така — хладно се съгласи тя. — Съжалявам, ако с това ще те разочаровам, но специалността ми е свързана с детските спални, а не с тези на техните бащи.

— Каква загуба! — подигравателно отбеляза Сол. — Хоби?

— Освен изнудването на богати мъже ли имаш предвид? Ами да се поддържам във форма, тенис, плуване...

— Добре, това е достатъчно — рязко каза той. — Добре е да знам адреса и телефонния ти номер.

Тя също си записа неговия.

— Ще мина утре в девет да те взема. — Сол прочете на глас адреса ѝ, преди да пхне листчето в джоба си.

— Ясно. — Джини се изправи.

— Ще изляза заедно с теб. Съмнявам се, че онзи репортер още се мотае наоколо, но за всеки случай по-добре да сме заедно.

Вървяха в неловко мълчание. Джини започна да съжалява, че толкова лесно се беше съгласила да участва в подобна авантюра. Как щеше да издържи цяла вечер с този човек?

— Докога ще задържат баща ти в болницата? — любезно попита тя в желанието си да наруши мълчанието. Не можеше да изпитва съчувствие към никого с името Ланкастър!

— За около седмица — разсеяно отвърна той и се огледа за репортера. — После ще му се наложи известно време да ходи с патерици, което вероятно ще му донесе някой и друг глас, когато тръгне по предизборните агитации — добави цинично и Джини едва се сдържа да не се усмихне, поглеждайки го с крайчеца на окото си.

„Май ще трябва да сключим примирие — беше следващата ѝ мисъл. — Все пак сме в една и съща каша и се мъчим да помогнем на родителите си.“

Внезапно нахлулото в нея чувство на съпричастност трая около тридесет секунди, разрушено от мрачния поглед на Сол, щом видя поршето.

— Нямах представа, че на тапетаджиите им плащат толкова добре — злобно отбеляза той.

Джини тежко въздъхна.

— На шефа ми е, Барни Ферис — информира го тя.

— Това въобще не ме учудва. Сигурно добре се разбираш с него, нали? — намекна недвусмислено Сол.

— Да. Много добре. Дори живея в къщата му — каза Джини, като знаеше, че той щеше да си направи съответните погрешни изводи, и след като погледът му потъмня още повече, разбра, че беше права.

— Той няма ли да ти създаде проблеми, ако утре излезеш с мен?

— В момента е в командировка. Освен това е много... свободомислещ — каза тя, отключи вратата на колата и седна на шофьорското място.

Сол стоеше, загледан в нея, докато тя се измъкваше от паркинга. Приятните черти на лицето му бяха разкривени от свирепия му мрачен поглед. Джини се усмихна сдържано и махна величествено с ръка, когато минаваше край него. Замисли се за утрешната вечер. Разбира се, не можеше да го изчака къщи и да рискува да го видят Барни и Джо!

Докато гледаше след поршето, мислите на Сол за семейство Синклер, майката и дъщерята, бяха извън всякаква цензура. Ако ги изрече на глас, целият паркинг щеше да се огласи от ужасен порой ругатни и клетви.

Преди да срещне Джини, Сол беше тръгнал да види баща си, но внезапно промени решението си и бръкна в джоба да потърси ключовете на колата си. В настроението, в което беше в момента, по-скоро би счупил и другия крак на сър Дейвид Ланкастър.

— Какво ще правиш? — попита на другата сутрин Джо, невярваща на ушите си, когато Джини набързо ѝ описа плановете си за вечерта.

— Ще излизам със Сол Ланкастър — спокойно повтори Джини. — Нали нямаш нищо против, ако го изчакам долу, пред къщи? Наистина бих искала двамата с Барни да се запознаете с него — сдържано каза тя.

— Какво си намислила? — попита подозрително хазайката ѝ.

— Нищо. — Джини я гледаше с невинните очи на малко дете и Джо тихо изруга.

— Само не забравяй, че самолетът на Барни каца в два и половина — напомни ѝ тя и се запъти към вратата.

— Няма — обеща Джини и погледна часовника си.

Трябваше да се обади в болницата... Рокля! Трябваше да има нова рокля! А Джейми... Тя се намръщи. Трябваше да отмени срещата с него за довечера.

Това беше първото, което направи. За нещастие, той беше излязъл и Джини му остави съобщение на телефонния секретар. „Не искам повече да те виждам“ ѝ се стори прекалено грубо, затова се оправда с катастрофата на майка си. Задраска една от заплануваните задачи и се отправи към болницата.

— Какво ще правиш? — попита Ан още по-остро, отколкото Джо преди час.

Джини тежко въздъхна и накратко обясни плана на Сол.

— Не ми харесва това — нервно каза майка ѝ.

— Да не мислиш, че аз ще се забавлявам? — отвърна Джини, раздразнена от неблагодарността на майка си. — Нали, в края на краищата, всичко е заради теб! Освен ако не искаш всички да разберат за връзката ти със сър Дейвид. Предполагам, че така той най-после ще се реши да направи своя избор.

Ан обаче веднага отхвърли тази идея.

— Аз не искам от Дейвид да се развежда с жена си и да се жени за мен! Той е имал достатъчно любовници през по-голямата част от семейния си живот, просто не може да се откаже от този си навик. Обичам го безкрайно, но не бих се оженила за него дори за всичкото злато на света! Алис е повече от доволна да му бъде съпруга, особено ако го изберат за депутат в парламента. Само като си представя цялата онази противна, сладникава предизборна агитация, целуването на бебета и всичко останало... Уф! — Тя видимо потръпна. — Нали няма да позволиш на Сол Ланкастър да те настрои против мен? — добави загрижено. — Бог вижда и чува всички лъжи, които Алис му е наговорила за мен.

— Той отдавна си е съставил мнение и за двете ни — тъжно каза Джини. — Това няма да бъде истинска среща, просто нещо като част от предизборната пропаганда. Сега трябва да тръгвам, отивам да взема Барни от летището — бързо избърбори тя, целуна Ан по бузата и хукна да се справя със следващата задача от своя списък.

— Добре, ела пак да ме видиш!

Ан се насили да се усмихне, но усмивката ѝ бързо угасна, след като Джини се скри зад вратата. Цялата работа заплашваше да се

изплъзне от контрол. Ако Сол и Джини се сближат и започнат да разговарят откровено...

След дълго обмисляне вдигна телефона и набра номера на семейство Ланкастър в Ричмънд — нещо, което никога досега не беше правила.

— Алис? На телефона е Ан Синклер.

— Да? — Думата изгори ухото ѝ с ледената си студенина.

— Вашият син и моята дъщеря... Това трябва да спре, не мислите ли?

Последва късо, напрегнато мълчание. Чу се как Алис Ланкастър шумно пое дъх.

— Персоналът на болницата явно ви е дал ключа за шкафа със силните упойващи лекарства — ледено каза тя. — Синът ми никога не би...

— Сол се кани да излиза довечера с дъщеря ми — прекъсна я Ан. — Опитва се да прикрие Дейвид, като е казал на пресата, че ние четиримата сме вечеряли заедно в четвъртък. Смята, че като го видят заедно с Джини, ще успее да спре клюките.

— О! — Алис замълча за момент, претегляйки положителните и отрицателните страни на действията на сина си. — Ако това е всичко, аз лично не виждам къде е проблемът — каза накрая.

„Не, разбира се, че няма да го видиш — помисли си Ан, — но аз го виждам!“ Джини винаги е била момичето на татко и ако Сол Ланкастър ѝ разкажеше всичко, което знаеше, Ан се страхуваше, че ще загуби винаги единственото си дете. Опита се да възвърне самообладанието си. Алис не трябваше да разбира, че знае много повече от нея.

— Дъщеря ми е едно изключително красиво момиче, както, сигурна съм, Сол вече е забелязал. И въпреки че той не ме харесва, скоро ще открие, че Джини има добра душа. Повече прилича на баща си, отколкото на мен. Ако правилно си спомням, Сол винаги е уважавал съпруга ми — подчерта тя.

Наложи ѝ се да се насили, за да замълчи. Не трябваше да звучи прекалено припряно, а да разчита на убеждението, че Алис ненавиждаше самата мисъл синът ѝ да се обвърже с дъщерята на любовницата на съпруга ѝ. В края на краищата, това беше почти кръвосмешение!

— Можете да бъдете сигурна, че ще следя отблизо събитията и ще предприема необходимите стъпки, когато трябва — заяви лейди Ланкастър и прекъсна разговора.

Ан бавно положи слушалката на мястото ѝ и се отпусна назад върху купа възглавници. Не се беше чувствала толкова уязвима и изплашена, откакто почина Ричард. Тогава поне имаше Джини да я успокоява, а сега... Беше истинска лудост да се обвързва с Дейвид Ланкастър, когато знаеше, че Сол може с един замах да разруши всичко, ако поискаше. Може би това е било част от тръпката, мислеше тя сега, но тогава ѝ се бе сторило един обикновен риск, който си заслужаваше да бъде поет. Никога не бе и сънувала, че Джини ще разбере за връзката ѝ.

Ох, Джини! Усмихна се тъжно при мисълта за дъщеря си. Беше още толкова млада, вярваше в добрия принц и в истинската любов, която ще продължи вечно. Никога нямаше да разбере търсенията на нови вълнения от страна на Ан — стремеж, който Ричард Синклер твърде неохотно беше приел, като си мислеше, че едно моментно увлечение не би отнело нищо от семейството им.

Ан въздъхна, като си представи ужаса в очите на Джини и презрението към собствената ѝ майка. Сигурно щеше да повярва и на твърденията на Сол, че Ричард се е самоубил.

Избърса една сълза и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се защити. Болката в ребрата ѝ беше нищо в сравнение с онази вътрешна болка, която я изгаряше.

[1] Квартал в Лондон, разположен от двете страни на Темза. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Малко преди осем часа Джини взе своята елегантна, украсена с мъниста чанта и провери нейното съдържание. Внимателно проучи вида си пред високото огледало в спалнята си. Тъмнолилавата рокля ѝ отиваше до съвършенство. Този цвят правеше синьото на ирисите ѝ да изглежда почти виолетово, а вечерните сенки подчертаваха магнетичното излъчване на очите ѝ. Гримът бе малко по-тежък от обикновено, меднорусата коса предизвикателно се спускаше и извиваше кичури в преднамерено безредие. Тя се намръщи изкусително на отражението си и положи едва забележим пласт гланц върху устните си. После се засмя щастливо и напусна апартамента, вървейки малко несигурно върху високите токове по металните стълби, долепени до външната страна на триетажната къща.

Почука леко на вратата на кухнята, преди да си позволи да я откrexне и да влезе вътре. Джо, която приготвяше вечеря, се обърна.

— Имаш ли време за...? Ах, очите му ще изхвъркнат, когато те види! — въздъхна тя.

— Това е основната идея. Нали не мислиш, че е малко прекалено? — попита Джини за всеки случай.

— Какво наричаш прекалено? Възможно ли е тази рокля да е по-оскъдна? Ако в нея имаше по-малко плат, той едва би бил достатъчен и за бански костюм! — възрази Джо, но веднага съжали за тази шега, защото Джини очевидно се разтревожи. — Изглеждаш възхитително! — искрено заяви тя.

Дрехата бе прилепнала към тялото ѝ като втора кожа, но Джини имаше толкова съвършена фигура, че можеше да я носи без всякакви притеснения.

— Благодаря. Ти също изглеждаш превъзходно — отвърна на похвалата, повдигайки вежди.

Джо се чувстваше напълно щастлива въпреки своята напреднала бременност. Най-вероятно това бе резултат от прекрасните отношения, които бяха изградили със съпруга си. Джини понякога се улавяше, че

завижда на Джо и Барни за тяхната близост, за дълбоката любов, която споделяха и която присъстваше във всеки поглед и жест. Тя бе твърдо решена един ден да намери за себе си точно такава любов и да не се задоволява с посредствена връзка, както постъпваха повечето хора. Би заложила и последното, което притежаваше, че бракът на Ферисови би издържал на всички житейски превратности и никой от двамата съпрузи не би мамил другия, по какъвто и да е начин.

— О, тихо! — Страните на Джо леко поруменияха и тя избута Джини към столовата. — Ела и пийни нещо с нас, преди Сол да е дошъл.

Барни удобно се бе излегнал в любимия си фотьойл и преглеждаше вечерния вестник, а до него стоеше наполовина пълна с уиски чаша. Той бе огромен мъжага — висок, с удивително широки рамене, леко набола брада и блестящи кафяви очи. Когато чу двете жени да влизат, вдигна очи от вестника и ленивото му изражение незабавно се промени, щом забеляза Джини. Сега тя нямаше нищо общо с облеченото в джинси момиче с детско лице, което малко по-рано го бе взело от летището.

— Тази рокля с положителност е абсолютно неприлична — информира я той. — Надявам се, че този човек — Ланкастър ли беше? — няма сърдечни проблеми.

— И да няма, скоро ще има! — уверено заяви Джо. — Между другото, навън доста захладнява. Не смяташ ли да облечеш сако отгоре?

— И да покрива всичките си прелести? — повдигна вежди Джини.

— Добре, извинявай. Беше глупав въпрос — призна Джо с въздишка. — Не ми обръщай внимание. Аз просто се опитвам да бъда разумна.

— Сега е мой ред да задам своя глупав въпрос — каза Барни. — Лъжа ли се или не, като си мисля, че ти не харесваше този Ланкастър? Това, че излизаш с него, да не е някакво упражнение във връзки с обществеността?

— Точно връзки с обществеността! — едновременно потвърдиха Джо и Джини.

— В такъв случай за какво са всичките приготовления? — продължи да се чуди той.

— Точно защото не харесвам този човек и искам да му нанеса известни поражения — опита се да обясни Джини. — Смятам, че ще му се наложи да понесе една-две изненади тази вечер — лукаво добави тя.

— По-вероятно ми се струва да получи сърдечен удар — промърмори Барни.

В същия миг на външната врата се позвъни.

— Това сигурно е Сол! — Джини почувства изненадващ пристъп на неприязън. — Ще отидеш ли да му отвориш, Барни? Моля те!

— Защо точно аз? Е, добре — дружелюбно се съгласи той и докато отиваше към вратата, Джини избута Джо от стаята.

— Не искам Сол да те вижда в първия момент, когато влезе — прошепна тя.

Джо философски вдигна рамене и послушно се отдръпна назад. Сърцето на Джини биеше нервно. Искаше ѝ се да застане на най-доброто място, така че да вижда лицето на Сол, след като Барни му отвори.

— Стълбите към апартамента на Джини минават зад този извит свод. Опасявам се, че е доста трудно да бъдат забелязани, освен ако човек не е предварително осведомен — обясняваше Барни. — Но сега тя е тук да пийнем набързо по чашка, както често се случва. Така че ела и се присъедини към нашата компания.

— Сега е твой ред — прошепна Джини на Джо, като продължи да наблюдава през една пролука в кухненската врата, когато Сол се появи в стаята.

Първото, което ѝ направи впечатление, бе безупречният му външен вид. Носеше тъмен костюм и снежнобяла риза. Изглежда малко смутен, помисли ликуващо Джини, виждайки очите му да се разширяват от изненада, когато Джо се приближи до него.

— Аз съм Барни Ферис — представи се домакинът и собственически притисна Джо до себе си. — А това е съпругата ми Джо — гордо добави той.

— Приятно ми е да се запозная с вас. — Джо стисна ръката, която гостът ѝ протегна механично.

Сол измърмори някакъв поздрав, докато отбелязваше за себе си две неща: първо, Джини живееше в самостоятелен апартамент, и второ, шефът, чиято кола караше тя и с когото бе казала, че живее, се оказа женен за една много симпатична и, съвсем очевидно, бременна жена. Бе го излъгала, съзнателно го бе подвела и Сол се питаше защо. Но веднага след това той спря да мисли — почти спря да диша дори, — защото погледът му се спря върху предизвикателния вид на Джини, която се показва на вратата.

„Господи, тя е ужасно привлекателна!“ — мина през ума му и тялото му мигновено реагира на нейната сладострастна хубост.

За кратък миг гореща искра проблесна в дълбоките му тъмни очи, но мигновено угасна, като че ли някаква гилотина се стовари вътре в него, отсичайки всяка емоция, която може би бе почувствал. Джини озадачено отбеляза всички тези нюанси в неговото изражение. Но какво бе очаквала в крайна сметка? Да падне на колене и да моли за прошка за прибързаната си преценка? Никакъв шанс!

— Добър вечер, Джини — хладно я поздрави той.

— Здравей — отговори тя сковано, но той вече ѝ бе обърнал гръб, за да продължи разговора с Барни, обсъждайки спокойно своята неотдавна приключила военна мисия в Босна и пътуването на Барни до Рим.

Изведнъж късата прилепнала рокля, която до съвършенство очертаваше всяка извивка на тялото ѝ, вече не ѝ се струваше толкова съблазнително очарователна, колкото бе вярвала по-рано. Сега вече я смяташе за преднамерено и вулгарно сексапилна и изпитваше ужасно притеснение, че почти прилича... Ако трябваше да е докрай откровена — на лека жена.

— Добре ли си? — загрижено попита Джо, като се опита да привлече вниманието ѝ, докосвайки ръката ѝ.

Джини вдигна глава, кимна и направи опит да се усмихне.

— Да, добре съм — излъга.

— Той е убийствено привлекателен. Опитай се да се забавляваш — настоя Джо.

Джини кимна отново, поглеждайки към двамата мъже, и чу Барни да разказва историята за нейния сблъсък с пътната полиция в четвъртък вечер.

— На мен ми отнеха шофьорската книжка за цели три месеца заради превишена скорост, а малката госпожица Сини очи пролива няколко сълзи и се отървава просто така, без нищо — заяви той с негодувание. — Казах ѝ, че бих могъл да седя и да рева цяла нощ, но ченгетата с положителност не биха ме пуснали само с предупреждение.

Джини знаеше, че неговите оплаквания бяха напълно добродушни, но се страхуваше, че Сол не разбира това.

— Нито пък мен — съгласи се той с Барни. Тонът му бе приятен и дружелюбен, но презрителният поглед, с който удостои Джини, направи на пух и прах самочувствието ѝ. — Все пак ти и аз не притежаваме средствата, с които Джини си служи, за да убеди някого в това, което иска — замислено добави той.

„Господи, той смята, не съм подкупила онзи полицай с тялото си, за да се отърва без глоба за превишена скорост!“ — помисли Джини. Чувстваше се твърде нещастна, за да се ядоса. Бързо пресуши остатъка от виното и остави решително чашата върху подноса.

— Готова ли си да тръгваме? — хладно попита Сол. — Къде е връхната ти дреха?

— Ох, аз...

Джини изведнъж почувства, че има нужда да се скрие в някакво сако. По възможност да е дълго до пода. Джо усети нейното объркване и бързо се притече на помощ.

— Извини ме, Джини. Бях обещала да ти дам шала си, нали? Няма да се бавя — бързо каза тя и изчезна от стаята.

Върна се минута по-късно с дискретно десениран шал в преливащи розови и виолетови тонове, който чудесно подхождаше на лилавата рокля на Джини.

— Благодаря ти, Джо! Ти си безценна приятелка — признателно прошепна Джини и наметна шала, скривайки голите си рамене.

— Няма за какво. До скоро и приятна вечер! — весело им подвикна Джо. После размени с Барни недоволен поглед.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че не живееш тук сама с Ферис? — враждебно попита Сол, спирайки да отключи вратата на своя ягуар.

— Защото ти не ми даде никаква възможност! — сърдито започна Джини и изчака, докато той затръшна нейната врата и

заобиколи автомобила, за да седне зад волана. Дотук бяха нейните очаквания Сол да се разкае за думите си и да се извини. — Едва ли е моя вината, ако ти сам правиш своите заключения — продължи тя, когато той вече седеше до нея, но единствената му реакция на думите ѝ бе някакво неопределено сумтене.

Пътуването, за щастие съвсем кратко, премина безмълвно.

— Спомняш ли си историята, която ще разкажем на братовчедка ми? — внезапно наруши мълчанието той.

— Разбира се! Срецнали сме се около Коледа и оттогава аз съм сляпо влюбена в теб! — саркастично заяви Джини.

— Добре — каза Сол по-меко, което я накара да стисне зъби от раздразнение. — Опитай да изглеждаш така, все едно че наистина искаш да си с мен — въздъхна той.

— Не съм чак толкова добра актриса — ожесточено възрази тя.

После и двамата се усмигнаха насила, защото светкавица на фотоапарат проблесна съвсем близо.

Нощният клуб, в който трябваше да се състои тържеството, бе едно от местата, които Джини често посещаваше, така че скоро се отпусна, оказвайки се в познато обкръжение. Тя сложи върху лицето си лъчезарна усмивка и отиде да поздрави няколко свои приятели, докато Сол оглеждаше присъстващите, търсейки братовчедката си.

— Ето ги там — посочи той шумната компания, която се бе отделила в един от ъглите. Грабна ръката на Джини и започна да си пробива път в тази посока. Топлата му длан обви талията ѝ и той я поведе сред гъстото множество на дансинга, възползвайки се от своя ръст и широките си рамене.

— Сол! Толкова се радвам, че успя да дойдеш! Как е чичо Дейвид? — избърбори една червенокоса хубавица, която бе скочила от мястото си, щом ги видя да приближават. Тя се протегна да го целуне по бузите.

— Вече е доста по-добре. Въпреки че негодува, задето му се налага да лежи — отговори Сол.

— Знам. Поне счупеният крак за известно време ще прекрати любовните му похождения! — изкиска се тя. — Дочух мама да разговаря с леля Алис за тези неща — призна червенокоската. — Очевидно последната му история е била доста...

— Млъкни, Манди — прекъсна я Сол, опитвайки се да придаде на гласа си безгрижен тон. — Джини ще си помисли, че на никой мъж от фамилията Ланкастър не може да се има доверие — шеговито добави той и побутна Джини напред. — Манди, запознай се с Джини Синклер. Джини, това е братовчедка ми, Аманда Аштън.

Двете момичета си размениха обичайните учтивости. Усмивката на Джини бе доста скована, макар да знаеше, че Аманда само бе повторила горчивите думи, чути от Алис Ланкастър.

— Харесва ми роклята ти — каза Аманда с възхищение, знаейки, че за нищо на света не би могла да облече толкова плътно прилепнала по тялото ѝ дреха.

— На мен пък ми харесва това, което е под нея!

Изненадана от внезапното вмешателство в техния разговор, Джини се обърна, за да види срещу себе си млад мъж, който бе застанал над рамото ѝ и се усмихваше приятелски. Той се вторачи без всякакво притеснение в дълбокото деколте на Джини.

— Разкарай се, Найдж! — добронамерено посъветва Сол новодошлия. — Тя е с мен. Джини, това е ужасният по-малък брат на Манди, Найджъл.

— Изключително ми е приятно да се запозная с теб! — Найджъл Аштън обгърна ръката на Джини в двете си длани и положи продължителна целувка върху вътрешната страна на китката ѝ. — Знаеш ли, че Сол е твърде стар за теб — поверително ѝ каза той. — Зарежи го и ела да потанцуваме!

— Не мисля така — дружелюбно отклони поканата му Джини.

За предстоящата вечер ѝ се налагаше да помни, че доколкото тези хора бяха въввлечени в клюките, със Сол са едно цяло. Тя е била момичето, което той е поканил да се запознае с родителите му. И, разбира се, е била придружавана от майка си!

Годеникът на Аманда, Чарлз, виконт Малори, бе изключително приятен млад мъж и изобщо не му бе присъщо аристократичното високомерие, което Джини отчасти бе очаквала да срещне. Тя с удоволствие побъбри с него, докато Сол отиде да вземе питие за двамата. Чарлз тъкмо ѝ разказваше за своите тайни планове за медения месец, когато Сол се върна и ѝ подаде чашата вино, която си беше поръчала.

— Не казвай нито дума на Манди! — помоли я той в заключение и се отдалечи, за да направи място на Сол.

— Какво да не казваш на Манди? — поиска да разбере той. — Вече си уредила работите си, така ли, Джини? Виконтът би бил много добър улов. Дори много по-добър от завоеванията на майка ти — заядливо добави той.

— Негодник такъв! — Пръстите ѝ стиснаха с всички сили столчето на високата чаша и Джини едва устоя на изкушението да плисне съдържанието в лицето му. Това щеше с положителност да му осигури вниманието, на което разчиташе!

— Най-добре е да отидем на дансинга. В крайна сметка сме тук, за да ни забележат заедно — отсече той.

— Разбира се. — Джини скочи на крака. — Би ли искал да се взирам с обожание и преданост в очите ти? — иронично подхвърли тя.

— След като имаш желание — безразлично отвърна на удара Сол и тя стисна зъби.

— Нямам желание! — сопна се тя. — Освен ако не искаш да поемеш риска да бъда изхвърлена оттук!

— Какво ти става? — сприхаво попита той, докато я отвеждаше към дансинга, но така и не дочака отговора. — Успокой се, за Бога! — каза ѝ мило секунда по-късно, след като тя се възпротиви на усилието му да я привлече в обятията си. — Само искам да потанцуваме!

Докато говореше, той леко спусна пръсти надолу по гръбнака ѝ. Джини инстинктивно се изви, за да се предпази от докосването му, но така само усети, че тялото ѝ е притиснато плътно до неговото, а ръцете му са я обгърнали здраво. Сол лениво сведе поглед и се усмихна на разгневеното ѝ изражение и тя разбра, че този наглед случаен жест е част от предварително обмислена тактика — която действаше, за Бога!

Джини си каза, че това е само един танц, но усещането за мъжа, притиснат до нея, изпълваше ноздрите ѝ, събуждаше желанията ѝ, караше я да чувства силата на неговите мускули. Отчаяно се надяваше, че Сол няма да усети бясното туптене на сърцето ѝ.

Той имаше основания да я попита какво ѝ става, неспокойно помисли тя, и в следващия миг почти подскочи, когато ръката му невинно докосна голото ѝ рамо. Този бегъл допир изпрати чувствен трепет и за изненада на Джини разтърсващо удоволствие премина през

всеки неин нерв. Беше сигурна, че той е разбрал какво става с нея, и бузите ѝ пламнаха от неудобство.

Но Сол водеше своя собствена битка и в този момент се чудеше дали не прилича на своя баща повече, отколкото бе предполагал. „Ако Ан Синклер действа по същия начин на по-възрастния ми баща, чудесно разбирам защо е склонен да рискува всичко“ — призна пред себе си той и привлече крехкото сексапилно тяло още по-близо, докосвайки ключицата ѝ с устни.

Джини потрепери въпреки жегата и отчаяно се огледа наоколо в слабо осветеното помещение, търсейки някого или нещо, което би могло да отклони вниманието му.

— Сол! — разтревожено каза тя.

— Мм — промърмори той, а топлият му дъх се плъзна по бузата ѝ и Джини панически отдръпна глава.

— Един мъж седи там, на бара. Гледа към нас.

Бе го забелязала и по-рано, докато разговаряше с Чарлз Малори, и тогава не ѝ бе направил впечатление, но сега бе сигурна, че вниманието му неизменно е приковано към нея и Сол. Очите на мъжа срещаха нейните винаги, когато тя погледнеше в неговата посока, и веднага се отклоняваха встрани.

— И какво от това? Повечето от мъжете тук те гледат, откакто сме влезли. Не ми казвай, че това е ново за теб! — подигра ѝ се Сол.

— Не е този вид погледи! — нетърпеливо каза Джини. Тя можеше точно да различи преценяващите мъжки погледи, отправени към нейното лице и тяло, от това втренчено, упорито оглеждане, на което беше обект в момента. — Седи на бара сам и следи всяко наше движение. Мислиш ли, че е възможно да е от пресата?

— Би могъл. — Сол леко се завъртя, за да може да разгледа хората, седящи върху високите столове край бара. — Как изглежда?

— Рус, с брада, около четиридесетгодишен. Седнал е някъде около средата.

— Видях го. — Сол разгледа от край до край редицата посетители, без да спира поглед върху този, когото търсеше. После сведе очи към Джини. — Недей да се тревожиш толкова! — смъмри я леко. — Предполагам, че само проверява историята, която разказах на журналистите. Какво ще кажеш да му дадем истински повод да ни гледа?

Без да чака отговор и преди тя да успее да отгатне намеренията му, Сол изви глава и я сведе към устните ѝ.

— Сол...

Той безцеремонно заглуши протеста ѝ и след като не успя да се пребори, Джини се предаде на неговите вещи докосвания, пленена от постоянството, с което устните му бавно изучаваха нейните. Не направи никакво усилие да се отдръпне, когато езикът му се домогна до сладостта на нейния. Дори напротив, неусетно отвърна на ласките му и жадно поиска да го докосва и да опита вкуса му, все едно че телата им бяха едно цяло. От гърдите ѝ се отрони тиха въздишка и тя се притисна по-силно в него. Сега вече дори спряха да се поклащат в такта на танца. Тя престана да си дава сметка за това, което я обкръжаваше и обви ръце плътно около шията му, повдигайки се на пръсти, така че телата им почти се сляха. Усещаше, че зърната на гърдите ѝ са набъбнали, притиснати до широкия му гръден кош. Скоро разбра, че неговата възбуда е също толкова силна, колкото и нейната. Подобен недвусмислен знак, че желае тялото ѝ, би я отблъснал от всеки друг мъж, но по някаква необяснима причина това, което се случваше в момента между нея и Сол Ланкастър, изглеждаше прекрасно и неизбежно...

— Какво, по дяволите...?

Тази изненадваща намеса дойде не от непознатия, който седеше на бара, а от Джеймс Калвърт — мъжа, с когото доскоро Джини бе излизала, а от реакцията му бе очевидно, че все още се смяташе за неин единствен приятел.

Джеймс сграбчи ръката на Джини и я откъсна от обятията на Сол. Сините му очи блестяха в пристъп на ярост. Джини можеше единствено да стои и глупаво да се взира в него. Бе твърде изненадана и стъписана от внезапното връщане от екстаза към реалността, за да знае какво да направи или каже в тази конфузна ситуация.

— Джейми... — заекна тя.

— Нима още помниш името ми? Колко впечатляващо! — просъска той.

— Кой е този, Джини? — сърдито се намеси Сол.

Джини не можеше да отсъди дали студенината в гласа му бе предназначена за нея или за Джеймс. Вероятно за мен, реши тя,

хвърляйки плах поглед към него. Сърцето ѝ подскочи, като видя страховитата извивка на устните му.

Вече ѝ бе трудно да повярва, че същите тези устни страстно се бяха впили в нейните само преди миг.

— Ами, Джеймс Калвърт... Сол Ланкастър.

Тя положи усилия и възвърна самообладанието си дотолкова, че да успее да представи двамата мъже, въпреки че те изглеждаха посклонни да се стиснат за гърлата, отколкото да си подадат ръце.

— Нямам никакво желание да знам шибаното му име! — произнесе Джейми и стисна лакътя на Джини в болезнена хватка. — Как е твоята бедна и болна майчица? — присмехулно попита той.

— Махни си ръцете от нея! Веднага! — Сол говореше тихо, но видът му беше заплашителен. Джини се уплаши, когато той пристъпи напред към другия мъж. — Може ли да отговоря аз вместо теб, Джини? — продължи с измамно спокоен тон.

Присвитите му очи все така гневно бяха насочени към неговия съперник, въпреки че той изглежда малко се успокои, когато Джеймс го послуша и пусна ръката на Джини.

— Той е... О, Господи!

Сърдита и объркана, виждайки, че бяха станали център на вниманието, тя се обърна към Сол. Не би могла да каже на кого бе поядосана в момента — на себе си за това, че позволи да бъде въввлечена в маскарада на Сол, защото я постави в тази ужасна ситуация, или на Джейми заради глупавата сцена, която правеше.

— Казах ти, че тази вечер имах среща — припомни тя на Сол, — но ти настоя да я отменя. Както и сторих. Така че те оставям сам да се справяш с последствията!

После се спусна към единственото убежище, което ѝ дойде на ум — дамската тоалетна, — пробивайки си път през насъбраните хора, които леко отстъпваха назад, за да ѝ направят място да мине, и после отново се събираха, заинтригувани какво ще стане сега между двамата разгневени мъже.

Джини се заключи в кабината и зачака треперенето да отmine. Господи, в каква каша се забърка! Трябваше честно да си признае, че трудно можеше да обвинява Джейми за неговия гняв. Сега ѝ се искаше да бе положила повече усилия, за да се свърже с него този следобед, вместо да оставя съобщение на телефонния му секретар. Трябваше да

му каже отдавна, че връзката им е приключила. Е, тази вечер с положителност е нейният край, присмя се на себе си през сълзи. Дори ако тя искаше да остане с него, той не би ѝ простил за ужасната сцена със Сол, която го zlepостави пред толкова много хора.

Бузите ѝ горяха от смущение, когато си спомни как безрезервно се предаде на целувките му. Докосна с пръсти устните си, давайки си сметка, че са леко подпухнали от страстното притискане към неговите. Ласките им бяха прекъснати тъкмо когато трябваше. Струваше ѝ се, че ако чувствата ѝ бяха подложени в продължение на още няколко минути на това изпитание, би му позволила да направи с нея всичко, което пожелае — направо там, на дансинга! Как беше възможно един мъж, когото едва познаваше и със сигурност не харесваше, да е способен да събуди нейните желания както никой друг преди него?

— Джини? Там ли си? Донесох ти чантата — чу се гласът на Аманда над преградата.

Джини неохотно отключи вратата и излезе, малко позасрамена.

— Вече всичко е наред. Той си отиде — каза ѝ Аманда.

— Кой си отиде? Сол? — Почувства необяснимо облекчение, когато Аманда поклати отрицателно глава.

— Не, другият мъж. Сол... ами, изпрати го до изхода! Какъв е той? Нали не си мамила Сол с него? Знаем, че е бил в чужбина известно време, но мисля, че не би понесъл подобно поведение — предупреди тя.

— О, няма нищо такова. Моята връзка с Джейми приключи няколко седмици преди да се запозная със Сол — измъчено промърмори Джини.

Това беше самата истина, само дето се чувстваше ужасно, че подвежда това момиче, чието тържество Сол и тя бяха използвали за собствените си цели и което току-що бяха помрачили, причинявайки тази ужасна сцена.

— Да, разбирам. В такъв случай не е станало нищо лошо — бодро каза Аманда. — Как мина вечерята с леля Алис онзи ден? — опита се да смени темата тя и Джини трудно сдържа една въздишка. Още лъжи!

— Ами, тя изглежда доста... страховита — осмели се да каже най-накрая, спомняйки си втрещения леден поглед, който лейди

Ланкастър отправяше към нея във фойето на болницата вечерта на катастрофата.

— И още как! — съгласи се Аманда. — Винаги ме е плашила дори без да има определена причина — призна тя. — Въпреки че в момента се държи много ласкаво към мен. Одобрява нашата женитба с Чарлз.

— Мога да предположа — сухо каза Джини. — Между другото, моите поздравления. Говорих с Чарлз по-рано тази вечер. Той наистина е очарователен мъж.

— Така е — замечтано каза Аманда. — Толкова е общителен и на него винаги може да се разчита. Когато сме заедно, винаги се чувствам сигурна... Не както със Сол — стрелна тя Джини с поглед. — Ти имаш страхотен късмет с него. Жалко, че избяга и не можа да го видиш как се справи с твоя бивш приятел. Сдържан, мрачен и магнетичен — това много му отива, не мислиш ли?

— Поне две от тези три определения, може би... — промърмори Джини сякаш на себе си и попита нервно: — Много ли е ядосан?

— Наистина изглеждаше малко сърдит, когато ме помоли да дойда и да те измъкна оттук — призна Аманда. — Може би е по-добре да отидеш и да го успокоиш. Кажи му просто, че няма нищо между теб и онзи мъж.

— Добре — неохотно се съгласи Джини.

Провери в огледалото как изглежда, сложи си отново червило, тъй като целувките на Сол бяха изтрили предишното, и подреди косата си. Изправи рамене и излезе, вдигнала високо глава, заедно с Аманда, която я следваше по петите. Всъщност Джини ѝ бе благодарна. Сол трудно би излял яда си върху нея, ако братовчедка му е там и чува всяка дума. Поне така смяташе тя. Погрешно, както щеше да разбере почти веднага.

— Изчезвай оттук, Манди — инструктира братовчедка си Сол, грабвайки китката на Джини в здрава хватка.

Аманда състрадателно вдигна рамене и направи това, което ѝ бе казано.

— Много съжалявам. Нямах никаква представа, че Джейми ще бъде тук тази вечер... — опита да се оправдае Джини.

— Очевидно — троснато я прекъсна Сол и без да я погледне, я повлече към изхода.

Джини се опита да отскубне ръката си, но без никаква полза.

— Добре! Стига с тези маниери от времето на пещерните хора! Аз съм също толкова нетърпелива да се измъкна от това място, колкото и ти — изпъшка тя.

Той я пусна рязко и нетърпеливо я изчака да вземе от гардероба шала на Джо.

Лицето му бе тъмно като буреносен облак, черните му вежди — смръщени гневно, а погледът му... Джини потрепери. Опита да събере цялата си смелост, за да го погледне. В крайна сметка тяхното появяване със сигурност щеше да доведе до резултата, на който Сол се бе надявал. Тогава за какво бяха притесненията му? Това се питаше Джини, започвайки да се чувства толкова разтревожена, колкото и той вече беше.

— Не мога да разбера защо си толкова сърдит — каза тя с известно огорчение и инстинктивно се отдръпна, за да се предпази от трудно сдържаната ярост, която видя върху лицето му, когато той рязко се обърна към нея.

— Наистина ли? Очевидно този спектакъл, госпожице, ти е доставил удоволствие — двама мъже, които се борят за теб! Но аз дяволски ненавиждам да ме вкарват в такива грозни ситуации! Трябваше да му позволя да те задържи — презрително добави той. — Въпреки че много се съмнявам дали все още те иска.

Всъщност, спомни си изведнъж той, Калвърт му бе пожелал късмет със „студенокръвната кучка“. Беше твърде ядосан, за да отбележи важността на тази забележка. Джини — фригидна? Невъзможно. С тези очи и това тяло? И с начина, по който бе отвърнала на целувките му? Гневът му почти изчезна и му се наложи да полага усилия, за да се съсредоточи върху това, което тя казваше.

— Аз те предупредих, че имам среща тази вечер — за втори път му напомняше Джини.

— А аз предположих, че си я отменила. — Сол нервно прокара пръсти през косите си. — Защо, по дяволите, не си казала честно всичко пред този човек?

— Да бъда честна? — Гласът на Джини прозвуча като ехо и тя се вгледа в него с недоумение. — Цялата история тази вечер бе един голям фарс. И бих добавила, че идеята за това бе изцяло твоя. А сега

имаш дързостта да застанеш пред мен и да ме обвиняваш, че не съм била честна!

— Бъди така добра да говориш по-тихо!

Сол се заозърта наоколо, търсейки репортера с русата брада. Той бе проследил него и Калвърт пред клуба по-рано, когато Сол излезе, за да се разправи с младежа. Дано тази неприятна сцена и неговото раздражение да са добавили поне някаква достоверност в цялата история, че той и Джини излизат заедно. Изведнъж Сол застана нащрек и сложи длан върху рамото ѝ, за да я накара да се успокои.

— Отново ни наблюдават — промърмори той, което веднага подейства и тя млъкна.

Още по-сигурно ѝ подейства неговата целувка.

Джини се съпротивляваше за момент, но после се предаде на настоящата атака на устните му, въздъхвайки леко, когато ръцете му, топли и силни, привлякоха тялото ѝ по-близо до неговото. Сол се опитваше да убеди себе си, че целувката беше необходима, за да даде едно последно доказателство на техния наблюдател, но скоро спря да се залъгва. Той искаше тази жена, искаше да я докосва и да опита всяка извивка и вдлъбнатина на нейното прелестно тяло, искаше нежната ѝ кожа да се притиска до неговата, искаше да чува още от тези стонове на наслада, които излизаха дълбоко от гърлото ѝ. За малко забрави, че беше дъщеря на Ан Синклер, забрави каква бе причината да бъдат заедно сега. В този момент Ан Синклер би могла да направи каквото поиска и това изобщо да не го заинтересува. Всичко, за което можеше да мисли сега, бе, че иска да има Джини в леглото си гола и потръпваща от желание. Дори нямаше значение дали тя би искала да се възползва от богатството му. По дяволите, той имаше пари, много пари. Би могла да има всичките му кредитни карти, полици, ключовете от неговия ягуар...

Той прекъсна целувката и промълви:

— Мисля, че трябва да отидем някъде, където ще бъдем сами, за да довършим започнатото...

— Аз...

Джини се вторачи в него, ужасена от силата на порива, който я подтикваше да каже „да“! „Той дори не те харесва! — упорито си повтаряше тя. — Дори не пожела да те изведе на вечеря, а сега иска да се възползва от тялото ти като компенсация за неудобството, което

трябва да понесе от това, че плановете му малко се объркаха. Кажи не“ — заповяда си тя, но не отрони и звук.

Сол прие мълчанието ѝ за съгласие, обърна се и тръгна към колата си.

След като телата им се разделиха, Джини си възвърна онова, което би нарекла здрав разум, и не помръдна от мястото си.

— Не — каза, но отказът прозвуча неуверено и неубедително дори за самата нея.

— Не ли? — повтори Сол с явно недоверие.

Ироничната нотка в гласа му накара Джини да бъде още по-категорична.

— Не — каза твърдо. — Аз не съм лека жена!

— Казал ли съм подобно нещо? — попита той, мръщейки леко чело.

— Не точно, но с положителност го мислиш — добави надменно Джини. — Как иначе би нарекъл жена, готова да легне с мъж, когото едва познава?

— Партньор? — предложи Сол.

Джини се взря в него и забеляза смеха, загатнат в очите му, в извивката на устата му... ох, тази уста... и гневът ѝ се стопи. Тя се усмихна неуверено.

— Моля те, Сол, просто искам да се прибера вкъщи. Сама — каза тихо.

— Сигурна ли си в това? — Той вторачи недоверчиво поглед в нея. — Още първия път, когато те видях в болницата, в четвъртък вечерта, реших, че си много привлекателна — продължи, все едно че разсъждаваше на глас. — Но тази вечер ти наистина прекрачи всички бариери, не мислиш ли? И защо? За да ме накараш да те желая!

Джини поклати отчаяно глава.

— Да! — настоя Сол. — Е, добре, успя. Това не те ли кара да се чувстваш по-щастлива? — попита, провирайки пръсти в косите ѝ, и наведе главата ѝ назад, така че очите им да се срещнат.

— Не. Не искам това...

— Лъжеш. Само дето твоят малък план по някакъв дяволски начин се провали, нали? Защото ти ме желаяш също толкова силно! — заяви уверено той.

— Не... — Джини се опита отново да възрази, но пръстите му, които милваха нежно шията ѝ, я смуцаваха.

— Така е, искаш ме! — настоя Сол и лека усмивка заигра върху устните му. — Ако онзи клоун, Калвърт, не ни беше прекъснал, сега ние с теб щяхме да сме заедно в леглото — меко каза той, а гласът му бе дълбок и също толкова галещ, колкото пръстите му върху нейната кожа.

— В такъв случай се радвам, че Джейми ни прекъсна!

Джини се опита да се освободи. Картините, които думите му пораждаха в нейното въображение, бяха непоносими.

— Спри да ме лъжеш, Джини.

Говореше снизходително, все едно че срещу него стоеше своенравно дете — толкова силно бе убеден в своята правда, толкова сигурен, че неговата воля ще надделее.

Ръцете му, заровени в косата ѝ, я държаха здраво. Сол се наведе и я целуна отново. Джини събра последното, което бе останало от колебливата ѝ решителност, ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя ги сложи пред лицето си, за да се предпази от страстния подтик на желание, който преминаваше през всичките ѝ нерви и пори.

— Не! — откъсна устните си от неговите. Едва си поемаше дъх. — Недей! Не трябва да правиш това — успя да прошепне най-накрая.

— Страхувам се, че трябва — възрази Сол.

— Не! Не искам да бъда едно... едно мимолетно увлечение! Ти дори не ме харесваш и със сигурност аз също не те харесвам. А сега просто ми позволи да се прибера вкъщи!

Тя се отдръпна и махна на едно преминаващо такси, но то продължи напред в потока от автомобили. Джини почти тропна с крак от раздражение — толкова отчаяно бе желанието ѝ да избяга от него.

— Не бъди толкова сърцераздирателно възмутена. Аз ще те накарам, ако наистина искаш точно това — грубо каза Сол. — Не съм от този тип мъже, които ще оставят една жена да се прибере сама само защото е отхвърлила опитите му за сближаване.

Джини почувства обидата му. Може би очакваше извинение?! Погледна го сърдито, но не възрази, когато той хвана ръката ѝ над лакътя и припряно се запъти към мястото, където бе паркирал ягуара.

Пътуването обратно до Челси бе мълчаливо и изпълнено с напрежение. Поне така беше за Джини, а Сол скоро намери друго, за

което да мисли.

След няколкото обичайни проверки в огледалото за обратно виждане вече бе сигурен, че онзи широкоплещест репортер отново ги следи. Това нямаше смисъл. Би трябвало да е научил онова, което го интересуваше. Недоволството се изписа върху лицето на Сол. Запита се дали баща му вече не си бе създал врагове в политическите среди, които да са твърдо решени да намерят повод за скандал, за да приключат с кариерата му, преди тя да е започнала.

Джини също бе погълната от своите мисли. Защо, за Бога, беше решила, че иска да го накара да я харесва? Вместо да облича тези убийствени дрехи, щеше да бъде по-добре да бе облякла някаква ужасяваща рокля, но бе твърде късно да се връща назад. Беше прав, разбира се — тя бе решена да го накара да я желае, за да може да му се изсмее в лицето, когато му отказва. Единственото, което бе пропуснала да включи в сметката, бе, че привличането може да е взаимно...

Тя се опита да скочи от колата веднага, след като Сол спря до тротоара, но той сложи ръка на рамото ѝ, за да я задържи.

— Внимавай! Проследиха ни — тихо каза той.

— О, не! — Джини се обърна да провери. — Онзи репортер ли? Какво още иска този човек?

— Може би е воайор и му доставя удоволствие да ни гледа — пошегува се Сол, но веднага му мина през ума, че това също бе една възможна причина да ги следят. Предполагаше, че репортерът чака да разбере дали двамата с Джини ще прекарат нощта заедно. Или искаше да направи снимка, когато напускат апартамента на следващата сутрин?

Той се намръщи, чудейки се как да се справи с този проблем.

— Това наистина вече не ме интересува — уморено каза Джини.

В този момент не я беше грижа какво ще каже пресата за автомобилната катастрофа, която Дейвид Ланкастър бе претърпял, или за неговите перспективи да стане член на парламента. В крайна сметка любовницата не е ли почти необходимост, цинично си помисли тя. Ако всички политици водеха живот, постоянно изложен на показ, сградата на парламента щеше да остане празна. Не я интересуваше и дали на майка ѝ щеше да бъде лепнат етикета „другата жена“, ако ще и целият свят да прочете за това.

— Аз вече изиграх ролята си в целия този театър — додаде язвително.

— Ще отида и ще се разбере с него. Ще му кажа, че трябва да се върна в казармата — реши Сол и излезе от колата. — Но първо искам да се убедя, че си се прибрала вкъщи.

— Добре.

Джини го поведе по пътеката към извития свод в края на двора и се заизкачва нагоре по желязната стълба, ровейки в чантата си за ключовете. Отвори вратата и запали осветлението, но остана на прага и се обърна към Сол. Нямаше представа каква очарователна гледка представлява. Русата ѝ коса блестеше в светлината, големите ѝ сини очи, под които се виждаха незначителни сенки на умора, предателското треперене на устните ѝ я правеха да изглежда уязвима.

— Сигурна ли си, че всичко ще бъде наред с теб? — попита Сол и се намръщи леко.

— Да, ще се оправя — увери го тя.

Той се поколеба за момент, протегна ръка и нежно прокара пръсти надолу по бузата ѝ, преди да се наведе и да я целуне по устните. Отдръпна се рязко. Кратката ласка свърши, преди тя да успее да възрази. Сол се усмихна кисело. Пръстите му продължиха нежно да обхождат чертите на лицето ѝ.

— Лека нощ, Джини! Спи спокойно! — каза той накрая. След това се обърна, тръгна надолу по стълбите и тъмнината бързо го погълна.

— Никакъв шанс — измърмори Джини.

Тя се спусна вътре и отиде до прозореца, който гледаше към улицата. Застана предпазливо в единия му край и се взря в тъмнината. Видя Сол да се насочва право към паркираната кола, но преди да я достигне, човекът, който ги следеше, бързо потегли. Очевидно не желаше да се срещне със своята жертва, превърнала се в нападател.

Джини спусна завесите. Почувства се неизмеримо потисната, когато чу, че Сол запали двигателя и изчезна в нощта.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В неделя сутринта Алис Ланкастър седеше в своята безупречна дневна и бавно отпиваше от четвъртата чаша убийствено силно кафе. Беше облечена в елегантен костюм в морскосиньо, украсен от единствена редица изящни перли. Готвеше се да тръгне за църква, но мислите ѝ съвсем нямаха религиозен характер, тъй като чакаше появата на своя син.

Предишната вечер си легна рано, но бе все още будна, когато Сол се върна вкъщи, според нея в подозрително късен час. С усилие успя да се въздържа и да остане в спалнята си. Сега се стараше да се преструва дори пред себе си, че е равнодушна към събитията от предишния ден. Тревожеше се, че той се беше заел да приложи план, целящ да избегне скандала около баща му и онази Синклер, без да си направи труда дори да се допита до майка си. Алис не бе уверена, че одобрява неговите действия. За съжаление много отдавна бе отминало времето, когато имаше някакво влияние върху сина си. Въздъхна едва забележимо.

— Сол! — извика, когато го чу леко да се спуска надолу по стълбите.

— Да? — появи се той в рамката на отворената врата. Беше облечен в черен спортен екип.

— Искаш ли кафе? — побърза да попита Алис, за да не изглежда твърде разтревожена.

— Не, благодаря. Отивам да потичам преди закуската — отклони поканата ѝ той.

— За снощи... Тържеството мина ли според твоите очаквания? — с привидно спокойствие продължи тя.

— Да, така ми се струва. Имаше много фотографии и репортери. Просто ще трябва да почакаме и да видим какво ще се появи в пресата.

— В такъв случай повече няма да има никаква нужда да се срещаш с дъщерята на Синклер, нали? — опипа почвата Алис.

Сол едва се сдържа да не се изсмее на глас. Никаква нужда?! Той бе изпитвал болката, предизвикана точно от тази нужда, през всичките часове, откакто се раздели с Джини. Въпреки това се съгласи с майка си.

— Не би трябвало да се налага да се срещаме повече.

— Добре — успокои се Алис. После добави безцеремонно: — Мисля, че ти помогна достатъчно на баща си, за да избегне пагубните последствия от тази ужасна ситуация.

— Това беше и за твое добро — безмилостно ѝ напомни Сол. — Вече ще му се налага да се придържа към известни норми, когато избира с кого да прекарва времето си. Трябва да разбере, че личният му живот ще бъде обект на още по-внимателно наблюдение, ако бъде избран... — Сол спря по средата на думата, защото телефонът иззвъня и той се пресегна да го вдигне. — Ланкастър. Да, тук е — каза кратко и се обърна към майка си. — Някакъв мъж на име Доусън.

— А, да, благодаря. — Алис се изчерви леко в момента, в който поемаше слушалката. После продължи да я държи отпусната в ръката си, без дори да си направи труда да помоли човека насреща за извинение. — Какво възнамеряваш да правиш днес?

— Ще потичам, после ще се отбия за малко в болницата, преди да тръгна обратно за Олдършот — отговори ѝ той.

— В случай, че не се видим, аз ще ходя у семейство Аштън на обяд — обясни Алис.

— Добре, мамо. До скоро.

Майката и синът не размениха нито целувка, нито прегръдка за довиждане. Сол махна сдържано за поздрав и изчезна да се бори с лошото си настроение, тичайки до изтощение по алеите на имението.

Алис постоя неподвижно, докато не чу вратата да се затваря зад гърба му. След това отговори на мъжа, който търпеливо очакваше благоволенията ѝ. Сол много би се изненадал, ако можеше да види този човек — рус, с брада, близо четиридесетгодишен. Това бе „репортерът“, който прояви толкова жив интерес към него и Джини предишната вечер и който беше частен детектив, нает от Алис да проучи Джини Синклер. Беше му наредено да следи отблизо събитията и да предупреди Алис, ако имаше и най-незначителни признаци за това, че между Сол и младото момиче се заражда симпатия.

Алис Ланкастър беше загубила своя съпруг заради майката и не би допуснала да загуби и сина си заради дъщерята. Мъжете са такива глупаци, разсъждаваше тя, изпълнена с презрение. Едно красиво лице и тяло, което събужда желанията им, могат да изтрият всичкия здрав разум от главите им.

— Да, господин Доусън? — решително каза тя. — Какво научихте за момичето?

Доусън безучастно описа най-съществените неща в живота на Джини — нейната работа, апартамента, хората, с които прекарваше времето си...

— Поразпитах някои съседни. Тя живее сама и няма сериозен приятел, въпреки че снощи на тържеството се стигна до шумна разправа с някакъв ревнив младеж. Вашият син го изхвърли от клуба — обясни Доусън.

Алис потрепна при тези думи. Значи Сол вече бе успял да се превърне в глупак заради онази малка уличница. Гласът на детектива прекъсна мислите ѝ.

— Казва се Джеймс Калвърт. С него разменихме няколко думи и взех адреса му. Мисля, че може да се окаже полезен.

— Да, възможно е — замислено се съгласи Алис, запазвайки тази информация, в случай че се появи необходимост от нея в бъдеще. Надяваше се, че няма да се налага друг да бъде въввлечен в тази афера. — Благодаря ви, господин Доусън. Мисля, че засега това е достатъчно. Ще се свържа отново с вас, ако имам нужда от съдействието ви.

Тя прекъсна връзката, взе ръкавиците и молитвеника, нагласи върху главата си елегантна шапка и излезе от къщата, за да измине краткото разстояние до църквата, която посещаваше всяка неделя.

Репортажите във вестниците отиваха много по-далече, отколкото Сол или Джини се бяха надявали. Тяхна снимка се появи в понеделнишкия брой на вестник „Поуст“ и през следващите дни бе препечатана от още няколко клюкарски издания. Снимката показваше Сол и Джини, застанали пред нощния клуб — синът на сър Дейвид Ланкастър и дъщерята на мистериозната жена, която е била заедно с него по време на произшествието в четвъртък вечер. Естествено, точно на такъв отзив бе разчитал планът на Сол. За нещастие обаче другата снимка отиваше твърде далече и ги показваше в страстна целувка.

Джини се сви от неудобство при вида на публикацията в „Поуст“, а Джо безжалостно започна да я дразни. Лейди Ланкастър също се почувства неудобно и много бързо промени мнението си за ползата от онзи Доусън. Ситуацията заплашваше да излезе извън контрол. От своя страна сър Дейвид се засмя и не можа да разбере явното смущение, което се изписа върху лицето на Ан Синклер. Той смяташе за великолепно, че техните деца се разбират толкова добре. Колкото до Сол... Струваше му се, че всеки войник от неговата военна част се е сдобил със снимката. Видя десетки копия да красят помещенията и плаца; още дузина се появиха върху таблата за съобщения и дори в офицерските канцеларии. Почти си пожела да избухне трета световна война, само за да отвлече вниманието от последното му завоевание.

В Съсекс един от бившите армейски колеги на Сол, Ник Ленъкс, също видя статията, докато прелистваше вестника и хранеше с хляб и варени яйца, потопени в масло, своята мъничка дъщеря Сузи. Ник и Дейл Купланд, или Куп, както всички го наричаха, управляваха постоянно разрастващата се фирма „Ленъкс и Купланд“, наемайки бодигардове за богати и известни личности. Това бе фирмата, към която Сол възнамеряваше да се присъедини, след като напусне армията.

— Кой е този? Сол ли? — попита Мелиса, жената на Ник, бивша шампионка на „Уимбълдън“, и надзърна във вестника. — Това трябва да е сериозно. Досега не съм чувала Сол да е водил някоя от своите приятелки на вечеря вкъщи, за да ги запознае с родителите си — подхвърли тя.

— Той обикновено дори не посещава родителите си — обясни й Ник.

— Така ли? — повдигна учудено вежди жена му.

— Точно така. Никога не е говорил за това, но аз винаги съм оставал с впечатлението, че детството му е било доста безрадостно. Баща му е бил твърде зает със своята работа, а майка му — твърде студена и дистанцирана... С положителност тя изглежда много добре — прибави след кратка пауза Ник, отделяйки на снимката на Джини твърде много внимание.

Мелиса го погледна подозрително и издърпа вестника от ръцете му.

— Кого имаш предвид? Майката на Сол ли? — престори се, че не разбира тя, и Ник се засмя жизнерадостно.

— Какво мислиш за идеята да ги поканим да ни гостуват в близките седмици? — попита той. — Счетоводителят току-що приключи проверката на сметките, така че Сол може да ги прегледа и да реши дали ще се присъедини към фирмата. Смятам да помоля и Куп да дойде — прибави Ник. Тримата бяха служили в един и същи полк и в продължение на дълги години бяха запазили доброто си приятелство.

— Нямам нищо против — съгласи се Мелиса. — Организирай събирането за този уикенд, ако е възможно. По-късно ще бъда твърде заета с подготовката за „Уимбълдън“ — напомни му тя.

Ник се намръщи леко, но премълча възраженията си. Тази година Мелиса успя да убеди брат си, Джак Фаръл, също бивш професионален тенисист, да приемат поканата за участие в турнира на смесени двойки. Преди пет години те бяха спечелили титлата. След това тежка автомобилна катастрофа прекрати преждевременно спортната кариера на Джак.

Сега Ник остави опасенията си от завръщането на съпругата му към професионалния спорт и набра телефонния номер на военната част, в която бе служил преди години.

— Офицерската канцелария? Свържете ме с майор Ланкастър — помоли строго той, представяйки си стаята, от която отговаряше дежурният. Стени, покрити с ламперия и украсени с картини, изобразяващи отдавна отминали битки, в които тази военна част беше изиграла решаваща роля, полирани махагонови маси и огромни кожени фотьойли.

Ник отправи поглед към своята красива съпруга и към обожаваната си дъщеря и си даде сметка, че не би искал да променя каквото и да било в своя живот. Е, може би още едно дете, мълчаливо се поправи той.

— Ланкастър слуша.

— Сол, Ник се обажда. Как се чувстваш като знаменитост?

Приятелят му въздъхна тежко.

— Ти би трябвало да знаеш. Все пак си женен за знаменитост.

— Така е. Слушай, искаме да те поканим да ни гостуваш в края на седмицата, ако можеш. Вземи също и Вирджиния.

— Джини ли? Благодаря ти, но се съмнявам, че ще можем да дойдем.

— Колко жалко. Бихме искали да се запознаем с нея. Освен това си мислех, че Куп, ти и аз бихме могли да обсъдим необходимите действия за присъединяването ти към фирмата. Нали не си променил решението си?

— Не, аз наистина ще напусна армията. Най-вероятно това ще стане през август.

— Да, това не е работа за семеен човек...

— Мили Боже, но аз не смятам да се женя! — възкликна Сол, ужасен дори само от идеята за подобна стъпка в живота си.

— Е, добре. В такъв случай ела, ако успееш... Почакай! — Ник се отдалечи от слушалката за кратко, докато Мелиса му казваше нещо, и после продължи: — Сол, Мелиса иска да знае дали ще са ви нужни една или две спални?

Последва продължително мълчание. Върху лицето на Сол бавно се разля усмивка. Мигновено той промени мнението си и реши да приеме поканата. Разбира се, по-трудната част беше да убеди Джини да се съгласи...

— Само една — провлечено отговори той. — Не бихме искали да създаваме твърде много неприятности на Мелиса.

Тази бърза промяна в настроението му накара Ник да се засмее.

— Много мило от твоя страна, че мислиш за нея. Чудесно! Значи ще се видим... Кога? В петък вечер или в събота?

— Надявам се да успеем за петък вечерта. Ще проверя как стоят нещата при Джини и ще ти се обадя — обеща Сол.

Побъбриха още няколко минути, преди да се сбогуват.

Сол остана замислен до телефона. После порови известно време в бележника си, докато намери номера на Джини, и го набра незабавно, макар да нямаше ясна представа как да я убеди, че е необходимо да се появят публично още веднъж.

— Джини?

Уплаши се от насладата, която изпита, чувайки хладните чисти тонове на гласа ѝ, когато тя вдигна слушалката.

— Да? Кой се обажда? — попита Джини, въпреки че моментално го позна. Никога не би му доставила удоволствието да подскаже по

каквото и да е начин, че не бе напускал мислите ѝ след съботната вечер.

— Сол Ланкастър — бавно произнесе той.

— О, здрасти — неопределено каза тя. После реши да престане с тези преструвки. — Всъщност радвам се, че се обаждаш. Онзи репортер — русият мъж с брадата — все още се мотае около мен. Какво трябва да направя? — попита напрегнато.

Нейните приятели и колеги непрекъснато я дразнеха със закачки за появяването ѝ в клюкарските хроники. Тази ситуация започваше да я тормози, особено след като трябваше да премълчава истината и всеки път да произнася по някоя лъжа. Освен това майка ѝ едва не получи истеричен припадък, когато видя снимката във вестника. Всичко това влудяваше Джини. Репортерът, който висеше часове наред в паркираната кола пред вратата ѝ, бе последната капка, с която чашата на търпението ѝ преля.

— Нямах никаква представа какви неприятности може да навлече тази уж безобидна история. Мисля, че ще избягам някъде далеч — злощастно му довери тя и Сол се усмихна самодоволно.

— Предполагах, че е възможно това да те разстройва, така че ако видиш отново оня човек, иди и му кажи, че ще прекараш следващия уикенд с мен в околностите на Лондон — мило я посъветва той.

— Какво да направя? — възкликна Джини.

— Нали чу. Мисля, че ти разказах, че ще се присъединя към двама мои приятели от армията, които сега управляват компания, предоставяща охрана на известни личности тук в Лондон. Единият от тях, Ник Ленъкс, видял статията във вестника...

— Едва ли е останал човек в Англия, който да е пропуснал тази дяволска статия! — горчиво се оплака Джини.

— На мен го кажи! — въздъхна Сол. — Ти поне не командваш шестстотин войници, които се подсмиват зад гърба ти!

Джини се изсмя доволно. Може би за него наистина е по-трудно, отколкото за мен, помисли си и настроението ѝ малко се подобри при мисълта за неудобствата, които той трябва да понася.

Сол също се усмихна, долавяйки нотките злорадство в нейния смях, и продължи:

— Ник ни кани да им гостуваме в края на седмицата.

— Защо кани двама ни? — начумери се Джини.

— Защо не?! Той смята, че сме двойка, и би искал да се запознае с теб. Между другото, ще ни се наложи да говорим по работа, така че съпругата на Ник ще се радва много на твоята компания. Мисля, че ще харесаш и двамата — каза Сол и замълча. Ако в този момент Джини можеше да види злонамереното пламъче в очите му, би избягала през девет планини. — Ти не ми ли каза, че играеш тенис?

— Да, когато ми се отдаде случай.

— Жената на Ник също обича тази игра. — Сол внимаваше да не спомене името на Мелиса. Въпреки че се бе състезавала с моминското си име Фаръл, Джини би могла да се досети за истината. — Поне така беше, докато не роди. Предполагам, че би могла да й дадеш някои съвети за играта — предложи той с меден глас.

— Е, да, бих могла... — Джини започваше да възприема идеята. Времето беше горещо, Лондон — претъпкан и неприветлив. Перспективата за уикенд извън града изглеждаше изключително примамлива. Жалко само, че и Сол Ланкастър трябваше да бъде част от това. — Добре, ще дойда — съгласи се тя, — но при условие, че няма да правиш ужасни забележки за майка ми.

— Съгласен съм — каза бързо Сол. — Ще те взема около шест часа в петък — добави той и незабавно прекъсна връзката, преди да й хрумне да промени решението си.

Джини бавно остави слушалката и се усъмни в здравия смисъл на своето решение. Или бе по-добре да каже, че такъв липсваше? Сподели с Барни и Джо своите планове, но не спомена нищо на майка си. Ан се бе прибрала в собствения си дом в Сейнт Джонс Ууд, за да лекува натъртените си ребра и пристъпите на дълбоко самосъжаление. Джини напазарува, изпълни няколко нейни поръчки и се отби още веднъж в петък по обед, за да се увери, че майка ѝ бе снабдена с всичко, от което щеше да се нуждае до края на седмицата. Така и не ѝ каза нищо за плановете си да прекара уикенда със Сол. Начинът, по който Ан бе реагирала на първата среща и на снимката в клюкарската хроника, беше достатъчен да възпре Джини дори от споменаване на името му в нейно присъствие. Всъщност тя не можеше да намери обяснение дори пред себе си за причината, поради която прие поканата да бъде с този мъж. Как тогава да се надява, че някой друг ще успее да я разбере?

— През следващите два дни няма да прекарам много време вкъщи — неопределено обясни тя. — Джо каза, че ако имаш нужда от нещо, можеш да й се обадиш — добави, докато пристъпваше прага на тръгване.

Барни беше й разрешил по-продължителна почивка за обяд от обичайната, но тя трябваше да довърши още много неща, за да бъде готова, когато Сол дойде да я вземе.

Топлите вълни на необяснима възбуда продължаваха да се разливат по тялото й, докато опаковаше вещите си. Прибави бански костюм, екип за тенис, една елегантна рокля в случай, че излезе да вечерят навън, джинси и няколко блузи. Вече бе облечена в къса розова рокля, когато ягуарът на Сол спря пред къщата.

Изпита притеснение, когато го видя от прозореца на спалнята, но малко се успокои, като забеляза Барни да излиза, за да говори с него. Беше избягвала да обсъжда Сол цяла седмица, пренебрегвайки всички прояви на любопитство — най-вече защото самата тя не знаеше какво точно се случва.

Беше почувствала неприязън към него от пръв поглед, а поведението и отношението му към нея бяха ужасяващи. Никога нямаше да му прости предположението, че баща й е посегнал сам на живота си. Сол беше арогантен и... Въпреки това никога по-рано не бе чувствала толкова силно физическо влечение към друг мъж; никога не се бе поддавала на нечие влияние толкова безнадеждно, че всички останали мисли да отлетят от главата й. Въздъхна и като се чудеше дали не прави огромна грешка, вдигна куфара си и пое надолу по стълбите.

— Не исках да споменавам това пред Джини — казваше Барни на Сол, — но онзи репортер все още се навърта наоколо.

— Наистина ли? — смръщи чело Сол, смутен донякъде от твърдоглавието на този човек.

— Да. Изглежда, че това разстройва малко Джини, и аз реших, че е по-добре да го запазя за себе си. Сега кара друга кола — син роувър.

— Добре. Аз ще се оглеждам за него. Ще ми направиш ли една услуга? Ако го видиш през този уикенд, кажи му, че тя е заминала с мен. Очевидно точно това е, което иска да узнае.

— Така и ще направя... Здравей, сладурче! — обърна се Барни да поздрави Джини.

Сол се завъртя, озадачен от удоволствието, което изпита при вида на младата жена. Още повече го обърка неустоимият порив да я притегли към себе си и да я целува, докато и двамата останат без дъх.

Джини изглеждаше очарователно с коса, привързана назад в стегнат кок заради жегата. Сол забеляза одобрително, че дългите ѝ тънки крака имаха шоколадов загар и бяха съвсем открити. Прецени също, че не носеше сутиен...

„Търсиш си белята, Ланкастър“ — строго си забрани той подобни мисли и измърмори едно рязко „Здравей“, преди да вземе куфара от ръцете ѝ и да го сложи в багажника на колата.

Големите сини очи, които придаваха на лицето ѝ изражение на детинска невинност, бяха наследени от майка ѝ. Ан едва ли е била много по-възрастна, отколкото беше Джини в този момент, когато е започнала своите смъртоносни игри да омагьосва мъжки сърца и после да ги разбива окончателно. Не и моето, уверено реши Сол. Изражението му не говореше нищо за чувствата, които изпитваше. Джини го гледаше разтревожено. След този повече от сдържан поздрав тя започна да се чуди дали не се е разкаял за решението си да я покани и да я запознае със своите приятели. Ако беше така, със сигурност би могъл да намери някакво извинение за нейното отсъствие.

— Готова ли си за тръгване? — вежливо я попита Сол.

— Да, ако... Ако си сигурен, че все още искаш да дойда с теб...
— заекна Джини.

Сол просто отвори вратата за мястото до шофьора и след кратко колебание тя се качи.

— Приятно прекарване! — подаде се Джо от прозореца на горния етаж.

Джини изви глава назад и ѝ помахаша.

— Довиждане, Джо! Довиждане, Барни!

— До скоро, сладурче. Надявам се да си наясно, че ме лишаваш от шофьор за уикенда — промърмори с пресилено недоволство Барни, обръщайки се към Сол.

След един отчайващ урок по кормуване със своя съпруг Джо бе слязла от колата на един светофар и се бе прибрала пеш вкъщи. Веднъж тя призна пред по-младата си приятелка, че това е била единствената кавга, която някога са имали. Джини се бе смяла от сърце, но откакто взеше Барни, след като бяха отнели шофьорската

му книжка, тя напълно разбираше недоволството на Джо в това отношение.

— Той говори така, като че ли живее в средата на Сахара вместо в центъра на Лондон — каза Джини, след като потеглиха. — Всичко, което му се налага да направи, е да повърви петдесет крачки, за да вземе такси — продължи тя, но след като не последва отговор, погледна към Сол.

Веднага ѝ се прииска да потъне вдън земя. Той се вторачи в нея и за кратко погледите им се кръстосаха. Джини отвърна първа очи и ги сведе към ръцете си, които лежах в скута, нервно впити една в друга. Лицето на Сол остана непроменено. Обърна се отново напред и се съсредоточи върху шофирането.

— Успя ли да обясниш на твоя приятел — Ник ли се казваше? — защо се появихме заедно на тържеството миналата седмица? — рискува да каже тя накрая, за да прекъсне неловкото мълчание.

— Не. Ник се обади в офицерския корпус в Олдършот и наоколо имаше твърде много мои колеги. Между другото, колкото по-малко хора знаят истината, толкова по-вероятно е да се запази тази заблуда — каза Сол с безразличие.

— Успокой се, ще видиш, че ще се забавляваш. И двамата са чудесни, а малката им дъщеричка е истинска сладурана. Обичаш ли малки деца?

— Обикновено отговарям на подобни въпроси с „да“, но промених мнението си след това, което трябваше да понеса през последните няколко дни — въздъхна Джини. — Една седмица украсявах всички стени в стаята на някакво малко изчадие с герои от комикси и най-накрая то реши, че вместо това иска животни. За щастие майка му го разубеди, след като Джо подчерта колко скъпо ще ѝ струва това удоволствие.

Бяха се случили горещи дни, а работата бе изтощителна и неблагоприятна. Тя все още усещаше болки във всички мускули от рисуването на най-неудобни места.

Вятърът през отворения прозорец опъна тънката рокля върху извитите форми; на тялото ѝ. Сол той бе толкова погълнат от съзерцаването на гърдите ѝ, че почти пропусна да забележи, когато автомобилът пред него рязко намали. Едва в последния момент успя да натисне педала на спирачката и закова ягуара само на няколко

сантиметра от бронята на другата кола. Надяваше се Джини да не е забелязала, че нейното присъствие е успяло да отвлече вниманието му. Имаше чувството, че е жизненоважно да има власт над техните отношения.

Докато стояха на кръстовището, изчаквайки зеления светофар, Сол протегна ръка, за да извади нещо от жабката, и ръката му случайно докосна голото коляно на Джини. „Господи, какво усещане“ — отчаяно мина през главата му. Но копнежът да я притисне до себе си изчезна също толкова внезапно, както се бе появил, след като тя се отдръпна рязко назад.

— Извини ме! — ледено каза той и пусна някаква цветна брошура в ръцете ѝ. — Просто исках да взема това.

„Това“ бяха предоставените от агенцията за недвижими имоти проспекти на къщата, която Сол възнамеряваше да купи. Джини трескаво грабна брошурата. Зарадва се, че се е появило нещо, с което може да се занимава по време на пътуването. Допирът на ръката му бе предизвикал вълни от разтърсваща възбуда, които продължаваха да владеят тялото ѝ. Със сигурност не би искала да изпитва подобни чувства към този мъж.

— Ник и... жена му ще очакват ти вече да си виждала къщата — прибави той.

— Ще я проуча и после можеш да ме изпиташ, за да си сигурен, че няма да се проваля на въпросите, които ще ми задават — дръзко отговори Джини на тона му.

— Намира се в близост до Имбенкмънт^[1] — беше единственото, което каза Сол в отговор на забележката ѝ.

Джини внимателно прочете данните на къщата, кацнала почти до самата Темза. Гаражът и сервизните помещения бяха на партерния етаж, холът, столовата и кухнята — на първия, а трите спални и баните към тях се намираха на втория етаж. От спалнята на собственика се откриваше гледка към реката. Обявената цена я накара да повдигне озадачено вежди, но почувства, че не бива да обсъжда този въпрос.

— В какъв цвят са мебелите в кухнята? — попита Джини.

— Какво? — промърмори озадачено Сол.

— Съпругата на Ник — как се казва тя, между другото? Ще очаква да знам тези подробности — обясни интереса си тя.

— А!

Върху челото на Сол се появи дълбока бръчка. Всъщност не бе виждал къщата в продължение на няколко месеца. Адвокатът му се бе заел с уреждането на покупката по време на неговото отсъствие.

— Нещо като... синьо. Светлосиньо — припомни си най-накрая.

— Кухнята изглежда така, сякаш е боядисана неправилно — добави и Джини сбърчи озадачено чело.

— Искаш да кажеш, че цветът изглежда неподходящ ли?

— Неподходящ?! Направо изглежда самоубийствен!

Той се обърна и се усмихна искрено за пръв път през този ден. Джини почувства вълна от щастие да се надига в гърдите ѝ, но усещането изчезна почти веднага и премина в също толкова завладяваща тъга, тъй като си спомни, че нищо добро или трайно не би могло да последва от цялата тази история. Може би ако се бяха срещнали при други обстоятелства...

Тя отново обърна глава към брошурата и скоро придоби увереност, че може да отговори на всеки въпрос за разположението на стаите, техните размери и за това къде ще е най-добре да се сложат шкафовете и гардеробите.

След като напуснаха центъра на Лондон и пътят пред тях се освободи, Сол натисна педала на газта. Освежаващ бриз нахлу в купето на автомобила. Джини се отпусна назад, наслаждавайки се на хладния въздух върху голите си ръце, и се заслуша в песните на Брус Спрингстийн, които се носеха от касетофона. Освободи се от всички мисли и с удоволствие наблюдаваше как гледката се променя от предградия в широка магистрала, а когато се насочиха към Саут Даунс — и в обширно зелено поле.

— Почти пристигнахме — каза Сол.

Джини се поизправи и нервно затърси огледалце в чантата си. После приглади назад немирните кичури, които вятърът бе освободил от стегнатия кок.

Имението на Ленъкс, „Найн Елмс“^[2], се намираше на най-високото място в селото, на доста голямо разстояние от всички околни сгради. Джини се загледа с възхищение в огромната джорджианска къща, докато Сол завиваше по чакълестата алея. В момента, в който ягуарът спря на широкото място за обръщане пред самите врати, един висок, рус, добре сложен и хубав мъж излезе от къщата, носейки на ръце малко златокосо дете. Бяха чудесна гледка — мъжът,

широкоплещест и мускулест, и детето, облечено в пъстра пижамка на мечета, притиснато плътно до бузата му, с ръчичка, обвита около врата на мъжа. Очевидно малката го обожава, помисли си Джини и се усмихна, припомняйки си съвсем живо своя собствен баща, който продължаваше да я носи, когато се разхождаха, дълго след като тя се бе научила да ходи.

— Сол, радвам се да те видя!

Ник Ленъкс протегна дясната си ръка към Сол и се усмихна дружелюбно на Джини. Това я накара да се отпусне и да се почувства добре дошла. Отвърна му с усмивка. Сол забеляза това и направи кисела физиономия.

— Извинете ме за това — продължи Ник и кимна леко към дъщеря си, — но е дяволски трудно да я накарам да заспи в тези светли вечери.

— Не се извинявай — каза Сол. — Здравсти, Сузи! — поздрави той момиченцето, но то бързо зарови главичка в бащиното си рамо. Сол остави детето само да реши кога да се освободи от своята срамежливост и се обърна отново към бащата. — Ник, това е Джини.

Побутна я пред себе си и те си стиснаха ръцете.

— Приятно ми е да се запознаем. Радваме се, че можахте да дойдете. Хайде, влизайте вътре. Сигурно имате нужда от разхладително питие. Мели... — започна той, но Сол моментално го прекъсна.

— Джини е много запалена по тениса — мило каза той. — Тя предложи да предаде на жена ти няколко урока.

Ник бавно се спря по средата на стълбището и вторачи в Джини невярващ поглед. Усмивката ѝ, която до този момент изразяваше съгласие с думите на Сол, се стопи и тя се обърна към него, изгубила ориентация за това, което става. „Защо, по дяволите, изглежда толкова самодоволен?“ — зачуди се младата жена, но само миг по-късно откри причината.

Насреща им приближаваше съпругата на Ник — познатото лице на „Английската роза“, тъмнокосата и синеока Мелиса Фаръл, бивша професионална тенисистка и шампионка на „Уимбълдън“!

— О, Боже! — промълви Джини. Повече от всичко в този момент искаше да потъне в земята, за да не ѝ се налага да понесе срама. Още повече обаче искаше никога да не бе срещала Сол. — Мразя те! —

прошепна му тя през зъби, преди да се обърне към Ник. — Ужасно съжалявам! Не знаех, че... Аз само исках да... — гласът ѝ заглъхна в нарастващото неудобство.

Ник хвърли озадачен поглед към приятеля си. Съжали се над момичето и побърза да го успокои.

— Всичко е наред — увери го той. — Нищо лошо не е станало.

После четиримата влязоха в къщата и Ник се опита да помогне на Джини да се отърси от объркването. Същото направи и Мелиса. Тя не се засегна ни най-малко от тази ситуация, която очевидно бе причинена от незнание, но Джини бе твърде обърквана и ядосана на Сол, за да се държи естествено. По-скоро трябваше да внимава да не показва истинските си чувства в този момент. Една набързо погълната чаша вино поуспокои нервите ѝ и възвърна отчасти настроението ѝ. Тя се огледа наоколо с интерес. Стаите бяха големи, красиво обзаведени и украсени с вкус, но това бе дом, а не място, което домакините показваха на гостите си, както беше в много други къщи, в които Джини работеше. Играчките на Сузи бяха пръснати навсякъде и изпълваха с настроение елегантната всекидневна. Момиченцето се катереше по мекото канапе и подскачаше върху големите пухкави възглавници, без родителите му да го спират или мърят.

Двамата мъже веднага се захванаха да обсъждат професионални теми и Мелиса реши, че е по-добре да разсее Джини, която продължаваше да се извинява за конфузната ситуация, като я разведе из къщата.

— Забрави за това! Как би могла да знаеш, след като Сол не си е направил труда да ти каже! — дружелюбно ѝ каза Мелиса. — Сега се чувствам много щастлива, че хората ме познават като госпожа Ленъкс — добави тя с доволна усмивка. — Ела да ти покажа спалнята. Имате много време да се освежите преди вечерята. — Мелиса отвори широко вратата на стаята за гости — голяма разкошна спалня в светлорозово и сиво. — Банята е ето там — продължи тя, докато отваряше друга врата към помещение, обзаведено в същите цветове. — Не се притеснявайте, ако със Сол искате да останете по-дълго в леглото утре сутрин. Никой няма да ви безпокои — усмихна се заговорнически тя.

Джини, която едва преди минута бе възвърнала самообладанието си след първоначалното объркване, сега се взираше в огромното легло с нарастващ ужас и усещаше как отново по лицето ѝ се разлива сянка

на неудобство. Дори ѝ се струваше, че това легло става все по-широко и изпълва почти цялата стая. Тя преглътна нервно.

— Аз много съжалявам, но... — прошепна.

— Какво има? — разтревожено попита Мелиса.

Лицето на Джини бе променило цвета си от мораво до мъртвешки бледо и започна да почервенява отново.

— Наистина много съжалявам, че проявявам капризи, но дали не бих могла да спя някъде другаде? — успя да промълви Джини.

— Някъде другаде ли? — Домакинята огледа стаята крайно озадачена, като търсеше възможната причина за това странно желание.

— Да. Ние със Сол... Ние не сме... Ние не...

— Ти не спиш с него? О, Боже, извинявай! — възкликна Мелиса. Сега бе неин ред да се чувства объркана. — Какво бих могла да кажа? Мъже! Казах на Ник да попита Сол — сърдито обясни тя първоначалното си учудване на това съвсем естествено желание от страна на Джини.

„О, така ли?“ — разярена помисли Джини и изведнъж разбра, че изобщо не става дума за някакво объркване.

— Ти все пак можеш да използваш тази стая — бързо се окопоти Мелиса. — Сол ще вземе по-малката спалня в края на коридора и ще дели обща баня с Куп, когато и той дойде утре сутрин. Познаваш ли вече Куп? — попита тя, за да смени темата, защото се чувстваше също толкова притеснена, колкото и Джини.

— Не — поклати глава Джини. — Всъщност не познавам и Сол отдавна — добави тя. Може би вече беше прекалено късно да признава, че постъпи много глупаво, когато прие поканата да дойде тук, но не се сдържа: — Предполагам, че би било по-добре, ако се върна в Лондон още сега.

— О, не, не прави това — учтиво помоли Мелиса, виждайки горчивото изражение в очите на момичето. — Знам със сигурност, че когато и Куп пристигне, ще започнат безконечни разговори за техните общи преживявания в армията и това ще продължи цялата сутрин, по време на обяда, следобедния чай и вечерята! Ще се побъркам, ако наоколо няма човек, с когото бих могла да поговоря! — добави тя, като се помъчи да изглежда така, като че Джини ѝ прави услуга, оставяйки за уикенда.

— Добре тогава. Ако наистина си сигурна? — колебливо попита момичето.

— Разбира се, че съм сигурна! Утре можем да отидем в Брайтън и да обиколим магазините, ако искаш — предложи Мелиса. — Има няколко пъстри антикварни магазина, в които човек би могъл да намери невероятни неща.

— Мисля, че ще ми бъде много интересно да ги видя — усмихна се Джини.

— Чудесно. В такъв случай смятам, че е решено — заяви Мелиса. — Искаш ли да останеш в стаята си, за да се освежиш, или ще дойдеш да ми помогнеш, докато приспивам Сузи? Това ще е третият път за тази вечер!

— Ще дойда с теб — реши Джини. Искаше да бъде близо до Мелиса, когато Сол разбере за промените в плановете му за нощта. — Сузи е чудесно дете! На колко години е? — попита тя и последва домакинята.

— Следващия месец ще стане на две — отговори Мелиса и се отправи надолу по стълбите, за да вземе дъщеря си от Ник.

Във всекидневната двамата мъже седяха на чаша уиски, удобно разположени в огромни меки кожени фотьойли. В момента, в който влизаха, Сол произнасяше безочливо:

— ... и както знаеш, той не успя да организира оргия в бардака!

— Дръж се прилично, Сол! — смърри го Мелиса.

Ник забеляза, че тонът ѝ бе доста по-остър, отколкото заслужаваше тази забележка. Той озадачено повдигна вежди, но жена му пренебрегна укорителния поглед. Вместо отговор взе Сузи от ръцете му и отново се обърна към Сол:

— Между другото, Джини ще използва голямата спалня. Ти си настанен в малката в края на коридора. Няма да забравиш и да се пъхнеш в погрешна стая, нали? — сладко попита тя.

Сол се почувства леко смутен, а Ник загледа още по-озадачено. Мелиса улови този поглед и отгатна намерението му да поиска незабавно обяснение. Спомни си, че Джини е на две крачки зад нея. Момичето беше достатъчно объркано и без да става свидетел на изясняването на тази ситуация. Ето защо бързо изстреля едно „Ще ти кажа по-късно“ към съпруга си и излезе от стаята, следвана по петите от признателната Джини.

Тя се страхуваше, че е възможно да се стигне до пререкание със Сол, след като той бе разбрал, че плановете му са осуетени, но в същото време се надяваше, че не би дръзнал да злоупотреби с гостоприемството на Мелиса и Ник, като направи някаква сцена. Искаше ѝ се да вярва, че не е способен на подобно безочие.

[1] Известен крайбрежен булевард в едноименния квартал в самото сърце на Лондон, разположен на брега на Темза. — Бел.прев. ↑

[2] Деветте бряста (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Вечеряха на верандата и Джини се отпусна след няколко чаши вино. Мелиса и Ник също ѝ помогнаха за това. И двамата бяха дружелюбни и превъзходни събеседници. Особено Мелиса, която не беше разглежена примадона, както би могло да се очаква след успешните ѝ години в елита на професионалния тенис. В продължение на цялата си кариера тя се бе радвала на вниманието на медиите и на лудничавата любов на почитателите и с положителност можеше да се счита за звезда. Джини смяташе, че собственият ѝ живот и нещата, които вършеше, бяха съвсем обикновени в сравнение с всичко това, но Мелиса изглеждаше искрено заинтригувана от работата ѝ.

— Ако имаме време през тези два дни, ще те заведа да разгледаш „Белууд“. Това е мястото, където съм израснала, а сега е дом на брат ми и неговото семейство — каза тя. — Джак все казва, че къщата има нужда от ремонт и че мебелите и декорацията трябва да бъдат изцяло променени. Сградата е строена през шестнадесети век по времето на Тюдорите, а моята снаха е американка с твърде модерни разбирания, така че не бихме могли да я оставим свободно да преобразява къщата. Подобна интервенция би свършила твърде зле и всичко би приличало на пансион в нюйоркски стил.

— Мелиса! — сгълча я Ник, но усмивката не слезе от лицето му.

В отговор Мелиса едва сви рамене. Съвсем явно бе, че не се разкайва за думите си. Лиза караше Джак да се чувства нещастен, а такава нещо трудно се прощаваше, доколкото Мелиса твърдо вярваше, че брат ѝ заслужава всичко най-добро на този свят.

— Джо Ферис — тя е моят работодател — обикновено първа разглежда къщите на клиентите — обясни Джини. — Мога да ти дам телефонния ѝ номер, ако си сигурна в тяхното желание да се възползват от услугите на дизайнер или декоратор. Във всеки случай за мен би било изключително удоволствие да видя къщата — добави тя ентузиазно.

Сол, който по време на цялата вечеря бе твърде мълчалив и изглеждаше съвсем отнесен, присви очи при тези думи.

— Чудесно! Ще го обсъдя с Джек — каза Мелиса. — Кой желае кафе? — След като получи положителен отговор от всички, тя бързо се отдалечи от масата.

Ник я последва почти веднага, защото телефонът иззвъня няколко секунди след като тя бе изчезнала в къщата.

Когато останаха сами, Сол се наведе напред през масата към Джини и каза много бавно и внимателно:

— Недей да се интересуваш прекалено много от „Белууд“, защото Джек Фаръл е женен. — Спря за миг и после добави бързо: — Всъщност забравих, че брачната клетва не се възприема като особено препятствие от жените, които носят името Синклер.

Джини го изгледа унищожително. Веселото ѝ настроение изчезна без следа. За малко не започна да се оправдава със своето увлечение по архитектурата, но благоразумно сви рамене и реши да не си прави този труд. Нямаше смисъл — той не би ѝ повярвал. Но дори подозренията му да имаха някакво основание, тя не му дължеше никакво обяснение. Дори напротив — собственото му поведение много трудно можеше да намери някакво оправдание, помисли Джини ядосано, спомняйки си предполагаемото объркване в планове за пренощуването.

— Тук си свършено прав — съгласи се тя с подвеждаща усмивка. — Ние възприемаме брачните клетви точно толкова сериозно, колкото и собственият ти баща. Впрочем, Сол, бих те помолила да не злобееш само защото твоят малък хитър план пропадна.

— Аз не злобея — намръщи се той и Джини едва не се разсмя с глас на изражението му, наподобяващо това на сърдито дете.

— Не, цупиш се и злобееш! — настоя Джини. — Защо си казал на Ник, че ще спим заедно? — попита го направо.

— А каква е според теб причината? Просто искам да довършим това, което започнахме на празненството на Аманда миналата събота.

— Добре, но трудно ще ти се удаде този късмет, защото аз не искам — заяви категорично тя.

— Лъжеш — меко каза Сол.

Протегна се през масата и хвана ръцете ѝ. Палецът му се промъкна в дланта ѝ и започна лениво да я гали. Джини се взря в него

хладно. Или поне се надяваше, че погледът ѝ изразява студенина. Но самодоволната усмивка върху устните му ѝ казваше, че той усеща съвсем ясно безумното биене на пулса под допира на ръката му.

— Лъжеш — пресипнало повтори той.

Джини хвърли отчаян поглед към къщата с надежда Ник или Мелиса да я избавят от това положение.

— Не разчитай на това — отгатна мислите ѝ Сол. — Доколкото познавам тези двамата, те сигурно съвсем са забравили за нашето съществуване и са отишли да си легнат, каквото всъщност би трябвало да направим и ние — добави съблазнително.

Тя безпомощно се молеше да устои на изкушението. Радваше се, че поне бе седнала, защото усещаше нозете си отслабнали и треперещи.

— Не прави така, Сол. Не е честно — каза тя и решително отдръпна ръката си от неговата.

Той ѝ позволи да се освободи, но продължи да се взира в нея толкова настоятелно, че погледът му отнемаше всичките ѝ сили. Джини осъзна, че Сол просто чака своето време. Тя вдигна чашата си и отпи голяма глътка вино, молейки се Ник и Мелиса да се върнат скоро.

Междувременно Мелиса, след като изчака Ник да свърши телефонния разговор, го разпита за някои обстоятелства около обръкването в плановете за нощуването на Сол и Джини.

— Какви са тези игри от страна на Сол? — попита тя и се начумери, когато Ник я увери, че Сол съвсем точно и ясно е отговорил, че ще имат нужда само от една стая. — Бедното момиче! Почти се разплака, като разбра. Смяташ ли, че са се поскарали по пътя насам?

— Възможно е. Със сигурност нещо не е наред. Той преднамерено направи така, че тя да изглежда глупаво, предлагайки съвсем искрено и добронамерено да ти даде някои съвети как да се усъвършенстваш в тениса — призна Ник. — Хайде! — Той взе подноса с кафето и го понесе към верандата. — Ела да се върнем при тях, преди да е станало прекалено късно.

Въпреки късния час беше още горещо, но надигацият се освежаващ бриз правеше по-приятно човек да поседи отвън, отколкото да остане вътре, където стаите още не се бяха освободили от жежкия летен въздух. Въпреки това Сол и Джини седяха в почти арктическо мълчание. Мелиса и Ник размениха мрачни погледи, когато се

присъединиха отново към тяхната компания, и усетиха натрапчивото настроение на противопоставяне.

— Куп се обади — каза Ник и седна. — Ще се наложи да отведе една наша клиентка до летище „Гетуик“ утре, преди да се отправи насам.

— Нима е наложително самият той да я придружи? — попита Сол, доста изненадан. Доколкото знаеше, основното задължение на двамата партньори бе да ръководят работата, а всекидневните задачи оставяха на служителите във фирмата, целият персонал на която се състоеше от бивши военни, в по-голямата си част — техни подчинени от армейската част.

— Обикновено не постъпваме така — съгласи се Ник с лъчезарна усмивка, — но въпросната дама изрично удостои Куп със своето благоволение. След като веднъж се срещна с него, тя се обади в офиса и поиска точно той да я охранява по време на престоя ѝ във Великобритания. Беше много настоятелна и дори предложи да плати много по-висока от нормалната цена за подобна услуга, така че той се съгласи. Въпреки това ще бъде много доволен, когато се отърве от тази дама. Имали сме много клиенти, които очакват бодигардът да прекарва нощта пред вратата на тяхната спалня, но тази жена искаше от Куп да спи вътре. Налага му се да бъде извънредно тактичен, за да я отклони от това нейно желание, без да я разочарова — добави Ник и отново се усмихна заговорнически.

Той знаеше много добре, че ситуацията никак не е смешна. Ако някой мъж, охраняван от жена, постоянно нападаше своя бодигард по подобен начин, въпросният клиент щеше да бъде пратен да върви по дяволите без каквито и да било уговорки. Всъщност това бе единствената причина „Ленъкс и Купланд“ да не наемат жени, с изключение на служителките в офиса.

— Коя е въпросната персона? — попита Сол, решавайки да закачи Куп за тази история при първия удобен случай.

— Една актриса. Всъщност никой не е чувал за нея, но тя е убедена, че ще бъде нападната от тълпа почитатели при своето появяване, ако някой не се грижи за нейната безопасност. И, както вече ви казах, е готова да плаща много големи суми за това, което иска — отвърна Ник.

— Трябва да държим отговорен Ейс Дилейни за това — вметна Мелиса. — Или по-скоро би трябвало да кажа, да му благодарим, след като сделката носи толкова добра печалба за фирмата. Той е препоръчал „Ленъкс и Купланд“ на дамата.

— Ейс Дилейни ли? — повдигна вежди Сол. Знаеше, че Ник и Дилейни не могат да се понасят. — Как си позволява Дилейни да се намесва във вашата работа? — обърна се той към приятеля си.

— О, преди няколко години се грижихме за жена му, когато имаше нужда от това — обясни Ник. — После Ейс убеди всички свои приятели от шоубизнеса, че по никакъв начин не могат да бъдат сигурни в Лондон без услугите на „Ленъкс и Купланд“, което всъщност е чудесно за фирмата, но по този начин той просто обрича на загуби туристическите агенции.

Джини седеше притихнала и слушаше с нарастващо вълнение, защото Ейс Дилейни — бившият американски професионален тенисист — беше един от нейните идоли през годините, когато бе ученичка в гимназията. Неговото умопомрачително великолепие, съчетано с несъмнен талант в играта, с положителност беше спечелило милиони момичешки сърца по целия свят.

— Аз бях луда по Ейс Дилейни, когато той се състезаваше — призна тя, без да знае, че Мелиса бе изпитала същите вълнения, а преди да се омъжи за Ник, дори се бе заплела в любовна връзка с Ейс.

— В такъв случай добре дошла в клуба — спокойно каза Мелиса, след като хвърли бърз поглед към безизразното лице на Ник. — Мога да те запозная с него, ако искаш. Той и брат ми са много добри приятели и Ейс ще идва за „Уимбълдън“ следващия месец. Разбира се, сега е женен и коренно е променил своя начин на живот — добави тя. Последното изречение бе предназначено за нейния съпруг.

— Как ли пък не! — измърмори Ник.

— Това е самата истина! — настоя Мелиса.

— Лош късмет, Джини — злобно подхвърли Сол.

През последните няколко минути той бе започнал да споделя неприязненото отношение, което имаше Ник към американеца. Напрегнато мълчание се възцари на верандата и Мелиса побърза да го прекъсне.

— Да, той и Алекса, неговата съпруга, имат близнаци — избърбори тя. — Андрю и Пипа. Те са почти на година и половина и са

великолепни, но отглеждането им изисква много грижи. Нямам представа как Алекса успява да се справи с две едва проходили деца. Аз имам нужда от очи и на гърба, а имам само едно. Разбира се, Алекса има и детегледачка, но дори и така... — Тя спря и погледна умолително към Ник, опитвайки се да му подсказе някак, че трябва да помогне да преодолеят неудобното положение, което неговият приятел Сол създаде с нетактичната си забележка.

— А ти нямаш ли помощница за Сузи? — попита я Джини и с удоволствие отбеляза, че съумя да придаде на гласа си хладно спокойствие и безпристрастност, въпреки че изпитваше желание да закрепчи срещу Сол и дори още по-лошо, да го удари с всички сили, така че той да усети болката и обидата, които ѝ бе причинил.

— Не, нямам, въпреки че много често обмисляме тази възможност. — Мелиса се усмихна с благодарност, че получи помощ, за да смени темата. — Когато Сузи беше по-малка, имах доверие единствено на моята майка в грижите за нея, а после продължихме да се справяме по същия начин. Мама обича да се грижи за детето. Освен това Сузи прекарва много време в „Белууд“ заедно с братовчедката си. Кит е по-голяма само с шест месеца и за щастие двете се чувстват много добре заедно. Ние също често вземаме Кит тук, когато Джак и Лиза искат да се отделят от къщи за известно време. Изглежда, че така се справяме доста добре — довърши тя.

— Сузи е една от причините да предложи на Сол да се присъедини към „Ленъкс и Купланд“ — включи се в разговора Ник и хвърли бърз поглед към Сол, който продължаваше да гледа сърдито. — Бих искал да прекарвам повече време със семейството си — усмихна се влюбено на Мелиса и тя му отвърна със същата предана усмивка.

— Точно това казват политиците, когато ги хванат със свалени панталони и трябва да отричат — лъчезарно обяви тя.

Джини отпи от кафето си, избягвайки погледа на Сол.

— Извинете ме! — отсече той, стана и бързо се отправи към къщата.

Мелиса се обърна към Ник, а изражението на лицето ѝ питаше: „Какво всъщност толкова казах?“ Ник само сви рамене, отвърщайки с „Остави го на мен“, преди той самият да стане и да последва Сол вътре. Отдавна му бе дошло до гуша от лошото настроение, което приятелят му демонстрираше цяла вечер. Ако иска да се кара с Джини,

нека го направи, но да не използва за полесражение собствената му къща.

Ако Ник и Мелиса смятаха, че вечерта им отива към провал, тяхното раздражение беше нищо в сравнение с гнева, който лейди Ланкастър изпитваше, след като частният детектив Доусън позвъни малко след осем.

Скоро след като Джини и Сол бяха тръгнали, Барни, стараейки се да помогне и смятайки все още, че въпросният Доусън е някакъв твърде упорит журналист, прекоси улицата до паркирания отсреща роувър.

— Ако се надявате да видите госпожица Синклер, ще трябва да чакате доста дълго тук — приятелски сподели той. — Тя замина, за да прекара уикенда със Сол Ланкастър.

— Наистина ли? — Доусън бе истински изненадан, но продължи да гледа безучастно. Беше тук само защото лейди Ланкастър искаше да научи повече за личния живот на Джини Синклер. Можеше да се обзаложи, че нейна милост не знае тази последна новина. — Кога смятате, че ще се върнат?

— В неделя, около седем — повтори Барни това, което Сол му бе казал. — Ланкастър трябва да се върне в Олдършот по-късно същата вечер.

— Разбирам. Благодаря ви за помощта — приятелски кимна Доусън и запали двигателя на автомобила си.

— Само още една секунда! — спря го Барни. — За кой вестник работите всъщност?

— Аз съм на свободна практика — любезно отговори Доусън, натисна клаксона за поздрав и потегли.

Не отиде много далече. Само толкова, колкото да е сигурен, че Барни не би могъл да го види. Отби до бордюра и посегна към мобилния си телефон.

По същото време Алис Ланкастър бе в разгара на оспорвана партия бридж и изобщо не се радваше, че някой се осмелява да я прекъсне, защото една от нейните гостенки бе графиня Роузмънт, която скоро щеше да стане свекърва на Аманда. След като изслуша това, което Доусън ѝ съобщи, тя почти получи припадък от ярост и съвсем

забрави за своите гости. Сол бе отвел дъщерята на онази Синклер да прекарат уикенда заедно! Това беше непоносимо! Лейди Ланкастър кипеше вътрешно, но бързо успя да овладее чувствата си. Постави маската, изразяваща обичайната хладина, върху лицето си и започна да обмисля какво да направи, за да се справи със ситуацията.

— Онзи младеж, за когото ми говорехте миналата седмица — Калвърт ли се казваше? — спокойно попита тя.

— Точно така. Джеймс Калвърт. Някакъв актьор или поне се представя за такъв — отговори Доусън.

— От разговора с него не останахте ли с впечатлението, че той е сериозно увлечен по това момиче?

Не беше способна да произнесе думата „любов“. Тя не съществуваше в нейния речник, или поне изчезна от него, след като много отдавна, когато Сол бе само на две години, роди мъртво момиченце.

Лейди Ланкастър знаеше отлично, че тя първа се отдръпна от своя съпруг, но това не намаляваше болката и унижението от факта, че той съвсем скоро бе потърсил утеха в компанията и любовта на други жени. Знаеше, че е пренебрегвала и Сол, макар и в по-малка степен, но поне това беше довело до добри резултати, защото синът ѝ бе пораснал самостоятелен и силен. Той бе отказал без заобикалки да работи в компанията на баща си, да наследи несъмнено високото обществено положение, без да го заслужи, и бе избрал собствен път в живота. Тя се гордееше с неговата военна кариера и бързото му издигане в йерархията, но сега... Това предателство много приличаше на всичко, което баща му бе ѝ причинил.

— Калвърт със сигурност беше много ядосан за това, че я губи заради вашия син — отговори Доусън, — но дали това накърнява неговото самочувствие или разбива сърцето му, не бих могъл да кажа.

— Хм, вие казахте, че бил актьор? — размишляваше на глас Алис. — Кажете му да дойде. Искам да говоря с него. Мисля, че може да се окаже полезен.

— Чудесно. Ще му се обадя и после ще се върна при вас — съгласи се Доусън и след кратко колебание добави: — Предполагам, че той ще иска пари в замяна на помощта, която ви оказва.

— Нима има хора, които да не искат пари!

Джини се събуди късно в събота сутринта. Не беше успяла да заспи чак до ранните утринни часове. Две неща я задържаха будна и неспокойна въпреки умората от изпълнения с напрежение ден — напълно непознатото обкръжение и мисълта за Сол, който спи само през няколко стени.

Той също не спеше. Разстроен и сърдит, Сол се мятеше в своето единично легло, а се бе надявал, бе мечтал да бъде в двойното легло зад вратата на другия край на коридора. Знаеше, че Джини желае това също толкова силно, колкото и той самият. И защо тогава бе настояла да останат в самостоятелни стаи?

Той се намръщи, спомняйки си острите думи, с които Ник го упрекна за отношението му към Джини и за поведението му през отминалата вечер, фактът, че Ник беше абсолютно прав, изобщо не помагаше.

Джини реши да се измъкне от леглото, пригответи се бързо и се отправи към долния етаж. Нямаше представа къде са останалите и затова се опита да следва гласовете и аромата на прясно сварено кафе. Озова се в кухнята. Мелиса бе там заедно със Сузи и една по-възрастна жена, която би могла да бъде единствено майка ѝ — толкова поразителна бе приликата между двете.

Роуз Фаръл все още беше привлекателна жена с характерната за Фаръллови лъскава тъмна коса и невероятни очи, чийто цвят напомняше синьо-зелените тонове на морската вода. Тези черти бяха характерни и за двете ѝ деца — Мелиса и Джак. Fino изваяната костна структура вече не бе така деликатна у Роуз, защото с приближаването на петдесетте тя бе решила да захвърли всички книги, посветени на диетичното хранене, и да се отдаде на своята любов към сладкишите. В същото време казваше, че се опитва да компенсира ефекта, като непрекъснато тича след своите внуци с надеждата, че тези нелеки упражнения ще я поддържат в добра форма.

— О, Джини, добро утро! — Мелиса се обърна, когато я чу да влиза, и я поздрави с дружелюбна усмивка. — Добре ли спа?

— Да, благодаря ти! — излъга Джини. — Извинете ме, че останах в леглото до толкова късно — помоли тя.

— Не е нужно да се извиняваш. Ела да закусиш — подкани я Мелиса и се обърна да я запознае с Роуз. — Мама предложи да се

грижи за Сузи, докато ние отидем да напазаруваме. Сузи не обича да идва с нас по магазините. След известно време се отегчава и започва да хленчи.

— Пазаруване! — обяви Сузи и подари една сияйна усмивка на майка си.

— Не, малката, не и днес — каза Мелиса, но веднага усети недоволството у момиченцето и предложи подходящ подкуп. — Вместо това Джини ще те заведе да видиш магаренцата.

После обясни на гостенката си, че близката ферма бе любимото място на дъщеря ѝ.

Джини седна на масата и Мелиса ѝ предложи кафе. Следите върху покривката показваха, че Сол и Ник вече са закусили и са излезли. Този факт успя да направи чудеса с апетита на Джини. Не се чувстваше способна да се срещне със Сол сега.

— Къде отидоха мъжете? — безпристрастно попита тя.

— Те отидоха да п-о-я-з-д-я-т — каза Мелиса, като произнесе последната дума буква по буква, и Джини, много объркана, вдигна глава. Мелиса посочи с очи към Сузи.

— О, разбирам — усмихна се широко тя.

— Ник често я взема със себе си, но днес съвсем разумно реши, че това едва ли би се сторило прекалено забавно на Сол — обясни покъсно домакинята, когато двете с Джини се качваха в лъскавия ѝ син автомобил и се отправяха към Брайтън.

Те прекараха времето в града чудесно, обикаляха магазините и после обядваха. Джини настоя да плати сметката в ресторанта въпреки протестите от страна на своята домакиня. Тя много добре знаеше, че Мелиса разполага с истинско състояние в размер на милиони лири, но беше твърдо решена да не се възползва от нейната щедрост. Въпреки това Мелиса много бързо се отплати за обяда, като прескочи отново до бутика, в който по-рано през деня Джини след много увещания бе облякла едно кадифено сако и после с неохота го бе върнала обратно, защото ѝ се бе сторило твърде скъпо, и без колебание го купи за нея. Когато Джини се опита да го върне, Мелиса просто скъса етикета и така сложи край на спора.

Колкото повече Джини харесваше Мелиса, толкова по-неудобно се чувстваше заради измислената история и неведнъж почти беше склонна да признае истината за връзката си.

Един сребрист мерцедес бе паркиран непосредствено до ягуара на Сол пред къщата, когато двете жени се завърнаха в „Найн Елмс“ късно следобед.

— Много добре. Куп е пристигнал — отбеляза Мелиса, докато вървеше напред към входната врата, натоварена с покупките.

Джини се поколеба за момент, допускайки, че Сол и Ник също ще бъдат там. Почуди се дали да не помоли Мелиса да не споменава за кадифеното сако. Тя бе твърдо решена, че по-късно ще ѝ върне цялата сума, но сега съвсем ясно си представяше презрителното самодоволство, което щеше да се появи върху лицето на Сол, ако узнаеше за покупката.

— Той наистина е много симпатичен. Ела да се запознаеш с него — настоя Мелиса, повеждайки я към кабинета на Ник. — Обзалагам се, че са седнали тук и отново освобождават Кувейт — добави тя, докато отваряше вратата, достатъчно силно, та мъжете да чуят думите ѝ.

Ник вдигна очи от бюрото си и смръщи лице в престорена обида в отговор на нейната забележка. После стана и се приближи към нея. Привлече я в обятията си и я целуна звучно, пренебрегвайки напълно присъствието на останалите. Тази гледка, изразяваща чувствата им, очевидно не бе нова за двамата мъже, но Джини притеснено сведе поглед към килима и дори не посмя да погледне към Сол. Тя бе отправила само за миг очи към него, когато влезе в стаята, но това време ѝ бе достатъчно, за да забележи тъмния чар на обличения в черни джинси и бяла риза мъж. После веднага бе отвърнала очи.

— Здравей, скъпа — промърмори Ник и освободи Мелиса от прегръдките си. — Здравей, Джини — усмихна се приятелски той. — Това е Дейл Купланд. Куп, това е приятелката на Сол, Джини Синклер.

— Здравей — срамежливо се усмихна Джини на мъжа, който стана, за да стисне ръката ѝ.

Не толкова тъмен и строен като Сол, той беше привлекателен с дружелюбната усмивка и топлите си кафяви очи, които много бързо одобриха хубавото ѝ лице и стройното ѝ тяло, но по никакъв начин това не се стори оскърбително на Джини.

— Разбрах, че се занимаваш с вътрешен дизайн. Можеш да дойдеш и да се заемеш с моя апартамент по всяко време — предложи той и тя се усмихна, след като реши, че го харесва.

Господи, тези офицери от армията на Нейно величество бяха зашеметяваща дружина!

— Тя е твърде скъпа за теб, Куп — студено отсече Сол.

Това би могло да бъде най-обикновена забележка за нейната работа, но очевидно Джини не беше единствената, която почувства обидните нотки в гласа му. Настроението на всички в стаята изведнъж помръкна.

Ник отправи смръщено предупреждение към Сол, докато Куп скри трудно своята усмивка. Ако Сол нямаше никакви намерения към тази великолепна блондинка, той би бил щастлив да ѝ предложи услугите си. Всъщност би ѝ предложил да я откара обратно до Лондон, реши незабавно той. За да спести разкарването на Сол, разбира се!

— Къде са мама и Сузи? — попита Мелиса, нарушавайки неловкото мълчание.

— Отидоха да прекарат следобеда в „Белууд“ — отговори Ник.

— Чудесно. Това е къщата на брат ми — напомни тя на Джини. — Искаш ли да се разходим с колата дотам, след като изпием чая си? Разстоянието е само пет мили оттук.

— С удоволствие ще дойда с теб. Това е къщата, строена по времето на Тюдорите, за която ми разказваше вчера, нали? Къщата, където си израснала?

— Точно тя е — кимна Мелиса. — Но хайде първо да отдъхнем малко. Вие, момчета, ще пиете ли чай с нас? — попита тя.

— Не, благодаря. Ние сме си добре — отговори от името на тримата Ник и вдигна чаша, пълна до половина с уиски.

Мелиса повдигна вежди, преди да изведе Джини от стаята, и демонстративно погледна часовника си, който отмерваше твърде ранния следобеден час.

Имението „Белууд“ е било собственост на Фарълови повече от триста години, въпреки че документите показваха кратко прекъсване по времето, когато бащата на Джак и Мелиса, Даниел, беше банкрутирал и бе принуден да обяви собствеността си за продан. В онзи период цялото внимание на Джак бе ангажирано с неговата кариера на професионален тенисист и той бе отказал да се занимава с проблемите около имота. Очакваната цена от два милиона лири за откупката му се бе сторила твърде висока в сравнение със сумата, която би платил за един детски спомен. Неговият приятел и партньор в

игрите на смесени двойки, Ейс Дилейни, който беше израснал в бедняшки квартал на Лос Анджелис и дълго време се бе възхищавал от древната хубост на това място, от традициите и историята му, бе изненадал всички, като стана новият собственик на „Белууд“. Но, типично за Ейс, ролята на богат собственик на имение в Англия скоро му бе омръзнала и той искрено се зарадва на възможността да го продаде обратно на Мелиса и брат ѝ след тежката автомобилна катастрофа, която преждевременно бе прекратила професионалната кариера на Джак.

Мелиса разказа всичко това на Джини, докато двете изминаваха краткото разстояние до „Белууд“. В думите ѝ се усещаше силната привързаност към дома на нейното детство.

— Ето там — каза изведнъж и в гласа ѝ звъннаха нотки на гордост. Тя намали скоростта и колата влезе в алеята.

— Толкова е красиво — въздъхна Джини, благоговееща пред това, че някой може да нарича това късче история свой дом.

Къщата, с варосани дървени стени и огромни блестящи прозорци под триъгълния покрив, беше кацнала върху една поляна, заобиколена от гористи хълмове. Изглеждаше така, сякаш самата сграда сияеше под лъчите на късното следобедно слънце.

Наоколо имаше изобилие от поляни, покрити с тучна зеленина, цветни алеи от филодендронови храсти във великолепни оттенъци на розово и лилаво, старателно подстриган жив плет и дори един лабиринт. Плюс, разбира се, ограден тенис корт, където Джак и Мелиса, най-добрите британски тенисисти в последните няколко десетилетия, бяха усвоили първите си умения в играта.

Джак и в момента беше на корта, проверявайки неговото състояние. Щом ги видя, той се изправи и тръгна към тях да ги поздрави, а върху лицето му се изписа приятелска усмивка. На тридесет и една години Джак Фаръл все още бе запазил момчешкия си чар, благодарение на който бе пленил легиони почитателки на тениса по времето, когато се състезаваше. Имаше тъмноруса коса, блещукащи лешниковокафяви очи и безгрижен характер, който му бе помагал да поддържа навъсения, но невероятно талантлив Ейс Дилейни съсредоточен и мотивиран по време на мачовете на двойки, в които те бяха спечелили всички най-големи награди в този спорт — едно

съдружие, продължило по-дълго в сравнение с повечето бракове, както обичаше да казва самият Ейс.

Джини имаше чувството, че вече познава Джак. Откакто бе спрял да се състезава, той се бе превърнал в постоянна величина на телевизионния екран, водейки репортажите от тенис турнирите по целия свят. Любовта му към спорта и ентузиазмът му бяха очевидни за милионите зрители и той бе спечелил множество награди в своето ново поприще. При жестоката конкуренция в света на професионалния тенис, който рядко позволяваше приятелските връзки между съперниците да процъфтяват, всички харесваха Джак Фаръл и той никога не бе имал каквито и да било затруднения да убеди някой от играчите да му гостува в телевизионното студио.

— Кортът изглежда добре — отбеляза Мелиса, след като запозна Джини със своя брат.

По-рано тенис кортът на „Белууд“ е бил единственият правоъгълник земя извън Лондон СВ19^[1], за който с безкрайна привързаност са се полагали изключителни грижи. Било е по времето, когато той е бил използван за подготовка за Уимбълдънския турнир. През последните няколко години обаче кортът се бе превърнал единствено в площадка за развлечения и поддържане на формата за обитателите на имението.

— Откакто успя да ме изнудиш да играя отново, реших, че е необходимо да направим най-доброто, на което сме способни — измърмори Джак, а после се усмихна на Джини, която се опитваше да не изглежда поразена от толкова много звезди наоколо. — Мелиса казвала ли ти е, че ще се включим в турнира на смесени двойки тази година?

— Не! — Джини бе истински изненадана да чуе това.

— Най-вероятно ще отпаднем още в първия кръг, но тя не иска и да чуе за това — въздъхна Джак.

Въпреки че напълно се бе възстановил от травмите, получени при автомобилната катастрофа, той не бе имал намерение да се състезава отново, преди да достигне позволената възраст, за да се присъедини към значително по-спокойните и по-малко изтощителни турнири за участници ветерани над тридесет и пет години или „през девет планини“, както презрително младите тенисисти наричаха тези прояви.

— Ще се справим много добре! — Мелиса вдигна уверено глава.

— Ти не си изиграла нито един професионален мач вече почти три години, а аз... По дяволите, та аз дори не мога да си спомня кога се състезавах за последен път — каза Джак, прокарвайки пръсти през косите си.

— Сигурна съм, че ще бъдем великолепни — настоя Мелиса. — Тълпата запалнянковци направо ще полудее по нас. Разбира се, няма да сме сред поставените в схемата, но това е за наше добро — лъчезарно каза тя.

— Как, по дяволите, ти дойде това на ум? — поиска да разбере Джак. Да бъдеш поставен в основната схема на турнира със сигурност означаваше, че в първите кръгове на състезанието ще срещаш само състезатели от най-слабата група.

— Е, с малко късмет ще играем с една от поставените двойки в първия кръг, докато те ще бъдат съсредоточени върху мачовете си в индивидуалното първенство — обясни тя и после се обърна към Джини, за да ѝ обясни, че състезанието при смесените двойки е „бедният роднина“ в турнира. — Никой не го приема сериозно, докато не достигне до четвъртфиналите или до полуфиналите и не започне да мисли за възможността да спечели титла на „Уимбълдън“. — Въпреки думите ѝ обаче Джак все още не изглеждаше убеден и Мелиса недоволно възкликна: — Хайде, Джак! Дори само това, че отново участваме, ще бъде чудесно!

— Бих предпочел да седя в телевизионното студио и да наблюдавам как другите водят разгорещени битки на корта — промърмори той и не за пръв път му се прииска да откаже на желанието ѝ да се състезават отново. — Но след като си твърдо решена да опитаме, върви бързо да се преоблечеш и да започваме тренировката — каза Джак примирено.

— Разбира се, само след минутка. Къде са мама и Сузи? — попита тя.

— На горния етаж. И двете с Кит бяха доста разгорещени и изморени, така че мама ги заведе вътре да се успокоят и починат малко — отвърна ѝ той.

— Добре, само ще отида да ги видя и веднага се връщам. Хайде, Джини, ела да те разведе и да ти покажа къщата — небрежно, добави Мелиса.

— Ще може ли? — Джини неуверено се обърна за позволение към Джак. Струваше ѝ се крайно неучтиво да дойде неканена и да започне да се навърта в къщата на напълно непознати хора.

— Разбира се. Чувствай се като у дома си — каза Джак с характерното за него безгрижно дружелюбие, което толкова ядосваше съпругата му Лиза.

Начинът, по който членовете на фамилията Фаръл кръстосваха навън-навътре из къщата, която навремето е била техен дом, но която сега се предполагаше, че трябва да бъде нейна запазена територия, направо я докарваше до истерия. Джини трябваше да благодари на късмета си за това, че в момента Лиза не бе тук, а прекарваше деня в Лондон.

Мелиса тръгна напред по алеята, водеща към централния вход на къщата. Огромната приемна зала бе висока колкото цели два етажа, а стените и наклоненият таван бяха боядисани в бледорозово и украсени с множество дървени орнаменти. Джини се огледа наоколо прехласната, забелязвайки множество оригинални елементи от обзавеждането, между които и една внушителна открита камина, в която можеше да бъде опечен цял вол, което вероятно се бе случвало в отдавна отминалите години от ранната история на това място.

Няколко великолепни персийски килима в тонове на розовото и виолетовото покриваха старовремския дъбов паркет. Джини имаше чувството, че е редно да си свали обувките, но вместо това последва Мелиса, когато тя леко изтича нагоре по многобройните широки и ниски стъпала на парадното стълбище, хлътнало в средата от годините. Джини се забави малко, опитвайки се да запомни фините гравюри по перилата и да проучи рисунките, които украсяваха стените.

— Колко удивително е човек да може да израсне в този дом! — възкликна тя, запленена от старинната хубост на къщата.

Очевидно беше, че мястото се радва на привързаност и грижи от страна на своите обитатели. То притежаваше домашната гостоприемна атмосфера, която го правеше много по-ценно от всички сгради, строени през същия период, които Джини бе виждала преди — сгради, отворени за посещения, но които вече дълги години никой не обитаваше. Точно това различие прави „Белууд“ неповторим, помисли тя и забърза нататък да настигне Мелиса по дългия коридор, в края на който беше разположена детската спалня.

Това бе голяма стая с дървени стени и скосен таван. Прозорците върху двете съседни стени откриваха чудесен изглед към гористата местност наоколо.

„Надявам се Джак наистина да ни наеме да декорираме наново — мислеше си Джини, изпълнена с вдъхновение. — Всъщност аз с удоволствие бих се заела с тази стая дори без всякакво възнаграждение“ — реши тя. В главата ѝ съвсем ясно се оформяха планове как може да пресъздаде тук една пъстра страна на чудесата.

— Здравей, дребосъче! Забавлява ли се днес? — Мелиса се спусна да грабне Сузи в прегръдките си и я обсипа с целувки, преди да се обърне към другото момиченце, което очевидно беше по-голямо.

Кит Фаръл бе по-висока от братовчедката си и косата ѝ бе тъмна, докато тази на Сузи беше съвсем светла. Кит имаше същите оградени с гъсти вежди морскосини очи като тези на леля си и баба си.

— Кит, здравей, миличка! — Мелиса повдигна племенницата си и я прегърна, а после я обърна с лице към Джини. — Кит, кажи „здравей“ на Джини. Тя е моя гостенка в „Найн Елмс“.

— Здравсти! — усмихна се щастливо момиченцето.

То изглеждаше по-общително от Сузи, която със сериозните си сиви очи обикновено дълго проучваше новите хора, които се появяваха в живота ѝ, преди да реши дали да ги приеме. Кит просто смяташе, че всички, които среща, още от първия миг са нейни приятели и се държеше с тях точно така.

Искреното объркване в очите ѝ направо бе разбило сърцето на Джак веднъж, когато той се опита да ѝ обясни, че не всички непознати са добри хора и че когато се намира извън „Белууд“, трябва да стои близо до този, който я е извел и се грижи за нея.

— И ти здравей, Кит! — отвърна на усмивката Джини и се обърна към Мелиса. — Защо ми се струва, че тя много прилича на теб?

Роуз Фаръл побърза да отговори, като предпазливо се огледа наоколо, сякаш се безпокоеше, че някой би могъл да я чуе:

— Да, много прилича, но, моля те, никога не споменавай това в присъствието на майка ѝ. Лиза е ужасно докачлива на тази тема.

— Тя е докачлива на всяка проклетата тема! — измърмори Мелиса.

— Мамо! — укорително извика Сузи. — Кажете татко!

— Мелиса, не говори по този начин! — смърри я Роуз не толкова заради ругатнята, а защото си позволяваше да критикува Лиза в

присъствието на Кит, която от ден на ден ставаше все по-досетлива и би могла съвсем невинно да повтори пред майка си думите, които бе чула.

— Съжалявам, извинете ме! Не трябваше да казвам това — извини се тя на майка си и дъщеря си и се наведе да разгледа рисунките, върху които Кит и Сузи се бяха трудили, преди двете с Джини да влязат в стаята.

— Магаренце! — гордо заяви Сузи, посочвайки с тънкото си пръстче едно неопределено цветно петно върху своя лист.

— Точно така! — съгласи се Мелиса. — Много добре си го нарисувала, дребосъче! — каза тя, а после разгледа и поощри старанието на Кит, което също не беше дало много по-добри резултати.

— Не съм много сигурна, че идеята да ги водим във фермата при животните е толкова добра. Всеки път настояват до сълзи да вземем някое вкъщи — въздъхна Роуз. Тя бе имала тежък ден, опитвайки да се справи в жегата със сълзите и лудориите, които непрекъснато измисляха двете ѝ внучки. — Днес искаха да направим снимки на Неди. Изглежда, че тя е тяхната любимка.

— Може би, ако им нарисувам едно магаренце, няма да са толкова тъжни, когато трябва да си тръгват от фермата — малко стеснително предложи услугите си Джини.

— О, чудесно! Много мило от твоя страна. Ще го направиш ли? — Лицето на Роуз светна и тя бързо подаде на Джини снимките.

Само след минута Джини вече помагаше на двете деца в усилията им да нарисуват портрет на Неди. Тя скоро разбра, че ще ѝ се наложи да направи две скици, по една за всяко от момиченцата, защото щяха да възникнат известни проблеми, когато дойдеше време всяко от тях да си легне в стаята.

Двете деца бяха погълнати от това, което правеше Джини, заплени от явната лекота, с която ѝ се удаваше да пресъздаде с пастелите любимото им магаренце.

— Това е чудесно! — възкликна Мелиса. — Нямах представа, че си толкова талантива — добави тя. — Сол изобщо не спомена, че си художничка!

— Всъщност аз нахвърлях тази рисунка твърде бързо — каза Джини, като се опита да не обръща внимание на забележката за Сол. — И ако трябваше да решавам, не бих избрала да използвам точно тези

пастели — продължи извиняващо се. — Ако мога да взема някои от тези снимки вкъщи, ще направя няколко по-добри рисунки, които бих могла после да ви изпратя...

— О, това би било чудесно! Те много ще се радват. Нали така, деца? Кажете „благодаря“ на Джини! — инструктира ги Мелиса и двете момиченца бързо се подчиниха. Тя се повъртя около тях още известно време и после попита своята гостенка: — Нали няма да имаш нищо против, ако сега се върна при Джак, за да потренираме малко?

— Не, върви! — спокойно каза Джини.

— Бихме имали повече време за тренировки, ако на Джак не се налагаше да замине за Париж, за да коментира Открития шампионат на Франция — оплака се Мелиса.

— В крайна сметка това е неговата работа — отбеляза Роуз.

— Знам, знам — съгласи се нетърпеливо Мелиса. — Ще се видим по-късно. — Тя тръгна към вратата, но се сети за нещо и се върна. — Мамо, обещах на Джини да я разведа и да ѝ покажа къщата. Нали не възразяваш?

— Не, не разбира се. Върви сега — бързо я прекъсна Роуз. Знаеше колко много дъщеря ѝ иска да излезе час по-скоро на корта.

— Чудесно, благодаря ти!

Мелиса незабавно изчезна от стаята и малко по-късно откъм корта започнаха да долитат методичните звуци на ракети, удрящи топките.

Роуз се приближи към прозореца, за да погледа тренировката. От наблюдателния ѝ пункт всичко изглеждаше така, сякаш годините се бяха върнали назад и децата ѝ отново бяха тийнейджъри — и двамата мечтаещи за слава и богатство.

Те бяха постигнали своите цели, но бяха платили висока цена за това. Кариерата на Джак бе прекъсната твърде рано от ужасна автомобилна катастрофа, която едва не отне и живота му, а Мелиса... Роуз въздъхна тежко. Спомни си съвсем ясно времето, когато Мелиса бе едва деветнадесетгодишна и бе уплашена до смърт, защото се чувстваше принудена да прекрати една нежелана бременност. Бившият съпруг на Роуз, Даниел, често бе заплашвал, че ще разкопае корта, когато тя пренебрегваше училищните си задължения, за да тренира. Въпреки успеха на дъщеря ѝ, чиято кулминация бе спечелването на

титлата в турнира при жените на „Уимбълдън“, Роуз често бе съжалявала, че той така и не изпълни заканата си.

Щастливият смях на Сузи, който се разнесе в стаята, я откъсна от тези мисли и тя се обърна, усмихвайки се на двете си внучки.

[1] Става дума за тревните кортове в предградието Уимбълдън, където ежегодно се провежда едноименният престижен тенис турнир, един от четирите за Големия шлем. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Мелиса и Джак останаха на корта до момента, докато слънцето почти се скри зад гористите хълмове и светлината съвсем намаля. По същото време Ник пристигна от „Найн Елмс“, придружен от Сол и Куп. Носеха пица и сладолед за всички от компанията.

Лиза Фаръл, чието моминско име бе Лиза Ренуик, друга бивша звезда на професионалния тенис, се върна в „Белууд“ малко по-късно, примирявайки се безмълвно с това, че обичайното множество роднини и приятели на съпруга ѝ отново присъства в нейния дом, заедно с още двама непознати. Лиза, висока и доста нацупена руса жена с миловидни кукленски черти, поздрави Джини хладно. Отношението ѝ обаче почти веднага се смекчи, щом Кит ѝ показа скицата на магаренцето, която Джини бе нарисувала специално за нея.

Сол също бе хвърлил око на скицата, без да каже и една дума. Единственият жест, с който той удостои Джини при пристигането си, бе едва забележимо кимване, така че тя се постара да седне колкото е възможно по-далече от него по време на вечерята. Всички се бяха настанили в голямата кухня — едно изключително удобно помещение, което представляваше приятна смесица от старинна атмосфера и модерен дизайн. Всъщност това се отнасяше и за останалата част от къщата, както Джини бе установила по време на обиколката из нея по-рано този следобед. Тя призна пред Роуз, че я изпълва страхопочитание при мисълта, че множество знаменити гости са отсядали в тези стаи и че по същите стъпала се е изкачвала самата кралица Елизабет Първа.

— Нейното посещение най-вероятно е разорило първия собственик! — сухо бе отбелязала Роуз.

— Лиза, смяташ ли да заминеш за Париж заедно с Джак? — обърна се Мелиса към снаха си по време на вечерята.

— Защо? — попита предпазливо Лиза.

— Просто се питах дали не би искала Кит да остане при нас, за да можете вие с Джак да си починете известно време — обясни интереса си Мелиса.

— Разбирам. Всъщност аз няма да ходя. Джак ще бъде твърде зает с работата си — каза Лиза, после си пое дълбоко дъх. — Мислех си да взема Кит и да посетим моите родители в Сан Франциско — продължи тя небрежно и изведнъж изпита удоволствие от това, че имаше толкова много чужди хора наоколо. Все още не бе решила дали ще се завърне след това пътуване.

Джак вдигна рязко глава. За пръв път чуваше, че жена му възнамерява да замине за Щатите. Въпреки това предпочете да замълчи. Поне засега. Нямахше желание да обсъжда този въпрос в присъствието на останалите. Нито пред Кит, макар че тя почти се бе унесла в сладък сън върху коленете му. Мелиса обаче не страдаше от подобни предразсъдъци.

— Пак ли ще ходиш? — язвително попита тя. — Та ти току-що се върна от последното си пътуване!

— Не е вярно. Не сме били там от януари — бързо се оправда Лиза. — Родителите ми виждат Кит толкова рядко. Ти нямаш нищо против, нали, Джак? — обърна се тя към съпруга си.

Той се поколеба за момент. Разбира се, че имаше нещо против, но трудно би могъл да възрази. Нейните думи бяха самата истина — Джошуа и Хана Ренуик виждаха сравнително рядко единствената си внучка.

— Колко дълго мислиш да останеш там? — попита я той, за да избегне отговора.

— Съвсем малко. Само докато ти си в Париж — спокойно излъга Лиза. — Ти би искала да отидем да видим дядо и баба, нали, Кит? — потърси тя помощ от дъщеря си.

— Баба — каза Кит и се усмихна щастливо, посочвайки Роуз, която виждаше почти всеки ден.

Устните на Лиза се изопнаха раздражено.

— Другата ти баба — бързо я поправи тя.

— Вероятно фирмата на Джини би могла да поднови обзавеждането по време на вашето отсъствие — услужливо предложи друга тема Мелиса. Твърде услужливо, помисли си Ник и я стрелна с поглед, на който жена му не обърна никакво внимание. — Мама може да наглежда как върви работата и да съгласува цветовете и десените. Тя винаги се е справяла чудесно с тази къща.

— Точно така. Дори когато Ейс Дилейни беше собственик — отвърна на удара Лиза, намеквайки доста непочтено, че Роуз също за кратко бе имала връзка с Ейс и бе живяла в „Белууд“ по времето, когато къщата бе негова, привидно като икономка.

Роуз се изчерви, като чу името си.

— Точно така. Ейс съвсем разумно се бе доверил на нейната преценка — контраатакува Мелиса. — Обзавеждането на къщата не е подменяно, откакто Джак и аз я купихме обратно от него — прибави тя, напомняйки съвсем безцеремонно на снаха си, че не Лиза, а именно тя бе тази, която помогна на Джак да събере значителната сума от два милиона лири, която трябваше да се плати за откупуването.

— Чудесно! Правете каквото искате. Какво ме интересува? — В очите на Лиза проблесна ожесточение, тя скочи на крака и грабна Кит от скута на Джак. — Време е за сън — заяви тя на протестиращото момиченце и после ѝ напомни по-меко: — Кажете „лека нощ“ на всички!

Кит неохотно изхлипа някакъв детски поздрав.

— Сузи също трябва да си ляга — бързо каза Ник, за да се успокои Кит, и отчасти като знак към останалите, че е време да тръгват.

Джини се опита да се присъедини към Мелиса за обратния път към „Найн Елмс“, но Сол сграбчи ръката ѝ и почти я довлече до мястото, където бе паркирал своя ягуар.

— Предполага се, че ти трябва да се возиш в моята кола! — злобно прошепна той, когато тя отказа да го последва.

Джини реши, че тази забележка е прекалена, след като той я бе пренебрегвал по време на цялата вечеря, но предпочете да замълчи. Чувстваше се твърде уморена, за да се кара с него.

— Решил ли си вече да се присъединиш към „Ленъкс и Купланд“? — внимателно попита тя, вместо да му отвърне с думите, които заслужаваше.

— Да. Всичко е въпрос на време, което е необходимо счетоводителят ми да провери документите на фирмата, но аз не очаквам каквито и да било проблеми. В миналото съм поверявал живота си в ръцете на тези мъже, така че сега спокойно мога да им поверя парите си — каза той и потъна в мълчание.

В „Найн Елмс“ Джини отказа поканата на Ник за едно питие и остави тримата мъже на среднощните им разговори, докато тя

помагаше на Мелиса да приспи Сузи. После, оправдавайки се с умората, се оттегли в стаята си, но дълго време остана будна и напрегната. Час по-късно чу Сол да се изкачва по стълбите и да преминава по коридора към своята спалня, без дори да се спре и да ѝ пожелае „лека нощ“, както направи пред стаята на Мелиса. Всъщност точно това искаше Джини и нямаше как да не си го признае, поне дълбоко в себе си. Оправи възглавниците и се настани по-удобно. Трябваше обаче да мине още дълго време, преди да успее да заспи.

Неделята се оказа слънчева и гореща и всички в „Найн Елмс“ лениво се разхождаха из градината и в къщата, пиейки кафе и четейки вестниците. По-късно Ник направи барбекю в градината, а Джини започна да нахвърля скици, за да развлича Сузи. Нарисува цветята, птиците и пеперудите, които прехвъркваха из градината, котката с тигрова окраска и замъка, разположен на един недалечен хълм. Сузи беше очарована и искаше все нови и нови рисунки, втурвайки се в къщата и връщайки се всеки път с някоя плюшена играчка, за която настояваше да бъде увековечена върху хартията. Джини незабавно се заемаше с готовност, като прибавяше към мечетата, куклите и клоуните различни ефекти, които подсказваха движение, изобразявайки ги хванати за ръце да танцуват в кръг. Беше щастлива, че успява да поддържа интереса на детето. Чувстваше, че така, макар и в малка степен, се отплаща за мило отношение от страна на Ник и Мелиса. Заниманията я предпазваха от необходимостта да общува със Сол. Той не би могъл да направи или каже нищо провокиращо, докато малката Сузи седеше близо до нея. Или поне Джини се надяваше, че не би се осмелил да го направи.

От своя страна Сол се опитваше да се пребори с махмурлука, след като бе седял на бутилка бренди с Ник и Куп до късно предишната вечер. Тази сутрин Джини отново имаше вид на шестнадесетгодишно момиче, облечена непретенциозно, без грим и с коса, по детски хваната на опашка. Докато се смееше заедно със Сузи, тя изглеждаше толкова очарователна и невинна, каквато със сигурност не беше. Сол усещаше нужда непрекъснато да си повтаря това.

Той взе един вестник, но не успя да прочете нито ред. Подозрително сви очи, когато Куп се приближи и седна до Джини. На

Сол му се стори, че приятелят му се бе настанил по-близо, отколкото бе необходимо, за да разговарят. Бе твърде далеч от тях, за да чува думите, които си разменяха, но знаеше, че Куп се е въоръжил с цялото обаяние, на което е способен — бе го виждал достатъчно често при подобни обстоятелства в миналото и всеки негов жест му се струваше познат.

— О, много ти благодаря! Това би било чудесно! — възкликна Джини.

Сол скочи на крака, все едно че в коленете му имаше пружини. От рязкото движение столът му се залюля назад и се стовари шумно върху каменните плочи. Бързо прекоси поляната и със заплашително изражение се изправи срещу Куп и Джини.

— Ето ти отново проблем — прошепна Ник на съпругата си.

— Нека да си получи заслуженото! — без всякакво съчувствие отвърна Мелиса. — Той се държи ужасно с Джини. Мисля, че тя би била по-щастлива с Куп — добави тя след миг и ожесточеното пламъче в очите ѝ накара Ник да въздъхне.

— Кое би било чудесно? — настоя да разбере Сол, вторачвайки се в Джини и Куп.

— А, Сол, ето те и теб — отнесено каза Джини, все едно че през цялото време не бе имала и представа за присъствието му. — Тъй като на теб ти се налага да се върнеш в Олдършот тази вечер, Куп предложи да ме закара обратно до Лондон.

— Колко мило — почти просъска Сол, — но няма да се наложи!

Куп вдигна глава и го изгледа втренчено. После бавно се изправи и застана срещу него. Изглеждаше войнствен и решителен.

— По дяволите! — ужасен изпъшка Ник.

Идеята да покани Сол да се присъедини към „Ленъкс и Купланд“ му се струваше превъзходна, тъй като тримата бяха работили в пълно съгласие по време на общата им армейска служба. Последното нещо, което би помислил, бе, че ще му се наложи да играе ролята на рефер между двамата си приятели!

— Хайде всички на обяд! — жизнерадостно се провикна Мелиса. — Моля да ме извините, че е толкова късно. Куп, ще отидеш ли да донесеш още малко лед? — попита тя, след като светкавично бе изсипала кубчетата лед в тревата зад себе си и сега държеше в протегнатата си ръка празния съд.

Куп хвърли на Сол още един заплашителен поглед, но се отзова на молбата ѝ. Ник погледна признателно жена си и въздъхна с облекчение.

— Снощи ти казах, че трябва да се опиташ да запомниш: предполага се, че си моя приятелка! — едва чуто изсъска Сол към Джини.

— Дълбоко се съмнявам, че някой от присъстващите все още вярва в тази прозрачна история — презрително отговори Джини. — Освен ако не се държиш по същия безобразен начин с всички свои приятелки — добави тя и закрачи решително към скарата в другия край на двора.

Беше твърде объркана, за да погледне Ник в очите, когато той ѝ подаде чинията с храна, но Мелиса я дари с дружелюбна усмивка и няколко окуражителни думи, предлагайки ѝ да си избере питие.

Джини почти не се докосна до храната, оправдавайки се с горещината, и се заслуша в малко поукрасените истории на Мелиса за живота в професионалния спорт, докато атмосферата не се разведри.

— Веднъж по същото онова време се случи така, че на Ал Монтоя се наложи да прекара цяла една нощ в хотелски гардероб, защото момичето, което бе намерил, се оказало омъжено и съпругът се завърнал неочаквано! На другия ден Ал трудно можеше да стои прав, да не говорим, че изобщо не бе способен да играе. За негово щастие обаче мачът му бе срещу Ейс Дилейни, който се намираше в почти същата ситуация след някакъв гуляй, продължил цяла нощ. Това бе най-апатичният тенис двубой, който изобщо е бил игран някога. И двамата съперници накуцваха по корта като същински старци и всеки се надяваше другият да се откаже преди края на мача.

— Наистина ли тези двамата са толкова лоши? — успя Джини да попита Ник, когато най-сетне спря да се смее.

— Дори още по-зле — увери я той, — но ти ще имаш възможност скоро сама да се убедиш в това.

— Какво е това? — попита троснато Сол и вдигна глава.

— Предлагам на Джини билети за „Уимбълдън“ — спокойно му съобщи Мелиса. — Ще може да наблюдава турнира от ложите, предназначени за състезателите.

— Разбирам — каза Сол и стана, за да напълни за втори път чинията си, като по пътя се спря до стола на Джини и се наведе ниско

към нея, за да прошепне в ухото ѝ: — Всичките тези богати млади мъже! Какви възможности се откриват пред теб!

— Знам и възнамерявам да се възползвам по най-добрия начин от тях — язвително му отвърна Джини.

— Знам, че ще се възползваш. Защо не вземеш със себе си и майка си? Виж дали не можеш да ѝ намериш някой нов богаташ — играчка, за да се разкара най-сетне от живота на баща ми — предложи Сол.

— С удоволствие. Ако това означава, че ти ще изчезнеш от моя — скръцна със зъби Джини.

През целия следобед тя не размени с него нито дума. Излегна се на един шезлонг и се престори, че спи. Много се изкушаваше да помоли Куп да я закара обратно до Лондон, но неохотно се отказа от тази идея. Не искаше да рискува да предизвика повторение на случилото се преди обяда, когато двамата мъже едва не стигнаха до открита свада.

Откакто пропадна планът да я принуди да сподели леглото му, Сол беше станал непоносимо сприхав. Затова Джини предполагаше, че той ще изпита облекчение, ако успее да се освободи от задължението да шофира до централен Лондон, за да я върне вкъщи, и едва после да се отправи обратно към Олдършот. Но явно му пречеше глупавата мъжка гордост. Дори когато тяхната връзка беше само привидна, фактът, че е възможно тя да предпочете приятеля му, нараняваше неговото самочувствие. Мъже!

Те си тръгнаха скоро след чая, малко след като Куп също бе отпътувал обратно към Лондон. Ник, Мелиса и малката Сузи, която изглеждаше все по-уморена и капризна, се разходиха с тях до колата, за да им помашат за довиждане.

— Тази вечер ще си легнеш рано — строго заяви Ник на дъщеря си, а после промърмори едно тихо „И ти!“ към Мелиса, която се изчерви и по лицето ѝ се изписа наслада.

Джини, неволно уловила тази мълчалива размяна на погледи, прехапа устни и извърна очи.

— Много бих искала да имам това, което имат те — тъжно каза тя, по-скоро на себе си, докато се качваше в ягуара.

Сол чу думите ѝ и реши, че се отнасят за материалното им състояние. Забележката ѝ го изкара от равновесие. Той затръшна

вратата на автомобила по-силно, отколкото бе необходимо. Седна зад волана, пъкна една касета в уредбата, усили звука и не отрони нито дума по време на цялото пътуване.

— Това е ягуарът на Ланкастър! — Доусън бутна с лакът Джейми Калвърт, щом забеляза приближаващия автомобил. — Сигурен ли си, че знаеш как да се справиш с тази ситуация?

— Разбира се! — Джейми понечи да излезе от колата, но Доусън протегна ръка и го хвана за рамото.

— Почакай, докато момичето влезе в къщата. Нали не би искал то да те види и да се противопостави на онова, което ще му кажеш.

— Така или иначе той би могъл да й каже всичко по-късно — съвсем разумно отбеляза Джейми.

— В такъв случай твоята дума ще бъде срещу нейната. Но аз дълбоко се съмнявам, че ще й спомене нещо. Собствената му гордост няма да му позволи — доверително обясни Доусън. — Добре, върви сега! — подкани той младежа, когато Джини изчезна от погледа му.

Сол бе излязъл от колата си, за да извади куфара й, и продължаваше да стои, загледан след нея. Изглеждаше сърдит и разстроен, забеляза Доусън и се усмихна едва забележимо. Надяваше се, че ако се наложи, Джеймс Калвърт ще може да избяга бързо.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изръмжа Сол. Беше му трудно да повярва на очите си, виждайки Джеймс невъзмутимо да се отправя към него.

— Очевидно е, че отивам да видя приятелката си — каза той, опитвайки се да запази самообладание и да не се разтрепери под въздействието на гнева в очите на съперника си.

— Тя те е излъгала и те мами — уверено каза Сол.

— Но после се целунахме и се сдобрихме. Предполагам, че е забравила да ти каже. — Джеймс спря на безопасно разстояние. — Тя е влюбена в мен. Така че защо не си вземеш мангизите и не се разкараш от живота й?

— Да, но тя прекара уикенда с мен. Предполагам, че е забравила да ти каже — наподоби тона и мимиките му Сол.

— Напротив, каза ми — сви рамене Джейми, — но това няма никакво значение. Тя просто прави онова, което майка й казва, че

трябва да направи.

— Майка й ли? — присви очи Сол.

— Да. Казала е на Джини да се омъжи за някого с много пари и да се погрижи за удоволствието си извън семейното огнище.

— Да се омъжи! — повтори Сол. Не можеше да повярва на ушите си. — Ан Синклер смята, че аз ще се ожена за дъщеря й?!

— Ако не ти, някой друг от твоите богати приятели. Всъщност няма значение кой точно ще бъде щастливецът — безгрижно добави Джеймс. — Но тя е влюбена в мен и само това има значение.

— Изобщо не ти вярвам. Миналия път ми каза, че Джини е фригидна кучка — неуверено му напомни Сол.

Джейми трябваше да измисли отговор много бързо. Той замълча за миг, но веднага се окопоти, вдигна рамене и се усмихна леко:

— Излъгах те. Мислех си, че ще я оставиш на мира, ако знаеш, че си губиш времето с нея. Изобщо не е фригидна. Истината е, че тя може да получи достатъчно от това, което иска, само с мен — заяви гордо. На Сол му се прииска да удари самодоволното му лице. — Разбира се, ти си друг въпрос. Тя няма да спи с теб, докато не си платиш, както подобава.

Джеймс имаше всички основания да предполага, че Джини не се е подала на настойчивостта на този мъж.

— Защо я искаш, щом е решила да се омъжи за друг? — попита Сол, като едва сдържаше гнева си.

— Защо трябва да ме интересува кой ще има честта да плаща сметките й?

— Господи! Вие двамата напълно си подходите! — с презрение изрече Сол, обърна се с отвращение и отвори вратата на автомобила. — Тя няма да получи и пени от мен!

— Сигурен ли си в това? — подигра му се Джеймс. — Ще те докара до лудост и ти толкова силно ще я желаеш, че ще си готов да платиш всичко, което поиска — тихо прошепна той. Знаеше от собствен опит, че колкото повече Джини казва „не“, толкова повече мъжете искаха да я имат. — Защо не направиш и на двама ни тази услуга и да се разкараш от живота ни? Аз съм актьор и когато дойде моето време, Джини няма да има нужда от никого другого!

Сол не отговори. Запали двигателя и потегли рязко, толкова разгневен, че дори не можеше да събере мислите си. Всяка дума,

произнесена от Джеймс Калвърт, само потвърждаваше неговото собствено мнение за Джини. Защо тогава продължаваше да се бори със себе си? „Ти си глупак, Ланкастър! — ругаеше се той. — Дори след като си чул истината, част от теб все още е заслепена от това излъчване на невинност и непробудена чувственост... Непробудена? Не и според Джеймс Калвърт.“

Джейми проследи с поглед ягуара и лицето му се разтегна в самодоволна усмивка, преди да изчезне към мястото, където го чакаше Доусън.

— Мисията е приключена — жизнерадостно заяви той, протягайки ръка, за да получи парите, които му бяха обещали.

Доусън му подаде плика с банкнотите.

— Няма да е зле да бъдеш на разположение, в случай че лейди Ланкастър реши, че отново се нуждае от услугите ти — каза той.

— Разбира се. Но кажи на госпожата, че следващия път искам да ми плати и за опасността, на която се подлагам. Мислех си, че синчето ѝ ще ме хване за гърлото и ще изтръгне главата от раменете ми.

— Не ставай прекалено алчен — предупреди го Доусън.

— Добре, добре — бързо отстъпи Джеймс, като прецени, че би трябвало да е напълно доволен от възнаграждението, което получи. Всъщност би направил всичко това и без да получи нито пени, единствено като отмъщение заради позора, на който Сол Ланкастър го подложи, когато го изхвърли от нощния клуб. — А какво да правя с Джини? Да ѝ се обадя ли и да разбера дали той няма да се свърже с нея отново?

— Поне засега е по-добре да я оставиш на мира — реши Доусън след кратко мълчание. — Аз ще говоря за това с лейди Ланкастър и ще ти се обадя отново.

— Добре — каза Джейми.

После измърмори някакъв поздрав и бавно се отдалечи, като си подсвиркваше, а Доусън вдигна слушалката, за да набере телефонния номер на Алис Ланкастър.

Сол не успя да излезе от Олдършот преди сряда и през тези три дни намери утешение в работата, която му даде възможност да откъдне, да се успокои и да обмисли следващите си действия.

След една безсънна нощ в неделя, след сблъсъка с Джеймс Калвърт, той най-накрая бе принуден да признае пред себе си, че искаше Джини Синклер в леглото си, а следователно и в своя живот — временно. Е, тя очевидно имаше своята цена. Това го унижаваше, но щеше да му помогне по-лесно да забрави цялата тази история, след като веднъж получише от нея онова, което желаше. В крайна сметка той не възразяваше, когато му се налагаше да плаща за добра храна, вино или за някоя прилична кола, така че този път щеше да направи изключение и да си купи една „неприлична“ жена!

Когато почука на вратата на апартамента на Джини в сряда вечерта, тя тъкмо слагаше няколко довършителни щрихи върху една рисунка, изобразяваща магаренцето Неди в почти естествени размери. Беше отделила за това всяка свободна минута от уикенда. Работата ѝ помагаше да се освободи от връхлитащите я мисли, а и не забравяше, че е обещала на Сузи и знаеше, че всеки ден на очакване изглеждаше за детето цяла вечност.

Бе нарисувала Неди на фона на зелена поляна. Магаренцето се виждаше с интерес през дървената ограда така, както бе върху фотографията, заснета от Роуз Фаръл. Приликата бе поразителна. Джини реши да прибави името на магаренцето със златни букви върху червената верижка на врата на животинчето и се надяваше, че Сузи ще хареса тази малка промяна.

Намръщи се, когато почукването на вратата прекъсна работата ѝ, и почти бе решила да не отваря. Когато все пак го стори, очите ѝ се разшириха от удивление. И не защото посетителят бе Сол Ланкастър... Невероятното бе, че той се усмихваше дружелюбно! Носеше униформа. На фона на военните дрехи неговите зелени очи изглеждаха още по-поразителни. Тя тръсна леко глава и се опита да събере мислите си. Забеляза, че Сол не само се усмихваше, но носеше и подаръци.

— Дълга ти извинение — бяха първите му думи, което я обърка още повече.

За миг в главата ѝ се загнезди налудничавата идея, че този човек бе брат близък на Сол Ланкастър. С огромни усилия потисна напирещата щастлива въздишка.

— Само едно ли? — успя да изрече Джини.

— Всъщност не едно — призна Сол и учтиво помоли: — Може ли да вляза?

— Ами, да — реши след кратко колебание тя и отвори по-широко вратата.

Сол бавно пристъпи вътре и веднага отправи поглед към рисунката, закрепена върху стената. Известно време остана неподвижен, удивен от нарисуваното, чудейки се как да поведе разговора.

— Това за Сузи Ленъкс ли е?

— Да.

— Сигурен съм, че много ще я хареса — искрено каза той. — Не смяташ ли, че Кит Фаръл ще е разочарована, задето няма такава? Или ще нарисуваш същата и за нея?

— Не, за Кит имам други идеи — отговори Джини. — Утре ще заведе Джо в „Белууд“. Джак Фаръл се обади, че иска да се договорят за премебелирането на къщата. Затова бързам да свърша тази рисунка още днес.

— В такъв случай не ми позволявай да прекъсвам работата ти. Сигурно би могла да говориш с мен и да рисуваш в същото време? — приятелски предложи Сол.

— Предполагам, че ще мога. — Тя все още го гледеше с недоверие. — Смятам междуременно да сложа тези цветя в някоя ваза, разрешаваш ли?

Джини се съгласи безмълвно, като посочи с четката към малката кухня в съседство с дневната.

Забеляза с иронична усмивка, че идеята му да сложи цветята във ваза в крайна сметка завърши с това, че Сол взе купата за плодове, напълни я с вода и съвсем безцеремонно ги натопа вътре. Бе донесъл и огромна кутия белгийски шоколадови бонбони, които постави върху масичката за кафе заедно с малко продълговато пакетче, което извади от джоба си.

— Какво е това? — смръщи чело Джини.

— Малък подарък. Нещо като предложение за сключване на примирие. Както казах, дължа ти извинение — впрочем няколко.

— Готова съм да ги изслушам — кратко каза Джини, виждайки, че той се колебае дали да продължи. Тя обърна глава към платното и продължи да работи. Радваше се, че ѝ оставаха само няколко

незначителни детайла, защото ръката ѝ не бе така сигурна, както би искала.

— Съжалявам, че не ти казах, че Ник е женен за Мелиса Фаръл. Беше детинско от моя страна да те поставя в тази глупава ситуация — призна той. — Също бе непростимо от моя страна да кажа на Ник, че ще споделим обща спалня. Осъзнавам колко неудобно си се почувствала. Наистина съжалявам.

— Хм.

Джини концентрира погледа си върху рисунката, докато той продължаваше да се опитва да поправи отношенията им. Седна на дивана и се възхити на гледката, която представляваше тя, докато рисуваше. Обикновено не харесваше облечени в клинове жени, но прилепналата материя стоеше великолепно на дългите ѝ стройни крака.

— Отнесох се с теб много лошо, само защото изпитвам презрение към майка ти — продължи Сол, опитвайки се да звучи едновременно небрежно и разкаяно. — Нямах никакво право да постъпвам така. Хайде да забравим за този деликатен проблем в съвместната ни работа — бързо добави той и забеляза как раменете на Джини потрепериха от напрежение, когато спомена Ан Синклер.

— Впрочем как е майка ти? — учтиво попита той. — Надявам се, че напълно се е възстановила от получените травми.

— Какво каза? А, тя е добре — измърмори Джини.

Всъщност майка ѝ я докарваше до лудост, като непрестанно настояваше никога повече да не се среща, нито да разговаря със Сол Ланкастър. На Джини ѝ се щеше изобщо да не бе казвала за уикенда, прекаран в провинцията, но за нещастие не бе останала друга възможност, след като позволи да се изплъзне от устата ѝ, че се е запознала с Мелиса Фаръл. Ан веднага предположи как двете са се срещнали. На Джини не ѝ бе хрумвало, че майка ѝ би могла да знае за приятелството между Сол и Ник Ленъкс.

— Сега е твой ред — подсказа ѝ Сол.

— Моля? — смръщи вежди в недоумение тя, но лицето ѝ бързо се проясни. — О, как са твоите родители? — попита също толкова учтиво и неискрено.

— Добре са, благодаря! Изписаха баща ми от болницата. Ще му се наложи да се движи с патерици в продължение на няколко седмици,

но счупените кости зарастват отлично — безизразно отговори Сол. Знаеше, че отговорът не я интересуваше. — Е добре, хайде да забравим за кашата, която родителите ни са забъркали помежду си, и да се върнем към нас — каза той и настроението му изведнъж се подобри. — Ще ми позволиш ли да те изведа на вечеря в някой от следващите дни? Или на театър? Където би пожелала — предложи жизнерадостно.

— Ами... Не знам — поклати колебливо глава Джини.

Дори в моментите, когато Сол се бе отнасял ужасно към нея, тя го бе намирала за твърде привлекателен, за да остане безразлична точно сега. Ако продължаваше да бъде толкова мил и очарователен, би бил неустоим. Джини не беше готова за такава развръзка, но... не беше ли се улавяла да мечтае да срещне Сол съвсем случайно, без познанството им да е повлияно от проблемите и интригите между техните родители? Точно това предлагаше той — да започнат всичко на чисто.

— Какво мислиш? — подкани я Сол, опитвайки се да прикрие нетърпението си. — Или имаш връзка с някой друг? Може би ти и — как му беше името — Джейми? — сте успели да изгладите отношенията си?

— О, не. Не съм виждала Джейми от онази вечер в клуба по време на тържеството на Аманда — отнесено отвърна Джини. Мислите ѝ все още витаеха около опияняващата перспектива всичко между нея и Сол да започне отначало.

При нейните думи устните на Сол се изпънаха нервно. Сигурен бе, че го лъже. Испита желание да ѝ каже, че след като се разделиха в неделя, е говорил с Джеймс Калвърт и знае цялата истина, но успя да се въздържа. Изведнъж му се стори, че не е достатъчно да я има в леглото си. Реши, че иска тя истински да се влюби в него и да изостави този Джеймс Калвърт и всички други, с които бе имала нещо общо. Едва тогава щеше да ѝ каже, че никога не бе искал друго от нея, освен да използва за известно време тялото ѝ и че повече не го желае.

— Ако в живота ти няма друг мъж, защо да не излезеш с мен? — настоя той.

„Защото се страхувам, че ще се опиташ да ме прелъстиш“ — помисли си Джини. Предполагаше, че няма да му се наложи да опитва твърде дълго.

— Нали не мислиш, че е толкова лесно да реша? — бавно попита тя. — Не можем просто така да забравим майка ми, нито пък твоята, и всичко, което се случи — добави след миг.

— Нямах намерение да каним, която и да е от тях — провлечено отговори Сол.

Джини се обърна и му се усмихна широко.

— Ще трябва да помисля — каза тя.

„Колко снизходително от ваша страна, госпожице!“ — ядосано помисли той, но се насили да не покаже истинските си чувства. Вместо това кимна и се усмихна.

Джини довърши работата си и бавно се изправи, потривайки изморения си гръб.

— Готова е! — каза тя с явно удовлетворение. — Наистина ли смяташ, че Сузи ще я хареса?

— Сигурен съм в това — отвърна искрено той. — Мелиса твърди, че първата дума, която Сузи се научила да произнася, била „магаренце“, въпреки че Ник настоява, че първо е произнесла „татенце“ — лицето му се разтегна в жизнерадостна усмивка.

— Тя с положителност е „татково момиче“, нали? — изрече малко тъжно Джини.

— И ти ли беше на татко момичето? — тихо попита Сол, виждайки сенките в нейните очи.

— О, да. Той беше чудесен баща, макар понякога да ми се струва, че е бил твърде снизходителен и ужасно ме е разглезил — призна тя. — На мама винаги се налагаше да бъде дисциплиниращият фактор. Татко се оттегляше в своя голф клуб или някъде другаде, когато трябваше да бъде наказана. Не можеше да понесе да ме вижда, че плача — развълнувано каза тя и замълча, защото гърлото ѝ се стегна и сълзите изпълниха очите ѝ.

Въздъхна дълбоко и се обърна с гръб, за да се вгледа отново върху рисунката. Той не каза нищо.

— Мисля, че ще я оставя да виси тук засега. Би трябвало да изсъхне до сутринта — каза Джини. После се обърна към Сол и след известно колебание продължи: — Вечерял ли си вече? Смятам да направя омлет и салата и те каня да останеш — каза стеснително.

— С удоволствие — усмихна ѝ се Сол и сърцето ѝ подскочи. — Защо през това време не отида да донеса бутилка вино? — предложи

той и веднага стана, за да потърси ключовете на колата.

— Има магазин за напитки на съседната улица. Само да завиеш надясно край будката за вестници на ъгъла — обясни тя.

— Добре. Няма да се бавя.

Джини се възползва от отсъствието му и се втурна в спалнята, за да провери как изглежда. Остана ужасена от петното синя боя върху едната си буза. Изми се, среса косата си и сложи грим, преди да се върне в кухнята. Отмести розите встрани, за да ги подреди по-късно, озърна се за миг и сръчно се зае с пригответленията.

Сол забеляза грима веднага, след като се върна. Въпреки че я намираще по-красива без намесата на козметиката, реши, че това е точка в негова полза. Освен, разбира се, ако Джини не бе от онези суетни жени, които не можеха да понесат дори срещата с млекаря без своята защитна окраска.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Джини, забелязвайки строгото му изражение с известно безпокойство. Този неин късмет! Нима новият напълно променен Сол Ланкастър щеше толкова бързо да изчезне и мястото му да бъде заето от предишния сърдит мъж!

— Не, няма нищо. Просто си спомних за един малък проблем, който възникна в службата ми — излъга той. — Имаш ли тирбушон?

— Да — каза Джини и затършува в едно чекмедже, намери го и му го подаде. После се протегна на пръсти, за да достигне винените чаши на най-горната полица.

— Позволи на мен — предложи услугите си Сол и застана до нея — твърде близо, за да успее Джини да запази самообладание.

Тя почувства топлия му дъх върху бузата си. Тялото му се притисна до нейното, когато се протегна над нея, за да достигне чашите, и пръстите му небрежно докоснаха нейните.

— Благодаря ти.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Отдръпна се встрани, за да провери дали картофите във фурната, които бе решила да прибави към вечерята, са готови. Омлетът и салатата, които предложи на Сол, ѝ се бяха сторили оскъдни за една прилична вечеря. В крайна сметка преценени, че е по-добре да приготви и заешко. „Господи, аз не съм на себе си!“ — мислеше си, докато нервно се щуреше из кухнята.

— Защо не поседнеш за малко. Ще съм готова съвсем скоро — предложи тя, останала без дъх от вълнение.

Малкият кът за хранене, приличащ на ниша в единия край на дневната, със сигурност не бе достатъчно широк, за да осигури спокойствието ѝ. Тази част от дома ѝ служеше превъзходно в моментите, когато искаше да се наслади на самотна уютна вечеря, но бе по-тясна, отколкото би ѝ се искало сега, когато толкова се притесняваше от своя гост. Дали случайно или нарочно, неговото тяло все се оказваше притиснато до нейното. Пръстите му продължаваха да срещат ръцете ѝ, когато Сол се нуждаеше от някоя подправка. Ръката му невинно докосваше гърдите ѝ, щом се протегнеше да ѝ налее още вино... Джини бе толкова нервна, че яде по-малко от обикновено и пи доста повече.

— Не си ли гладна?

Сол очевидно не споделяше нейното емоционално състояние. Той се протегна, за да сложи с вилицата си апетитното парче заешко в нейната чиния, която тя почти не бе докоснала, и усети върху рамото си стегнатите ѝ гърди. Джини нервно смени чинията си с неговата и стана на крака.

— Кафе? — почти проплака тя.

— Не, благодаря — отказа Сол, предполагайки съвсем правилно, че тя няма да си направи труда да вари кафе само за себе си. Не искаше да допусне да се отърси от влиянието му. — Благодаря ти, Джини! Вечерята беше превъзходна — искрено я похвали той.

Беше приятно изненадан да установи, че тя умее да готви. Бе си представял, че е от онзи тип жени, които редовно вечерят навън, разбира се, за сметка на някой мъж.

— За мен беше удоволствие. И ти благодаря за розите. Чудесни са. Ще ги подреда малко по-късно — каза тя, след като си спомни, че все още стояха потопени в купата за плодове. — Имам подходяща ваза. Наистина — увери го тя, сякаш той беше изразил съмнение.

— Все още не си отворила подаръка си — напомни ѝ Сол.

— О, да, шоколадовите бонбони. Искаш ли да ги опиташ? — попита Джини, питайки се дали пък не бе все още гладен.

— Нямах предвид бонбоните. — Той стана и взе продълговатата кутийка от масата за кафе. — Отвори го — настоя, подавайки малкото елегантно пакетче.

Джини го взе от протегнатата му ръка бавно и неохотно, въпреки че не би могла да обясни внезапното безпокойство, което изпита.

Усети, че Сол също беше напрегнат.

— Какво има вътре? — попита тя и веднага осъзна колко глупав е въпросът ѝ.

— Отвори го и ще разбереш — каза Сол, като продължаваше да стои прав над нея.

Джини вдигна глава и се вгледа в него, преди да разкъса лъскавата опаковка. После му хвърли още един объркан поглед, когато видя върху капака на кутийката изписаната със златисти букви световноизвестна престижна търговска марка за бижута.

— Не мога да приема това — протегна ръка към Сол.

— Но ти все още не знаеш какво има вътре. Освен ако нямаш рентгенови способности — усмихвайки се, каза той.

Джини само поклати глава.

— Очевидно е, че съдържанието е много скъпо. Моля те, вземи го — настоя тя.

След известно колебание Сол взе подаръка от протегнатата ѝ ръка, отвори капака на кутийката и извади златен часовник с фино изработена верижка и дискретен циферблат, обграден от рой миниатюрни диаманти и сапфири.

— Не ти ли харесва? — попита той, вглеждайки се внимателно в нея, за да улови някое алчно пламъче в очите ѝ. Но единственото, което видя, бе само загрижено и объркано изражение.

— Разбира се, че ми харесва. Много е красив — призна Джини, — но не мога да го приема — добави категорично.

Упорството ѝ озадачи Сол. Засега вечерта не вървеше в съответствие с неговия план. Най-напред тя се колебаеше дали да приеме поканата му да я изведе на вечеря или да отидат на театър, а сега и този отказ...

— А какво предлагаш да направя с него? — попита той, като продължаваше да се усмихва с известно усилие.

Когато Джини сви рамене вместо отговор, той взе часовника и го уви около китката си. После повдигна вежди и отправи към Джини озадачен поглед. Тя се засмя. Прекрасното бижу часовник стоеше нелепо на широката му ръка.

— За мен е малък, но очаквам на теб да ти е по мярка. Хайде да видим дали предположението ми е правилно — небрежно подхвърли той.

Взе ръката ѝ в своята и постави часовника върху китката ѝ. Джини прехапа устни. Изкушението бе чудовищно.

— Наистина не мога да го приема — каза тя с известно неудобство. Надяваше се, че Сол ще уважи решението ѝ. Още повече искаше да освободи ръката ѝ. Не можеше да мисли нормално, докато пръстите му галеха нейната китка. — Сигурно ще го повредя. Винаги успявам да изцапам с боя бижутата си — добави тя.

— Това е знак на моето предложение за примирие — каза Сол и мигновено се почувства засрамен от себе си заради досадната лъжа.

Но почти веднага си спомни за онзи твърде самонадеян хлапак, Джеймс Калвърт, и кръвта му се сгорещи отново. Решението му да направи всичко необходимо, за да прелъсти Джини и да я накара да се влюби в него, се затвърди още повече.

— Кога е рожденият ти ден?

— Какво? О, много си закъснял за него. Беше през март — каза Джини с усмивка. — Моля те, запази си часовника, Сол. Ако все още сме... приятели на Коледа... Е, тогава бих го приела като подарък — каза тя колебливо.

— Добре — неохотно се съгласи той. — Трябва ли да си взема обратно цветята и шоколадовите бонбони?

— Не, тях ще ги приема като знак на извинение за ужасното ти държание — строго каза Джини.

— Добре, мамо. — Сол престорено отдаде чест и реши да смени тактиката. Вероятно Калвърт ѝ бе казал за техния разговор и това я бе подготвило за неговото посещение. — Тази вечер трябва да се върна в казармата, но утре ще ти се обадя, за да се уговорим. Може ли?

— Добре — съгласи се Джини и настроението ѝ политна към висините пред опияняващата перспектива за едно ново начало на отношенията ѝ с един от най-привлекателните мъже, които някога бе срещала. Само майка ѝ и неговият баща да ги оставят на мира, тя бе сигурна, че ще могат да бъдат... приятели? „Не бъди наивна, Джини!“ — присмя се тя на себе си. Любовници? Тръпка на вълнение разтърси тялото ѝ в момента, в който отваряше вратата на Сол.

— Студено ли ти е? — Той се завъртя кръгом в рамката на вратата и прокара пръсти по бузата ѝ, преди да се наведе, за да целуне устните ѝ — съвсем кратко. После се отдръпна и изчезна в тъмнината надолу по стълбите.

Джини изчака, докато не чу звука от двигателя на потеглящия автомобил, и чак тогава заключи вратата, усмихвайки се глуповато от щастие. Но почувства и известно безпокойство. Би искала Сол да не бе купувал този часовник. Беше твърде скоро и ѝ напомняше за връзката на майка ѝ със сър Дейвид.

Потрепери отново и отиде в кухнята, за да си направи едно топло питие, което да прогони внезапния хлад, който бе обхванал тялото и мислите ѝ.

ГЛАВА СЕДМА

Джини каза на Джо за посещенията на Сол и призна опасенията си, докато пътуваха към „Белууд“ в четвъртък сутринта. Джо вече бе забелязала новия живец в очите на приятелката си и пружиниращата ѝ походка, която сякаш я носеше над земята. Тя се опита да успокои момичето, объркано от прекалено скъпия подарък.

— За теб и за мен това по-скоро прилича на твърде екстравагантен жест, но не бива да забравяш, че той е богат човек. Предполагам, че няколкостотин лири за един подарък няма да го доведат до фалит — отбеляза тя. — Подозирам, че Сол е много щедър към всички свои приятелки и му е било доста трудно да разбере отказа ти да приемеш неговия знак на внимание.

— Със сигурност изглеждаше много изненадан — отстъпи за миг Джини. — Но аз не съм му приятелка — бързо добави тя.

— Не си ли?

— Е, вчера той наистина попита дали не бих искала да излезем отново заедно — сподели тя. — Каза, че ще ми се обади тази вечер.

— Ще излезеш ли пак с него?

— Мисля, че да. Освен ако вместо мистър Хайд не се появи отново доктор Джекил^[1] — добави тя. После замислено скръсти ръце и се помоли отношението му към нея да не се обърне отново наопаки и да се върнат предишната враждебност и презрение.

Джо и Джини първо се отбиха в „Найн Елмс“, за да занесат цветя в знак на благодарност за гостоприемството на Мелиса и да оставят рисунката за малката Сузи.

Мелиса беше сама в къщата. По-рано същата сутрин бе завела дъщеря си в местната детска градина и сега се възползваше от отсъствието ѝ, за да се справи с документите, отнасящи се до колекцията ѝ от тенис облекла и аксесоари, която бе спечелила популярност въпреки неотдавнашното ѝ оттегляне от професионалния спорт. Мелиса бе създавала нова линия, която съвсем скоро предстоеше да представи. Тя щеше да носи и популяризира дрехите по време на

краткото си завръщане към професионалния спорт в турнира на смесени двойки на „Уимбълдън“.

Джини внимателно разгъна рисунката и двете жени я закачиха върху стената срещу леглото на Сузи.

— Мога да ѝ сложа рамка по-късно, но предполагам, че точно сега Сузи би предпочела да я получи колкото е възможно по-скоро — каза Джини.

— Превъзходна е. Уловила си движението забележително — ентузиазирано заяви Мелиса. — Сузи ще бъде във възторг. За мое щастие поне за известно време ще бъде нетърпелива да си ляга вечер по-рано. Подозирай обаче, че малката Кит ще се натъжи ужасно, че няма такава — добави тя с известна загриженост.

— Така каза и Сол — отнесено отвърна Джини. Образът му за момент омагьоса мислите ѝ и зелените му очи разбиха крехкия покой в сърцето ѝ.

— Сол ли? Той е виждал рисунката? Изненадана съм, че изобщо разговаряш с него — без колебание заяви Мелиса.

— Всъщност и аз бях изненадана — засмя се Джини. — Отби се да ме види снощи и се извини за начина, по който се отнасяше с мен в последно време — обясни тя на своята домакиня.

— Много добре. Мисля, че трябва да благодариш на Куп за това. Сол изглеждаше бесен, когато помисли, че Куп се намесва в предполагаемата му територия.

— Така е.

Джини леко смръщи вежди. Може би това бе обяснението за внезапната промяна в поведението на Сол. Не би трябвало да я интересува какво го подтиква да постъпва по един или друг начин. За нея бе достатъчно, че той е решил, че иска да бъдат... приятели. „Ето ви пак, госпожице Наивност!“ — присмя се тя на себе си, но сърцето ѝ продължаваше да пее от щастие.

— Искаш ли да видиш предварителните скици, които направих за стаята на Кит? — обърна се тя към Мелиса, за да промени темата на разговора.

Страхуваше се, че е склонна да признае твърде много пред нея, а без съмнение всяка дума след това би била повторена пред Ник. Не можеше да си представи, че двамата имаха някакви тайни един от друг. Предполагаше, че по такъв начин думите ѝ лесно биха достигнали от

Ник до Сол. Все още чувствата ѝ към Сол Ланкастър бяха твърде объркани и за самата нея.

След като Мелиса я увери, че с удоволствие би изслушала идеите ѝ, тя измъкна бележника със скиците от колата и предложи рисунките си на вещото око на домакинята.

Джини беше скицирала стаята на Кит по памет. Бе използвала богатите естествени шарки на дървената ламперия, за да пресъздаде сред изобилие от стволоче и клонки една приказна страна на чудесата. Миловидни феи и елфи надзъртаха иззад дърветата, сякаш играеха на криеница сред листака.

— Ще бъде много красиво! — искрено каза Мелиса. — Мислила ли си някога да се захванеш със собствен бизнес? — попита тя. Една идея се въртеше в главата ѝ. Списанията непрекъснато молеха нея и Джак за интервюта, така че те, децата им и имението „Белууд“ често се появяваха в множество журналистически материали.

— Не, не е мислила — рязко се намеси Джо.

Джини и Мелиса се засмяха.

— Не, не съм — съгласи се Джини. — Предпочитам да съм сигурна, че ще получа заплатата си в края на месеца, пред риска и несигурността на собствения бизнес.

— Като стана дума за това, мисля, че вече трябва да тръгваме — посочи Джо часовника си. — Уговорих се с господин Фаръл, че ще бъдем при него преди единадесет.

— О, Джак всъщност не си е вкъщи. Трябваше да закара Лиза и Кит до летището — успокои я Мелиса. — Но мама е там и ще ви покаже имението.

— Все пак би било добре да тръгваме — каза Джини. — Благодаря ти още веднъж за гостоприемството през уикенда.

— Чувствай се поканена да ни гостуваш винаги, когато пожелаеш. Надявам се да се видим скоро, но ако не успеем, ще отидем заедно на „Уимбълдън“. Няма да забравя билетите ти — обеща Мелиса.

— Ще бъде страхотно. Благодаря ти — каза Джини и се обърна към Джо. — Нали бих могла да взема няколко свободни дни по време на турнира?

Джо бързо кимна в знак на съгласие. Тя би се съгласила и иначе, но след забележката на Мелиса, че Джини би могла да разчита на

успех, ако започне свой собствен бизнес, го направи с още по-голяма готовност. Дватамата с Барни искрено биха съжалявали да загубят най-талантливата си художничка.

Още в момента, в който видя „Белууд“, Джо бе напълно запленила от красотата му.

— О, искам тази работа! — възкликна тя. — Готова съм дори да направим всичко на цената само на разходите.

— Не споменавай това на Барни — предупреди я Джини.

Роуз Фаръл се зае да разведе Джо из къщата, докато Джини пренасяше от колата албумите с дамаски, цветните схеми и мострите на предлаганите материи.

Очите на Роуз бяха зачервени от плач — още отсега Кит ѝ липсваше ужасно, а едва бе отпътувала заедно с майка си за две седмици в Калифорния. Госпожа Фаръл искрено се радваше, че ще има работа, която да ангажира времето ѝ, и незабавно възприе идеите на Джини да промени стаята на Кит.

— Би било чудесно, ако можем да довършим всичко, преди да се върне — нетърпеливо отбеляза тя и Джо погледна въпросително Джини.

— Ти почти приключваш работата си за Морли, нали? Така че би могла да започнеш тук... следващия понеделник или вторник?

— Да, смятам, че няма да имам затруднения — потвърди Джини.

— Защо не дойдеш и не отседнеш тук? — предложи Роуз. — Джак заминава за Париж довечера, а къщата е толкова пуста, когато човек остане сам в нея. Аз винаги се грижа за имението, когато децата отсъстват дълго време. Компанията ти би била истинско удоволствие за мен — добави тя. — Освен това с положителност ще напредваш по-бързо, ако можеш да си спестиш ежедневното пътуване до Лондон и обратно — реши да продължи списъка с предимствата на това решение Джо, след като Джини не отговори веднага.

Въпреки настойчивите погледи, отправени към него, момичето продължи да се колебае — все пак Сол не би могъл да идва тук, за да се срещат.

— Джини? — подкани я Джо озадачено. Не беше необичайна практика декораторът да отсяда в къщата на клиентите си, докато приключи своята работа. Особено за къщите, отдалечени от Лондон. — Ох, че съм недосетлива! — Джо разбра каква е причината за

проточилото се мълчание. Тя се усмихна съзаклятнически и се обърна към Роуз:

— Какво е разстоянието оттук до Олдършот?

— Олдършот ли? Ах, Сол Ланкастър! — Устните на Роуз се разтегнаха в усмивка — Предполагам, че би му отнело много по-малко време да стигне дотук, отколкото до центъра на Лондон. И аз в никакъв случай не възнамерявам да играя ролята на стара клюкарка — заговорнически намигна домакинята и Джини се изчерви от неудобство.

— Добре, добре, с удоволствие ще остана тук, благодаря ти — отговори тя накрая.

— Чудесно. Ще приготвя бившата спалня на Мелиса. Тя все още държи там някои от своите екипи и ракети, тъй като в „Найн Елмс“ нямат корт, но съм сигурна, че дъщеря ми няма да има нищо против да използва тази стая — оживено каза Роуз.

Докато Джо обсъждаше работата, която трябваше да бъде свършена в останалата част от къщата, Джини се върна в стаята на Кит и търпеливо започна да сменя размерите на всички стени и ниши, които трябваше да бъдат нарисувани. Възнамеряваше да направи миниатюрни рисунки, като спазва всички пропорции. Искаше да представи проекта на Джак или Роуз за одобрение, преди да се заеме с истинската работа в детската спалня.

Беше изцяло погълната от предстоящата работа, умът ѝ се щуреше между безброй идеи, вълнуваше се при мисълта, че ще може да преобрази тази стая в една малка приказка, когато Джак Фаръл влезе. В първия момент той не забеляза присъствието ѝ и седна тежко върху малкото креватче, без да издаде и звук. Джини за пръв път видя върху лицето му израз на горчивина и отчаяние.

— Джак? — рискува да произнесе тя и след като мъжът не я чу, го повика по-високо: — Джак?

— Да? — измърмори той и отправи невиждащ поглед към нея. После тръсна глава и направи усилие да се съвземе от лошото настроение. — Съжалявам... Джини — най-сетне си спомни името ѝ. — Къщата е толкова празна без дъщеря ми... — пое си дълбоко въздух. — Тя се разстрои ужасно и се разплака, когато разбра, че аз няма да се качвам в самолета с тях.

— О, Господи, колко неприятно! — възкликна Джини. Разбираше печалното му настроение и истински му съчувстваше.

— Убеден съм, че вече се чувства добре — каза той. — С положителност ще прелива от ентузиазъм и ще бърби безспир за Сан Франциско, още щом ѝ се обадя по телефона. Баба ѝ и дядо ѝ я глежат безобразно там и тя обожава ежедневните посещения в увеселителния парк... Ще се чувства прекрасно — повтори Джак.

„Все едно, че се опитва да убеди самия себе си“ — помисли Джини.

— Ще те оставя да продължиш спокойно работата си — каза той. После незабавно стана и се опита да концентрира мислите си върху дългия списък от неща, които трябваше да довърши преди началото на Откритото първенство на Франция следващия понеделник. — Моля те, обади се на майка ми, ако имаш нужда от нещо — добави на излизане от стаята.

Искаше му се да беше сигурен, че Лиза ще се върне, както бе обещала — след не повече от две седмици! Всъщност тя никога не се беше установила окончателно в „Белууд“. Беше градско момиче и повече от всичко ненавиждаше дружелюбното любопитство на жителите от съседното село — все хора, които бяха живели в съседство с Фарълови по време на целия си живот и се интересуваха от това, което се случваше на членовете от известната фамилия, особено при славата, която бяха достигнали Мелиса и Джак. Джак признаваше, че съседите им понякога са прекалено любопитни, но в същото време те бяха изключително добронамерени и лоялни към членовете на неговото семейство. Жителите от околността се обединиха срещу досадните домогвания на пресата, особено през онзи ужасен период след катастрофата на Джак и по-късно, когато истината за аборта на Мелиса стана публично достояние. Никой от тях не изпусна и една дума въпреки изкустителните възнаграждения, които таблоидите предлагаша, за да се доберат до някоя фамилна клюка. Джак бе благодарен за тази подкрепа; Лиза не я забелязваше, нито разбираше значението ѝ.

С напредването на вечерта Джини кръстосваше хола на малкото си жилище все по-нервно. Погледът ѝ не се откъсваше от телефона. От време на време отиваше до него и припряно вдигаше слушалката, за да провери дали всичко с линията е наред. Искаше ѝ се да бе попитала

Сол в колко часа възнамерява да позвъни. Още по-горещо се надяваше, че когато това стане, няма да прозвучи гласът на господин Лошо настроение... Ако той изобщо се обадише.

Най-накрая в девет и половина в стаята се разнесе звън и Джини се втурна бързо, спомняйки си твърде късно съветите в списанията, че винаги трябва да се изчаква телефонът да позвъни поне десет пъти, преди да бъде вдигната слушалката, за да не изглежда човек твърде нетърпелив.

— Ало?

— Джини? — Тази единствена дума бе произнесена топло и галещо и Джини незабавно се успокои; изглежда жестът предишната вечер не бе само поза, а наистина щеше да бъде ново начало.

— Да. Вече започнах да мисля, че няма да се обадиш — каза тя и прехапа устни, осъзнавайки, че току-що е създала у него впечатлението, че няма нищо по-добро за правене, освен да седи до телефона и да чака Сол да ѝ се обади.

— Смятах да се обадя по-рано, но имах известни неприятности, които трябваше да се справя. Тази вечер съм дежурен, а двама от моите хора се сбили с някакви местни младежи — обясни той за нейно успокоение. — За съжаление утре вечер също ще бъда дежурен, но има и добра новина. Моят адвокат току-що е приключил с покупката на къщата и в събота отивам да взема ключовете. Искаш ли да дойдеш с мен и да ми помогнеш да избира някои мебели? Трябва да те предупредя, че това ще бъде трудна задача, защото отидох да служа в армията веднага след като завърших училище, и тъй като винаги съм живял в армейските корпуси, никога преди не съм намирал смисъл в това да обзавеждам собствен дом. Страхувам се, че не притежавам нищо друго, освен една-единствена чаша за кафе — бодро обяви той.

— С удоволствие ще дойда с теб — честно каза Джини.

— Сигурна ли си? Купуването на завеси и спално обзавеждане не прилича ли твърде много на твоите ежедневни задължения? — попита той.

Споменаването на „спалното обзавеждане“ ускори пулса на Джини, но тя успя да отвърне спокойно:

— Не, ще ми бъде приятно. Но трябва да знаеш, че не е възможно да се справиш с всичко за един ден.

— В такъв случай ще се наложи да обсебя всичките ти свободни съботи от днес, докато напусна армията — заяви Сол. — Мисля, че ще трябва да се оправя първо със спалнята на домакина. Ти какво би казала? — дяволито попита той и дрезгавата нотка в гласа му не остави и следа от хладнокръвието на Джини. Слава Богу, че бе чак на другия край на телефонната жица, а не в нейната стая.

— Мисля, че се опитваш да ме накараш да се изчервя. — Опита се да придаде равнодушен тон на гласа си, но се провали.

— И успявам ли? — подразни я Сол.

— Успяваш — призна Джини и той се засмя. Тя се окопити и смени темата, опитвайки се да изглежда практична.

— Взел ли си всички мерки, които са ти необходими?

— Чакай да помисля... ако не ме лъже паметта... 95–60–90?

— Ужасен си — сгълча го Джини.

— Знам, но вярно ли е предположението ми?

— Почти — отстъпи тя. Искаше ѝ се наистина да има тази талия.

— Кой от моите отговори е погрешен? — заинтригувано попита Сол. — Аз ще... О, чакай малко. — Изглежда, че се бе отдръпнал от слушалката, за да говори с някого, и след миг Джини го чу да пита: „Какво казваш, че са направили?“, и едва се сдържа да не се засмее. Радваше се, че гневът му не бе насочен срещу нея. — Джини? Извини ме, скъпа, но се налага да прекъсна — раздражено произнесе той. — Ще се видим в събота сутринта. Около десет часа удобно ли ти е?

— Да — съгласи се тя, а сърцето ѝ пееше, докато той изричаше обичайните думи за довиждане.

И на следващата сутрин Джини продължи да мечтае за предстоящата среща, докато Джо, винаги практична, не се опита да я отрезви.

— Не мислиш ли, че трябва да кажеш на майка си? — попита тя.

— Не — бързо отговори Джини и Джо въздъхна замислено. Джини прочете неодобрението по лицето ѝ и се опита да се оправдае. — Майка ми ще получи истеричен припадък, ако разбере, че излизам със Сол Ланкастър.

— Не си ли любопитна каква е причината, която толкова я разстройва?

— Ами причината е в това, че... — Джини замълча за момент. — Причината е в това, че има връзка с баща му. Страхува се, че Сол може

да ме настрои срещу нея — продължи тя, но не изглеждаше убедена в думите си.

— Но всичко това вече ти е добре известно — не пропусна да забележи Джо. — Какво още знае Сол, което ти не бива да научаваш? От какво се страхува майка ти, че би могъл да ти каже? — внимателно допълни тя.

Джини се взря в нея, а очите ѝ се разшириха от безпокойство. После произнесе ожесточено.

— Той грешеше за смъртта на татко. Това беше нещастен случай, а не самоубийство!

— Знам, нямах предвид това — успокои я Джо, ругаейки се наум за своята нетактичност. — Но не мислиш ли, че би трябвало да има още нещо? Нещо, което Сол не ти е казвал, но би могъл да го направи, ако реши? Не мислиш ли, че точно това притеснява майка ти?

— Аз... Всъщност не съм сигурна — заекна Джини. — И мисля, че не искам да знам — добави по-уверено.

Съвсем живо си представи кавгата със Сол през онази първа нощ в болницата. Тогава тя го бе попитала дали някога е виждал майка ѝ. Добре помнеше неговото жлъчно изражение, комбинирано с отвращение, когато заяви, че я е срещал.

— Не смятам да се виждам с мама тази вечер. Трябва да си измия косата — неотстъпчиво заяви Джини.

— Ако телефонът ти е повреден, можеш спокойно да използваш нашия — сладко я покани Джо.

Джини ѝ хвърли убийствен поглед и после въздъхна.

— Не мога да обсъждам тези неща по телефона. Трябва да говоря с нея лице в лице, така че да знам дали тя... — и млъкна, осъзнавайки, че мислите ѝ бяха нелоялни по отношение на майка ѝ.

— Така че да знаеш дали тя казва истината или те лъже? — предположи Джо.

— Мисля, че да — неохотно призна Джини.

— Ще имаш достатъчно време, за да измиеш косата си утре сутрин — продължаваше да настоява Джо.

— Ох, добре, ще отида да говоря с нея тази вечер — призна поражението си Джини, знаейки, че приятелката ѝ е права. — Ще ми позволиш ли да взема поршето?

— Разбира се — отговори Джо и лицето ѝ се разтегна в дружелюбна усмивка.

Джини позвъни в дома на майка си, за да провери дали ще бъде удобно да я посети. Колко неловко би било, ако се натъкне на сър Дейвид Ланкастър!

— Разбира се, че е удобно! Ще се радвам да те видя — увери я Ан. — Ела за вечеря.

— Не, няма да мога да остана дълго — бързо отклони поканата Джини. По-точно може би нямаше да ѝ се остава твърде дълго след онова, което вероятно щеше да чуе...

След като отминаха часовете на обичайните задръствания по лондонските улици, тя се качи в колата и се отправи към Сейнт Джонс Ууд. До момента, в който пристигна в апартамента на майка си, Ан беше пресушила две трети от съдържанието на бутилка бяло вино. Тя нервно ходеше напред-назад из хола. Страхуваше се, че е възможно Сол Ланкастър да е поднесъл на дъщеря ѝ цялата онази мръсна история. Въпреки че Джини не беше нито разстроена, нито ядосана по телефона. Само малко хладна, утешаваше се Ан.

— Джини! Колко си хубава. Тази рокля нова ли е? — жизнерадостно попита тя и ѝ предложи, размахвайки почти празната бутилка: — Ще изпиеш ли чаша вино с мен?

— Не, благодаря. Все пак ще трябва да шофирам на връщане — взря се неуверено в блуждаещите очи на майка си Джини. „Дали е пияна?“ — почуди се за момент.

— Вярно. В такъв случай какво ще кажеш за нещо освежаващо? Портокалов сок?

— Портокалов сок би било чудесно — каза Джини и Ан се засуети да донесе чаша сок, добави лед, а остатъкът от виното изля в собствената си чаша.

— Ела, седни и ми разкажи какво ново става около теб — каза тя.

На Джини се стори, че вижда в очите ѝ престорена веселост и пресилена жизнерадост. Усещаше, че това настроение е съвсем крехко и толкова напрегнато, че всеки миг ще се стане на пух и прах.

— Не минах да те видя само за да си побъбрим — каза ѝ Джини и пое дълбоко въздух. — Мамо, знам, че това няма да ти хареса, но утре възнамерявам да прекарам деня заедно със Сол Ланкастър.

— Моля? Не ми ли беше споменала, че миналия уикенд той се е държал ужасно с теб? Защо е необходимо отново да подлагаш себе си на подобно изпитание? — нервно попита Ан.

— Той се извини за това — бързо отговори Джини. — Отби се, за да ме види в сряда вечерта, и се държа наистина... мило — дойде й на ум да каже. Мило? Едва ли. Вълнуващо, смущаващо, прелъстително — да, всяка от тези думи би била точна. Но реши, че „мило“ бе подходящо за ушите на майка й.

— Сигурна съм, че не си дошла да искаш разрешение, за да се видиш с него. Каква е тогава причината? Да не би... да не би той да ти е наговорил още лъжи за мен? — попита Ан и изведнъж й се прииска да запали цигара, въпреки че от години не пушеше.

— Не. Всъщност ние се разбрахме да не обсъждаме отношенията между теб и баща му — каза Джини и това позволи на Ан поне мъничко да си отдъхне. За нейно нещастие обаче бе рано да се успокоява. — Въпреки това бих искала да разбера защо Сол те мрази толкова силно — продължи Джини. — Не е възможно единствената причина да е сър Дейвид, нали?

— Е, добре. Това е самата истина — каза Ан, стана и бързо прекоси стаята, за да застане до прозореца с гръб към дъщеря си. Отдавна очакваше този момент и се страхуваше от него. Дълго и мъчително бе обмисляла какво от цялата истина да признае. После въздъхна дълбоко и се обърна към Джини.

— Много мислих за необяснимото поведение на Сол и сега ми се струва, че знам какво се крие зад него... Твърдението му, че смъртта на баща ти е предизвикана от самоубийство, а не от нещастен случай, ми помогна да намеря отговора. — Ан замълча за момент, виждайки напрегнатото очакване в погледа на Джини. — Името Бил Тагарт говори ли ти нещо?

— Не, не мисля, че съм го чувала преди — поклати глава Джини. — А трябва ли да ми е известно?

— Не, всъщност не. Ти беше само на четири години по онова време. Просто се питах дали Сол не го е споменавал...

— Не — потвърди още веднъж Джини.

— Бил Тагарт беше член на борда на директорите в „Ланкастър електроникс“ преди години. Той — как да се изразя? — мисля, че беше хлътнал по мен — бавно изрече Ан. — Не съм го насърчавала по

никакъв начин, но Бил продължаваше да ми изпраща цветя и други подобни. Беше ужасно настоятелен и това бе много неприятно, още повече че баща ти работеше в неговия отдел. — Тя замълча отново. — Ричард имаше сериозни проблеми, както сама можеш да се досетиш. На всичко отгоре се носеха какви ли не слухове и повечето от тях бяха напълно неоснователни, но злите езици направиха своето, след като в крайна сметка Тагарт напусна жена си. Тя беше приятелка на Алис Ланкастър — добави Ан и Джини смръщи вежди.

— Ужасно!

— Да, беше ужасно — сухо се съгласи Ан, — но това не беше най-лошото. Както вече ти казах, тогава Бил беше началник на баща ти и се опита да му създаде неприятности. Но Дейвид Ланкастър се оказа достатъчно прозорлив, за да забележи всичко това. Той уволни Бил и назначи баща ти на неговото място. Така че Бил загуби работата си и своето семейство, тъй като жена му не му позволяваше да вижда децата. — Ан въздъхна още веднъж и съвсем тихо изрече: — Бил се самоуби, Джини.

— О, Господи! — възкликна Джини. Беше потресена от тази трагична развръзка.

— Да. А жена му и, разбира се, Алис Ланкастър хвърлиха вината върху мен. Вероятно по онова време Сол е бил на тринадесет или четиринадесет години и предполагам, че е чул клюките. Беше ужасно време, Джини, за всички, които бяха засегнати от тези събития, но аз нямах никаква вина — настоя Ан.

— Разбирам — неопределено каза Джини.

— Съмняваш ли се в моята искреност? — Ан седна на канапето до дъщеря си. — Виж, аз много ясно си спомням един случай, когато ти се прибра плачейки вкъщи, след като някаква твоя приятелка те обвинила, че си отнела гаджето ѝ. И после онази твоя състудентка от колежа, която беше разбрала, че приятелят ѝ излиза с нея, само за да се запознае с теб. Тези момичета бяха обвинили теб, когато вината всъщност е била у момчетата — меко заключи майката.

— Не ми напомняй. — Джини потръпна при мисълта за онези ужасни недоразумения. Тя бе загубила две от най-добрите си приятелки, само защото момчетата, които те харесваха, бяха предпочели нея. — Благодаря, че ми каза, мамо. Не исках да те връщам към тези неприятни спомени.

— О, това беше много, много отдавна — вдигна рамене Ан и след като Джини я стрелна с укор, осъзна, че последните й думи са прозвучали съвсем безсърдечно. Тя побърза да промени темата.

Едва когато Джини се приготви да си тръгва, Ан, въпреки нежеланието си да говори за Сол Ланкастър, почувства, че трябва да отправи едно последно предупреждение към дъщеря си.

— Джини, да не се влюбваш в Сол? — попита тя.

— Мисля, че и това е възможно — призна Джини.

— Моля те, скъпа, бъди внимателна! — Ан истински се тревожеше не само за себе си.

— Майко!

— О, нямам предвид това! — побърза да каже Ан и добави: — Е, всъщност и това — искрено отбеляза тя. Перспективата да имат общи внуци с Дейвид и Алис Ланкастър бе доста стряскаща. — Всъщност исках да кажа да внимаваш с майката на Сол. Тя с положителност не би одобрила една връзка между вас двамата — предупреди Ан.

— Това е само нейна грижа — побърза Джини да отхвърли мисълта за Алис Ланкастър.

— Хм, мисля, че скоро ще се убедиш, че Алис има досадния навик да намесва другите в собствените си грижи — сухо каза Ан. — Може би ще бъде от полза, ако помоля Дейвид да не се среща повече. Така жена му може би ще се успокои и ще зарови томахащата на войната.

Госпожа Синклер отлично знаеше, че не би могла да постигне нищо, ако помоли Алис да остави децата им на мира. Това само би могло още повече да мотивира желанието й да ги раздели. Всичко, което можеше да направи, бе да каже на Дейвид да държи положението под око и да се надява, че той ще може да осуети плановете на Алис, ако тя започне да създава проблеми.

— Това е нещо, което ти трябва да решиш — отговори безучастно Джини. — Във всеки случай не искам заради мен да прекъсваш връзката си със сър Дейвид.

— О, тук не става дума само за теб и за Сол. Всичката тази политика е толкова досадна и ако Дейвид бъде избран, само ще става по лошо. Вероятно е време за промяна. Впрочем аз все си мисля за твоята идея да започна някаква работа.

— Наистина ли?

— Да. Трябва да знаеш, че си наследила от мен не само физическата прилика. Аз също имам артистичен талант. Рисуването винаги е било само приятно занимание за мен, но може би не е късно да се запиша в колеж и да направя нещо повече от хобито си.

— Разбира се, че не е късно. Мисля, че това е чудесна идея! — топло каза Джини и импулсивно се протегна да прегърне майка си, но после отпусна ръце, освобождавайки я от прегръдката си. — О, извини ме! Ребрата още ли те болят?

— Имам само леки пристъпи понякога — каза Ан. Спокойствието, което получаваше от близостта с Джини, беше достатъчно да я компенсира за всички временни физически неблагоприятности. — Наслаждавай се на уикенда, мило дете. Съжалявам, че бях такава глупачка, като исках от теб да не се срещаш със Сол, но бях толкова уплашена от лъжите, които той би могъл да ти наговори.

— Престани да се тревожиш. Нали, така или иначе, аз вече знам цялата история — бодро заяви Джини. — Довиждане, мамо. Ще ти се обадя следващата седмица.

— Довиждане, скъпа.

Ан бавно затвори входната врата и тежко се облегна на нея. Цялата история? Тя се намръщи. Всичко, за което можеше да се моли сега, бе чувствата на Джини към Сол да са споделени. Ако беше така, той никога не би казал нещо, което може да я нарани. На това единствено се уповаваше Ан.

В събота сутринта Джини беше твърде развълнувана и възбудена, за да стои на едно място в своя апартамент. Тя слезе в градината и седна на една пейка, залепена за стената пред кухненския прозорец на Джо, за да чака пристигането на Сол. Очертаваше се още един чудесен ден — слънчев и ведър.

— Обзалагам се, че изобщо не си закусвала — смъмри я Джо, излизайки от къщата с поднос с кафе и прясно изпечени сандвичи.

— Не, не съм — усмихна се Джини.

— Нищо чудно, че си толкова кльоцава — въздъхна завистливо Джо, преди да се заеме със своя сандвич, дебело намазан с масло и покрит с ягодов мармалад. — Какви са планове за днес?

— Ще пазаруваме — каза ѝ Джини.

Джо я погледна с недоверие. После се засмя щастливо.

— Само не ми казвай, че си намерила мъж, който обича да пазарува? Сега вече наистина ревнувам!

— Става въпрос за новата му къща. Днес ще получи ключовете от агенцията за недвижими имоти — обясни Джини.

— О, това все пак е добър знак — окуражително заключи Джо. — Не си спомням Барни да е помагал по какъвто и да е начин в избирането на обзавеждането. Всъщност аз...

Тя замълча, осъзнавайки, че е загубила своята събеседница. Нямахше нужда да се обръща, за да разбере, че Сол Ланкастър беше пристигнал току-що. Смесицата от вълнение и безпокойство върху лицето на Джини говореше достатъчно.

— Добро утро — поздрави той двете жени, но погледът му беше отправен към Джини, изразявайки искрено одобрение на гледката, която представляваше тя.

Бе облечена в семпла къса рокля от розова коприна. Току-що измитата руса коса обграждаше лицето ѝ и се спускаше на лъскави вълни върху голите ѝ рамене. Единственият грим, който носеше, бе едва забележимо червило с цвета на роклята.

— Здравей — срамежливо успя да произнесе Джини.

Веднага реши, че той изглежда страхотно в черните джинси и бялата риза, отворена на шията, и с ръкави, които бе навил до лактите, за да избегне горещината. Лицето му беше още по-загоряло след последната им среща, а тялото му бе стегнато и силно.

— Добро утро, Сол. Искаш ли кафе? — дружелюбно попита Джо.

— Не, благодаря — отклони той поканата. Подкупващата усмивка, с която придружи думите си, накара дори сърцето на Джо да прескочи един удар. — Аз всъщност доста бързам. Трябваше да паркирам в забранена зона — обясни той и Джини моментално скочи на крака.

— Къде ми е закуската, момичета? — провлачено се провикна Барни, който никога не бе в най-добрата си форма рано сутрин.

В следващия миг той се показа на вратата и пристъпи предпазливо в градината, обяна в ослепително бяла слънчева светлина. Джо се засмя и безцеремонно тикна в устата му парче

сандвич вместо отговор, след което му обърна гръб. Макар и със запушена уста, Барни успя да измърмори нещо неодобрително за жените, които нямат нищо по-добро за правене, освен да бърбят спокойно, докато мъжете им умират от глад. Джини се усмихна щастливо на неговата забележка и грабна чантата си, за да последва Сол към колата му.

— Той често ли й говори по този начин? — подозрително попита Сол, когато се отдалечиха.

— Само когато се чувства много, много смел — тържествено произнесе Джини и после се засмя лъчезарно. — Всъщност Барни се шегуваше. Той обожава Джо.

— Разбирам — отнесено каза Сол, докато наблюдаваше напрегнато една патрулна кола на пътната полиция, която заплашително приближаваше към тях.

Джини бързо се озова седнала в ягуара, който след миг вече бе изчезнал от мястото, забранено за спиране.

— Извинявай за тази малка каскада. Добре ли си? — усмихна й се Сол, виждайки как тя прибира напрегнато глезени един до друг и подръпва роклята си към коленете.

— Чудесно — малко задъхано отвърна Джини.

— Движението е кошмарно тази сутрин, така че си мислех да оставим колата в къщата и да вземем такси.

— Взе ли вече ключовете?

— Да. Не възнамерявам да се местя окончателно там, преди да напусна армията, но искам да приключа с основните покупки още днес.

— Кога смяташ да напуснеш?

— За щастие не по-рано от август — безучастно отговори Сол.

— О? — Джини му хвърли озадачен поглед, чудейки се защо изобщо възнамерява да напусне службата си, щом няма желание за това.

— Казвам за щастие, защото така ще пропусна цялата бъркотия покрай изборите и сватбата на Аманда — обясни Сол, след като отгатна причината за нейното учудване. — Военната служба предлага чудесни възможности човек да се отърве от някои досадни семейни задължения. Просто мога да кажа, че заминавам за известно време на

учения или нещо подобно и никой не може да възрази — самодоволно заключи той.

Пътят с кола до новото убежище на Сол бе съвсем кратък. Когато след минута приближиха, Джини веднага позна сградата от снимките в брошурата на агенцията за недвижими имоти. Сол остави колата и те влязоха, изкачвайки се през вътрешната стълба, водеща от гаража към антрето над него.

— Почакай малко! Охранителната система работи — предупреди я той, докато търсеше в джобовете си ключовете и листа, където бе записал комбинацията за изключване и включване на алармата. Отвори вратата и се намръщи недоволено. — Никога няма да запомня тези цифри. Кога е рожденият ти ден? — обърна се той към Джини. — На кой март?

— Осемнадесети — каза му тя и изпита глуповато удоволствие от това, че Сол е запомнил месеца, в който е родена.

— Вярно — осемнадесети. — Той се зачете в инструкцията, оставена от предишните собственици върху контролното табло, и после въведе нов код, като изписа последователно рождения ден и месец на Джини. — Ако някой път посред нощ телефонът ти позвъни и насреща чуеш пиян мъжки глас да се интересува кога си родена, моля те, не затваряй! Това сигурно ще съм аз, ако ми се случи да забравя как се изключва алармата.

— Защо не използваш своя собствен рожден ден? — попита Джини.

— Предпочитам да използвам твоя — обясни Сол с усмивка, способна да спре сърцето ѝ, и предложи: — Разгледай къщата, ако ти е интересно.

— О, с удоволствие ще се възползвам от поканата ти!

Нямаше нищо, което Джини да обича повече в сравнение с разглеждането на къщите и апартаментите на своите познати. Тя винаги пристигаше първа с някакъв подарък, предназначен да стопли атмосферата в дома на някой приятел, който току-що се е нанесъл в новото си жилище.

Имаше чувството, че вече познава къщата на Сол. Непрекъснато си припомняше подробностите, които я бяха впечатлили в брошурата. Зае се да обиколя стаята, а щастливата усмивка не слизаше от лицето

й. Въображението ѝ се развихри в празната къща, като мислено декорираше стените и изпълваше помещенията с мебели и картини.

Гледката към Темза от спалнята на домакина беше зашеметяваща и Джини си позволи да помечтае малко колко пленително би било да се събужда всяка сутрин пред такава панорама.

— Легло — долетя дрезгавият глас на Сол близо зад гърба ѝ.

Джини подскочи.

— Моля? Не разбрах какво искаш да кажеш! — произнесе задъхано.

— Едно легло — първото нещо, което възнамерявам да купя — обясни той, а лицето му остана безизразно.

Джини се изчерви.

— О, да разбира се. Тъкмо си мислех... — Тя потърси някакво решение, но съзнанието ѝ остана напълно безпомощно в продължение на няколко безкрайни мига. Най-накрая се окопоти и успя да продължи. — Хубаво би било да сложиш завеси, колкото е възможно по-скоро — избърбори тя. — Голите прозорци са истинско предизвикателство за крадците. Бих казала, че дори с охранителна система в това положение си търсиш, белята.

— Чудесна идея, Шерлок^[2] — важно произнесе Сол. — Хайде да вървим да пазаруваме.

Те взеха такси до Найтсбридж^[3], където Сол се зае с набелязаните покупки, все едно че провеждаше военна операция. Джини със съжаление заключи, че Джо очевидно бе сгрещила, когато предположи, че той обича да пазарува.

Не ѝ остави никакво време за мотаене. Двамата преминаваха бързо от един щанд към друг. Чак по-късно Джини си даде сметка, че той бе отделил необичайно много време, за да избере легло. Очевидно това го забавляваше. Още по-голямо удоволствие му достави неудобството в очите ѝ, когато продавачът, предполагайки съвсем естествено, че обзавеждат общия си дом, я покани да свали обувките си и да изпробва различните матраци.

— Да, хайде, скъпа — ентусиазирано я подкани Сол. — Трябва да сме сигурни, че е удобно. — Той се излегна блажено и я дръпна за ръката, докато тя не положи тяло до неговото. — Как ти се струва? — запита я тържествено.

Това накара Джини да избухне в смях.

— Господи! Това пазаруване ми дойде твърде много за един ден — оплака се Сол, излизайки от магазина.

— Така е. Защо не вземем някакви сандвичи и не отидем да хапнем на открито? — предложи Джини за негова изненада.

— Тъкмо възнамерявах да те заведа в някой лъскав ресторант — колебливо каза Сол.

— Не, денят е твърде хубав, за да го прекарваме в някакъв си ресторант.

— Добре, нека да бъдат сандвичи. Вместо това ще те заведа някъде тази вечер. На усамотено място с малък дансинг, за да имам извинение да те държа близо до себе си — измърмори той и обви ръка около кръста ѝ, привличайки я до тялото си.

— Нямаш нужда от повод за това — задъхано промърмори Джини и се смути от собствената си дързост.

— Наистина ли? Радвам се да го чуя! — Лека усмивка се появи върху устните му. Той спря, обърна се към нея и я целуна много леко и вълнуващо.

Намериха едно удобно сенчесто място в парка — малка полянка с гъста зелена трева под огромен кестен. Обядът им се състоеше от сандвичи с пушена херинга, ягодов сладкиш и кутия сок.

Сол се изтегна на тревата, докато Джини седеше сковано до него. Мисълта за мускулестото мъжествено тяло, което бе само на педя от нейното, не ѝ даваше мира, така че тя не хапна почти нищо. От своя страна Сол, след като уталожил глада си, се загледа в Джини и си даде сметка колко силно я желае. Не можеше да си спомни да е искал друга жена толкова силно, колкото искаше тази. Испита почти физическа болка.

Той мързеливо протегна ръка, докосна меката ѝ коса, която се спускаше по раменете ѝ, обви длан около шията ѝ и я придърпа към себе си, докато лицето ѝ се озова над неговото. Усещането за топлите му галеци пръсти върху кожата ѝ направи Джини безсилна да устои на неговата ласка. Трябваше да признае, макар и само пред себе си, че нямаше никакво желание да се противопостави на порива, които я завладя.

— Имаш вкус на слънце и ягоди — промърмори Сол, приближавайки се към устните ѝ.

Той се изви и леко се повдигна от тревата, настанявайки Джини наполовина върху гърдите си. Ръцете му я превърнаха в доброволен затворник, дланите му обхождаха гърба ѝ и причиняваха едновременно успокоение и възбуда.

Той задълбочи целувката, наслаждавайки се на допира на нейните меки гърди, притиснати до неговите. Почувства как зърната ѝ набъбнаха, чу мекия стон на възбуда, който излезе от гърлото ѝ между две целувки, и усети, че скоро няма да бъде способен да овладее собствените си желания. Имаше опасност да забрави кой от двамата е ловецът и кой — жертвата...

Джини бе тази, която съумя да се откъсне от него, стресната от силата на своите чувства. Сърцето ѝ биеше бясно. Опита се да спре треперенето на ръцете си, като се обърна да събере остатъците от обяда.

— Как... какво искаш да правим този следобед? — попита тя със заекване. После осъзна, че въпросът е прозвучал доста глуповато.

— Какво предпочиташ — моя искрен отговор или някакво друго предложение за прекарване на времето? — бавно изрече Сол.

Джини прехапа устни.

— Другото предложение — бързо каза тя, опитвайки се да изглежда спокойна. Вместо това ѝ се стори, че в гласа ѝ прозвуча разочарование.

Очевидно Сол помисли същото и устните му се извиха в учудване. Той се отдръпна — или поне така изглеждаше, — но само за да достигне целта от друга посока.

— Какво ще кажеш за партия тенис? — попита той.

— Тенис? След като гледах Джак и Мелиса миналата седмица! Мисля, че никога повече няма да се осмеля да взема ракета в ръка — призна Джини.

— Те няма да присъстват — каза Сол. „Там няма да има друг, освен нас“ — мина през главата му, но само добави: — По-късно бихме могли да поплуваме и да се разхладим.

— Звучи доста примамливо — призна Джини.

— В такъв случай хайде да тръгваме.

Сол скочи без усилие на крака и протегна ръка да хване нейната. Джини сложи длан върху топлите му пръсти и той я изправи леко. После продължи да държи ръката ѝ, докато вървяха през парка.

— Ще се върнем до къщата за колата, а след това ще те закарам до твоя апартамент, за да вземеш каквото ти е необходимо — каза той и стъпи на платното, за да спре приближаващото такси.

Пред жилището на Джини не се виждаше свободно място за паркиране и Сол спря за миг пред входната врата.

— Ще карам наоколо, докато се приготвиш — побърза да каже той, тъй като зад ягуара нетърпеливи шофьори започнаха да надуват клаксони.

— Добре, няма да се бавя дълго — обеща Джини и се отдалечи.

— Джини, вземи си официална рокля за вечеря. Най-добре онази лилавата, която носеше на годежа на Аманда! — провикна се Сол след нея.

— Харесваш ли тази рокля?

— Както се изрази братовчед ми Найджъл, харесвам това, което е под роклята! — изрече той и обърна глава назад. — Добре, добре, изчезвам! — викна към раздразнените шофьори сред канонадата от автомобилни клаксони.

Джини изтича по стълбите към своя апартамент, спъвайки се неведнъж, тъй като бе твърде заета да търси ключовете си, за да гледа къде стъпва.

— Здравей, Джо! Здравсти, Барни! — извика тя, забелязвайки, че хазаите ѝ почиват в градината.

Веднага след като влезе в апартамента, грабна малка пътна чанта, прибра в нея късата лилава рокля, усмихвайки се щастливо, сложи бельо, екип за тенис, обувки и бански костюм. Накрая обиколи нервно стаята няколко пъти и реши, че последното нещо, което е редно да вземе, е някаква кърпа, така че припряно хвърли една при останалите вещи и се втурна незабавно навън, спъвайки се, докато прескачаше стъпалата надолу.

— До скоро, Джо, Барни! — задъхано извика отново. — Трябва да тръгвам веднага.

— Точно така, сладурче. Накарай го да почака. Покажи му кой е шефът — саркастично подвикна Барни и повдигна вежди като израз на мълчаливо възмущение, след като получи доста груб жест вместо отговор.

Той наблюдаваше как Джини скочи в ягуара на Сол и гумите на колата изсвириха при рязкото ѝ отделяне от тротоара. После се обърна

към съпругата си:

— Мисля, че тя носеше нещо като куфар.

— Да, забелязах, но това не е наша работа. Тя е пълнолетна — строго му напомни Джо.

— А аз си мислех, че дори не харесва този човек!

— Предполагам, че е променила мнението си.

[1] Известни герои от романа „Доктор Джекил и мистър Хайд“ на английската писателка Мери Шели. Това са двете неузнаваемо противоположни проявления на една и съща личност. — Бел.прев. ↑

[2] Шерлок Холмс — много популярен герой детектив от романите и разказите на английския писател Артър Конан Дойл, гордеещ се с аналитичното си мислене. — Бел.прев. ↑

[3] Район на Лондон, известен с множеството добре уредени магазини, между които и най-люксовият в английската столица — „Хародс“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

Джини мислеше, че ще отидат в някой спортен клуб наблизко, но вместо това Сол изглежда се насочваше някъде извън центъра на Лондон.

— Къде отиваме?

— В къщата на родителите ми! — безцеремонно обясни той.

— Какво? — извика учудено тя и тупна с крак по пода на колата, сякаш се опита да скочи върху педала на спирачката.

— Успокой се. Те заминаха на гости за целия уикенд. Бъдещите свекър и свекърва на Аманда устройват прием в грандиозното си имение в Нортъмбърланд — обясни ѝ Сол.

— А ти не си ли поканен? Или им каза, че не можеш да се освободиш от служебните си ангажименти? — предположи Джини и той се обърна за миг, за да я дари с една от своите подкупващи усмивки.

— Точно така им казах — весело призна той. — Сама се досещаш, че имам по-приятни неща за правене — добави и тя преглътна нервно.

Първоначалното облекчение, което я обзе, когато научи за отсъствието на родителите му, сега се смени с безпокойство и нарастващо вълнение.

„Дали наистина искам това?“ — чудеше се Джини. Но поне бе сигурна, че не иска да помоли Сол да я върне вкъщи. Успокояваше се, че си прави прибързани заключения и че може би всичко, което той имаше предвид, бяха плуването и тениса.

„Да вярвам на това, е все едно да вярвам в съществуването на приказните герои, които ще рисувам в стаята на Кит Фаръл“ — кореше се Джини.

— Ти доколко си добра?

— В какво? — стресна се тя от въпроса и Сол едва успя да спре самодоволната си усмивка. — Престани да ме караш да се червя — скара му се Джини.

— Не мога да устоя на това, скъпа, нито пък ти ще успееш да устоиш — добави той тихо и тлеещото пламъче в погледа, който отправи към нея, разпръсна всичките ѝ съмнения, че плуването и тенисът не са единствените занимания, които Сол има предвид за този следобед.

„Това е лудост. Та аз едва го познавам. Никога не съм постъпвала по този начин. Трябва да се прибера вкъщи“ — мислеше тя неспокойно, но продължаваше да мълчи.

„Това е лудост. Тя влиза под кожата ми твърде много. Най-добре би било да я закарам обратно в апартамента ѝ и да забравя за нея“ — убеждаваше себе си Сол, но и той не каза нито дума.

Джини се изправи и се загледа внимателно в околността, когато Сол отби от главния път и влезе в една дълга, спускаща се надолу алея. Тя с удоволствие забеляза широките пространства, заети от добре поддържани тревни площи и обградени от безброй пъстри цъфтящи храсти.

Самата къща представляваше голяма триетажна сграда от червени тухли. Цветът бе потъмнял с течение на времето ѝ бе смекчен от талазите бръшлян, прилепнали до стената, захващайки се за всяка пукнатина, като на места достигаха почти до покрива.

Сол спря в края на чакълестата алея и Джини бавно слезе от автомобила. Все още изучаваше гледката с интерес. Изчерви се леко, забелязвайки, че той я наблюдава.

— Мисля, че съм идвала тук с татко веднъж преди много години — каза тя. — Той трябваше да донесе някакви книжа на баща ти.

— Предполагам, че по онова време съм бил в училище или вече в армията — отговори Сол. — Ела да влезем вътре — подкани я той, отключи вратата и я задържа отворена, за да ѝ даде път.

Джини се поколеба за секунда, после влезе и потъна в прохладната атмосфера на дома.

— Една от гостните постоянно е на разположение на Аманда, така че вероятно можеш да намериш всичко, което ти е необходимо там — обясни той, повеждайки я нагоре по широкото стълбище с множество ниски стъпала.

Стигнаха до края на дългия коридор и Сол отвори една врата.

— Ще се видим долу след десет минути — каза и я остави сама.

Джини чу как стъпките му се отдалечават. Не бързаше да се преоблече, а се заразхожда наоколо, за да разгледа всяко кътче в красиво обзаведената стая, одобрявайки съчетанието на розово и бежово. После надзърна в безупречната баня, която бе в същата цвятова гама.

Изведнъж си спомни обявените толкова властно десет минути за приготвяне, преоблече се бързо, плахо излезе от спалнята за гости и измина разстоянието обратно през коридора и надолу по стълбите. Все още сама, с любопитство се заглежда наоколо.

Всичко в тази къща беше елегантно, скъпо и изискано. А също и напълно безлично, не пропусна да отбележи Джини. Необезпокоявана, тя неусетно се озова пред откренатата врата на огромната дневна и смело надзърна вътре. Мебелите изглеждаха сякаш току-що са полирани; върху двете бежови кадифени канапета, разположени пред възхитителна камина, бяха подредени множество възглавници в подходящи цвятове. Спретната купчина списания лежеше върху масата за кафе, поставена точно в средата между канапетата. Доколкото успя да види, в къщата нямаше нито фотографии, нито цвята, въпреки изобилието им навън в градината. Беше й трудно да си представи как едно малко момче расте в тази атмосфера. И изведнъж й стана мъчно за Сол. Запита се дали не се е чувствал по-щастлив, докато е живял в пансиона на училището, което е посещавал.

— Видя ли достатъчно? Или би предпочела да предприемеш обиколка с гид?

Развеселеният провлечен глас, идващ зад гърба й, я накара да се изчерви от неудобство и тя се обърна да погледне Сол.

— Много съжалявам — заекна Джини, напълно объркана.

Черните му коси изглеждаха още по-тъмни на фона на белите къси панталони и фланелката... Красивото му лице, на което толкова отиваше тъмният тен, изглеждащо магнетично, призна пред себе си Джини, гледайки го скришом изпод сведените си ресници. Тънката спортна блуза бе изпъната от силния мускулест торс, откроявайки широките му рамене и гръден кош, които преминаваха в стегната талия и силни бедра. Джини изведнъж се зарадва, че е подлагала в продължение на месеци собственото си тяло на изтощителна гимнастика два пъти в седмицата.

— Хайде да вървим. Насам!

Сол се обърна и тя го последва, преминавайки през хола към втора дневна от онази страна на къщата, където френските прозорци откриваха излаз към терасата. Беше удивително тихо.

— Родителите ти не се ли нуждаят от прислуга, за да поддържат в това превъзходно състояние къщата и градината? — попита тя.

— Майка ми има помощници през деня, а също и един градинар, който идва няколко пъти през седмицата — обясни Сол, — но не обича чужди хора да живеят в къщата постоянно, така че сме съвсем сами днес.

Джини отговори на това с поглед, който би трябвало да го възпре да следва своите намерения, но той се усмихна без следа от разкаяние. Тя го избута от вратата и излезе на терасата. Бамбукови мебели и огромни поставки, изпълнени с пъстри цветя, превръщаха вътрешния двор в закътано слънчево място, но Джини не спря да се наслади на уютта му, а продължи надолу по каменните стълби към тенис корта. Забеляза, че встрани, до ниска стена, е разположен плувният басейн. Слънцето се отразяваше в синята вода, която изглеждаше примамливо прохладна.

Тя изчака Сол да отключи вратата на боядисания в бяло павилион и да извади от някакъв шкаф тенис ракета за себе си и няколко топки.

— Едва ли играта с мен ще бъде предизвикателство за теб и ще ти достави удоволствие — промърмори Джини и се уплаши, че може да изглежда абсолютна глупачка със своите умения.

— Е, ако тенисът не върви, можем да помислим да се позабавяваме с някаква друга игра — каза Сол, а лицето му не изразяваше никакви емоции.

Джини го погледна подозрително, преди да се отправи към корта. Той бе разположен в пространството между висока телена мрежа. Очевидно за него се полагаха всички необходими грижи — тревата бе мека и безупречно подстригана, а белите линии — ясно очертани.

Джини се почувства по-спокойна, когато започнаха да си подават топката. Сол стоеше доста по-назад от нея в отсрещното поле. Тя отпусна мускули, тъй като ѝ се налагаше да пробягва многократно по дължината и широчината на игрището, опитвайки се да достигне топките, които Сол без усилие парираше ѝ връщаше в нейното поле. Усещаше, че той не влага всичките си сили в ударите. Играеше с пълна

мощ само тогава, когато мъжката гордост изискваше от него да спечели последната точка от всеки гейм.

— Да, дай ми да разбере! — отправи му тя сърдит поглед, когато поредната топка профуча покрай нея, доста по-далече, отколкото би могла да стигне.

— Не приемай толкова болезнено загубите! — викна ѝ в отговор Сол и се засмя щастливо. — Ти изобщо не си слаб играч — за жена — добави с преднамерено високомерие и Джини предпочете да отмине мълчаливо забележката.

Стисна зъби и продължи неравната битка, но скоро се видя принудена да признае своето поражение. Почувства се напълно изтощена. Роклята ѝ бе залепнала за гърба и бе убедена, че лицето ѝ е червено като домати.

— Може ли да поспрем? — помоли тя, останала без дъх.

— Разбира се — с готовност се съгласи Сол и започна да събира разпилените топки, Джини се свлече безсилна върху меката трева и се опита да успокои дишането си.

— Хайде, мързеливи крачета — прошепна Сол и ѝ подаде ръка. Джини го остави да я изправи, установявайки с известно раздражение, че той изобщо не бе загрял, нито изпитваше някаква умора.

— Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще получиш сърдечен удар! А дори не успя да спечелиш — присмя ѝ се той.

— Само защото ти лъжеше за топките, които попадаха на линиите — преднамерено отвърна Джини. — Вие, мъжете, които не можете да понесете да бъдете победени от една жена, наистина сте...

Тя спря по средата на думата, стресната от сатанинския блясък в тъмните му очи. Обърна се и побягна, смеейки се през рамо, щом видя, че той се затича след нея. Сол лесно успя да я хване, преди тя да се възползва от съмнителното прикритие на къщата. Обърна я с лице към себе си и обви ръце около кръста ѝ.

— Не смей да ме целуваш! — предупреди го Джини, почувствала, че прегръдката му се стяга около нея. Чувстваше се неудобно, давайки си сметка, че дрехите ѝ са плувнали в пот, а косата ѝ е в пълно безредие.

— Изобщо не съм си и помислял за това — провлачено изрече той.

После, само с едно-единствено плавно движение, я повдигна от земята и следващото нещо, което Джини си спомняше, бе, че се намери в басейна. Неподготвена за гмуркането, тя не успя да задържи дъха си и се подаде на повърхността, кашляйки. Водата беше леденостудена, но Джини устоя на подтика да доплува до края на басейна.

— Сол, не мога да плувам! — сърцераздирателно извика тя, очаквайки той да се хвърли, за да я спаси.

— Няма опасност да потънеш. Не е достатъчно дълбоко — равнодушно заяви Сол и Джини го видя да се отдалечава към терасата.

— Ти... — спусна се тя напред към стъпалата в края на басейна и той се обърна, смеейки се. — Откъде беше толкова сигурен, че мога да плувам? — възмутено попита тя. — Или изобщо не те интересуваше дали мога или не?

— Ако не можеше, щеше да ми кажеш по-рано, когато ти предложих да дойдем тук — обясни Сол.

— Е, поне можеше да ми помогнеш да изляза — оплака се тя и прибра прилепналите кичури от лицето си. После протегна ръка и когато Сол се наведе, за да ѝ подаде своята, грабна китката му и с всички сили опита да го издърпа в басейна, но не успя.

— Добър опит — призна Сол, — но аз съм по-мъдър от теб, Джини Синклер. Винаги оставам крачка назад — заяви той високомерно и я издърпа от басейна.

— Господи, колко си самодоволен! — възкликна тя.

— Трябва да се сърдиш само на себе си за това гмуркане. Не трябваше да ме обвиняваш в измама — каза той, а гласът му не изразяваше никакво разкаяние. — Ще ти донеса кърпа — предложи Сол в знак на помирение, но не направи ни най-малко усилие да помръдне.

Джини вдигна поглед към лицето му и безпогрешно разпозна в очите му желанието, което го изгаряше.

— Джини? — каза той меко и тя сведе поглед, разбирайки инстинктивно, че и най-малкият израз на съгласие от нейна страна ще освободи страстта, която Сол едва контролираше.

Взря се в него, останала без дъх, с пресъхнали устни, неспособна да се отдръпне. Нито искаше, нито можеше да постъпи разумно.

— Джини? — каза още веднъж Сол, но не направи никакъв опит да я докосне, и те продължиха да стоят на педя един от друг, а въздухът

около тях се изпълни с чувствените им желания.

Сол не би могъл да обясни какво го караше да се колебае. Тя беше там и очакваше неговото докосване, но част от него се въздържаха да приеме това, което предлагаше нейното тяло. Чудеше се как е възможно една жена да изглежда едновременно толкова сексапилна и толкова невинна. Кое беше играта и докъде беше преструвката? И коя бе истинската Джини Синклер? Ако можеше да се довери на думите на Джеймс Калвърт, тя бе толкова страстна, че никога не можеше да получи от мъжа в леглото всичко, което иска. Сол горчиво си припомни самохвалството на младежа. Но точно Калвърт бе нарекъл Джини „студенокръвна кучка“. Не знаеше на какво да вярва и въпреки че циникът в него се присмиваше на наивността му, успя да се отдръпне от изкушението.

— Ще ти донеса кърпа — внезапно каза той.

— След като вече и без това съм мокра, мога ли да поплувам? — помоли Джини. — Имам бански костюм под роклята за тенис — кой знае защо добави тя.

— Разбира се, давай! Но все пак ще ти трябва кърпа — лаконично заключи Сол.

— Добре, благодаря.

Учудена, разкъсвана между разочарованието и облекчението, Джини съблече мокрия екип, свали обувките и чорапите си и се гмурна в басейна.

Набързо преплува няколко дължини и остана във водата, наслаждавайки се на прохладата, която се разстилаше по кожата ѝ. Видя, че Сол се е настанил на слънце върху един шезлонг на терасата. Стори ѝ се, че погледът му я следи, но не можеше да бъде сигурна, защото беше с тъмни очила.

— Водата е чудесна! Няма ли да дойдеш? — провикна се към него тя.

Сол поклати глава. Бе твърде наясно с възбудата, която разтърсва тялото му, за да съблече дрехите си! А близостта до Джини само би направила нещата по-лоши. От друга страна, гмуркането в студената вода би охладило страстта му...

Внезапно събу маратонките и чорапите си, приближи се и скочи в басейна.

— Така е по-добре. Тъкмо бях започнала да се чувствам самотна — усмихна му се щастливо Джини, изпращайки към него пръски студена вода.

Сол помисли, че това разстояние е твърде опасно.

— Не ме дразни — предупреди я рязко той.

— Не исках да те дразня...

Отново видя в красивите ѝ очи онзи израз на невинно объркване и изстена. Студената вода не облекчаваше неговите мъки нито на йота.

— Не ме гледай по този начин, мила, моля те!

— Иначе какво? Ще забравиш своите добри намерения? — Джини знаеше, че го предизвиква, но не можеше да се спре.

— Да, или по-точно, ще си припомня моите лоши намерения. — Той замълча за момент и добави откровено: — Доведох те тук с намерението да те прелъстя.

— Така ли? — погледна го тя в очите. — Мисля, че знаех това — призна тихо.

— И въпреки това дойде?

— Да, въпреки това реших да дойда.

Погледите им се срещнаха. Сол се протегна да достигне ръката ѝ и Джини се притисна към него, загубвайки земята под нозете си в подълбоки води. Той я прихвана, сложи ръце около кръста ѝ и се наведе да я целуне. Джини обви шията му с длани и отвърна на неговата целувка с момичешко нетърпение, отваряйки устни, за да ги предложи на търсеция му език, а желанието в нея растеше, предизвиквайки нужда, каквато никога не бе изпитвала по-рано и която искаше да бъде заситена. Сега.

— В леглото? — пресипнало предложи Сол и Джини кимна безмълвно.

Той я повдигна без усилие над водата и положи тялото ѝ на ръба на басейна, подскочи леко и се озова до нея. Бързо грабна ръката ѝ, за да ѝ помогне да стане на крака, и те се втурнаха към къщата, пръскайки вода по целия си път.

— Килимите на майка ти... — промълви Джини, докато се вираше безпомощно в мокрите отпечатъци от техните стъпала върху мекия бледосив под.

— По дяволите килимите на майка ми! — отговори Сол и продължи да я води нагоре по стълбите.

Стаята му бе прохладна и слабо осветена, тъй като завесите бяха спуснати, за да я предпазят от жегата, която навлизаше заедно със слънчевите лъчи. Джини смътно виждаше обстановката. Това бе мъжка стая, с обикновени, боядисани в светъл тон стени, тъмносини тежки завеси, меки канапета и фотьойли и тежки махагонови мебели. И едно легло. Огромно легло.

Сол извади кърпи от банята и изсуши косата си с едната. Другата уви около раменете на Джини.

— Ти трепериш — с тревога в гласа отбеляза той.

— Тук е по-хладно — опита се да се оправдае Джини.

— Не е толкова хладно... Нервна ли си? — попита той недоверчиво.

— Малко — призна Джини. — И... не вземам хапчета, нито нещо друго — добави плахо.

— Аз ще се погрижа за това — успокои я той.

— Има и още нещо... Не мисля, че имам толкова опит, колкото предполагаш — промърмори тя с треперещ глас.

Единствената ѝ връзка с момче в колежа ѝ изглеждаше преди цяла вечност и не можеше да я сравнява със сегашната ситуация. Нямахше желание да обсъжда този въпрос, но повече я плашеше възможността да разочарова мъжа, когото толкова желаше.

— Не, аз не мисля, че си опитна — каза Сол, вглеждайки се замислено в нея. Ако всичко това беше игра, тя би трябвало да бъде в Холивуд...

Идеята да я използва и после да я изостави в този миг изчезна без следа. Все още искаше да ѝ даде урок, но много по-различен от онзи, който първоначално имаше наум — урок, който щеше да се окаже приятен и за двамата. Спомни си за Джеймс Калвърт и обеща пред себе си да го намери и да изкопчи истината от него.

Отърси се от тези мисли и протегна ръце към Джини. Подложи я на толкова внимателно изследване със своите пламнали от копнеж очи, че тя спря да трепери и се почувства обляна от топлината на неговия втренчен поглед.

— Сигурно приличам на мокър плъх — каза изведнъж Джини, представяйки си как косата ѝ е прилепнала към лицето и шията.

— Не, приличаш на водна нимфа — меко каза той и очите му проблеснаха дяволито. — Въпреки че винаги съм си представял

водните нимфи голи.

Джини потръпна. Възбудата препусна по вените ѝ.

— В такъв случай предполагам, че съм твърде много облечена — прошепна тя.

— Това покана ли е? — приглушено попита той.

— Да — каза Джини, позволявайки на кърпата, която ѝ бе подал, да се свлече от раменете ѝ и застана пред него само в своя мокър, почти прозрачен бански костюм. Взирайки се в очите му, потънали в нейните, тя се усмихна треперееща и бавно протегна ръце да разхлаби презрамката, която бе обтегната около шията ѝ.

— Позволи ми аз да направя това — прошепна Сол, когато пръстите ѝ потърсиха непохватно мократа закопчалка.

Топлите му ръце се отпуснаха върху раменете ѝ и той я обърна с гръб към себе си. Джини се отпусна назад и се притисна към гърдите му, чувствайки, че губи равновесие. Сол бавно подръпна банския надолу, за да открие гърдите ѝ, докато нежно галеше корема и диафрагмата ѝ. После премести дланите си нагоре и тя простена, извивайки гръб. Устните му целуваха нежно шията и раменете, ѝ, а пръстите му милваха и дразнеха зърната ѝ, за да ги превърнат в твърди розови връхчета. Коляното му се промъкна между бедрата ѝ и тя се отпусна още по-силно върху него. Усещаше тялото си лишено от тежест. Всеки неин нерв трепереше под деликатните му докосвания. Сол спусна бавно ръката си надолу, като поспря, за да обиколи с палец нейния настръхнал пъп, преди да се придвижи по-надолу. Джини проплака от възбуда, когато той плъзна пръсти в нея, и чу в отговор неговия стон, усетил топлата ѝ влага.

— Ти си готова за мен — гърлено промълви той. Топлият му дъх галеше бузата ѝ.

— Да, о, да! — успя да каже Джини, преди той да я обърне с лице към себе си и да намери устните ѝ, които търсеха неговите.

Устата ѝ се отвори под яростната му атака, отговаряйки на настоящето изучаване на езика му. Несъзнателно се опита да отстрани ризата му. Мокра и прилепнала, тя беше непоносима преграда. Сол прекъсна целувката за миг и нетърпеливо измъкна ризата през главата си, преди да се протегне отново към Джини. Тя въздъхна тежко, когато няколко кичури косми от голите му гърди допряха нейните настръхнали, болезнено чувствителни зърна. Сол

обхвана хълбоците ѝ с ръце и придърпа бедрата ѝ по-близо, така че у нея не остана никакво съмнение за състоянието на собствената му възбуда.

Те се свлякоха върху леглото и треперейки, се освободиха от останалите дрехи, преди да споят устни и тела в гореща целувка. Джини обви ръце около Сол, милваше гърба и раменете му, благоговееща пред силните и твърди мускули, които изпъкваха под гладката му, почти прозрачна кожа. За известно време ѝ беше достатъчно просто да обгръща тялото му и да го притиска до своето, така както правеше и Сол. Но това усещане не продължи дълго. Инстинктивно коленете ѝ се разделиха и той премести тялото си между бедрата ѝ, целувайки очите ѝ, лицето ѝ, преди да се спре задълго върху устните ѝ още веднъж. Джини се притисна към него в недвусмислена покана. Сол повдигна глава и се вгледа в нея. Бузите му горяха от желание, дъхът му бе също толкова учестен, колкото и нейният, тъмните му очи светеха разгорещено, докато безмълвно търсеха отговора на един въпрос.

— Да — прошепна тя. — Люби ме...

Когато той проникна в нея, изпълвайки болезнената празнина в тялото ѝ, тя затвори очи в екстаз, мускулите ѝ инстинктивно се отвориха, за да го приемат, а после го задържаха дълбоко в нея. Той започна да се движи — първо бавно, после все по-настойчиво и вълни от завладяваща топлина препуснаха по вените ѝ. Усещането растеше и всеки прилив я изпращаше все по-далече, извън границите, до които можеше да управлява своето тяло, докато не достигна до мига, в който бе отвъд всяка ясна мисъл. Нищо друго не съществуваше за нея, освен мъжа, към когото бе притисната, и чудното удоволствие, което той ѝ даряваше. Джини чу нечий вик, осъзнавайки смътно, че това бе нейният глас, и прехапа устни в нечовешко усилие да спре.

— Можеш да вдигаш толкова шум, колкото пожелаеш, любима моя — прошепна Сол до ухото ѝ, беляза устните ѝ със своя език и го гмурна навътре, за да го срещне с нейния.

Това бе последното, което освободи Джини, и тя почувства конвулсиите да преминават през всяка клетка на тялото ѝ. Изви гръб и проплака, неспособна дори да поеме въздух, защото възбудата я обливаше и почти я довеждаше до несвяст. Смътно чу стона, отронен от устните на Сол, когато той също стигна до края, и се усмихна

триумфиращо. Тялото му се отпусна върху гърдите ѝ. Тя затвори очи и обви ръце около него, наслаждавайки се на тежестта му. Постепенно ударите на сърцето ѝ забавиха своя ритъм, отвори очи и видя, че Сол я гледа с очакване.

— Сега принадлежиш на мен — страстно заяви той и Джини кимна, тържествуваща и щастлива.

Сол се претърколи на една страна, привлече я до себе си и тя се сгуши в прегръдката му. Затвори отново очи и се притисна още по-силно, искайки да запечата в съзнанието си този момент завинаги. Каквото и да се случеше в бъдеще, тя винаги щеше да си спомня това: не просто удоволствието, но и великолепната твърда сила на тялото му и ръцете, които нежно я прегръщаха. Имаше чувството, че нищо лошо не може да ѝ се случи, докато той беше наблизо...

През отворения прозорец се чуваше далечното жужене на косачка за трева и птичка, която пееше някъде съвсем близо. Лек бриз донасяше в стаята аромата на милионите цветове от градината.

— Какво е това птиче, което пее зад прозореца? — едва чуто попита Джини.

Сол се заслуша за момент.

— Дрозд — отвърна. — Защо питаш?

— Просто искам да знам. Искам да запомня дори и най-малкото усещане от този следобед — замечтано каза тя и прегръдката му се стегна около тялото ѝ.

— Звучи все едно, че никога повече няма да правим тези неща — пресипнало отбеляза Сол.

Джини отвори очи и наклони глава назад, за да го погледне.

— Изобщо не исках да кажа това — увери го тя. — Точно сега искам никога да не се наложи да напуснем това легло — каза искрено.

Сол се усмихна и устните му се сляха с нейните, изследвайки ги ожесточено. Джини се удиви, усещайки колко бързо страстта отново завладя телата им. Само преди минути се чувстваше заситена и сънлива, а сега острата болка на желанието я изгаряше и тя изпита нужда да го милва, промъквайки треперещите си бедра между неговите в разтърсваща покана.

Той хвана търсещите ѝ ръце и сля пръсти с нейните, разпервайки дланите ѝ далеч встрани и задържайки ги властно. Джини се опита да

ги отскубне, но не успя и когато дългата и страстна целувка най-накрая свърши, попита задъхано:

— Защо не ми позволяваш да те докосвам?

— Защото ме възбуждаш твърде много — отговори ѝ той. Първият път, макар и чудесен, бе твърде кратък за него. — По-късно ще можеш да ме докосваш, колкото поискаш, но засега аз искам да опозная всеки сантиметър от тялото ти — обясни Сол с треперещ глас.

Той е толкова добър, колкото обещава видът му, смаяно си каза Джини, преди възбудата и удоволствието да я лишат от способността да разсъждава. Блажените проучвания върху тялото ѝ я караха да стене и да се извива обезумяла, търсещите му пръсти и език настройваха всеки неин нерв да трепери похотливо. Гърдите ѝ вече бяха набъбнали, зърната — изпълнени с желание. Помисли, че може да умре от удоволствие, когато сгорещените му устни засмукаха първо едното розово връхче, а после другото, дразнейки твърдите зърна, докато тя не проплака от възбуда.

Накрая Сол отслаби хватката върху ръцете ѝ, за да се придвижи надолу по тялото ѝ, милвайки и хапейки нейните прасци, а после се плъзна към вътрешната страна на бедрата ѝ. Джини спря да диша, когато устата му намери същността на нейната женственост, и трепереца притегли рамената му, защото искаше да го усети вътре в себе си.

Той нагласи тялото си над нейното и плъзна твърдата си плът в утробата ѝ с едно-единствено плавно движение, а тя въздъхна от блаженство и се притисна силно към него, за да го усети още по-дълбоко в себе си. Телата им се движеха като едно цяло, вълните на възбудата ставаха все по-силни, докато той я водеше неумолимо до един връх на удоволствието, по-разтърсващ и пълноценен от всяко усещане, което тя някога си бе представяла.

Постепенно спазмите утигнаха, тя отвори очи и видя, че Сол отново я наблюдава. Усмихна му се, когато той внимателно се отдръпна от нея, но бе твърде изтощена, за да протестира, и се отпусна в блажен сън, обгърната от ръцете му. Сол лежеше, подпрян на единия си лакът, и я наблюдаваше. Втренчените му очи обхождаха всяка извивка на деликатното ѝ лице. Не искаше да я буди, но непрекъснато се изкушаваше да я докосва, така че нежно погали меката кожа на бузата ѝ.

„Трябва да си признаеш, Ланкастър, че си уловен безжалостно“ — печално мислеше той. Неговите първоначални намерения да я вкара в леглото си и после да я изостави сега му се струваха почти смехотворни — толкова невъзможно бе да се случи подобно нещо. Въздъхна тежко при мисълта, че е възможно никога повече да не я види, да не я държи в ръцете си, да не чува заразителния ѝ смях.

Внезапно се замисли колко силно бе влиянието на майка ѝ над нейния характер. Опита се да се отърве от тези мисли, но те упорито продължаваха да дразнят съзнанието му и Сол престана да се бори и ги подложи на щателна преценка.

Реши с огромно чувство на облекчение, че Ан Синклер най-вероятно не е била движещата сила в живота на Джини, както бе предположил в самото начало. Самата Джини бе признала, че е била „момичето на татко“, а Ричард Синклер бе достоен мъж, честен и лоялен. Дори твърде лоялен по отношение на своята невярна съпруга.

Освен това Джини бе напуснала дома на родителите си, за да отиде в колеж, и сега живееше самостоятелно, печелейки сама средствата, които ѝ бяха необходими, разчитайки само на себе си. Той се съмняваше, че през целия си живот Ан Синклер е работила дори един-единствен ден! Ан се нуждаеше от мъж, който да се грижи за издръжката ѝ, Джини — не. Тя е от друго поколение, с различно отношение към живота, щастливо заключи той. Единственото, което искаше, бе да можеше да поправи ужасния начин, по който се бе отнесъл към нея по-рано. Желаяше да я обсипе с подаръци и щеше да го направи единствено заради удовлетворението, което той самият щеше да изпита, а не защото смяташе, че Джини очаква това като награда за своите услуги. При тази мисъл Сол се измъкна внимателно от леглото и извади от джоба на самото си часовника, който ѝ бе купил и който тя отказа да приеме.

Джини внезапно се събуди при допира на студения метал върху кожата ѝ и поглеждайки надолу, видя Сол да закопчава златния часовник около китката ѝ.

— Какво...?

— Недей да възразяваш! — строго каза той. — Няма никакъв смисъл да го държи в джоба си. Освен това повредих твоя, когато те хвърлих в басейна.

— Така ли?

— Да. Ти го свали, преди да влезеш повторно във водата, но аз забелязах, че стъклото вече бе замъглено от влагата — обясни Сол.

— Нищо няма да му има, след като изсъхне — каза тя, опитвайки се да пренебрегне красивата гледка, която представляваше новият часовник върху крехката ѝ китка.

— Защо си толкова упорита? — нетърпеливо попита Сол. — Не ти ли харесва?

— Харесва ми, но...

— Никакво, но!

Той я целуна, за да прекрати по-нататъшните спорове, и Джини въздъхна в знак на примирение, обгърна шията му с ръце и го привлече по-близо до себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

По-късно гладът и жаждата ги накараха да напуснат неохотно леглото. Сол пригответи студени питиета, а Джини отиде да измие хлора, който се бе събрал в косите ѝ от басейна.

— Искаш ли да излезем навън за вечеря или да се обадя да поръчам нещо? — попита той.

Беше седнал на леглото и се наслаждаваше на гледката, която представляваше Джини, решеща се пред огледалото. Установи, че му доставя удоволствие усещането за дом, и му се прииска собствената му къща да беше вече напълно обзаведена и готова за обитаване. Питаше се какво ли би било, ако можеше да се прибира всяка вечер вкъщи и да го изпълва усещането за тази жена...

— По-добре се обади — усмихна се Джини на отражението му в огледалото. Тя много би искала сама да пригответи нещо, но си даваше сметка, че това не бе нейният дом. Всъщност... — Сигурен ли си, че родителите ти няма да се приберат още тази вечер? — разтревожено попита тя.

— Сигурен съм — увери я той и се усмихна щастливо. — Нали не се притесняваш да се срещнеш с тях?

— Е, трябва да признаеш, че би било доста неудобно — възрази тя.

— Да, но не чак толкова — отчасти се съгласи Сол и се намръщи леко. — Ако не одобряват тази ситуация, това си е техен проблем. Ние сме независими възрастни хора и ще живеем живота си, както желаем, а не както те искат.

— Така е — съгласи се Джини с известно съмнение.

Спомни си думите, с които майка ѝ бе описала Алис Ланкастър и навика ѝ да се намесва в чужди проблеми... Не смяташе, че ще бъде толкова лесно, колкото Сол очевидно си представяше, но реши да запази съмненията за себе си, страхувайки се да не внесе нотка на разногласие в този неповторим за нея миг.

Прекрасният ден се преля в чудна вечер. Въпреки че не излязоха да вечерят навън, тя облече тъмнолилавата рокля, която Сол бе пожелал да носи, макар че не остана с нея много дълго. Ядоха пица, пиха вино и гледаха видео... Е, по-правилно би било да се каже, че започнаха да гледат, но по-късно Джини изобщо не помнеше кой бе филмът. Накрая заспа в ръцете на Сол, изтощена, сексуално заситена и напълно щастлива.

Неделята обещавахе да бъде прекрасно повторение на съботата, докато едно телефонно позвъняване по средата на утрото не накара Сол да проклина съдбата си. Въздухът се изпълни с гневните му думи, когато той се върна на терасата, където двамата седяха, пиеха кафе и лениво прелистваха вестниците.

— Господи, сигурно родителите ти се прибират! — предположи Джини, скачайки уплашено от шезлонга и оглеждайки се несъзнателно къде да се скрие.

— Не, много по-лошо — смръщено произнесе Сол, протегна се да вземе ръцете ѝ и я притисна силно до себе си. — Съжалявам, скъпа, но трябва да замина за Кипър. Днес.

— Кипър!

— Да. Една от военните ни части е там. В момента командирът се намира на някаква конференция, а заместникът му е бил приет в болница. Трябва да заема неговото място — обясни той.

— О, разбирам — прехапа устни Джини. Усещаше, че е готова да се разплаче.

— Надявам се, че няма да е задълго, но ако е така, ще дойдеш ли при мен за кратка ваканция? — попита Сол и тя възвърна загубеното си самообладание. — Бил съм там и по-рано. Струва ми се, че ще харесаш острова. Ще ти намеря някой добър хотел и ще ти изпратя билет. Би могла да вземеш и някоя приятелка, за да не си сама по време на моите дежурства. Ще ѝ намерим и компания — добави той.

— Най-добре би било да взема Клер. Тя особено много харесва офицерите — усмихна се Джини.

— Така ли? А ти харесваш ли ги? — поиска да разбере Сол.

— Сега вече ги харесвам. — Джини се повдигна на пръсти, за да го целуне. — Всъщност само един-единствен.

— Радвам се да чуя това. Би ми било неприятно, ако се наложи да се сражавам с друг офицер — каза той и обви ръце около нея.

Продължаваше да проклина своя лош късмет. Защо точно сега? Слава Богу, че скоро щеше да напусне армията завинаги. Зарови лице в нежния аромат на косите ѝ и се усмихна иронично, спомняйки си как само преди десетина дни Ник му бе казал, че армията не е работа за семеен човек. Как самият Сол се бе присмял на предположението, че се готви да се задоми! Той изруга наум още веднъж своя ужасен късмет и после неохотно освободи Джини от прегръдката си. Отчаяно я желаше отново, още сега, но отказа да се подаде на изкушението, защото би се наложило да бърза и по-късно да я остави сама.

— Хайде, иди си събери вещите и после ще те закарам обратно до Челси — каза той.

— Мисля, че ако се налага да бързаш, ще бъде по-добре да взема такси — предложи Джини.

— Не бързам чак толкова. Искам да те закарам, възразяваш ли?

— Добре, ако наистина смяташ така — колебливо каза Джини. После ѝ хрумна нещо и разтревожено попита: — Нали няма да те обвинят, че си се самоотлъчил или нещо такова?

— Не, разбира се, но мисля, че ще трябва вече да тръгваме.

— Добре, няма да се бавя.

Тя се втурна да събере багажа си от стаята на Сол и от спалнята за гости, която бе използвала преди играта на тенис. Колко отдавна изглеждаше това! Спря се на вратата да провери за последен път дали не е забравила нещо и после забърза надолу по стълбите, където Сол вече я чакаше. Той заключи къщата и само няколко минути след телефонното обаждане те бяха на път.

За щастие движението в неделя сутрин бе спокойно и Сол успя бързо да пристигне, спирайки пред къщата, в която тя живееше, точно в момента, когато Джо и Барни се връщаха от съседния павилион за вестници.

— Здравей, сладурче — усмихна се Барни топло на Джини и ѝ отвори вратата, за да слезе. Кимна резервирано на Сол, отбелязвайки, че дори не бе изгасил двигателя на колата.

За пръв път Джини бе работила за Барни и Джо по време на обучението си в колежа и те бяха станали свидетели на нейното нещастие след смъртта на баща ѝ. Барни се чувстваше почти като неин родител, задължен да я предпазва от неприятности, особено след като бе преценил, че Ан е твърде лекомислена и самолюбива, за да бъде

полезна на единственото си дете. И не мислеше, че Ричард Синклер би одобрил мъж, който взема дъщеря му със себе си през уикенда и после я връща вкъщи в такова ужасно настроение, както се бе случило миналата седмица.

— Имаше посетител снощи — каза той на Джини, достатъчно високо, за да може Сол да го чуе. — Беше Джейми... Ох! — той се втренчи укорително в Джо, която се усмихваше сладко.

— Извинявай, това не беше ли чичо ти?

— Джеймс Калвърт е бил тук? — остро попита Сол. Щеше му се да има време да намери този нахалник и да му даде да разбере. — Джини? — строго каза той. Стори й се, че почти чу обвинение в гласа му.

— Не знам защо му е трябвало да идва тук... — започна да се оправдава тя, но млъкна, когато Сол грабна китката й. Взря се загрижено в лицето му.

— Ако се появи отново, кажи му да те остави на мира и да върви по дяволите — сурово каза той. — Не мога да те делия с никого!

— Джейми не ме интересува — отговори Джини. — Знаеш, че е така — добави, наранена от мисълта, че бе допуснал възможността да има връзка с друг.

— Добре, извини ме! — Сол се успокои и целуна ръката й в знак на съжаление за проявената грубост. Наведе се и целуна устните й. — Господи, бих искал да можех да те взема със себе си — въздъхна той.

— Аз също бих искала да дойда с теб — каза Джини и се притисна към него за миг. После неохотно се отдръпна и слезе от колата.

— Ще ти се обадя веднага след като пристигна — обеща той.

— Да, моля те! — Джини трябваше да преглътне сълзите си, докато наблюдаваше как автомобилът се отделя от тротоара и се загубва в далечината.

Тя набързо обясни на Барни и Джо какво се беше случило, отказвайки предложението им да прекарат заедно останалата част от деня. Вместо това се затвори в апартамента си и изпи безброй чаши кафе. Спомняше си щастливите мигове и размишляваше върху нещастieto и самотата на предстоящите седмици.

Опита се да се съсредоточи върху работата, която й предстоеше в „Белууд“, и започна да опакова вещите си за продължителния престой

в имението, когато на вратата се почука. Съвсем бе забравила за посещението на Джейми предишната вечер и се изненада, виждайки го да стои смутено пред нея.

— Влизай — покани го тя и задържа вратата отворена, въпреки заръката на Сол. Не смяташе, че е необходимо да се отнася грубо към този мъж. Освен това бе любопитна.

— Благодаря. — Джейми пристъпи вътре и веднага забеляза куфара върху канапето. — Заминаваш ли някъде?

— Да. Въпреки че става дума за работа, а не за ваканция — обясни Джини.

— Аз също. Най-последно получих своя голям шанс — развълнувано каза той. — Моят агент потвърди вчера — заминавам за Холивуд!

— О, Джейми, това е чудесно! — възкликна тя. — Наистина се радвам за теб. За какво става въпрос — някоя голяма продукция?

— Дори още по-хубаво. Многосерийна сапунена опера. Досега не е показвана тук, но рейтингът ѝ е много висок във всички щати. Аз ще играя англичанин от висшата класа, един истински мерзавец — каза той, описвайки върху лицето си въображаеми мустаци и хвърляйки ѝ престорен похотлив поглед. — Засега договорът ми е за една година, но ще остана по-дълго, ако зрителите ме харесат.

— Сигурна съм, че ще те харесат. Това наистина е страхотна новина — усмихна се тя дружелюбно.

— Но като стана дума за мерзавци — той я стрелна с виновен поглед, — трябва да ти призная нещо. Единственото, което може да ме оправдае, е, че се нуждаех от пари. А тя ми плати цели петстотин лири само за няколко минути представление... Надявам се, че не съм те забъркал в някоя каша — разкаяно довърши Джейми.

— Мен ли? Кой ти е платил петстотин лири? — объркано попита Джини.

— Лейди Ланкастър.

— Ти откъде я познаваш?

— Тя е наела частен детектив да те следи. Той се свърза с мен и ми каза, че имала работа за мен.

— Частен детектив! Господи... Майката на Сол ти е платила?! Какво трябваше да направиш? — бавно попита тя. Започваше да се страхува от това, което предстоеше да чуе.

Джеймс видя това и се поколеба за момент.

— Плати ми, за да създам проблеми между теб и Сол Ланкастър. Съжалявам, Джини, но не ставаше дума само за парите. Той наистина ме унижи, когато ме изхвърли от нощния клуб пред очите на моите приятели.

— Това изобщо няма значение — прекъсна го тя. — Ти кога говори с него? И какво му каза? — Гласът ѝ изтъня.

— Миналата неделя вечерта. Ти беше заминала някъде с него за уикенда. Лейди Ланкастър разбрала и не искала това да се повтаря. Аз му казах... — Той замълча.

— Казвай направо! — Очите на Джини яростно проблеснаха.

— Казах му, че с теб сме били любовници и че ти излизаш с него само заради парите му... Казах му, че ще спиш с него само ако той... ако... ти плати — злощастно изрече най-накрая, спомняйки си с неудобство, че бе използвал далеч по-груб език пред Сол Ланкастър.

Джини стана мъртвешки бледа. Очите ѝ се взираха в него, изпълнени с ужас, и той изпита неистово разкаяние за това, което бе направил.

— Ти си му казал, че моето тяло е за продан? — прошепнаха побелелите ѝ устни.

— По един или друг начин — да, казах го — кимна Джеймс.

Джини затвори очи, борейки се с пристъпа на гадене.

— Ти всъщност не го харесваш нали, Джини?

— Дали го харесвам? — повтори въпроса тя, свеждайки поглед към китката си, обгърнатата от златния часовник, украсен със сапфири и диаманти.

Сега разбираше инстинктивното безпокойство, което я бе обзело, когато за пръв път Сол се опита да ѝ го подари. „Моята цена“ — горчиво съзна тя.

— Дали го харесвам? Не, изобщо не го харесвам — отговори Джини. — Благодаря ти, че ми каза. Предпази ме от това да превърна себе си в пълна глупачка.

Защо Джейми не бе направил пред нея това признание преди двадесет и четири часа?

— Наистина съжалявам. Ще му се обадя и ще му кажа истината, ако това може да помогне по някакъв начин — предложи той.

Джини се изкуши за миг дали да не приеме предложената помощ.

— Не — поклати решително глава. — Не се притеснявай. Ти си му казал това, което той сам е искал да чуе. Пожелавам ти късмет в Холивуд — добави с пресилена усмивка, насочвайки се към вратата.

Отчаяно искаше Джеймс да си тръгне и да я остави на мира.

— Благодаря. Сигурна ли си...

— Довиждане, Джейми — прекъсна го тя и затръшна вратата.

Облегна се на стената, хапейки до кръв устните си в отчаян опит да спре напирещите сълзи. След миг лицето ѝ се сгърчи, втурна се в стаята и се хвърли на леглото, обляна в сълзи.

— Джини? — Гласът прозвуча меко и тревожно, а допирът до раменете ѝ бе нежен и успокоителен.

— Ох, Джо! — Джини се обърна и по-възрастната жена потрепери при вида на нещастното ѝ лице. — Господи! Толкова зле ли изглеждам?

Опита да се усмихне, подсмърчайки, но усилията ѝ се оказаха напразни. Протегна се и измъкна няколко кърпички от кутията до леглото, за да изтрие сълзите си.

— Какво се е случило? Чух те от долния етаж да плачеш — каза Джо.

Тя толкова се бе разтревожила, че бе използвала резервните ключове, за да влезе. При нормални обстоятелства никога не би си позволила да наруши уединението на Джини.

— Била съм такава глупачка! Наистина помислих, че го е грижа за мен, а трябваше да разбере истината...

Джини погледна надолу и очите ѝ се спряха върху китката ѝ. Опита се да откачи верижката на часовника, твърдо решена никога повече да не го носи.

— Позволи на мен — бързо каза Джо, страхувайки се, че финият часовник може да бъде повреден.

Предположи, че ако Джини бе успяла да го свали по-бързо от ръката си, би го изхвърлила без колебание от прозореца на третия етаж или би го строшила с крак на пода.

— Колко смяташ, че струва това? — попита я Джини, когато Джо успя да го скрие в дланта си.

— Нямам никаква представа. Стотици, а може би и хиляди лири. Тези камъни изглеждат от доста високо качество, но аз не съм експерт.

— Е, добре, поне ме смята за скъпоплатена курва! Нека да бъдем благодарни и на тази дребна милостиня! — горчиво изрече Джини.

— Джини!

— Въпреки че той направи всичко, за да е сигурен, че е получил достатъчно срещу парите си — бясно продължи да се бичува тя. — Четири пъти вчера и един тази сутрин!

— Джини, недей! — отчаяно я молеше Джо.

— Това е истината. Не мога да повярвам колко глупава съм била. Знаех какво мисли за мен — в края на краищата той съвсем ясно ми даде да разбере още от началото. Когато ме докара на връщане от Съсекс миналата неделя, не промълви и една дума. Тогава бях сигурна, че никога повече няма да го видя. Трябваше да разбере, че нещо не е наред, когато се отби в сряда вечерта. Пази се от офицери, които ти носят подаръци!^[1] — просъска тя.

— Но... какво се е случило? — попита Джо, тъй като не знаеше за идването на Джеймс Калвърт. — Защо мислиш, че той се е опитвал да... Е, добре, да те купи? — произнесе тя с неудобство.

Джини повтори това, което бе чула от Джейми, а разказът ѝ предизвика още сълзи. Джо почти се присъедини към нея.

— Затова Сол се е върнал. Не защото ме е харесвал, а защото Джейми му е казал, че аз се продавам! Единственото нещо, за което Сол бе искрен с мен, бе това, че иска да ме има. Показваше го съвсем ясно през цялото време, а после Джейми му е казал как може да получи каквото иска!

— Сигурна ли си, че това е всичко, което е искал от теб? Мисля, че изглеждаше много влюбен. Защо не му се обадиш и не го попиташ спокойно? — настоя Джо.

— Не. Така или иначе не бих могла да го направя, дори и да исках. Той пътува за Кипър... — Тя млъкна, осенена от някаква идея, и смръщи чело. — А може би не. Може би и това е било лъжа, както и всичко останало. Вчера той ми каза, че службата в армията винаги може да предостави чудесно оправдание, за да се избегнат определени хора или събития. И сега би могъл да използва този претекст, след като е получил от мен това, което иска!

— О, Джини, толкова съжалявам. Какво смяташ да правиш?

— Не знам. — Долната устна на Джини отново потрепери. Бъдещето се простря пред нея безкрайно, нещастно и самотно. — Просто не знам — прошепна тъжно.

Сол позвъни веднага след като пристигна в базата на военната част. Бе направил резервация в един добър хотел наблизо и искаше Джини да дойде колкото е възможно по-скоро, защото вече усещаше, че ужасно му липсва. На подобни съвместни пътувания се гледеше с неодобрение от страна на висшите офицери, но какво от това, по дяволите? Напускаше през август и би се радвал, ако командването сметнеше за необходимо да се лиши от услугите му дори още по-скоро.

Джини почти бе решила да не вдига телефона, когато той иззвъня. Майка ѝ вече се бе обадила по-рано тази вечер и не бе успяла да скрие облекчението, което изпита, когато чу, че не възнамерява повече да се среща със Сол. В същото време Ан бе почувствала, че има и друго за казване, освен неясните обяснения на дъщеря ѝ, че двамата не си подхождали, и бе продължила да настоява, докато крехкото самообладание на Джини не ѝ изневери и тя затръшна слушалката. Може би беше неразумно и нечестно, но отчасти обвиняваше майка си за това, което се бе случило. В крайна сметка бащата на Сол ѝ плащаше издръжка и поне в началото точно омразата към майката бе подтикнала Сол да не вярва и на дъщерята. Не че това оправдаваше неговото поведение, разбира се, унило разсъждаваше Джини, но ѝ се налагаше да признае, че имаше известна логика той да мисли по този начин.

— Да? — произнесе тя апатично, след като се умори да слуша дразнещото звънене.

— Джини? Нали не съм те изкарал от банята? Вече мислех, че няма да вдигнеш — каза Сол, твърде отвлечен да си представя Джини във ваната, за да установи веднага отсъствието на каквото и да е въодушевление в гласа ѝ.

— Събирах си багажа — каза след известна пауза тя.

— Събираш си багажа? О, разбира се. Заминаваш за „Белууд“ — спомни си Сол. — Но нали въпреки това ще можеш да дойдеш при мен? — напрегнато попита той. — Липсваш ми толкова много.

— Така ли? — хладно отговори Джини.

— Скъпа, какво се е случило? Трябваше да дойда тук. Моля те да ме разбереш. Нямах друг избор — опита се да обясни той. — Не съм го искал!

— Разбира се — каза тя. Все още не беше напълно убедена, че наистина е в Кипър.

— Джини? Има ли някой при теб? — попита Сол, търсейки причината за нейните едносрични отговори. Тя продължи да мълчи и гласът му се изостри. — Джеймс Калвърт ли е? Ако е така, дай му слушалката. Искам да изясня нещо с този младеж — сърдито каза той.

— Сега го няма тук.

— Но е идвал днес? Какво искаше от теб?

— Дойде да ми каже, че заминава за Холивуд. Получил е своя голям шанс да постигне успех и аз съм сигурна, че ще стане истинска звезда. — Тя въздъхна дълбоко и се разтрепери, без да знае дали иска да нарани Сол така, както той бе наранил нея, или се нуждае да спаси поне отчасти накърнената си гордост. — Той ме помоли да замина с него и аз реших да приема.

— По дяволите, това не е възможно! — пламна от гняв Сол.

— Защо не? Сега той ще забогатее, а ти знаеш, че аз винаги съм преследвала големите играчи! — Гласът ѝ трепереше, но Сол бе твърде погълнат от собствената си болка и ярост, за да забележи нейните терзания.

— Ти ми каза, че не спиш с него! Излъга ли ме тогава? — сърдито попита той.

— Разбира се, че те излъгах. С течение на времето установих, че моето уплашено „Аз съм почти девица“ работи безпогрешно при повечето мъже. Особено при по-възрастните, такива като теб. Всички вие толкова обичате да мислите, че сте страхотни учители в леглото, нали?

Сълзите се стичаха по бузите ѝ и тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Но поне Сол Ланкастър вече нямаше да смята, че е означавал нещо за нея. В този момент това беше болезнено успокоение, но Джини се надяваше, че това ще ѝ помогне да го забрави в бъдеще. Засега просто трябваше да закрие устата си с длан, за да заглуши надигащите се ридания.

— Сбогом, Джини! — произнесе Сол и бързо прекъсна връзката.

Свободният сигнал зазвуча монотонно в ухото ѝ, но измина цяла вечност, преди тя да постави слушалката обратно на мястото ѝ... Това бе всичко. Свърши, преди изобщо да е започнало. Испита непоносима болка. Седна, свита на един стол, и обгърна с ръце коленете си в усилието си да задуши мъката.

Докато Джини се стараяше да забрави Сол Ланкастър, работейки до изтощение в „Белууд“, а Сол превръщаше себе си в крайно непопулярен командир сред военните части в Кипър, третирайки безмилостно себе си и всички свои подчинени, Лиза Фаръл беше в Сан Франциско и се опитваше да устрои по някакъв начин бъдещето си. Би било по-лесно да вземе решение, ако не беше Кит, която ежедневно питаше за баща си.

— Видим татко днес? — с надежда писукаше тя всяка сутрин и големите ѝ сини очи се изпълваха със сълзи, когато Лиза казваше: „Не, татко работи“.

Джак, разбира се, се обаждаше всеки ден, но тези разговори неизменно завършваха с това, че детето се разплакваше и искаше веднага да се приберат вкъщи.

Вече бяха прекарали единадесет дни в Калифорния, когато Лиза реши да обсъди своя проблем с брат си Хол Ренуик. Тя остави Кит при родителите си и отпътува за тенис академията близо до Санта Барбара, където Хол бе старши преподавател.

Когато пристигна, десетки млади надежди се потяха отвън на кортовете, тренираха упорито с надеждата, че в резултат от техния изнурителен труд един ден ще ги споходят слава и богатство. След като ги наблюдава известно време, Лиза се почувства твърде стара. Някога и тя беше толкова запалена и със същите стремежи да стане звезда. Но това изглеждаше ужасно отдавна.

Чудеше се дали да не им каже, че животът на професионалните тенисисти е изтощителен, често трябваше да се понасят физически болки и никак не е толкова бляскав, освен за неколцината играчи на самия връх на световния тенис. После реши да не го прави. Въпреки всичко всяко едно от тези деца вярваше, че ще достигне до заветното място с номер едно, спечелвайки множество трофеи и милиони долари.

Вместо това просто попита къде може да намери брат си и се отправи към неговия офис.

Една от бившите ученички на Хол, Даниела Кортес, понастоящем се намираще в академията. Осемнадесетгодишната Ела, както я наричаха всички, бе сочена за бъдеща звезда на професионалния тенис, но нейното изкачване в ранглистата бе осуетено преди няколко седмици, когато един безобиден грип доведе до неочаквани усложнения и се стигна до бронхит. Затова момичето бе принудено да вземе по-продължителна почивка и бе пропуснало европейските турнири на червена настилка, които завършваха с провеждащото се в момента Открито първенство на Франция.

Треньор на Ела бе опитната Кати Оливър — жената, която преди години бе довела Мелиса Фаръл до най-големите успехи. Сега Кати бе в Европа с друга млада американска състезателка, Шана Дъглас, докато Ела се възстановяваше в академията под надзора на Хол.

Ела и Шана напредваха не само в синглите, но се оформяха и като отличен дует. Те бяха поразителна двойка — Ела, тънка и тъмнокоса, с чувствени кафяви очи, и Шана, хубавичка и малко закръглена блондинка. Чичото на Ела, Ейс Дилейни, ръководеше кариерата на момичетата и парите от спонсори за двете хубавици вече прииждаха, както бе предрекъл, че ще стане. Лоялността към семейството съвсем не бе единствената причина, поради която той се бе заел с финансиране на тренировките на Ела. Всъщност, когато за пръв път я бе взел под крилото си, никой от тях не знаеше за кръвната връзка помежду им, тъй като Ейс и майката на Ела бяха само наполовина брат и сестра и не бяха израснали заедно.

Вече напълно възстановена от болестта, Ела отиваше към офиса на Хол, за да обсъди с него плановете, които бе направил за нейното предстоящо пътуване до Европа за поредицата турнири на трева. Като чу гласове от стаята му и уморена от продължителните тренировки този ден, тя седна на една пейка под отворения прозорец, за да го изчака да се освободи. Отначало, замислена за своето скорошно завръщане към състезанията, тя не слушаше разговора, но после думите „развод“ и „попечителство“ произведеха силно впечатление върху съзнанието ѝ. Ела разпозна гласа на посетителката — беше сестрата на Хол, Лиза Фаръл. Слабо познаваше Лиза, а Джак бе виждала малко по-често, но добре знаеше, че той е близък приятел на

Ейс Дилейни и негов партньор в игрите на двойки в продължение на много години. Без всякакви угризения се заслуша какво се говореше в офиса и после, промъквайки се ниско под прозореца, за да не бъде видяна от Хол или Лиза, забърза към спалнята си в пансиона на академията, за да позвъни на Ейс.

След женитбата на Ейс за една англичанка, Алекса Кейн, те, заедно с двете им деца, близнаците Андрю и Пипа, се бяха преместили от къщата му в Лос Анджелис в едно просторно имение в околностите на Санта Барбара. Ела обожаваше своите братовчеди и прекарваше с тях цялото си свободно време, което непрекъснатите ѝ пътувания позволяваха да отделя. Тя боготвореше Ейс, но изпитваше известно страхопочитание към съпругата му. Разбира се, не дотам, че да си признае! Самата Алекса разполагаше с огромно състояние и винаги бе живяла сред удобство и лукс, което ярко контрастираше с детството на Ела, отгледана в бедните предградия на Лос Анджелис от втората си майка, при постоянното отсъствие на баща си. Тя винаги щеше да бъде благодарна на Ейс, че я измъкна от бедността и страха, от уличната престъпност и наркотиците.

— Ало? — Беше хладният шлифован глас на Алекса, носещ следите на висшата британска класа.

— Алекса, здравей. Обажда се Ела. Мога ли да говоря с Ейс? Спешно е — задъхано избърбори тя.

— Не съм сигурна дали е някъде наблизо... Аз всъщност бях легнала — каза Алекса и се чу как се обърна към домашната помощница да попита къде е Ейс.

„Легнала? Пак ли?“ — помисли си момичето с нетърпението на човек, който винаги се е радвал на добро здраве. Погледна часовника си. Бе едва три часът.

— Здравсти, сладурче! — Беше плътният провлачен глас на Ейс. — Нещо лошо ли се е случило?

— Лиза Фаръл е тук, в академията. Разговаря с Хол — каза Ела, поглеждайки през рамо, за да се убеди, че всички са достатъчно далече и не могат да я чуят. — Тя казва, че ще се развежда с Джак и ще вземе родителските права над Кит. Смята, че за нея ще бъде по-благоприятно, ако заведе делото за развод тук, вместо в Англия.

— Предполагам, че е права. Още повече че и двамата ѝ родители са адвокати — спомни си Ейс. — Сигурна ли си във всичко това,

момичето ми? Аз говорих вчера с Джак и той не ми каза да има нещо нередно. Освен дето му липсвала Кит.

— Точно така, Джак не знае. Мисли, че тя е тук само за няколко седмици, докато той е в Париж. Очаква, че двете ще се върнат в Англия следващия уикенд. Това не ми влиза в работата, но не мислиш ли, че е редно Джак да бъде предупреден? Струва ми се, че това е отвратителна постъпка! — възмутено довърши Ела.

— И аз мисля така, малката. И аз мисля така — замислено повтори Ейс. Очите му блеснаха дяволито и върху устните му се появи едва забележима жестока усмивка. — Благодаря ти, че ми се обади. Остави на мен тази работа — каза успокоително и затвори.

Толкова заплашително бе изражението му, че дори близнаците, свикнали Ейс да им угажда и да ги глези, се отдръпнаха, а Алекса се върна в спалнята, за да продължи почивката си. Вярно бе, че сексуалните желания на Ейс бяха доста необуздани и я изтощаваха до смърт, но Алекса го обожаваше и винаги с готовност приемаше неговите покани за любов. Имаше и нещо друго — тя така и не се бе възстановила напълно след раждането. Обичаше силно и двете си деца, ала техните лудории я уморяваха. Постоянната липса на енергия, от която страдаше, започваше да тревожи и нея, и Ейс и въпреки че тя полагаше усилия да прикрие най-тежките пристъпи, той бе започнал да настоява да се консултира с лекар.

Без да казва на съпруга си, Алекса вече си бе уредила посещение при специалист в Сан Франциско, но не при семейния им лекар, защото не искаше Ейс да научава истината, в случай че най-лошите й предположения се потвърдят. Майка й бе починала много млада и бе инвалид няколко години преди смъртта си. Алекса добре си спомняше трудно прикриваното нетърпение, което баща й проявяваше по отношение на своята съпруга, и по-късно бе разбрала, че през всичкото време той бе имал връзка с друга жена. Алекса бе сигурна, че самата тя би умряла, ако Ейс постъпи по същия начин...

Нищо неподозиращ за терзанията на Алекса, след като говори с Ела, Ейс седна в своя офис, за да обмисли какво трябва да направи. Бързо отхвърли идеята да каже на Джак за плановете на съпругата му. Приятелят му бе прекалено мил човек, твърде честен и обективен по отношение на собствените си проблеми. Би играл с открити карти — тактика, която Лиза с положителност не възнамеряваше да възприеме.

На Ейс винаги му се бе струвало, че Джак е бил изнуден да сключи брак с Лиза Ренуик, и мислеше, че няма да бъде чак толкова нещастен пред перспективата да се разведе. Това, което би го наранило до отчаяние, би било загубата на дъщеря му. Щастливият смях на собствената му дъщеря предизвика кратка усмивка върху устните на Ейс и той реши, че Кит трябва да бъде върната в Англия, преди Лиза да успее да подаде молба в съда момиченцето да живее в Калифорния. В края на краищата колкото по-дълго детето останеше в Сан Франциско с майка си, толкова по-вероятно бе тя да получи родителските права над него.

След като обмисли внимателно положението, Ейс стигна до решението и с усмивка, която обещавахе да причини неприятности на Лиза, се протегна към телефона и започна да избира някакъв номер.

[1] Перифраза на много популярната латинска поговорка *Timeo Danaos et dona ferentes* (Страхувам се от данайците дори когато носят дарове). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лиза се завърна в Сан Франциско повече от недоволна от отношението на брат си. Хол изобщо не я подкрепи. Дори напротив — едва след много увещания тя успя да изтръгне от него обещанието, че няма да се обади на Джак! Настроението ѝ малко се подобри, когато една от училищните ѝ приятелки се обади и предложи да прекарат заедно вечерта в някакъв новооткрит нощен клуб.

Тя сложи Кит да си легне, облече се, смени грима си и взе такси, за да успее за срещата с Кели. Двама колеги на приятелката ѝ се присъединиха към тях. Лиза се отдаде на танците и флиртовете, като че вече беше свободна от брака си с Джак. В разгара на вечерта Кели побутна Лиза:

— Кой беше този? Изглежда ми някак познат. О, великолепен е! — добави тя високо, взирайки се в мъжа, който току-що беше влязъл в клуба и стоеше на входа, за да разгледа посетителите. — И е сам! — кимна Кели с безочливо задоволство.

Тя изпъчи гърди и се взря упорито в новодошлия с явното желание да привлече вниманието му. Мъжът улови погледа ѝ и се усмихна широко в отговор. Кели се опита да си спомни къде го е виждала по-рано... Висок, тъмнокос, с елегантна брадичка, кафяви очи, приятен тъмен загар и обича на едното ухо, която му придаваше вид на морски разбойник.

— Хей, знам кой е той! — възкликна развълнувано тя. — Той е актьор... Казва се... Джони Денсър! — заяви победоносно и подкани Лиза: — Хайде да го извикаме при нас!

— Стига, Кели, ще ни помисли за фанатизирани почитателки — отбеляза Лиза и се отдръпна. — Не искам да се срещам с него. Той е приятел на Ейс Дилейни. Работеха заедно в един телевизионен сериал, когато преди няколко години Ейс реши, че иска да се занимава с шоубизнес.

— Чудесно! Тогава можеш да ме запознаеш — не се отказваше Кели.

— Никога не съм се познавала с него — запротестира Лиза, но приятелката ѝ застана на пътя на Джони, без да се вслуша в думите ѝ.

— Здравсти, аз съм Кели, а това е Лиза — усмихна се лъчезарно тя.

— Здравейте — върна ѝ Джони усмивката и не сметна за необходимо да се представи. Погледът му се премести към Лиза. — Вие сте Лиза Ренуик, тенисистката! За мен е удоволствие да се запозная с вас.

Той взе ръката ѝ и я задържа в своята.

— Така е. Поне бях. Сега съм само домакиня и майка — каза Лиза, изчервявайки се леко, когато той отказа да освободи ръката ѝ.

— Хей, не говорете така! — каза бързо Джони. — Позволете ми да ви почерпя.

— О, с удоволствие! — прие незабавно Кели, но Джони като че ли не я чу.

— Не, благодаря — моментално отсече Лиза.

Кели ѝ хвърли укорителен поглед, а Джони остана силно изненадан. Думата „отказ“ не присъстваше в неговия речник.

— Съжалявам, ако ви прозвучи грубо — усмихна се насила Лиза, давайки си сметка за резкия тон, — но приятелите на Ейс Дилейни не са мои приятели!

— Господи, той не ми е приятел! — каза Джони с отвращение. — Наистина работихме известно време заедно, докато играеше в „Кънтри клуб“, но той ни измами. Тези серии бяха написани специално за него, ала великият Ейс сметна, че шоуто му е омръзнало, и прати по дяволите договора си и останалата част от екипа. Просто реши и си тръгна, макар да знаеше, че съм отклонил толкова изгодни предложения, само за да продължим с „Кънтри клуб“. Изобщо не ме предупреди, че се готви да приключи участието си. Когато сериалът беше спрял, аз не успях да изплатя къщата си и дори трябваше да се разделя с колата си. Мога да ви уверя, че Ейс Дилейни не ми е никакъв приятел!

— Всичко това много отива на Ейс — отбеляза Лиза с топъл глас. — Той пет пари не дава за другите. Признава само себе си. Вмъкна се в къщата ни винаги когато поиска, без покана или предупреждение. И винаги отвежда съпруга ми да пиянстват някъде — оплака се тя, пресушавайки водката в чашата си. — Всъщност всички идват в

къщата ни без покана или предупреждение — продължи да мърмори. — Бихме могли да учредим обществен клуб и да събираме входна такса.

— Вие сте омъжена за Джак Фаръл, нали? Ейс ми е разправял, че двамата с Джак са прекарвали доста диви нощи в клубовете.

— Наистина ли? — с непроницаем глас попита Лиза.

— Вие не живеете ли в Англия? — бързо смени темата Джони.

— Да — каза Лиза след кратко колебание.

— А мъжът ви тук ли е?

— Не, той е в Париж. Коментира Откритото първенство на Франция за Бритиш телевизионен — отвърна Лиза.

— Това е удобно — промърмори Джони, приближи се до нея и избута Кели встрани. — Сигурна ли си, че не искаш да ти взема още едно питие?

— Ами, добре, благодаря — прие Лиза, решавайки, че заслужава малко развлечение.

Призна си, че той е доста симпатичен. С удовлетворение забеляза, че Кели не беше единствената жена в клуба, която я гледеше ревниво.

Джони беше специалист по съблазняването. Той използва всички средства на огромния си чар с напредването на вечерта. Усърдно обработваше Лиза с могъщ коктейл от алкохол и комплименти. Изрази възхищението си от успехите ѝ по време на професионалната ѝ кариера и няколко пъти подметна, че най-вероятно в Париж Джак не се занимава само с коментиране на турнира. В резултат на всичко това Лиза, пийнала, негодуваща срещу Джак и запленена от чара на Джони Денсър, не след много време се оказа в неговата хотелска стая. Дрехите ѝ бяха разхвърляни върху мекия килим, а тя се намираше гола в леглото му.

— Не мога... аз съм омъжена... Никога не съм мамила Джак — заекваше и хълцаше Лиза, осъзнавайки колко чудовищно е това, което прави.

— С твоя брак е свършено — услужливо ѝ напомни Джони и се промъкна към нея в леглото.

Използва всичките си способности, първо да я успокои, а после — да събуди страстта ѝ и да не ѝ позволи нито за миг да размисли трезво върху положението, в което се беше оказала.

Лиза се отпусна под въздействието на неговия чар. Главата ѝ се изви, когато устните му се спуснаха по нейното тяло, дразнейки гърдите ѝ. После езикът му се завъртя около пъпа ѝ, преди да се плъзне по-надолу. Той се спусна между коленете ѝ, покри бедрата ѝ с ръце и ги повдигна, а езикът му се потопа дълбоко в нея.

— Господи! — Лиза вкопчи пръсти в раменете му, а тялото ѝ се разтърси, достигайки до умопомрачаващ оргазъм.

Не беше се любила с Джак в продължение на седмици, лишавайки се от удоволствие заради детинското си желание да го накара да се чувства нещастен.

Вълните на възбудата бавно преминаваха. Тя отвори очи и видя Джони бързо да съблича дрехите си. Той легна по гръб и я дръпна върху себе си, изпълвайки я с твърдата си плът. Лиза с изненада установи, че бързо се приближава към нов оргазъм. Почувства как Джони се освободи дълбоко в нея, преди да падне върху гърдите му, дишайки тежко. Той приглади косите ѝ, отдръпна ги от лицето ѝ и я претърколи така, че да легне до него.

— Ако се преместиш да живееш постоянно в Сан Франциско, можем да правим това по-често — промърмори тихо той.

— Не съм сигурна... — Лиза не искаше да мисли за бъдещето в този момент, но Джони продължи да упорства и тя усети, че прелива от злоба към Фарълови.

— Непознатите хора винаги смятат, че Мелиса е майка на Кит — горчиво каза тя. — Кит много прилича на нея. Понякога имам чувството, че изобщо не е моя дъщеря, а на леля си!

— А Кит ще бъде ли щастлива тук, в Калифорния, ако ти получиш родителските права? — попита Джони разсеяно.

Лиза се поколеба за момент и отвърна, убеждавайки като че ли по-скоро себе си:

— Тя е само на две години и половина. Ще свикне и скоро ще забрави за „Белууд“.

— „Белууд“?

— Фарълови са живели там в продължение на векове. Кит много е привързана към имението, но това е само една къща.

— Ти спомена леля ѝ. А какво би казала за останалите членове на семейството? — попита Джони.

— Кит обожава свекърва ми, която често се грижи за нея, и бащата на Джак, който също има ферма. Тя обича да ходи там. Двете с братовчедка й Сузи са лудо влюбени в животните.

— Предполагам, че всичко това ще й липсва — прозя се Джони.

— Ние също имаме животни тук, в Калифорния — троснато отвърна Лиза. — Господи, извинявай, Джони! Не би трябвало да те обременявам с моите проблеми — въздъхна тя. — Най-сложно ще бъде да я откъсна от Джак. Винаги е била момичето на татко и непрекъснато пита кога ще може да се прибере и да го види. Трябваше да чуеш каква врява вдигна на летището, когато разбра, че Джак няма да дойде с нас тук. Бях изненадана, че никой не повика полиция. Плачеше, сякаш я убиваме.

— Бедното дете! — каза Джони с глас, в който Лиза усети укор. — Мислила ли си да отстъпиш родителските права на Джак? — попита той небрежно. — От това, което съм чувал за него, не смятам, че съпругът ти ще създава затруднения с правата за посещение.

— Така е, той би бил много лоялен... — каза Лиза. Изведнъж спря да говори, смазана от чувство за вина. Тя не би могла... не би трябвало да обсъжда съпруга си, лежейки гола в чужда хотелска стая с един почти непознат мъж. — По-добре да тръгвам — каза бързо, измъкна се от леглото и започна да се облича. — Родителите ми са очаквали да се прибера преди няколко часа.

— Разбира се.

Джони й подаде обувките и на Лиза й се стори, че той изпитва облекчение от това, че тя си тръгва.

— Ще дойдеш ли пак тук утре? — попита той бързо.

— Не мисля, че трябва — започна тя не много убедено, но бързо промени решението си, когато ръцете му покриха гърдите й, пръстите започнаха да ги дразнят, докато зърната й се превърнаха в морави твърди връхчета.

— Моля те! — усмихна се Джони подкупващо, с което разби и последната съпротива от нейна страна.

— Добре — съгласи се тя.

— Около девет. Можем да вечеряме в леглото — предложи пресипнало той.

— В девет — повтори Лиза задъхано, а сърцето й вече биеше в очакване на следващата среща. — Довиждане, Джони.

Тя се измъкна от стаята и се прибра вкъщи, броейки часовете до момента, в който ще го види отново.

На следващия ден настроението на Лиза преминаваше от диво вълнение до тежко чувство за вина. В един момент почти беше решила да не отива на срещата с Джони Денсър, но след като убеди себе си, че тя и Джак отчасти бяха разделени и в този случай има пълното право на любовник, реши да се срещне с него в уреченото време.

Предпазливо заобиколи площадката пред рецепцията на хотела — все пак беше известна в родния си град и въпреки предстоящия развод не би искала да бъде забелязана да посещава хотелската стая на чужд мъж. Изкачи трите редици стъпала с наведена глава и бързо премина през дългия коридор. Вратата към стаята на Джони беше открената, но тя почука лекичко, преди да влезе.

Висок чернокос мъж стоеше до прозореца и наблюдаваше уличното движение. Той бавно се обърна към Лиза и думите, които тя се готвеше да произнесе за поздрав, застинаха на устните ѝ.

— Ти! — възкликна тя почти в несвяст от изненада, неспособна да повярва на очите си.

— Да, аз — произнесе Ейс Дилейни подигравателно. — Наистина прекали този път, сладурче — каза той и подхвърли някаква видеокасета върху леглото.

Лиза се взираше в касетата с нарастващ ужас, докато бавно проумяваше какво е най-вероятното ѝ съдържание. Спомни си — как беше възможно да забрави — Джак да разказва случая, когато Ейс беше заснел тайно самия себе си в леглото с Мелиса и по-късно се беше възползвал от касетата, за да предотврати одобряването между нея и Ник. Дали Джони беше направил същото? И е дал касетата на Ейс? Но защо? Очевидно всичко е било предварително нагласено, но как...?

— Това... — преглътна тя, сочейки касетата, — това аз ли съм?

— Да, това си ти. Последната порнозвезда на Сан Франциско — бодро заяви Ейс. — Предполагам, че ще се продава много добре — замислено отбеляза той. — Джони е страшно популярен, а и ти едно време беше нещо като знаменитост...

— Няма да я покажеш на никого! — отсече Лиза.

Краката ѝ се подкосиха. Веднага разбра, че той би показал лентата единствено на Джак. Побиха я тръпки. После за момент реши, че Ейс блъфира. Ако мислеше трезво, щеше да си даде сметка, че той никога не би унижил публично своя най-добър приятел.

— Това зависи от теб. — Ейс се облегна на стената, скръсти ръце пред гърдите си и я загледа спокойно и самоуверено. В очите му обаче се четеше решителността на хищник. — Ако се наложи, ще я покажа в съда.

— В съда?

Главата ѝ щеше да се пръсне. Този кошмар я ужасяваше все повече.

— На делото за развод. При изслушване на свидетелите за родителските права — каза Ейс бавно и замислено.

Лиза прехапа нервно устни. Само Хол знаеше за това.

— Как научи, че... — Спря се, осъзнавайки най-накрая, че дори собствените ѝ думи я осъждаха, потвърждавайки това, което той може би само предполагаше.

— Да съм научил какво? Че възнамеряваш да отнемеш детето на Джак и да погубиш щастието му? Има ли значение как съм разбрал?

— Не... предполагам, че няма значение. Какво искаш? — попита Лиза.

Ейс помисли с облекчение, че Лиза вече беше признала поражението си.

— Искам да изпратиш Кит обратно в Англия. Ние с Алекса заминаваме в края на седмицата, заедно с близнаците и бавачката. Ще се погрижим за Кит и ще я заведем в „Белууд“ — обясни той намеренията си.

— Това няма да стане! Не можеш да ме принудиш да се откажа от дъщеря си! — ожесточено заяви Лиза.

— Не говори толкова мелодраматично — отвърна с безразличие Ейс. — Не те карам да правиш подобно нещо. Както самата ти заявяваш съвсем уверено и това е записано в касетата, Джак никога няма да ти попречи да я виждаш. Всъщност той би бил дяволски почестен към теб, отколкото ти възнамеряваше да бъдеш към него — студено добави той.

— Може би не. Не и след като види това — посочи касетата с отвращение Лиза.

— Ако си разумна, не е нужно Джак да я вижда.

Лиза се взря в Ейс с надеждата да разбере каква е тази дяволска игра.

— Ти... ти каза, че ще я покажеш в съда.

— Със сигурност ще направя необходимото, адвокатът на Джак да получи едно копие от нея. Само че не е нужно всичко това да се случва — той спря и след миг продължи. — Защо не се върнеш у дома си? — предложи по-меко.

— В Англия? След всичко, което стана? Как бих могла? — горчиво попита Лиза. — Джак не би ми простил това, което направих — злощастно отбеляза тя.

— Не е нужно да научава — неочаквано каза Ейс и Лиза присви очи и подозрително ги втренчи в него.

— О, разбира се! Ако се върна, ти ще ме държиш с това завинаги — обвинително произнесе тя.

— Не, няма. Единственото, което ме интересува, е да не отнемаш Кит от семейството ѝ. Името ѝ е Фаръл и тя принадлежи на „Белууд“ и Джак — твърдо заяви Ейс. — Колкото до твоя брак с Джак — това е нещо, което вие трябва да поправите, ако искате. Аз дори нямам представа дали Джак би желал да се върнеш — продължи той и Лиза се отдръпна. — Предполагам, че той би искал Кит да расте заедно с майка си. Колкото до моето лично мнение, смятам, че тя би се чувствала по-добре с Роуз и Мелиса, отколкото с твоето непрестанно фучене край нея ден и нощ. Но, както вече казах, ти и Джак ще вземете това решение.

— Не бих могла да погледна Джак в очите — прошепна Лиза.

Не можеше да понесе погледа на Ейс, тъй като изведнъж осъзна, че той е гледал поне част от записа. Потрепери отново и почувства, че ѝ прилошава.

— Защо не? Заради Джони Денсър ли? Забрави за него! — нетърпеливо каза Ейс. — Всичко това беше само за една нощ и няма никакво значение. Винаги съм мислил, че хората обръщат твърде голямо внимание на такива незначителни неща.

— Е, но ти би обърнал, нали? — контраатакува Лиза.

— Внимавай, миличка, не ме ядосвай — заплашително отсече той. — Твърде много главоболия имаш, за да си позволяваш да подхвърляш остроумни забележки.

Ейс замълча, оставяйки думите да произведат необходимото впечатление върху Лиза.

— Съжалявам — промърмори тя.

Той кимна, доволен от реакцията ѝ. Стори му се, че вече е признала поражението си и ще направи това, което искаше от нея.

— Съветвам те да не казваш на Джак за Джони. Вярно е, че така би облекчила гузната си съвест, но с цената на неговото нещастие. Какъв смисъл има от това? Ако има някаква възможност да помогнеш на брака си, запази мълчание.

— Не мога да се върна. Поне не веднага. — Лиза скръсти отбранително ръце пред гърдите си. — Това с Джони беше твое дело, нали? — прошепна тя.

— Да — кимна Ейс. — Знаех, че му трябват пари — спокойно поясни той.

— Ти... си му платил?

Почувства се използвана и охулена. Би искала да е при Джак! Имаше нужда от него. Каква глупачка е била! Избухна в сълзи.

— Да, платих му — потвърди Ейс.

— Той откъде знаеше къде да ме намери? — тя почти изплака последните думи. — От Кели ли? — усъмни се тя. Но с нея бяха приятелки от деца!

— Кели коя? Не, просто дадох на Джони телефона на твоите родители. Когато той позвъни, ти вече беше излязла и те му казали къде да те намери — обясни Ейс. — Така беше още по-лесно за него. Отначало планът му беше да се преструва на почитател на тениса и с ласкателство да те предизвика да излезеш с него.

— О, значи съм го улеснила! — горчиво заключи Лиза. — Но все още недоумявам как разбра, че съм възнамерявала да поискам развод. Единственият човек, с когото споделих, беше Хол.

Въпреки съпротивата на брат си тя не би повярвала, че той я е предал по този начин. Във всеки случай не на Ейс, към когото Хол изпитваше искрена неприязън.

Ейс сви рамене вместо отговор. Беше по-добре да я остави със собствените ѝ догадки. Ако имаше подобни намерения и в бъдеще, не би могла да знае на кого може да разчита.

— Губим си времето — рязко каза той. — Реши ли вече? Искаш ли да станеш кралица на порното? Повярвай ми, знам как да

разпространя филма в Щатите — отпрати Ейс последното си предупреждение и на нея то й прозвуча съвсем достоверно. — Можеш да се явиш в съда и да оставиш целият свят да отсъди каква съпруга и майка си. Или... Можеш да се обадиш на Джак още сега и да му кажеш, че дъщеря му се прибира вкъщи в края на седмицата.

— Ще... — Лиза облиза пресъхналите си устни — ще се обадя на Джак.

— Направи го тогава. Още сега! — Ейс вдигна телефонната слушалка и й я подаде.

След един безкрайно дълъг миг Лиза започна да набира номера, пресмятайки колко е часът във Франция. Джак трябваше да е в хотела си.

Той вдигна телефона още след първото позвъняване. Лиза си пое дълбоко дъх и се насили гласът й да прозвучи бодро.

— Току-що говорих с Ейс. — Тя му отпрати поглед, пълен с ненавист. — Той ще лети за Англия по-късно тази седмица и реших да пратя Кит с него. Много й липсваш — добави Лиза колебливо.

— Това е чудесно! Тя също ми липсва — топло каза Джак. — А ти? Не се ли прибираш вкъщи? — попита искрено той.

Лиза преглътна сълзите си. Повече от всичко би искала да го направи, но не би могла да погледне Джак в очите. Не още.

— Мислех да остана още известно време тук, ако нямаш нищо против — отвърна тя, надявайки се той да я помоли да се върне...

— Не, разбира се. Остани толкова дълго, колкото искаш, ако се чувстваш по-добре — каза Джак накрая.

— Да, добре съм — каза тя, а сълзите се търкаляха по бузите й. — Ще помоля Ейс да ти съобщи подробностите за полета.

— Разбира се. Ще бъда в Париж до неделя вечер, но мама е в „Белууд“. Ейс може да закара Кит направо там. Или Ник ще я вземе от летището, ако това ще бъде по-удобно за Ейс — допълни Джак.

— Ще му предам. — Лиза искаше да каже още нещо, но Ейс все още стоеше в стаята и слушаше всяка нейна дума. Всъщност какво би могла да каже?!

— Добре ли си, любов моя? — Тревогата в гласа на Джак почти я съкруши.

— Да, добре съм — успя да отвърне. — Ще ти се обадя скоро — добави и бързо прекъсна връзката.

Пое дълбоко дъх и се взря в Ейс.

— Доволен ли си?

— Ще вземем Кит по пътя за летището — пренебрегна той въпроса й. — Опаковай багажа й и я пригответи за десет часа в петък. И дори не си помисляй да „загубиш“ паспорта й! — предупреди я сурово.

Беше сигурен, че Лиза е твърде разколебана, за да се бори, но за всеки случай кимна към касетата, която още лежеше на леглото.

— Можеш да запазиш тази, за да ти напомня за глупостта ти и като предупреждение да не причиняваш проблеми в бъдеще. Разбира се, това е само копие. Едно от многото.

Лиза погледна с отвращение омразната вещ. Не искаше да я взема със себе си, но нямаше доверие на Ейс и смяташе, че той би могъл умишлено да я остави в стаята, за да я намери някой друг. Наведе се, взе я внимателно, сякаш би могла да я ухапе, и излезе от стаята.

Ейс въздъхна. Господи, трябваше да пийне нещо! Надяваше се, че е направил, каквото трябва.

Кит много се зарадва на новината, че се прибира вкъщи, и чакаше с нетърпение пред къщата скоро след закуската в петък сутрин, седнала върху куфара с играчки и дрешки. Заподскача от радост, когато видя Ейс да пристига, и веднага започна да бърбори развълнувано с близнаците.

Пипа и Андрю бяха тъмнооки и тъмнокоси като баща си, въпреки че Пипа беше наследила фините черти на майка си. Макар и само на година и половина и все още еднакви на ръст, Андрю беше по-силният и лицето му понякога придобиваше прочутото смръщено изражение на Ейс, което опонентите и партньорите му така добре познаваха.

Лиза мълчаливо подаде куфара на Кит, като упорито избягваше погледа на Алекса. Ейс не беше разказал на жена си всички подробности, но тя знаеше достатъчно, за да се чувства доста неудобно. Разбира се, жестоко беше Лиза да се опитва да лиши Джек от любимата му дъщеря, но в същото време самата тя беше майка и не можеше да не й съчувства за неприятното положение, в което се намираше.

— Това е Коръл, нашата бавачка — каза Алекса. — Обещавам ти да се погрижим добре за Кит.

— Знам, че ще се грижите за нея — кимна Лиза.

— Защо не дойдеш с нас? — импулсивно предложи Алекса. — Можеш да вземеш следващия самолет или ние бихме могли да променим полета си и да те изчакаме.

— Не бихме могли — решително се намеси Ейс, поставяйки багажа на Кит в колата.

— Не, аз ще ви последвам по-късно. Предполагам, че ще се прибера по време на „Уимбълдън“ — каза Лиза без особен ентузиазъм.

Тя с болка беше гледала част от касетата късно миналата нощ, след като всички в къщата си бяха легнали, държейки пръста си върху бутона за изключване, в случай че някой влезе неочаквано. Мисълта, че Джак някога може да я види, я убиваше.

— Кит! — Тя коленичи, протегна ръце към дъщеря си и я прегърна. — Скоро ще ти се обадя. Татко няма да си е вкъщи, когато пристигнеш, но ти кажи на баба или на Мелиса да ми се обадят веднага, след като пристигнеш. Нали ще го направиш?

Момиченцето кимна.

— Ела, мамо! — бодро настоя то.

— Не, не днес — усмихна се насила майка ѝ.

Лицето на Кит посърна, но само за момент и тя щастливо се покатери в колата при близнаците.

Лиза я гледаше, припомняйки си сълзите и лошото ѝ настроение на „Гетуик“, когато тръгнаха, а Джак оставаше, и ужасната поредица ридания, които следваха по време на целия полет до Калифорния. „Чудя се дали ще пита за мен с такова постоянство, както питаше за Джак“ — помисли горчиво и се опита да придаде усмивка и добро настроение на лицето си в момента, в който тръгнаха. Ейс, да го вземат дяволите, беше прав — Кит наистина принадлежеше на „Белууд“. Единственото, което трябваше да реши сега, беше дали и тя му принадлежи.

Джини научи за по-ранното завръщане на Кит и удвои усилията си да завърши украсата на детската стая, щастлива, че има извинение да работи до пълно изтощение.

Рисуването отнемаше цялото ѝ време и Роуз започна да се чувства виновна за това, че я убеди да остане да живее в „Белууд“, докато завърши проекта. Увещаваеше я да приема нещата по-леко, но без резултат. Джини отказваше да взема почивка. Какъв беше смисълът? Къде да отиде? Какво да прави?

Тя не беше единствената, която работеше в имението. Бояджии и декоратори бяха ангажирани с останалата част от къщата, а в едно ателие в Лондон се изработваше нова мека мебел. Джо пътуваше дотам и обратно през няколко дни, за да проверява докъде е стигнала работата и да се увери, че Роуз е доволна.

Джо се наслаждаваше на работата на Джини в стаята на Кит, заявявайки, че това е най-доброто, което някога е правила, но беше ужасена от драстичната промяна в настроението ѝ. Всеки следващ път, когато я виждаше, Джо установяваше, че е отслабнала, лицето ѝ е станало още по-бледо, а дълбоките сенки около очите ѝ говореха за недоспиване.

— Джини, трябва да говориш със Сол! Моля те — увещаваеше я тя.

— Защо? — питаше Джини и свеждаше поглед, когато приятелката ѝ продължаваше да настоява.

Джо изоставяше тази тема, но продължаваше да се тревожи. Тя говори с Барни, когато се върна в Лондон, или поне се опита, но съпругът ѝ беше възмутен от начина, по който Сол се е отнесъл с Джини, и я предупреди да не се намесва. Но Джо си спомняше как Сол гледаше Джини и беше убедена, че не е безразличен към нея. Вярно е, че се държеше студено и надменно, неохотно признаваше Джо, но дори тогава той не можеше да отвърне очи от нея. Нежеланието да се раздели с нея говореше за много повече от обикновеното физическо привличане.

— Ти и твоите романтични представи! — присмя ѝ се Барни. — За мен е ясно, че негодникът е искал да я вкара в леглото си, и офейка, след като успя! Жалко е, че Джини изобщо срещна Сол Ланкастър, и със сигурност ще бъде много по-щастлива без него — добави той твърдо.

Джо се усмихна и кимна, но не се съгласи. По-щастлива? В това силно се съмняваше. По-щастлива — в сравнение с кого точно? С някой самоубиец? Това я подсети за бащата на Джини, Ричард

Синклер. Дали бе възможно Сол да казва истината за неговата смърт? Ако е сложил сам край на живота си... Не беше ли чела някъде, че тази склонност се предава по наследство?

Дълбоко обезпокоена, Джо обмисляше възможните начини да помогне, но дори не знаеше как да се свърже със Сол. Това, което можеше да направи, беше твърде малко.

При поредното си посещение в „Белууд“ тя видя Мелиса, която тъкмо си тръгваше, и дружелюбната ѝ усмивка я насърчи да говори с нея. Нима можеше да стане по-зле?

— Ще ми отделиш ли няколко минути? — попита я колебливо.

— Ами, трябва да взема Сузи от занималнята — каза Мелиса, поглеждайки часовника си. — Какво имаш предвид?

— Джини. Тя е толкова нещастна — започна Джо. — Просто се чудех... ами, вие и вашият съпруг познавате Сол Ланкастър доста добре, нали? Той наистина ли беше изпратен в Кипър по служба?

— Разбира се — потвърди Мелиса с изненада, — и сигурно Джини знае това. Или мисли, че Сол се е измъкнал, за да пътешества с друга?

— Господи, не мисля, че това ѝ е хрумвало дори! — каза Джо, ужасена от подобна идея. — Не, просто смята, че това може да е извинение Сол да не се среща повече с нея — обясни тя.

— Наистина ли? — повдигна вежди Мелиса. — А аз предположих, че са се спречкали. Защо би могла да мисли така?

— По-добре да не навлизам в подробности — каза Джо с известно неудобство. Тя със сигурност не би могла да сподели с Мелиса опасението на Джини, че Сол я счита за нещо малко по-различно от проститутка. — Но аз наистина смятам, че те имат нужда да поговорят. Възможно ли е някой от вас да каже на Сол, че тя е в „Белууд“?

— Защо? Той къде предполага, че се намира Джини? — попита Мелиса крайно заинтригувана.

— Ами, в Холивуд. С друг мъж — каза ѝ Джо.

— Господи!

— Страхувам се, че няма нищо добро в тази работа — въздъхна Джо, — и не искам Сол да има възможност да я нарани отново. А ако се окаже, че той само се е забавлявал с нея, би било по-добре просто да забравиш, че сме разговаряли — бързо отбеляза тя.

— Ще говоря с Ник. Той познава Сол много по-добре, отколкото аз. Ще знае как да постъпи, за да оправи това положение — поверително добави Мелиса.

Първоначално Ник решително отказа да се намеси и Мелиса опита всичко, на което беше способна, за да го убеди. Аргументът ѝ, че би било по-добре тази ситуация да намери добър изход, преди Сол да се присъедини към „Ленъкс и Купланд“, отчасти заради интереса на Купланд към Джини, най-накрая го спечели за каузата.

Ник слезе в кабинета си на долния етаж, за да се обади на Сол. Първо трябваше да телефонира до Олдършот, за да вземе номера в Кипър и да се свърже с него в офицерския корпус.

— Каж ми, ако греша — започна Ник, — но се обаждам за Джини Синклер.

— Какво за нея? — попита Сол студено.

— Смяташ ли, че всичко между вас е свършило?

— Тъй като тя е в Америка, а аз съм вързан тук, бих казал, че нещата изглеждат точно така — троснато отвърна Сол.

— В Америка ли? Тя е в „Белууд“ — съобщи му Ник и чу отсреща остра въздишка.

— Значи не е заминала още — безразлично каза Сол, — или Джеймс Калвърт си е намерил някое холивудско гадже вместо нея.

— И представа нямам какви са тези, дето ги плециш — въздъхна Ник в желанието си да не се беше намесвал. — Доколкото знам, тя ще остане в „Белууд“ в обозримо бъдеще. И при това е изключително нещастна — добави. — Според Мелиса, която е научила това от Джо Ферис, Джини мисли, че заминаването ти за Кипър е само извинение, за да се отървеш от нея.

— Не е възможно да мисли така! — възкликна Сол, но за пръв път след онзи злополучен телефонен разговор през първата му вечер в Кипър, когато тя му каза, че заминава, болката, която смазваше сърцето му, започна да намалява.

— Господи — простена той, — спомням си как ѝ казах, че често използвам армията като извинение, за да избегна неприятни семейни задължения — припомни си Сол. — Но тя не би могла да мисли, че съм искал да се отърва от нея! Никога не съм искал подобно нещо!

— Никога ли? — повтори бавно Ник.

Последва кратка пауза и Сол се засмя самоуверено.

— Мм, никога — потвърди той, — но... много е сложно за обяснение.

Изведнъж реши, че това е нещо, за което си струва да се бори. Връзката му с Джини беше твърде важна, за да позволи на друг човек да застане на пътя му. Ан Синклер беше алчна жена, която непрекъснато създаваше неприятности. Но тя беше проблем на баща му, с който сър Дейвид Ланкастър трябваше да се справи. От друга страна, майка му вероятно никога няма да приеме Джини, но какво от това?

— Кога се връщаш в Англия? — прекъсна мислите му Ник.

— Не по-рано от седмица — две... чакай малко. — Сол сложи телефонната слушалка на сгъвката на рамото си и започна да рови в джобовете си за разписанието на полетите, което беше взел, надявайки се Джини да дойде при него. — Няма да ѝ се обаждам по телефона. Трябва да я видя. Идвам, ако ще и само за час! — реши той.

— Колата ти в Олдършот ли е? — попита Ник.

— Да, но ще взема такси.

— Не е нужно. Ще те чакам на „Гетуик“, ще те докарам до „Белууд“, а после ще те върна за обратния полет до Кипър — предложи Ник. — Само ми се обади, щом разбереш часа и деня на пристигането си.

— Добре, ще го направя. И благодаря, че се обади.

— Благодарни на Мелиса, не на мен. Аз изобщо не исках да се намесвам — сухо отвърна Ник и Сол се засмя.

— Благодаря ти все пак. До скоро. О, Ник, няма да кажеш на Джини, че ще идвам, нали? Искам да я изненадам.

— Добре. До скоро и късмет.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато Ейс и Алекса се приземиха на „Хийтроу“, и трите деца бяха вече капризни и уморени. Ейс ги напъха в чакащата лимузина и отиде в къщата на своя тъст в Белгрейвия, решавайки да заведе Кит в „Белууд“ на следващия ден. Все пак Джак беше още в Париж, а на Роуз щеше да ѝ се наложи да почака още малко, за да види внучката си, освен ако не дойде да я вземе сама, мислеше си той, докато лягаше до съпругата си.

Бащата на Алекса, Филип Кейн, боготвореше близнаците и най-вече Пипа. Андрю беше твърде много син на баща си, мислеше си понякога Филип, въпреки че той самият постепенно свикна с това, че зет му е знаменитият Ейс Дилейни. Алекса го обичаше и беше щастлива с него. Ейс беше изненадал всички, доказвайки, че е верен съпруг и любящ баща. Онези, които даваха най-много шест месеца на този брак, трябваше да признаят, че са сгрешили.

На следващата сутрин Алекса все още се чувстваше изтощена след полета и реши да остане в леглото, а Филип искаше да прекара колкото беше възможно повече време с близнаците. Така че Ейс замина сам с Кит за „Белууд“. Момиченцето беше говорило с Роуз по телефона и вече знаеше, че Джини е променила стаята ѝ. По време на цялото пътуване тя развълнувано бърбореше за „вълшебствата“, нарисувани вътре.

Макар че неделята беше ден за почивка, Джини пренебрегна протестите на Роуз и продължи работа веднага след закуската. Изпитваше истинско удоволствие от начина, по който беше променила стаята. Дървените стени и ниският наклонен таван осигуряваха необходимото пространство за пленителните горски сцени, които беше пресъздавала.

Джини бе твърде погълната от работата си и не чу пристигането на Ейс Дилейни. Беше кацнала на най-горното стъпало на стълбата, облечена в къси панталони и фланелка, и рисуваше част от тавана,

когато развеселен американски говор едва не я накара да загуби равновесие.

— Гледката тук със сигурност се е подобрила — каза Ейс вместо поздрав.

Джини се взря в немирните черни очи на мъжа, за когото беше мечтала през тийнейджърските си години. Дори имах негов плакат на стената в спалнята си, припомни си тя и се изчерви. Гледката, за която той говореше, очевидно не беше нито простиращата се зад прозореца местност, нито картината, над която работеше.

Смутена, тя не можа да се сети за никакъв поне отчасти интелигентен отговор и побърза да насочи вниманието си към Кит, която остана с широко отворени очи, онемяла и неподвижна, в центъра на стаята. Оглеждаше се, шокирана от изненада.

— Харесва ли ти? — попита Джини.

Кит не можа да каже нищо. Само кимна енергично, за да покаже своето одобрение, и се втурна към едната стена, за да я проучи по-отблизо.

— Не пипай! — извика Джини по-остро, отколкото беше възнамерявала, и Кит се отдръпна с клюмнала главица. — Можеш да я пипаш малко по-късно, дребосъче. Сега боята е още мокра — обясни тя и внимателно слезе от стълбата, за да отиде при момиченцето. — Искаш ли да ми помогнеш? — попита ласкаво и лицето на Кит засия. — Ела тук тогава.

Джини хвана ръката ѝ и я поведе към едно място на стената, което все още не беше изрисувала. Щеше да ѝ отнеме само няколко минути да почисти резултатите от усилията на детето, преди самата тя да се заеме с него.

— Какво би искала да нарисуваш? Какво ще кажеш за няколко цветя? — предложи му и момиченцето кимна отново. — Какъв цвят да бъдат? Червени харесват ли ти? — Тя намери четка и боички и детето се усмихна щастливо.

Ейс мълчаливо наблюдаваше размяната на ролите, възхищавайки се на стройната руса хубавица. Джини някоя си — май така беше я представила Роуз? Хареса му милият начин, по който се отнасяше с Кит. „Всъщност — реши той, — ако Лиза предпочете да остане в Калифорния и направи постъпки за развод, Джак би могъл да направи и много по-лоши неща от това да остави момичето в «Белууд».“

Забеляза и това, че Джини не носеше халка. „Наистина е великолепно“ — помисли си Ейс, възхищавайки се на дългите ѝ стройни крака и фините очертания на снагата ѝ, докато Джини се качваше нагоре по стълбата. Не се чувстваше виновен, че толкова внимателно изучаваше тялото ѝ — той беше женен, беше верен съпруг, но старите навици умират трудно! Никога не би се отклонил от семейното огнище, защото това би наранило Алекса, но твърде дълго се бе подвизавал като любовник, за да стане светец за една нощ.

— Добре се справи — каза ѝ той и кимна към детето, — въпреки че не вярвам баща ѝ да насърчи навика ѝ да рисува по стените!

— Господи, изобщо не помислих за това — разтревожено отвърна Джини. — Мислиш ли, че трябва да я спра?

— Не, само се пошегувах. Много скоро ще загуби интерес — каза Ейс.

Той проучи работата на художничката също толкова внимателно, както и самата нея, и беше силно впечатлен и от единия, и от другия обект на своя интерес.

— На моите близнаци това много ще се понрави — продължи той. — Какво ще кажеш за едно пътуване до Калифорния, за да направиш нещо подобно в техните спални? Имаме ранчо близо до Санта Барбара.

— Наистина ли?

Предложението съдържаше известна привлекателност, а и някаква ирония, доколкото беше казала на Сол, че заминава за Калифорния. Може би трябваше да отиде. Никога не беше ходила в Щатите и можеше да използва тази възможност и да види страната, след като завърши работата си. Може би точно от това се нуждаеше — пълно откъсване от тукашната среда.

— Трябва да го обсъдя с работодателите си — каза накрая.

— Надявам се, че ти плащат добре — подхвърли Ейс, — но предполагам, че би било още по-добре, ако работиш за себе си.

— Това каза и Мелиса, но е доста рисковано. Не бих искала да умирам от глад, живеейки в таванска стая.

— Не можеш цял живот да играеш на сигурно — повдигна рамене Ейс. — Аз бих ти плащал всички разходи по издръжката плюс... колко? Двадесет хиляди долара за всяка стая? — предложи той

разсеяно, свикнал да подписва договори за спонсорство за милиони. — Това би ли било достатъчно?

При споменаване на тази сума Джини едва не полетя надолу и Ейс вдигна ръка да я хване, слагайки длан върху бедрото ѝ.

— Ще ми платиш четиридесет хиляди долара, за да декорирам две стаи? — ахна тя.

Не беше много осведомена за настоящото съотношение между стойността на валутите, но предположи, че тази сума надвишава годишния ѝ доход в момента.

— Сигурен съм, че ще ги заслужиш. Помисли си — подкани я Ейс. — Няма за къде да бързаме. Ще останем в Англия до края на „Уимбълдън“. Ако решиш да дойдеш, можеш да пътуваш с нас на връщане.

— Хей! — възкликна Кит изведнъж.

Ейс и Джини се обърнаха едновременно, за да видят кого поздравява тя. Висок тъмнокос мъж във военна униформа се взираше в тях, застанал в рамката на вратата. Джини побледня и загуби равновесие, изпитвайки сложна смесица от копнеж, омраза, гняв и мъка при вида на Сол.

Ейс все още държеше едната си ръка върху голото и бедро. Почувства как тя подскочи, виждайки новодошлия, и усети трепетното напрежение в нейното тяло, но не отмести ръката си. Никога не беше виждал този човек, но предположи, че е някой от приятелите на Ник Ленъкс. Дори само това беше достатъчно да изпитва удоволствие да дразни новодошлия. Ейс изпитваше дълбоко подозрение към всеки мъж, който доброволно подлагаше живота си на ограниченията, които армията налагаше. За него „дисциплина“ беше дума, която повече трябваше да се избягва, отколкото да се зачита. Той винаги беше считал Ник за твърде стегнат и непроницаем и се чудеше, че Мелиса е все така щастлива с него. А ето сега и още един представител на британската армия с напрегнато и сърдито лице. „Да не би да ги произвеждат някъде наоколо?“ — разсеяно се запита той.

След първоначалния шок Джини се взря в Сол с нескрита враждебност. Той влезе в стаята, като умишлено остави вратата отворена. Ейс се усмихна широко, чудейки се дали да си тръгне или да остане, но реши засега да се оттегли, без да влиза в схватка със Сол.

— Не забравяй предложението ми, сладурче — провлечено изрече той, преди да се отпрати към вратата, вземайки протестиращата Кит със себе си.

Сол бавно отпусна побелелите си юмруци, изчака Ейс да се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, и се приближи към Джини. Изведнъж загуби самообладание, не знаейки какво да каже при очевидното неудоволствие, с което тя го посрещна.

Според Ник тя била нещастна заради внезапното му заминаване за Кипър, но очевидно се чувстваше още по-нещастна да го види. Дори по-лошо — изглеждаше доволна в компанията на Ейс Дилейни. И защо позволяваше на това развратно влечуго да я докосва? Какво предложение ѝ беше направил той? Изобщо беше ли се случило нещо, преди да влезе стаята?

— Какво искаш? Заета съм — каза Джини, обръщайки му гръб.

— Съжалявам, че те прекъсвам — саркастично отговори Сол. — За какво предложение говореше този?

— Това не те засяга по никакъв начин — небрежно му отвърна Джини, докато почистваше четката си съсредоточено. Не смяташе, че ще може да рисува повече. — Помоли ме да отида с него в Щатите и смята да ми плати четиридесет хиляди долара. Знаеш ли колко прави това в британски лири?

— Прави около... — автоматично започна Сол, но бързо се опомни. — Да върви по дяволите! — избухна той. — Никъде няма да ходиш! — заяви твърдо и още докато го казваше, знаеше, че е избрал най-лошия начин да се справи с проблема.

— Ти мислиш, че няма да отида — констатира Джини, а гласът ѝ прозвуча измамно спокоен.

Беше силно раздразнена от самоувереността му, че притежава тялото и душата ѝ. Особено тялото, каза си горчиво. Съмняваше се, че го интересува нейната душа!

— Ако реша, че искам да замина, ще замина! — хладно го информира тя. — Твоите желания нямат никакво значение за мен.

Сол се взираше в нея и не проумяваше какво трябва да направи. Прехвърляше малка кутийка с бижу в джоба си и се чудеше дали тя би се зарадвала на подаръка, който ѝ беше купил. Знаейки, че ще има много малко време в Англия, той преброди Кипър преди отпътуването си и намери изящно украшение с цейлонски сапфир на златна верижка.

Тази покупка му беше доставила истинска наслада... докато не се изправи срещу Джини в „Белууд“. Нищо не вървеше така, както се беше надявал. Точно обратно — може би тъгата на Джини се е дължала на заминаването на Джеймс Калвърт за Холивуд. Но защо тя се беше отнесла толкова безцеремонно със Сол, когато ѝ се обади от Кипър?

— Ник ми каза, че според теб съм излъгал, че трябва да напусна страната. Вярно ли е? — попита той.

Джини сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение за нея.

— Пристигнах тази сутрин и трябва да се върна обратно довечера. Искаш ли да видиш билета ми?

— Не.

— Няма ли да слезеш от стълбата, за да поговорим?

— Не.

— Ако не те тревожи заминаването ми за Кипър, тогава какво? Джеймс Калвърт? Заради него ли смяташ да приемеш предложението на Дилейни и да заминеш за Калифорния?

— Не.

— Джини, направо ме влудяваш! — каза отчаяно Сол. — Обясни ми, моля те, какво точно става? И ако още веднъж кажеш „не“, аз ще...

— Какво ще? — Джини най-накрая вдигна глава и се взря в него, но с такова презрение, че Сол не беше сигурен дали би искал да я целуне или да я удуши.

Той въздъхна тежко, прокарвайки пръсти през косата си. Изглеждаше толкова объркан, че Джини почти омекна. Почти. Тя не можеше да му позволи отново да се приближи до нея нито физически, нито емоционално. Прекалено много болеше. Нито можеше да обясни промяната в своето отношение. Би било твърде унижително да признае, че знае как се е възползвал от нея.

— Тази история със заминаването за Холивуд заедно с Калвърт — имаше ли в нея някаква истина? — попита рязко той.

— Джеймс вече замина — безгрижно заяви Джини. — А може би аз ще хвана по-голяма риба тук — добави, докато изцеждаше съсредоточено боя от една тубичка върху палитрата.

— Какво означава това? — изсъска Сол.

Тя се съсредоточи и се опита да изглежда спокойна.

— Лиза Фаръл ще отсъства за известно време — каза Джини нехайно.

Сол почувства, че светът се завъртя около него.

— Да не искаш да ми кажеш, че си отпредила поглед към Джак Фаръл? — недоверчиво попита той.

Джини искаше да се разплаче заради бързината, с която той се усъмни в намеренията ѝ.

— Може би — сви рамене тя, — но, както чу със собствените си уши, Ейс Дилейни иска да отида с него в Калифорния. Разбира се, той е женен — добави замислено, — но аз, като една истинска Синклер, не бих позволила на толкова незначителна подробност да попречи на моите развлечения, нали?

— Не вярвам в това! — гневно избухна Сол и замълча. Трябваше му време, за да размисли. — Лъжеш ме. Не вярвам и дума от това, което казваш — бавно изрече той, взирайки се пронизително с присвити очи в нея, сякаш се опитваше да прочете най-съкровените ѝ мисли.

Джини сведе поглед и се престори, че е погълната от петната боя върху палитрата си, безсмислено добавяйки още и още нови цветове.

— Не е възможно да съм се излъгал толкова в теб — меко продължи Сол и сърцето ѝ прескочи един удар.

— Малко е късно да променяш мнението си за мен — каза тя. — Ти ме смяташе за някаква безочлива преследвачка на чужди пари още първия път, когато ме срещна — напомни му студено.

— Страхувам се, че не мога да отрека това, но аз промених мнението си. Знаеш, че промених мнението си — настоя искрено Сол.

— Знам, че предпочиташ да го беше променил — незабавно отговори тя.

— Това не беше преструвка, Джини! Кажи ми какво е това погрешно нещо, което се случи между нас. Ще направя всичко, за да го поправа — помоли отчаяно.

Устните на Джини се извиха подигравателно.

— Нищо не можеш да направиш. Освен да ме оставиш на мира — мрачно отвърна тя.

Двамата мълчаливо се взираха един в друг. Джини искаше той просто да си иде, преди да се е предала на разрушителния порив да се хвърли в обятията му. Усилието да прикрие чувствата си придаваше

студенина на очите ѝ и безизразност на лицето ѝ. На Сол му се стори, че никога не е приличала толкова много на майка си, както в този момент. Може би той беше глупакът, който си мислеше, че тя е различна. И в същото време дълбоко в себе си отказваше да приеме това.

Сол извади кутийката с бижутото от джоба си. Не допускаше, че това беше най-лошото, което би могъл да стори. Джини я видя и очите ѝ яростно заблестяха. Какво беше това? Поредната вноска от нейната робска цена?

— Ако това е за мен, не си прави труда! — просъска тя. — Запази я за следващото бедно момиче, което искаш да вкараш в леглото си!

Тя го гледаше с такава ненавист, че Сол трудно сдържа гнева си.

— Чудесно. Ако това е, което искаш, точно така и ще постъпя! — изръмжа той, завъртя се на пети и изскочи от стаята.

Яростта и решимостта на Джини да му устои се сринаха и тя умолително протегна ръка.

— Сол... — прошепна, но той не я чу.

Ейс остави Кит, все още стискаща четката в ръка, на долния етаж при Роуз и се обърна към Ник, който беше седнал в дневната и очакваше завръщането на Сол.

— Къде е Мелиса? — попита го небрежно.

— Вкъщи — кратко отговори Ник.

— Ще отида да я навестя. Нямаш нищо против, нали?

Ник сви рамене, отказвайки да се подаде на изкушението да го наругае и прогони. Имаше пълно доверие на Мелиса.

Ейс измина разстоянието до взетата под наем кола със самодоволна усмивка, чувствайки се изключително доволен от себе си. Първо успя да ядоса тъмнокосия офицер, който жадно се взираше в сладката блондинка, а после дяволски разтревожи Ник Ленъкс! Два на нула за Америка срещу британската армия.

— Здравей, скъпа — поздрави той Мелиса при пристигането си и я целуна по бузата. — Тъкмо оставих Кит в „Белууд“ и реших да намина да ти се обадя. Имаш ли няколко минути за мен? Трябва да поговорим за нещо.

— Разбира се, влизай. — Мелиса го поведе към гостната. — Алекса и близнаците са добре, нали? — поинтересува се тя.

— Чувстват се превъзходно, благодаря! — Чертите му се смекчиха. — Алекса все още е уморена от пътуването, но знам, че ще се радва да те види след ден-два.

— Ще ѝ се обадя — обеща Мелиса. — Какво искаше да обсъдим?

— Това. — Ейс извади малък плик от джоба си и го подхвърли към нея.

— Паспортът на Кит? — Мелиса го погледна въпросително. — Нищо не разбирам! Защо не го остави в „Белууд“?

— Защото не искам Лиза да се добере до него. Тя възнамеряваше да задържи Кит в Калифорния, да заведе дело за развод и да поиска родителските права, без да каже и дума на Джак, докато не му представят документите.

— Шегуваш се! — възкликна Мелиса. — Знаех, че нещата не вървят твърде добре, но... Един момент! Ти каза „възнамеряваше“. Променила ли е решението си?

— С известна намеса от моя страна — скромно отвърна Ейс. — Убедих я, че би било по-добре, ако Кит се върне заедно с нас...

— Как? — По лицето на Мелиса се четеше подозрение.

— Не питай! По-добре е да не знаеш.

Мелиса изпита съжаление към Лиза — ужасно беше да имаш Ейс за свой враг.

— Казах ѝ, че няма да споменавам нищо за това на Джак — продължи той. — Според мен тя ще си дойде тихомълком вкъщи, преди да е минало много време. Тогава аз няма да съм тук, за да я наблюдавам и да съм сигурен, че няма да ѝ хрумнат други блестящи идеи. Ти ще трябва да се заемеш с това.

— Много благодаря — горчиво отрони Мелиса, наведе глава и се вгледа в паспорта, който държеше в ръце. — Бедният Джак! Заслужава по-добро отношение — каза бавно тя и вдигна поглед към Ейс. — Не мислиш ли, че трябва да знае?

— Не, не мисля — отвърна твърдо той. — Поне докато все още има някакъв шанс двамата да поправят нещата. Е, ако всичко приключи с развод, имам някои свидетелски показания срещу Лиза, с

които Джак би могъл да разполага. Но докато това не стане, ти трябва да мълчиш — добави строго.

— Не мога да пазя такава тайна от Джак! — отвърна Мелиса.

Ейс повдигна вежди и се усмихна закачливо.

— Не можеш ли? Доколкото си спомням, само преди няколко години ние много се стараехме той да не научи, че спим заедно — произнесе бавно и Мелиса се изчерви.

— Онова беше друго. Отнасяше се за моя живот, не за неговия — промърмори смутено.

— Е, разбира се, аз не мога да те спра, ако решиш да му кажеш, но защо трябва да го караш да се чувства нещастен? Запази това за себе си. Така би било много по-лесно за тях да оправят нещата помежду си. Ако Лиза се върне и мислиш, че може да предприеме нова маневра, само ми се обади.

— Добре — съгласи се Мелиса с известно нежелание. После погледна паспорта. — Но може би Джак ще поиска да вземе Кит със себе си в Америка по-късно през лятото. Той ще лети до Ню Йорк, за да коментира Откритото първенство на Щатите — напомни му тя. — Тогава ще потърси паспорта ѝ.

— Знам. Надявам се дотогава този проблем да е разрешен по един или друг начин. Между другото, кой е офицерът, когото срещнах в „Белууд“? — смени темата Ейс.

— О, той е приятел на Ник. Сол Ланкастър — отвърна Мелиса, докато ставаше, за да прибере паспорта на Кит на сигурно място.

— Какво има между него и малката художничка?

— Не мисля, че дори те самите биха могли да отговорят на този въпрос — сухо отбеляза тя, — но се надявам, че вече са се целунали и са оправили тази каша.

— Съмнявам се! — подсмихна се самодоволно Ейс.

— Защо? — Мелиса подозрително присви очи.

— Той изглеждаше доста раздразнен, когато ме видя заедно с нея. Не мога да разбера защо! — с невинно изражение допълни Ейс.

— Ти си бил с нея? Какво правеше по-точно? — попита тя, изпълнена с лоши предчувствия.

— Ами тя беше се покатерила на една стълба, доста нестабилна според мен, и аз случайно бях наблизил и ѝ помагах да запази равновесие, когато той влезе — с лъчезарна усмивка обясни Ейс.

— Помагаше ли й? — усъмни се Мелиса.

— Всъщност ръката ми беше върху бедрото й, но само за да й попреча да не падне, разбира се! — Ейс разтегна устните си в широка усмивка.

— Господи! — въздъхна Мелиса.

— Готов съм да се връщаме на летището — обърна се рязко Сол към своя приятел.

Ник хвърли един поглед на ужасяващото изражение върху лицето му и се отказа от възраженията, които му дойдоха наум.

— Разбира се — каза той, целуна Роуз и Кит за довиждане и последва Сол навън.

Сол седеше мълчаливо, взирайки се мрачно през прозореца, докато Ник го отвеждаше обратно към „Гетуик“.

— Сега разбирам защо антипатията ти към Ейс Дилейни е толкова силна — каза най-накрая и след кратко мълчание добави злобно: — Той има едно от онези лица, които никога не бих се уморил да удрям.

Тонът му накара Ник да повдигне вежди.

— Ще трябва да се наредиш на опашка — спокойно каза той. — Нямах ли си достатъчно проблеми, та да прибавяш към тях и Ейс Дилейни? — прибави добронамерено. — Доколкото разбирам, вие с Джини не намерихте никакво решение?

— Така е, не намерихме — потиснато отвърна Сол.

Имаше цял час до неговия полет до Кипър, така че Ник купи уиски за Сол и бира за себе си.

— Не е необходимо да висиш тук заради мен — каза Сол, като пресуши чашата си на един дъх и махна на келнера да я напълни отново.

— Защо не? Не се сещам за нещо по-добро, което мога да правя в момента — приветливо отвърна Ник, въпреки че трудно успяваше да прогони мисълта за Мелиса и Ейс, които бяха сами в дома му. — Съжалявам, че пътуването се оказа напразно.

— Да. — Сол се взря в дъното на чашата си, сякаш търсеше там отговор.

Благодарение на собствения си горчив опит Ник би казал, че от едно напиване не може да се спечели нищо друго, освен махмурлук. Но се въздържа да даде подобен съвет на своя приятел, защото добре си спомняше как това не го спираше да пие, когато бяха скъсали с Мелиса. Сигурно не би попречило и на Сол.

— Аз наистина мислех, че е различна, а е трябвало да вярвам на първоначалното си впечатление и да се предпазя. Тя толкова прилича на Ан — размишляваше на глас Сол.

— Ан?

— Ан Синклер, майката на Джини — поясни той и за миг се поколеба дали да продължи. — Това е дълга история.

— Както вече казах, нямам нищо по-добро за правене — каза Ник, мислейки, че Сол има нужда да излее душата си.

След кратко мълчание приятелят му започна да говори бавно, сякаш търсеше подходящите думи.

— Мисля, че ти бях казал, че бащата на Джини работеше за „Ланкастър електроникс“?

— Да, помня — кимна Ник.

— Той беше много свестен човек, а Ан... Е, тя беше също толкова хубава, колкото е Джини сега. Те много си приличат, а това не е добре — продължи Сол.

— Да не си имал някакъв сблъсък с Ан? — предположи Ник и приятелят му тъжно се усмихна.

— Нещо подобно. Бях още момче, на тринадесет или четиринадесет години. По това време Ричард работеше под ръководството на финансовия директор, мъж на име Бил Тагарт. Разбира се, на мен никой не ми е разказвал подробности, но знам, че след едно тържество в офиса станала голяма кавга. Ан обвинила Бил, че я изнасилвил. След този случай жена му го напуснала, вземайки децата им със себе си. Баща ми беше вбесен. Уволни Бил и назначи Ричард на неговото място.

— Каза, че го е обвинила за изнасилването. Смяташ ли, че е излъгала?

— Знам, че е така — твърдо каза Сол. — Сега знам, не тогава... Иначе би трябвало да направя нещо — поясни бързо. — По онова време си мислех, че тя е мила и невинна и когато Бил Тагарт се обеси...

— Обесил се е? — възкликна Ник.

— Да. Всички смятаха, че го е направил от чувство на вина и срам, и повечето хора, и аз в това число, си мислеха, че това е подходящ край за един лош човек. Всичко това беше потулено. Полицията изобщо не беше намесвана. Ан вече беше заявила, че не иска да подава жалба. Каза, че би било много унижително или нещо от този род. По-късно разбрах, че се е страхувала, че полицията бързо ще открие лъжата. Следствието заключи, че самоубийството на Бил е резултат на депресията заради това, че съпругата му го е напуснала и заради загубата на високоплатената му работа.

— Кога промени мнението си за Ан? — попита Ник.

— Години по-късно. Баща ми ме помоли да присъствам на коледното тържество, организирано за персонала. Пристигнах късно и чух странен шум откъм стаята на сътрудниците. Тържеството беше на горния етаж и аз много наивно реших, че някой обира офиса. Ето защо нахълтах в стаята, а там бяха Ан Синклер, просната върху едно бюро, и един от членовете на борда, Джералд Смит, който определено не я изнасилваше.

Устните му потрепериха от отвращение при този спомен.

— Това не значи непременно, че тя е излъгала за онзи човек — отбеляза Ник.

— Знам, че е така — нетърпеливо отговори Сол. — Тогава бързо се оттеглих, повече от объркване, отколкото поради друга причина. По-късно Ан дойде да ме търси и — каква случайност само — точно в този момент Ричард ме питаше как върви в Сендхърст. Предполагам, че Ан е помислила, че му казвам какво съм видял, и изпадна в истерия. Само Господ знае какво си помислиха всички останали. За щастие повечето присъстващи бяха твърде пияни, за да ни обърнат внимание. Първо тя се опита да ми обясни, че Джералд Смит я е нападнал, но аз ѝ казах какво мисля за случая и тя наистина полудя. Заплаши ме, че ще ме обвини, че съм я изнасилвал, ако спомена нещо пред съпруга ѝ.

— Боже мой! — възкликна Ник.

— Тихо — сухо каза Сол. — Тогава предположих, че е измислила историята за Бил Тагарт и изнасилването. Противопоставих това на нейната заплаха и тя призна, че е излъгала. Каза, че Тагарт е бил глупак, защото не умее да опази тайната на една връзка. Повтори и заплахите си, че ще ме обвини, и аз... аз, естествено, се огънах —

призна той. — Бях само на деветнадесет и ако тогава имаше такива средства като тестването на ДНК, със сигурност не бих се предал. Помислих, че единственото ми доказателство би била моята дума срещу нейната и тъй като тя току-що бе правила любов, предположих, че ще ме обвинят, че аз съм отговорен, ако ми отпрати подобни обвинения. Тогава моята армейска кариера би отишла по дяволите. Възможно беше да отида и в затвора. Така че просто забравих за случая. Реших, че това не ми влиза в работата.

— Всъщност точно така е било — изрази съгласието си Ник.

— Знам, но вероятно бих могъл... би трябвало да изчистя петното върху името на Бил Тагарт. — Сол се намръщи на това, което сега смяташе за проява на страх.

— Както сам каза, единственото доказателство би било твоята дума срещу нейната, особено ако онзи човек — Смит ли се казваше? — беше подкрепил нейната версия. Никога не би могъл да докажеш своята теза — спокойно каза Ник. — Освен това не виждам по какъв начин това би помогнало особено. За семейството на Тагарт би било изключително неприятно, а на съпругата му би се наложило да свиква с факта, че той е имал връзка с друга жена.

— Може би си прав — съгласи се Сол. — След онази вечер не видях повече Ан и се опитах да забравя за случая. После, няколко години по-късно, чух, че съпругът ѝ е загинал при нещастен случай с яхта.

— Самоубийство? — попита Ник.

— Не знам. Понякога си мисля, че е било самоубийство, че на бедния човек най-накрая му е дошло до гуша, но заключението на следователя беше, че е нещастен случай, така че може и да греша. Надявам се да е така... заради Джини — тихо добави той.

— А, да, Джини. — Ник почти беше забравил за нея. — Как се срещнахте вие двамата? — полюбопитства той.

— Беше преди около месец... Боже, толкова скоро ли? — възкликна Сол. Не можеше вече да си спомни времето, в което Джини не беше част от живота му, мислите му бяха докрай изпълнени с нея. — Майка ми се обади, за да ми каже, че татко е претърпял автомобилна катастрофа и в този момент го е придружавала Ан Синклер. Както изглежда, имали са връзка от известно време.

— Репортажът в пресата — първият репортаж, който загатваше за любовна връзка и за който ти каза, че бил измислица — това всъщност е било истината — бавно произнесе Ник.

— Да, истина беше — кимна Сол. — Искан да спестя на майка ми публичното унижение целият свят да научи, че нейният съпруг ѝ изневерява. Така стигнах до идеята да се преструваме, че Джини е моя приятелка и четиримата сме били заедно в деня на катастрофата, и че баща ми просто е откарвал Ан до дома ѝ. — Той спря за момент, преди да продължи. — Тогава мислех, че съм дяволски умен... Трябваше да предположа, че Джини може да се превърне в проблем. Аз знаех! — поясни Сол. — Когато пристигна в болницата, веднага разбрах коя е. Толкова приличаше на Ан, каквато я помнех от младостта ѝ. Беше невероятно сексапилна и все пак излъчваше невинност, която предизвиква в теб желанието да я защитаваш, както и да я прелъстиш... — От устните му се отрони горчива въздишка.

— Мелиса познава майка ѝ, но те са съвсем различни като характери — отбеляза Ник. — Струва ми се, че ти не си дал на Джини много шансове. При това се държа доста глупаво с нея през уикенда, който прекарахте у нас — припомни му той.

— Знаем. Съжалявам за това — извини се Сол. — Не трябваше да замесвам теб и Мелиса в тази каша и в моя подъл замисъл! — Той се опита да се усмихне — Мислех, че мога да я вкарам в леглото си и след това да се отърва от нея — призна без заобикалки.

Ник го погледна учудено.

— Ако това е отношението ти към нея, изобщо не съм изненадан, че не иска да говори с теб — каза той студено.

— Това беше моето отношение — поправи го Сол, акцентирайки на миналото време. — Знаем, че се отнесох с нея отвратително. Не можех да го призная пред себе си, но се влюбвах в нея и се борех през цялото време срещу това. Но ние изяснихме всичко. Решихме да не обръщаме внимание на историите в триъгълника на нашите родители и прекрасно се справяхме... — Той направи продължителна пауза, спомняйки си допира и уханието на тялото ѝ, страстта и смеха ѝ. — После ми съобщиха, че трябва да замина за Кипър, а следващото, което си спомням, е как тя ми казва, че заминава за Холивуд, за да бъде с актьора, нейния бивш приятел.

— Не и в обозримо бъдеще — опита се да го успокои Ник. — В „Белууд“ има още много работа, която трябва да бъде довършена. Освен това знам, че Джини ще вземе две седмици почивка по време на „Уимбълдън“. Ще ходи там с Мелиса.

— Засега планът е такъв, нали? — попита Сол и надеждата събуди сетивата му. Очевидно тя не бързаше особено да стигне до Холивуд.

— Сигурен съм, че е такъв — увери го Ник.

— Но тя ще остане в „Белууд“ с Джек Фаръл и без жена му. — Оптимизмът на Сол не продължи много дълго, след като си спомни думите на Джини, че може би ще хване по-голяма риба в своите мрежи.

— Роуз е там, за да се грижи за Кит — напомни му Ник. — Между другото, Джек не е от този тип мъже, които ще използват проблемите в брака си като извинение за прелюбодеяние — уверено добави той. Изведнъж му хрумна една възможна причина за промяната в поведението на Джини. Вдигна глава и погледна към Сол. — Може би тя не ти вярва поради същата причина, поради която и ти не ѝ вярваш — бавно каза Ник.

— Какво имаш предвид? — смръщи чело Сол.

— Тя знае, че баща ти изневерява на майка ти. Ти мислиш — каквато майката, такава и дъщерята. Допускам, че те смята за женкар, какъвто е баща ти — обясни хрумването си Ник.

— Никога не съм помислял за това — замислено отвърна Сол. — Веднъж тя каза нещо подобно, че майка ѝ е вдовица, и всъщност баща ми е този, който прелюбодейства.

— Струва си да помислиш върху това — каза Ник. — И още нещо: Джини е много по-млада от теб, нали?

— С около десет години — кимна Сол.

— Значи, тя е била съвсем малко момиче по време на събитията, за които ми разказа. Не ми се вярва да ѝ е известно нещо за всичко това. Ти как мислиш?

— Така е, предполагам, че не знае нищо. Или най-много „пречистената“ версия на Ан... Джини знае, че аз ненавиждам майка ѝ, но е възможно да смята, че единствената причина за това е връзката на Ан с баща ми — бавно осъзна той. — По дяволите, това е моят самолет! Ще трябва да тръгвам. Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Дръж под око нещата, докато ме няма. Не ѝ позволявай да заминава за Холивуд или където и да е с Ейс Дилейни!

— А какво трябва да направя? Да я отвлека? — печално попита Ник.

— Ако е необходимо — усмихна се широко Сол. — Благодаря ти, Ник!

Той закрачи към изхода с чувство на известно облекчение.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ник се опита да забрави проблемите на Сол, докато караше към къщи. Мисълта, че Ейс е насаме с Мелиса, го тревожеше много по-силно. Мразеше чувствата на ревност и яд, които таеше към американеца, но никога не успя да се освободи от тях докрай. Когато срещна за пръв път Мелиса, тя беше седемнадесетгодишно момиче, пленено от прочутия приятел и партньор на брат си в тениса. Тогава дори не забелязваше, че Ник съществува. По-късно всичко се промени, но после Дилейни съдейства на Мелиса за уреждането на аборта. За Ник болката от загубата на това първо дете все още не можеше да отшуми, въпреки че накрая беше разбрал и простил тази проява на привързаност от страна на Мелиса. Обаче никога не бе простил ролята, която Ейс толкова охотно беше изиграл. Беше прелъстил Мелиса и бе направил всичко, на което бе способен, за да предотврати тяхното сдобряване. Въпреки близо петте години щастлив брак и раждането на дъщеря им Ник продължаваше да се чувства неспокоен винаги, когато Ейс беше някъде наблизо, и не бе забравил, че този мъж е първата любов на неговата съпруга.

За щастие Ейс вече го нямаше в „Найн Елмс“, когато се върна. Успя да устои на силното желание да разтвори всички прозорци като символичен акт на пречистване на дома си и отиде да потърси Мелиса.

Намери я в гостната да говори с някакъв журналист, който беше позвънил, за да помоли за интервю. Преди началото на шампионата винаги имаше засилен интерес на медиите към бившите шампиони от „Уимбълдън“. Тази година той бе още по-голям, откакто вестта за завръщането на Мелиса и Джак в турнира на смесени двойки беше станала обществено достояние.

Ник наля по едно питие и я изчака да затвори телефона.

— Благодаря — усмихна се Мелиса, взе своята чаша и се сви до него на канапето. — Какво стана със Сол и Джини?

— Не питай — направи гримаса Ник.

— Толкова ли е зле?

— Боя се, че да. Тя споменавала ли ти е, че възнамерява да отиде при бившия си приятел в Холивуд?

— Не, нито дума — поклати глава Мелиса. — Така ли е казала на Сол?

— Да. Може би просто се е опитвала да го накара да ревнува. — Той направи пауза и после добави: — Разбира се, и Ейс не е помогнал много в тази ситуация.

— Ейс?

— Не спомена ли, че ги е срещнал? Той е бил тук, нали? — настоя Ник, когато Мелиса не отвърна.

— Просто се обади да ме поздрави — с далечен глас потвърди Мелиса. Твърде далечен, помисли си той.

— Това ли беше всичко, което искаше?

— Разбира се — твърдо отвърна на погледа му Мелиса.

Тя дълго беше обмисляла какво да каже на Ник и беше решила да запази мълчание. Чувстваше унизителното положение на Джак като свое собствено и не можеше да понесе друг да разбере за кроежите на Лиза зад гърба на брат ѝ. Дори и Ник. Ако Лиза решеше, че все пак иска развод... Е, тогава би казала на Ник, но докато още имаше някакви шансове за този брак, колкото по-малко хора знаеха за това, толкова по-добре. Всъщност тя би предпочела Ейс да не беше казвал и на нея, въпреки че разбираше неговите подбуди да го направи — ако Лиза успееше отново да вземе Кит в Калифорния, би имала далеч по-големи шансове да получи родителските права. Мелиса беше тази, която трябваше да направи всичко възможно, за да предотврати подобна вероятност. Тя беше изцяло на страната на Джак и отхвърли на заден план всички предположения за това, което изпитва Лиза, разделена от своето дете. Последната мисъл ѝ припомни, че Кит е в „Белууд“, и тя погледна към Ник.

— Видя ли Кит? Как е тя?

— Чудесно. Радва се, че се е върнала вкъщи, разбира се, но е нетърпелива да види Джак. Освен това обожава новия вид на спалнята си.

— Ти хвърли ли едно око? — попита Мелиса и след като Ник поклати глава, продължи: — Наистина е изключителна. Джини е много талантива. Мисля, че губи от сегашната си работа. Там прекарва по-

голяма част от времето в избирание на тапети за хора, които нямат достатъчно вкус, за да го направят сами — завърши негодуващо.

Ако Джак се съгласеше, тя възнамеряваше да използва „Белууд“ за две интервюта с пресата, определени за следващата седмица, и би искала да се увери, че фотографите са заснели резултата от работата на Джини.

— Сузи заспа ли? — внезапно попита Ник.

— Да. — Мелиса го погледна и разчете познатия проблясък на желание в сивите му очи. Както винаги, стомахът ѝ се сви от възбуда и очакване. — Да си лягаме ли? — меко предложи тя.

— Да си лягаме — енергично се съгласи Ник, хвана ръката ѝ и бързо я поведе нагоре по стълбите.

Веднъж намерили се зад вратата на спалнята, той се зае бавно да я освобождава от дрехите, като не преставаше да целува всяко новопоказало се местенце от тялото ѝ. Обожаваше начина, по който тя винаги отговаряше на неговите докосвания, и никога не би изпитал умора да слуша учестеното ѝ дишане и тихите стонове. Винаги щеше да копнее за мекото усещане при допира на кожата ѝ до неговата, винаги щеше да иска, да се нуждае от топлата охота, с която тялото ѝ се отваряше, за да го приеме.

— Защо не си родим още едно бебе? — промърмори той много по-късно, когато двамата лежаха сгушени един в друг, доволни и заситени.

Мелиса леко се напрегна. Тя много обичаше Сузи, но все още не искаше друго дете. Не можеше да си обясни защо някои жени се кълняха, че обичат бременността и раждането.

— Аз съм само на двадесет и шест — избегна прекия отговор.

— Знам. — Ник съобрази, че беше избрал лошо време. Тя беше погълната от новата колекция тенис облекла и предстоящото си участие в тазгодишния шампионат. — Не те припирам — целуна я по челото. — Знам, че за мен е по-лесната част! Когато и да си готова, за мен винаги ще е добре — увери я и Мелиса се успокои.

В понеделник сутрин Ник влезе в офиса на „Ленъкс и Купланд“ и завари Куп да преглежда пощата. Той вдигна глава, като го чу да влиза.

— Имаш посетител — каза му. — Изглежда е лично, така че я въведох в кабинета ти и ѝ поднесох кафе.

— Жена ли е?

— Казва се Съливан.

— Съливан? — повтори Ник като се намръщи едва забележимо. — Благодаря — произнесе с далечен глас и незабавно влезе в кабинета си.

Жена с тъмни коси беше застанала пред прозореца и разсеяно наблюдаваше уличното движение. При шума от отварящата се врата тя се обърна и сложи ръка на гърлото си.

Взираха се един в друг известно време.

„Тя е! — с известно недоумение помисли Ник. — Констанс Съливан!“

Спомените за отдавна отминалите години изплуваха в съзнанието и на двамата. Констанс първа възвърна самообладанието си. Все пак тя се бе подготвяла за тази среща.

— Здравей, Ник — каза с мекия си ирландски акцент, който някога толкова беше обичал. — Изобщо не си се променил.

— Нито пък ти — отвърна той с лека усмивка.

Това не беше съвсем вярно. Някога сияйната тъмна коса беше изтъняла и прошарена от сиви нишки. Времето беше оставило своя отпечатък върху лицето, в бръчките около очите и устата, но онези метличиносини очи бяха все същите. Веднъж той беше ги описал като сапфирени езера. Спомни си с лека носталгия за страдащия от любов младеж, какъвто бе някога.

— Благодаря ти. Знам как изглеждам — каза Констанс. — Това не е честно, нали? Как мъжете се променят към по-добро с годините, а жените... Е, това просто не е честно... — Тя спря за момент и тишината изпълни стаята.

Беше планирала всичко, беше обмислила внимателно всяка дума, но сега, изправена пред него, не знаеше откъде да започне.

— Седни, моля те. — Ник се приближи и придърпа един стол към нея, а сам приседна на края на своето бюро. — Как си, Кони?

— Ами сега съм много по-добре, но бях много болна — отвърна тя. — Това е причината да съм тук.

— Така ли?

— Да. Предполагам, че е трябвало да дойда по-рано, но не бях сигурна дали ти би искал това. После мина време и аз прочетох за женитбата ти с Мелиса Фаръл. Имаше и някаква статия за работата, която си започнал. От нея разбрах къде да те намеря.

— Проблеми ли имаш, Кони? — смръщи чело Ник. — Имаш нужда от моята помощ?

— Не точно от онова, което си мислиш. — Тя облиза нервно устни. — Както ти казах, бях много болна и трябваше да се оперирам... Бях изплашена и в нощта преди операцията през главата ми минаха какви ли не тревожни мисли. Притеснявах се, че е възможно да умра — засмя се малко пресилено. — Работата е там, че написах писмо до... моя син.

— Твоят син?

— Да. Майкъл. Притеснявах се кой ще поеме грижите за него, когато вече няма да ме има, и му написах писмо, в което го съветвах да се свърже с теб...

— С мен?

— Той не трябваше да го чете — побърза да каже Кони.

— Казах на сестрата да му го даде само ако не се възстановя от операцията, но станала грешка. Писмото било предадено на дневната смяна и друга сестра го дала на Мики. Когато дойдох в съзнание от упойката, той вече го беше прочел... — Тя погледна умолително към Ник. — Много съжалявам!

— Какво точно пишеше в писмото? — бавно попита Ник, макар да му се струваше, че вече знае. Дори и не дочака отговора. — На колко години е Мики?

— На шестнадесет.

— Значи е мой син. — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Да — прошепна Кони. Тя гледаше тревожно как Ник стана и закрачи напред-назад. — Сърдиш ли се?

— Дали се сърдя? — завъртя се той, за да погледне лицето ѝ, но не можа да отговори на въпроса.

Толкова противоречиви чувства го заливаха, борейки се за надмощие. Да, имаше и гняв заради това, че беше чакала толкова дълго да му каже, че има син. Имаше също и вина, защото никога не бе допуснал подобна възможност и никога не се бе обадил да провери

дали всичко с нея е наред. Имаше и любопитство към момчето, на което беше баща, но над всичко преобладаваше ужасяващият страх за последиците, които този факт би могъл да причини на Мелиса и Сузи. Те бяха неговото семейство, хората, които обичаше повече от собствения си живот. Би предпочел Кони да беше запазила тайната за себе си, но знаеше, че сега не беше способен да обърне гръб на нея и сина ѝ. Само се надяваше Мелиса да го разбере.

— Ник? — осмели се да проговори най-накрая Кони. — Съжалявам, сигурно това е ужасен шок за теб, но аз бях длъжна да дойда. Обещах на Мики и ако не го бях направила, той сам щеше да дойде, за да те види.

— Той в Лондон ли е?

— Да, пристигнахме снощи. Успях да го убедя, че ще е по-добре, ако първо аз дойда и се видя насаме с теб.

— Господи! — едва чуто промълви Ник. — Страхувам се да се срещна с него. Сигурно смята, че съм изверг, след като съм ви изоставил.

— Не, обясних му каква беше обстановката по онова време. Той разбира защо никога досега не съм ти се обадила. Страхувам се обаче, че не беше много зарадван от факта, че баща му е английски войник.

Последното признание тя направи с явно нежелание, но трябваше да го каже, защото знаеше, че Мики ще даде израз на своите чувства, когато двамата се срещнат.

— Разбирам — сведе глава Ник.

Очевидно връзките между британски военни и ирландски католички се приемаха все така зле, както и преди. Кони трябва да е била в много опасна ситуация.

— Ти се премести да живееш при някаква твоя леля в Дъблин — спомни си Ник. — Там ли беше през цялото това време?

— Да, но Мора почина преди две години и ако нещо се беше случило с мен, нямаше да има никой, който да се грижи за Мики.

— Сигурно често е питал за баща си?

— Да, разбира се. Казах му, че баща му е убит в сблъсъците в Белфаст и затова никога не посещаваме дядо му. Баща ми отказа да има нещо общо с когото и да било от нас, така че не бих могла да го моля да подслони Мики. Между другото, той остаря и също не е много добре. Не поддържам връзка с него, но една стара приятелка редовно

ми пише и ме осведомява за новините. Той никога не ми прости и не прие Мики като свой внук.

— Съжалявам! Наистина съм объркал живота ти, нали? Никога ли не се омъжи?

— Не. Имаше един мъж, но аз бях достатъчно глупава да му кажа истината за Мики. Мислех, че ме обича достатъчно, за да разбере, но съм се лъгала. След като научи, повече не искаше да се ожени за мен.

— Господи! — Ник се чувстваше истински нещастен. — Какво мога да направя, за да ти помогна, Кони? Ако си била болна... — поколеба се за момент и продължи направо, — значи се нуждаеш от пари. Това е най-малкото, което ти дължа. Къде сте отседнали?

— Намерихме стая в малък хотел. Там предлагат и закуска. Няма да оставаме дълго. Не сме тук, за да ти причиняваме проблеми, Ник — побърза да го увери тя. — Ти вече имаш семейство, но съвсем естествено Мики е... любопитен — поколеба се за думата тя. Това беше най-дружелюбното чувство, което изпитваше синът ѝ към своя непознат баща.

— И негодува срещу мен? — досети се Ник.

Кони сви рамене.

— Аз му обясних всичко по възможно най-благоприятния начин. Страхувам се, че в момента той не е възхитен и от мен — тъжно се усмихна тя. — Но това е първото му идване в Лондон и настроението му малко се подобри, откакто пристигнахме.

— Добре. Ще го разведе наоколо, ако пожелае. И наистина бих искал да подпомогна финансово неговото бъдеще. Университет или друго, което е планирал. Впрочем имаме апартамент в Челси — продължи той. — Запазихме го, след като се преместихме в провинцията, но почти не го използваме. Той е удобен и с Мелиса оставаме в него, когато искаме да прекараме някоя вечер в града. Едва ли ще имаме нужда от него през следващите няколко седмици — каза бавно. Мелиса беше твърде заета с подготовката за „Уимбълдън“ и вече беше казала, че възнамерява да пътува всеки ден до „Найн Елмс“. — Бихте ли отседнали там? — попита, чувствайки, че предложението е много по-приемливо от това да настоява да плати сметката за хотел.

— Това би било от помощ, ако си сигурен, че е удобно — каза Кони с благодарност, защото парите за хотел бяха непосилен разход за

нея.

— Разбира се, че съм сигурен. Съобщи в хотела, че напускате днес — категорично заяви Ник. — Сега иди да събереш вещите си, а аз ще ви взема по-късно. — Той провери графика на задълженията си за деня, записани в настолния му бележник. — Устройва ли те да мина следобед около четири?

— Би било чудесно. — Кони стана и Ник я придружи отвън, пренебрегвайки въпросителния поглед, който му отправи Куп.

Повика едно такси и плати предварително. По адреса на хотела, който назова Кони, Ник прецени, че са отседнали в крайно нездравословен район на столицата.

— Ще се видим по-късно... И, Кони, радвам се, че дойде — каза простиичко той.

Бавно се върна вътре, като се питаше дали това, което каза току-що, е истина. Как, по дяволите, щеше да обясни на Мелиса? Познаваше Кони по времето, когато Мелиса е била само на девет или десет години, но се страхуваше, че този факт няма да му помогне много.

— Ник... — започна Куп и го последва в кабинета му в мига, когато той си наливаше чаша уиски. — Искаш ли да ми кажеш какво става?

— Няма нищо за казване — сви рамене Ник.

— Хайде, хайде. Спомних си защо името ѝ ми е смътно познато. Ти веднъж ми разказва за Кони Съливан. Имал си връзка с нея по време на първата си военна операция в Северна Ирландия. Командващият те заплашил, че ще те изрита обратно в Олдършот и изобщо от армията.

— Да, това беше Кони — с усилие призна Ник. — Беше задържана една вечер по време на протестна демонстрация и аз я придружих до дома ѝ. Знаех, че не трябва да се виждаме отново, но въпреки това се срещнахме. Нещата между нас вървяха, докато баща ѝ не разбра и не устрои същински ад за нея. И както ти сам си спомняш, някой беше уведомил командира за нашата връзка и той ме прати в граничния патрул. Когато се върнах, Кони вече беше напуснала Белфаст.

— И защо е дошла сега? — попита Куп.

— Мога ли да ти имам доверие? Извинявай, разбира се, че мога — бързо се поправи Ник. — Не знам как да обясня всичко това на Мелиса. Никога не съм ѝ споменавал за Кони. Очевидно, когато баща ѝ я изпратил в Дъблин, тя е била бременна. Имам шестнадесетгодишен син.

— О, Господи! — Куп се протегна за уискито. — Мелиса е способна да те подлуди, ако разбере.

— На мен го кажи — тежко въздъхна Ник. — Изобщо не знам как да ѝ кажа, но пък не мога и да я лъжа.

— На твоє място аз бих си мълчал засега — посъветва го Куп. — Поне докато разбереш какво точно иска Кони от теб.

— Не мисля, че иска нещо — остро възрази Ник. — Ако искаше пари, щеше да ме намери много години по-рано. Не е това. Синът ѝ току-що е разбрал за мен. Ето защо е дошла в Лондон.

— Кога възнамеряваш да се срещнеш с него и какво ще му кажеш в крайна сметка?

— Само един Господ знае. — Ник се протегна за бутилката с уиски, но веднага промени намерението си. Имаше нужда от ясна мисъл. — Повече ме притеснява въпросът какво да кажа на Мелиса — изпъшка той и върху лицето на Куп се изписа съчувствие.

— Мисля, че трябва да им дадеш пари и да се отървеш от тях — каза той. — Знам, че звучи сурово, но нали не искаш да рискуваш да загубиш Мелиса.

— Няма да я загубя! — твърдо заяви Ник, чувствайки, че му прималява само при мисълта за подобна развръзка. — Не мога да я загубя! — тихо прибави той, но думите му прозвучаха повече като молитва, отколкото като израз на вяра.

— Татко! Татко! Татко! — Кит се спусна към баща си толкова бързо, колкото можеха да я носят малките ѝ крачета.

Джак я грабна и я повдигна високо над главата си, карайки я да пици от удоволствие.

— Липсваше ми — каза ѝ той и я прегърна силно. — Трябваше да те сложа в куфара си на тръгване.

„Дяволски си прав“ — помисли си Мелиса. Тайната на Ейс много ѝ тежеше, но имайки предвид предупреждението му да не казва

нищо, сложи на лицето си сияйна усмивка и нетърпеливо заразитва брат си за клюките от Откритото първенство на Франция.

През следващите дни Джак беше твърде зает, за да се тревожи за състоянието на брака си. Коментираше подготовката за състезанието в Кралския клуб по телевизията, записваше интервюта за предстоящия Уимбълдънски турнир, а във всеки свободен момент Мелиса му вадеше душата да тренират. Тя беше решена да се представят добре при смесените двойки. След отказването си преди три години тя беше участвала само на демонстрационни и благотворителни мачове, но и едните, и другите се играеха за удоволствие и забавление на публиката. Този път беше различно. Понякога лежеше будна нощем и се чудеше дали не прави голяма грешка. Последното ѝ появяване на „Уимбълдън“ беше на централния корт като шампионка в турнира при жените. Сега се страхуваше, че могат да допуснат позорна загуба и да отпаднат още в първия кръг.

Ейс често посещаваше „Белууд“, за да помогне на нея и Джак да се подготвят. Бившата треньорка на Мелиса, Кати Оливър, също се присъедини няколко пъти, за да партнира на Ейс срещу Джак и Мелиса, давайки им възможност да се сработят като тим.

— Би трябвало да вкарам Ела и Шана в добра форма за „Ийстбърн“ през следващата седмица — протестира Кати, когато Мелиса я помоли за помощ, но после бързо се предаде.

Тя беше влюбена в Джак в продължение на много години и предполагаше, че все още го обича, но за щастие не с предишния решителен и изпепеляващ копнеж, който беше изпитвала толкова дълго.

— Лиза трябва да е луда да го оставя сам — сподели веднъж с Мелиса. — Много от младите тенисистки харесват Джак и се редят на опашка да бъдат интервюирани от него.

— Това си е неин проблем — кратко отвърна Мелиса. — Откровено казано, докато Кит е тук, не бих се развълнувала особено дори никога да не се върне.

— Джак по същия начин ли се чувства?

— Не знам. Не съм обсъждала този въпрос с него — лаконично отвърна Мелиса.

В четвъртък Алекса остави близнаците в Лондон с бавачката им и придружи Ейс до „Белууд“. Искаше да си побъбри с Роуз Фаръл, към която вече бе свикнала да се отнася като към собствена майка, и да види работата на Джини. Дизайнерката мислеше, че Ейс е забравил за разговора им, но за нейна изненада той поднови предложението си да ги придружи до ранчото в Калифорния.

Работата по стаята на Кит вече беше почти завършена и Алекса беше много впечатлена. Но същевременно остана неприятно изненадана от външността на красивата русокоса Джини. От сватбата досега Ейс нито веднъж досега не ѝ беше давал поводи да мисли, че ѝ изневерява, но той беше такъв развратник, преди да се оженят, че Алекса трудно би повярвала в настъпването на онзи щастлив момент, в който тя да бъде единствената жена за него. Опасенията ѝ се подсилваха от факта, че навсякъде по света, където пътуваха, много жени продължаваха да се хвърлят в обятията му, като често безцеремонно я избутваха от своя път. Въпреки хладната самоувереност, която излъчваше, усещането за дълбока несигурност никога не я напускаше съвсем. Копнееше за постоянни доказателства, нужда, която Ейс не бе в състояние да разбере. Той я обичаше и се бе оженил за нея. Какво повече можеше да иска?

— Алекса изглежда прекалено крехка — обърна се Мелиса към Ейс и махна за поздрав към приятелката си, която се готвеше да влезе в къщата. Алекса винаги беше имала изключително фина костна структура и тънка снага, но сега изглеждаше доста бледа, въпреки че повечето време от годината живееше в слънчева Калифорния. — Тя добре ли е?

— Да. Консултира се със специалисти и ѝ направиха някакви изследвания. Просто е анемична и докторът ѝ даде хапчета — небрежно отвърна Ейс, въпреки че малко се тревожеше. Притесняваше го постоянната умора, която тя чувстваше, и липсата на енергия. Безпокойството му бе по-голямо, отколкото бе готов да признае.

— Близнаците сигурно я изтощават.

— Имаме домашна помощница, две прислужници, които живеят в къщата, и денонощна бавачка! — троснато отвърна той, засегнат от предположението, че жена му се преуморява от работа. — Не ѝ се налага да повдига и пръстче, ако не иска това.

— Предполагам, че е така, но по себе си знам, че колкото и да съм заета, искам да прекарвам колкото се може повече време със Сузи. Сигурна съм, че Алекса се чувства по същия начин. Само че при нея трудностите са двойни — меко възрази Мелиса и начумереното изражение изчезна от лицето му.

— Играем ли или си бъррим? — раздразнено извика Джак от срещнатата страна на корта. Не за пръв път се проклрнаше, че е позволил на Мелиса да го убеди да се върне към професионалния тенис. Тя не беше единствената, която се страхуваше от унижителна загуба.

— Играем! Само минутка! — провикна се Мелиса в отговор и отново се обърна към Ейс. — Мисля, че Лиза не се е обаждала на Джак. Не трябва ли да му кажем какво е смятала да направи? Да предупредиш някого е все едно да го въоръжиш, нали?

— Не, не още. Нека да изчакаме, за да разберем какъв ще бъде следващият ѝ ход. Ако кажем сега на Джак, няма да има връщане назад.

— Добре — съгласи се Мелиса с нежелание и се отправи към брат си в далечния край на мрежата.

От прозореца на горния етаж Алекса наблюдава известно време как тичат по корта. Макар и на тренировка, те играеха със скорост и мощ, които бяха изтощителни дори за гледане. Тя въздъхна, отдръпна се от прозореца и отиде да проучи по-внимателно промените в стаята на Кит. Джини седеше със скръстени крака на пода, мръщейки се съсредоточено, докато рисуваше в една много неудобно оформена тясна ниша в стената.

— Боже, това изглежда много трудно — коментира Алекса. — Не предпочиташ ли да рисуваш върху платно?

— О, разбира се. Галериите по Бонд Стрийт се редят на опашка да купуват картините ми! — усмихна се широко Джини.

— Е, добре, ако... — Алекса спря да говори и си пое дълбоко въздух.

— Ако какво? — попита Джини след кратка пауза и след като не получи отговор, погледна назад към Алекса, която се беше отпуснала върху леглото на Кит, а лицето ѝ беше мъртвешки бледо. — Добре ли си? — разтревожи се тя.

— Не... чантата ми. — Алекса протегна ръка към чантата си, която беше само на няколко крачки встрани. — Можеш ли да ми донесеш чаша вода? — произнесе едва чуто.

— Разбира се! — Джини хукна навън и почти се сблъска с Роуз, която им носеше кафе. — Алекса е зле — обясни ѝ задъхано. — Почти припадна.

— О, мила! — възкликна Роуз, но после леко се усмихна. — Алекса, да не си бременна?

— Не съм. — Алекса взе една таблетка от шишенцето, което се намираше в чантата ѝ, и я преглътна. — Не се притеснявайте. Просто ми прилоша от миризмата на боите — каза с отслабнал глас.

Роуз и Джини размениха учудени погледи, тъй като нито една от тях не усещаше подобна миризма. Джини винаги работеше на широко отворени прозорци и само малка част от нарисуваното тази сутрин беше още влажно.

— Ела и си легни в моята стая за малко — предложи Роуз.

Тя помогна на Алекса да се изправи на крака, отбелязвайки отново колко слаба и бледа беше тя. Големите златистозелени очи бяха единствените цветни петна по лицето ѝ. Дори устните ѝ бяха съвсем безкръвни.

— Сигурна ли си, че не си бременна? — отново попита Роуз, след като я настани в леглото.

— Абсолютно. — Алекса затвори очи. Чувстваше се така, като че ли сърцето ѝ всеки момент ще изскочи от гърдите.

— Да доведе ли Ейс?

— О, Боже, не! — Алекса стана твърде бързо и потъна отново между възглавниците, поемайки си тежко въздух. — Не, моля те, не го прави. Бих искала изобщо да не му казваш, че аз... че съм припаднала. Само ще се притеснява и ще настоява да ме прегледа друг лекар — усмихна се безсилно.

— Друг лекар ли? — Роуз приседна на ръба на леглото и се протегна да хване ръката на Алекса. Беше леденостудена и тя неволно започна да я потърква нежно с пръсти.

— Боледувала ли си?

— Всъщност не. Само съм уморена. Подложих се на няколко изследвания и очевидно съм анемична. Вече се чувствам по-добре с таблетките, които лекарят ми предписа.

Роуз не повярва нито дума от това обяснение. Дали Ейс нямаше пръст в тази работа, зачуди се тя, и дали Алекса вземаше антидепресанти, за да преодолее стреса? В едно нещо беше убедена: таблетките, които Алекса току-що погълна, бяха по-различни от желязо съдържащите хапчета против анемия.

— Разбирам — кимна слабо. Не искаше да настоява, защото знаеше колко рязка ставаше в такива случаи Алекса. Но тогава видя проблясващите сълзи в очите ѝ и импулсивно се наведе да я целуне. — Какво се е случило? Мога ли да ти помогна?

— Не, никой не може. — Алекса пресекиливо си пое дъх. — Мисля, че бих искала да поговорим, но само ако ми обещаеш, че няма да казваш на никого, нито на Джак, нито на Мелиса, нито на баща ми и най-вече — на Ейс.

— Обещавам — веднага се съгласи Роуз.

Алекса я погледна, сякаш търсеше някакъв отговор, после кимна в знак на увереност, че Роуз няма да пристъпи думата си.

— Консултирах се с лекар в Сан Франциско и посетих един специалист в Лондон. Той потвърди онова, което вече знаех. Приживе майка ми е имала някакви проблеми със сърцето. Оказва се, че съм ги наследила. Раждането на близнаците е довело до преумора на сърцето ми.

— Колко сериозно е това? — тихо попита Роуз.

— Не застрашава живота ми, но трябва да приемам лекарства и да внимавам да не се преуморявам — усмихна се криво Алекса. — Разбира се, това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, след като съм омъжена за човек като Ейс Дилейни! В неговия живот всичко се движи толкова бързо.

— Алекса, с положителност това е повече от основателна причина да му кажеш.

— Не — убедено заяви младата жена, — не бих понесла, ако той ме остави вкъщи, докато живее своя живот. И бих се чувствала дори по-зле, ако се откаже от тениса и пътуванията, за да заживее тихо и спокойно. Той мрази това. Вероятно би възнегодувал срещу мен. Ще се отегчи, ще се почувства в клопка, ще... Бих умряла, ако ме напусне заради друга жена. Разбира се, бих могла да умра и без това — отбеляза с чувство за черен хумор.

— О, Алекса, не говори така! — Роуз беше дълбоко разтревожена от това, което чуваше.

— Съжалявам, не трябваше да ти казвам нищо. Всъщност не е чак толкова сериозно. Аз разказах и на двамата лекари за историята на заболяването на майка ми. Те ме увериха, че лечението днес е много по-ефективно в сравнение с онова, което е било преди двадесет години. С малко късмет ще съм все още тук един ден, когато близнаците пораснат и имат собствени деца.

— Сигурна съм, че ще бъдеш. Но трябва да ми позволиш да ти помогна. Трябва да знаеш, че съм страхотна бавачка.

— Знам. Много ти благодаря. Но аз си имам детегледачка. Наемаме и помощници за тежката работа. Моят живот е уреден чудесно, наистина! — повтори тя с разкривена усмивка. — Благодаря, че ме изслуша. Беше ми тежко да тая всичко това в себе си. Чувствам се много по-добре, след като го изразих с думи. Вече не ми изглежда толкова заплашително.

— Радвам се! — погледна я съчувствено Роуз. — Разбирам мотивите ти да не споделяш с Ейс, но защо не искаш да кажеш на баща си?

Преди няколко години Роуз и Филип Кейн имаха романтична връзка и нещата бяха стигнали до годеж, когато бащата на Алекса получи сърдечен удар, причинен от недоразумение, в което по нещастно стечение на обстоятелствата бе въввлечена и Роуз. Сватбата бе осуетена, но двамата все още вечеряха заедно веднъж седмично. Щеше да ѝ бъде трудно да запази това, което знае, за себе си.

— Ако Джак или Мелиса се разболеят, много би ме огорчило, ако запазят това в тайна от мен. Аз бих държала да направя всичко, което е по силите ми, за тях и съм сигурна, че баща ти би се чувствал по същия начин. Моля те, кажи му! Или ми позволи да направя това вместо теб — помоли тя настоятелно.

— Не! — рязко тръсна глава Алекса. — Той ще каже на Ейс. Татко все още не одобрява нашия брак, въпреки че е безумно влюбен в близнаците. Знам, че би се опитал да ме предпази, и ще започне да нарежда на Ейс как да се отнася с мен... А ти знаеш колко се радва Ейс, когато някой го съветва как да постъпва! — каза сухо тя. — За нула време ще стане страхотен скандал... — потръпна при мисълта за подобна перспектива. Съвсем ясно можеше да си представи как баща ѝ

обвинява Ейс, че я убива. — Не — твърдо повтори тя, — татко би се опитал да ме задържи тук, в Англия, и да отпрати Ейс... Ти ми обеща! — погледна тя Роуз право в очите.

— Така е, и няма да кажа нито дума — увери я Роуз с премаляло сърце. — Искаш ли да останеш тук, докато стане готов обедът? — реши да промени темата.

— Да, мисля, че предпочитам да остана тук — отвърна Алекса.

— Да ти донеса ли нещо за пиене или сандвич? — попита Роуз и стана.

— Не, благодаря! Добре съм — отказа Алекса.

Роуз се поколеба за момент. После се наведе да целуне момичето, което чувстваше като своя доведена дъщеря, и бързо излезе от стаята.

Изобщо не знаеше как щеше да погледне Филип Кейн в очите. С предстоящия „Уимбълдън“ доста правдоподобно можеше да се преструва, че грижите за Сузи и Кит ѝ отнемат всичкото време и не може да излиза толкова често с него... Бедният Филип! Знаеше, че той ужасно съжалява за брака на единственото си дете и че на всичко отгоре Алекса прекарва по-голямата част от времето си в Америка.

Бедният Филип, помисли си отново Роуз. Всичко, което иска един родител, е децата му да са здрави и щастливи... Тя въздъхна и мислите ѝ се насочиха към двете ѝ деца. Какво ли ставаше всъщност между Джак и Лиза? Поне бракът на Ник и Мелиса беше щастлив и стабилен. Нямахше причини да се безпокои за тях двамата.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В неделята преди започването на „Уимбълдън“ имението „Белууд“ приюти пъстро следобедно парти, с което три дни предварително щеше да бъде отпразнуван рожденият ден на Сузи. На него бяха поканени всички съседи от околните имения. Освен това Мелиса се възползва от възможността да покани фоторепортери, за да представи своята нова колекция облекла за тенис.

— Ще станеш ли модел на някои от дрехите ми утре? — беше попитала Джини предишния ден. — Аз ще съм облечена в бяло, тъй като това е задължително за „Уимбълдън“, а ти би изглеждала чудесно в син екип.

— Но аз не съм модел! — запротестира Джини, стресната от перспективата да се появи по страниците на националните издания. — Не, благодаря!

— Аз също не съм — Вдигна рамене Мелиса. — Но знам, че ще изглеждаме страхотно — блондинка и брюнетка една до друга. Моля те, Джини! — опита се да я склони.

След кратко колебание Джини капитулира. Дължеше на Мелиса услуга. Дори не една, както си помисли. Очакваше с огромно нетърпение да прекара няколко дни като гост в клуба на всички английски знаменитости, и то само благодарение на Мелиса.

— Сол няма да идва, нали? — попита тревожно Джини в неделя сутринта. Подобна вероятност би я накарала да промени решението си и изобщо да не стъпи на тържеството.

— Той все още е в Кипър — небрежно отвърна Мелиса. После скришом погледна часовника си — да, това беше самата истина. Поне за момента. Самолетът му не би трябвало да е излетял още.

Шумът, който се вдигаше в „Белууд“, се носеше на километри наоколо — още една причина да бъдат поканени всички съседи! За щастие хората от околностите бяха тук и се забавляваха, така че не изглеждаше много вероятно да се оплачат от врявата.

Истински късмет беше и хубавото време. Роуз се страхуваше да не се наложи десетки хора да се щурат из къщата, криейки се от дъжда и хладното време. Наетите доставчици на провизии бяха осигурили допълнителни столове и маси, както и всичката храна и напитки, а така също и огромна торта в чест на рожденичката Сузи.

Мелиса беше ангажирала и хора, които да забавляват децата: имаше един фокусник, трима клоуни, чиито налудничави физиономии ги докарваха до истеричен смях, и един човек, облечен в костюм на горила, който много скоро се почувства зле, след като изяде безброй банани, които малките палавници му подаваха в старанието си да бъдат мили. Гвоздеят на програмата беше язденето на магарета.

Четири специално дресирани животни от близка ферма — „Надявам се, че са най-малко нервните“, черногледо мърмореше Джак — търпеливо маршируваха около здраво закрепен в земята стълб. Ник и Даниел Фаръл, бащата на Джак и Мелиса, наглеждаха децата и следяха всяко от тях да има равен брой обиколки. С изключение на Сузи, на която всички единодушно позволяваха да застава все най-отпред на опашката. Както и доброволно да ѝ отстъпват нейния любимец Неди.

Ник наблюдаваше радостта на Сузи с умиление и си мислеше колко малко е нужно, за да бъде тя щастлива — езда на магаре, сладолед и много целувки и прегръдки. Дали и тя някога щеше да стане намръщен и необщителен тийнейджър като Мики?

Той се беше срещал вече няколко пъти с момчето — защото трудно можеше да го нарече свой син — и нито една от тези срещи не би нарекъл успешна. Изглеждаше така, сякаш Мики презира всичко, което беше Ник. Той не приемаше идеята да продължи образованието си и нямаше никаква представа с какво иска да се захване, след като завърши училище. Единствената искрица ентузиазъм се появи в очите му, когато Ник му даде известна сума джобни пари за харчене по време на престоя в Лондон. Мики само се усмихна за миг, промълви едно неохотно „благодаря“ и веднага изчезна.

Отношението на Кони беше съвсем различно. Тя му бе почти патетично благодарна за помощта. Ник ясно виждаше, че никак не ѝ е било лесно да се справя с това необуздало пораснало момче, което се бунтуваше срещу ограниченията, налагани от единствения му родител. Въпреки това често желаше тя да бе останала в Дъблин. Изпитваше

срам заради това свое желание. Чувстваше се отговорен за съдбата на момчето и за изгубените шансове за женитба на Кони, но, по дяволите, сега беше ужасно късно да се надяват, че ще стане баща на Мики! Той би могъл да се оправи с това по-лесно, ако не го притесняваше Мелиса. Хиляди пъти бе опитвал да ѝ каже, но все не намираше думи да започне. Пред себе си имаше извинение за отлагането — тя беше заета, погълната от тренировките и колекцията, не беше честно да я товари със своите проблеми, когато тя имаше толкова други неща, за които да мисли.

Може би след тържеството, беше решил той, но сега денят беше за празнуване, а и все още не знаеше как да подеме разговора. Може би след като свърши „Уимбълдън“, разсъждаваше той, знаейки с какви огромни надежди очаква турнира Мелиса.

Мелиса и Джак дадоха интервю за пресата по повод завръщането им в професионалния тенис, а после Джак остави сестра си да говори за своята колекция облекла и аксесоари. Тя се увери и в това, че фотографите са заснели резултата от работата на Джини в къщата. След това двете с Джини се преместиха на тенис корта. Мелиса взе няколко ракети и подаде една от тях на Джини.

— Няма да удрям никакви топки — нервно прошепна момичето.

— Успокой се! — засмя се Мелиса. — Просто трябва да изглеждаш част от играта.

Фотографът, с когото Мелиса беше работила и по-рано, бързо успя да накара Джини да се отпусне. Тя престана да изпитва притеснение пред камерата и скоро вече позираше заедно с Мелиса.

Първото нещо, което Сол забеляза при пристигането си, беше триото на корта и той веднага се отпрати в тази посока. Беше мислил дълго и мъчително какво не върви между него и Джини. Очевидно нещо я бе разстроило в часовете между неделния предобед, когато я остави пред дома ѝ, и телефонното обаждане от Кипър по-късно същата вечер.

Дали наистина бе решила да се сдобри с Джеймс Калвърт? Нещо му подсказваше, че тя не е прекъснала връзката им, за да последва по-младия му съперник в Холивуд. Нито пък вярваше, че е насочила вниманието си към Джак Фаръл или Ейс Дилейни. Когато му подхвърли всички тези извинения, беше очевидно, че е твърде

наранена и сърдита. Сол идваше, решен да я принуди да каже какво се беше случило.

Добрите му намерения траяха до момента, в който приближи тенис корта.

— Фотоапаратът те харесва — казваше фотографът на Джини с възхищение. — Това е визитната ми картичка в случай, че се интересуваш да направиш фотоалбум.

— Тя не се интересува! — намеси се троснато Сол.

Джини го погледна бързо и сърцето му се обърна, защото жизнерадостното ѝ изражение пред очите му се изпари от красивото ѝ лице. Мелиса улови погледа на фотографа и едва забележимо кимна по посока на вратата, след което те двамата бързо напуснаха корта. Джини отчаяно отбягваше мисълта за деня, когато със Сол се намираха на корта в имението на родителите му. А още повече искаше да забрави какво стана след това.

— Благодаря, но смятам да се оправям сама с живота си — студено каза тя и понечи да си тръгне.

Сол я последва и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, но забравих да те предупредя, че имам развито чувство за собственост по отношение на това, което веднъж вече съм имал — пресипнало обясни той.

Джини упорито заби поглед в земята, опитвайки се да преодолее бясното биене на сърцето си. Дори само начинът, по който пръстите му докосваха ръката ѝ, я вълнуваше дълбоко и разбъркваше чувствата ѝ.

„Защо все този мъж?“ — отчаяно се питаше тя. Каква бе тази жестока съдба, която я орисваше непрекъснато да го среща?

— Предупреди ме, но за твое нещастие аз не съм част от собствеността ти — отвърна Джини, надявайки се, че той няма да долови предателското треперене на гласа ѝ.

Сол го чу, но всичко изглеждаше толкова безнадеждно, че се страхуваше да не би вълнението ѝ да изразява силен гняв.

— Преди няколко дни ти беше моя — припомни ѝ той.

— Е, да, всички грешим. — Една тънка усмивка, която ѝ костваше много усилия, се появи върху устните ѝ. — Извини ме, отивам да се преоблека — каза тя и бързо тръгна нагоре, като се преструваше, че не забелязва как той я следва по петите.

Мълчаливо прекосиха корта и се отправиха към къщата. Джини започна да мисли, че той възнамерява да я последва вътре до нейната стая, и с облекчение посрещна появата на Роуз Фаръл. Но в следващия момент с нарастващ ужас осъзна, че Роуз не е сама.

— Мамо! Какво правиш тук? — възкликна тя.

— Когато вчера позвъних, за да те търся, мисис Фаръл бе така любезна да ме покани. Ти беше толкова заета... — бавно отвърна Ан. Лицето ѝ се превърна в отражение на ужасеното лице на Джини, когато видя Сол Ланкастър.

— Здравей, Ан. Не можах да те позная права — заядливо каза той. За пръв път виждаше майката и дъщерята заедно и приликата между тях му се стори наистина поразителна. Чудеше се как е възможно да ненавижда толкова силно едната и да е толкова обсебен от другата.

— Не смей да ѝ говориш по този начин! — яростно се обърна Джини към Сол.

Всъщност тя избягваше майка си и дори не искаше да говори с нея по телефона, защото продължаваше да мисли, че Ан отчасти беше отговорна за нейното нещастие. Може би ако беше отвърнала на телефонните обаждания, вместо да моли Роуз, сега майка ѝ нямаше да е тук.

— Всичко е наред, Джини. Той има своите основания — тихо каза Ан.

— Какви основания? — поиска да разбере Джини. — Той те обвинява, че си вкарала баща му в кривия път! Каква глупост! Всички знаят, че сър Дейвид е имал десетки връзки. Но типично по мъжки неговият син хвърля вината върху всяка една от тях! Защо за разнообразие не се опиташ да поискаш сметка на баща си? — горчиво попита тя Сол. — Въпреки че с тази студенокръвна кучка за съпруга никак не е изненадващо, че той търси топлина другаде! — избухна Джини.

Малко късно осъзна, че беше отишла твърде далеч. Роуз изглеждаше шокирана. Джини хукна нагоре по стълбите и бързо се скри в къщата.

Роуз прехвърляше поглед от Сол към Ан и обратно. После тя също се отдалечи тихо. Вярно е, че покани Ан Синклер, защото изпитваше съжаление към бедната жена, която отчаяно искаше да

говори с Джини. Въздишайки тежко, отиде да нагледа как върви тържеството при децата.

„Те изискват много грижи, но при тях всичко е много просто“ — мислеше си по-късно, след като разреши надигащата се кавга между две деца от селото, като им даде по един сладолед и ги остави да седят заедно, щастливо съзерцавайки как фокусникът намира гълъби в ръкавите си.

Ейс беше заел корта и подаваше топки на някои от по-големите деца. Справяше се учудващо добре с малчуганите при положение, че ги избягваше като чума, докато сам не стана баща. Те също го обожаваха. Мелиса казваше, че причината за взаимното им харесване се крие в това, че Ейс се отнася с тях като с възрастни: никога не задава отегчителни въпроси за глупавото училище и по-скоро изглежда, че се кани да им предложи цигара или чаша уиски, отколкото да им изнесе лекция за пагубното въздействие на пиянството и наркотиците.

След като Джини и Роуз се отдалечиха, между Ан и Сол се настани тягостна тишина. Бяха минали много години от последния им сблъсък, но всеки от тях ясно си спомняше онези събития. Спомените на Сол бяха много по-живи от тези на Ан, защото тогава главата ѝ беше замаяна от изпития алкохол. Но и двамата се чувстваха така, сякаш топлият летен ден с щастливите викове на децата се стопява, за да отстъпи място на онова коледно тържество в студената мрачна зимна вечер, с въздуха, натезжал от цигарен дим, шума от пресипнал мъжки смях, звъна на чаши и силна музика.

— Аз... знам, че ме мразиш — гласът на Ан беше нисък и треперещ, — но те умолявам да не казваш на Джини за това, което направих тогава. Не бих могла да понеса да загубя дъщеря си! — прошепна тя.

Сол почти се засмя на иронията, съдържаща се в последната забележка. И той не би понесъл да загуби Джини.

— Нямам какво да ти кажа — отвърна студено — и не обещавам нищо за това какво мога да кажа или да не кажа на Джини.

Той понечи да я подмине, но Ан го хвана за ръкава и го задържа.

— Има нещо, което трябва да знаеш — бързо каза тя. — Когато бях в болницата след произшествието и Джини ми каза, че възнамеряваш да я заведеш на тържеството на братовчедка си, аз... аз

се уплаших. Страхувах се за това, което можеш да й разкажеш за мен. Не исках да се виждате повече и затова позвъних на майка ти.

— Какво си направила? — възкликна Сол, невярващ на ушите си.

— Позвъних на майка ти — повтори Ан. — Тя беше също толкова ужасена от мисълта за теб и Джини заедно. Каза, че ще държи ситуацията под око и ще се намеси, ако се наложи. — Треперенето на гласа ѝ премина в заекващо колебание, тъй като изражението на Сол ставаше по-неумолимо и по-мрачно с всяка произнесена от нея дума. — Толкова съжалявам!

— Досега мълчах за твоите наклонности да оплиташ мъжете със заплахата от затвор заради фалшиво изнасилване заради Джини, не заради теб — студено каза той. — Но ако още веднъж застанеш на пътя ми, ще разкажа всичко на баща ми. Не мога да си представя, че той е толкова заслепен от похот, че да пренебрегне истината за Бил Тагарт. А ако сметнеш, че можеш да се обърнеш към таблоидите с твоята пикантна историйка, когато той те изостави, просто си спомни колко помия мога да изсипя срещу теб, ако реша да го направя.

— Не бих се обърнала към пресата — запротестира Ан, но Сол само поклати леко глава с недоверие.

— Със сигурност би го направила, ако се окаже, че е по-изгодно от това да спиш с баща ми! — презрително отвърна той. — Просто помни това, което казах!

За момент се взря изпитателно в напрегнатото ѝ лице, после се обърна и се отдалечи.

Ан остана там, където беше, а очите ѝ преливаха от сълзи. Постоя така още миг, преди да поеме дълбоко въздух и несигурно да хвърли поглед наоколо. Роуз беше изчезнала, а тя и представа нямаше къде се намира стаята на Джини.

— Изглеждате така, сякаш имате нужда от силно питие. Във всеки случай аз бих изпил едно!

Ан сепнато вдигна глава и видя пред себе си привлекателен мъж на около петдесет да се усмихва приветливо.

— Аз съм Даниел Фаръл, бащата на Джек и Мелиса — представи се той.

— О, приятно ми е да се запозная с вас — пое протегнатата ѝ ръка тя. — Аз съм Ан Синклер, майката на Джини. Вашата съпруга ме

покани.

— Моята бивша съпруга — поправи я Даниел. — Е, какво ще кажете за питието?

— Би било чудесно, благодаря — прие тя поканата с признателност и го остави да я въведе в столовата.

Джини се преоблече в джинси и тениска и дебнешком се спусна надолу по стълбите. Спря пред отворения прозорец към градината и се взря в редицата от паркирани автомобили, търсейки ягуара на Сол. Изобщо не ѝ хрумна, че е възможно да е взел такси от летището, и след като не го видя, заключи със смесица от успокоение и разочарование, че си е отишъл.

Поразходи се в градината и седна на зелената морава, усмихвайки се на гримасите на клоуните, които веселяха децата. Човекът с костюм на горилата се беше присъединил към шареното множество. Той тичаше сред хлапетата и току грабваше някое от тях и го подхвърляше високо във въздуха. Писъци на удоволствие и смях се носеха из въздуха, докато малчуганите се опитваха да избягат от него, но не много бързо, за да може все пак да ги хване, та да политнат нагоре и да изпитат трепетна уплаха. Едно от по-мъничките деца изглеждаше истински изплашено от тази игра. То се отдръпна назад и после се шумгуна зад Джини, докато „горилата“ приближаваше към нея, удряйки с лапи гърдите си.

— Спри! Върви и хвани някой с твоите размери — строго се опита да го отпрати Джини, за да увери малкото момиченце, че е в пълна безопасност при нея.

Но вместо отговор „горилата“ се наведе, повдигна Джини от моравата, подхвърли я леко и я метна през рамото си.

— Пусни ме на земята, хулиган такъв! — забарабани тя с юмруци по косматия му гръб.

Децата очевидно решиха, че това е част от представлението, и се разсмяха на отчаяните ѝ призови. Джини, на която играта не се струваше особено забавна, все пак не се разтревожи особено. Не и докато „горилата“ не се насочи към входа на лабиринта, намиращ се в единия край на градината.

— Не влизай там! Не знам пътя за излизане! — викна тя.

Не беше сигурна дали не я чу, защото костюмът му пречеше, или реши да пренебрегне протестите ѝ. Тя продължи да се бори за свободата си, но той само стегна хватката около нея и не я пусна, докато не стигнаха центъра на лабиринта.

— Ах, ти, идиот такъв! Казах ти, че... А! — Джини тропна с крак в израз на раздразнение, когато „горилата“ смъкна маската от лицето си. — Сложи си я пак. С нея изглеждаш по-добре — с леден глас каза тя. — Надявам се, че знаеш как се излиза отгук, защото аз нямам ни най-малка представа.

— Все някой ще ни намери... вероятно — отвърна той с широка усмивка.

— Не смятам да чакам, докато изпратят отряд за издирване! — взря се в него, едва потушавайки внезапния прилив на удоволствие, предизвикан от това, че той все пак не си беше отишъл. — Входят е срещу прозореца на столовата — припомни си тя и заподскача с намерение да надзърне над живия плет. — Значи това трябва да е пътят към изхода.

Обаче „това“ се оказа задънен тунел. До същия резултат доведоха и останалите ѝ опити да се измъкне и раздразнението ѝ срещу Сол непрекъснато нарастваше. Той обаче се беше излегнал удобно във високата трева в центъра на лабиринта и изглеждаше абсолютно безразличен.

— Ела и седни — предложи ѝ.

Джини се намръщи и седна възможно най-далече от него в квадрата, образуван от зелените стени.

— Няма да се извиня, че нарекох майка ти студенокръвна кучка — заяви твърдоглаво.

— Не смятам да те моля за подобно нещо — меко отговори Сол и обезсмисли този спор.

— Изглеждаш налудничаво в този костюм! — беше следващото, за което се опита да се хване тя.

— Да го сваля ли? — запита вежливо той.

— Да... Не! Носиш ли други дрехи под него? — подозрително попита Джини.

— Напълно облечен съм, така че не вярвам да съм особено съблазнителен, ако се отърва от горилата — обясни Сол и стана, за да се измъкне от остатъка от маймунския костюм. — Господи, колко

горещо беше вътре! Не искам да видя повече и един банан, докато съм жив.

— Което може да не продължи много дълго — сладко подхвърли Джини. — Единствената съблазън, която изпитвам, е да те ударя! На какви, по дяволите, игрички си играеш, като ме донесе тук?

— Не играя. Никога не съм бил по-сериозен — отговори Сол. — Имаше твърде много хора наоколо и предположих, че няма да поискаш да ме последваш доброволно. Затова заех костюма. Ела и седни тук, Джини — потупа тревата до себе си.

— Не — скръсти ръце тя и впери непокорни очи в него.

Сол въздъхна.

— Скъпа, ще стоим тук, докато изясним всичко. Така че ти би могла също така да започнеш да говориш.

— Няма какво да изясняваме — моментално отвърна Джини.

— И за двама ни е ясно, че това не е истина. Искам да знам кой или какво те разстрои в деня, в който заминах за Кипър.

— Нищо не ме е разстроило. Казах ти какво се случи — реших, че е по-добре да замина за Холивуд заедно с Джейми, отколкото да летя до Кипър при теб — сви рамене тя.

— Не подценявай моята интелигентност — спокойно каза Сол. — Не си заминала за Холивуд. Работила си тук през цялото време.

— И какво от това? Няма закон, който да казва, че не мога да замина за Щатите, след като приключа работата си тук! — възрази тя.

— Не, има! Законът на Ланкастър — обясни той с лека усмивка.

— Боже, толкова си безочлив! — кипна Джини. — Обичаш ти да си този, който решава, така ли? Нараних гордостта ти, като избрах Джейми пред теб?

— Не гордостта ми. Сърцето ми — просто отвърна той.

— Недей! — обърна се настрана Джини. — Не е честно!

— Честно? Всичко е честно в любовта и на война... А аз не искам да воювам с теб, Джини. — Сол стана и се приближи до нея, твърде близо, но не се опита да я докосне. — Погледни ме в очите и ми кажи, че обичаш Джеймс Калвърт, и аз ще те оставя на мира и ще си отида — обеща той.

Джини понечи да произнесе лъжата, но думите пресъхнаха в гърлото ѝ, когато се взря в лицето му. Сивите му очи срещнаха нейните почти отбранително. Тя сведе поглед, хапейки долната си устна.

— Тук няма нищо за теб, Сол — потиснато произнесе тя. — Не трябваше да идваш.

— Къде другаде бих могъл да отида? — простичко попита той. — Каж ми какво не е наред и аз ще го поправа.

— Не е толкова просто. Всъщност е невъзможно — отчаяно констатира Джини.

— Каж ми, мила — настоя той.

Тя би искала да спре да я нарича „мила“. Не можеше да мисли трезво, когато го правеше, особено когато използваше този дълбок, топъл, дрезгав глас, който обещаваеше толкова много. Замълча.

— Майка ми говорила ли е с теб? Да не е казала нещо, което те е разстроило?

— С мен не е говорила — отвърна Джини, като несъзнателно натърти върху местоимението. Сол веднага се хвана за това.

— Значи е говорила с някого другото за нас. С кого? — упорстваше той.

— Добре, ще ти кажа — обърна се към него тя. Ядът и болката в очите ѝ заблестяха с нова сила. — Помниш ли онзи репортер, когото смятахме за твърде настоятелен?

— Да — кимна Сол.

— Е добре, не е бил репортер, а частен детектив, нает от майка ти да ни шпионира или да намери някаква мръсотия за мен, все едно каква. Той говорил с Джейми в онази първа вечер, след като ти го изхвърли от нощния клуб. По-късно му уредил среща с майка ти. По нейна молба.

— Продължавай — настоя той, когато Джини спря за момент, за да си възвърне самообладанието.

— Майка ти е платила на Джейми петстотин лири, за да ти разправи разни лъжи за мен. Лъжи, на които очевидно си бил готов да повярваш — добави тя, а гласът ѝ трепереше от вълнение. — Казал ти е, че тялото ми е за продан, нали? — попита, но побърза да продължи, защото дори сега се страхуваше да не чуе потвърждение от собствените му уста. — Както изглежда, майка ти е смятала, че това ще те спре да излизаш с мен, но вместо това пробуди твоето честолюбие, нали? Ти вече беше признал, че ме искаш в леглото си, а после Джейми ти е казал по какъв начин можеш да постигнеш това! Така че след два дни ти се върна в апартамента ми, усмихнат и

очарователен, носейки своите скъпи подаръци — моята цена! — Гласът ѝ изневери и тя се извърна настрани в напразно усилие да скрие сълзите си.

— Джини! — Сол протегна ръка към нея, но тя се дръпна рязко.

— Не ме докосвай! — изрече яростно.

— Добре, няма — отстъпи крачка назад той, виждайки надигащата се в нея истерия.

— Поне не се опитвай да отричаш! — извика тя след миг напрегнато мълчание.

— Не, няма да отричам. Не мога. Искам да мога да отрека, но ти си права. Реших, че те искам, каквато и да е цената за това — призна той. — Но после промених мнението си, Джини. Аз не исках само твоето тяло. Искях и любовта ти. Осъзнах, че между нас има нещо много по-важно от сексуалното привличане. И това стана преди още да се любим.

— Ах, да се любим? — повтори тя презрително. — Това беше просто секс! Аз си платих за часовника!

— Не, Джини, ние се любихме — настоя Сол. — Тогава вече бях забравил какво ми каза Джеймс Калвърт. Реших, че той цели да се отдръпна от теб, защото те иска за себе си. После напълно забравих за него. Всичко, което имаше значение, беше онова, което се случваше между теб и мен. То беше толкова хубаво, мила моя — дрезгаво прибави той.

— Беше — в минало време! — мрачно каза Джини.

— Не, няма да приема това — настоятелно отвърна Сол. — Няма да ти позволя да си отидеш. Каквото и да е необходимо да направя, колкото и дълго да трае това, ние ще бъдем пак заедно.

— Не! — тръсна глава Джини, събра цялата си решителност и го погледна прямо. — Не разбираш ли? Не можеш да върнеш събитията назад. Имаш ли изобщо представа как се чувствах, когато Джейми ми призна какво е направил и осъзнах, че съм била купена? Как се чувствам и досега? — попита тя и продължи, преди той да е могъл да отвърне: — Ще ти кажа — чувствам се омърсена, гади ми се; като курва, която виси по ъглите на улиците, за да се продаде възможно най-скъпо. Не мога да забравя това само защото сега ми се кълнеш, че си променил решението си! — викна в лицето му.

— Разбирам — тихо каза Сол, осъзнавайки, че трябва да приеме поражението, макар и временно.

Той беше решен да я спечели отново, но точно сега не знаеше дори как да започне. Раната ѝ бе твърде прясна, твърде скорошна. Не можеше да измисли нищо, което да каже или направи, за да помогне. Неговата собствена болка беше хиляди пъти по-горчива, защото знаеше, че е отговорен за нейната. Би могъл да обвинява Джеймс Калвърт, майка си, Ан Синклер, но той беше направил своето прибързано заключение, беше взел сам решенията и сега би трябвало да плати цената за това. За нещастие Джини плащаше по-висока цена.

Въздъхна и посегна към захвърления костюм на горила.

— Отгук — докосна леко ръката на Джини и тя го последва към изхода на лабиринта, без да мисли. Дори не се ядоса, че той през цялото време е знаел обратния път.

И на двамата се стори шокиращо, че тържеството все още продължава с пълна сила, че слънцето още грее. Установиха, че са били толкова погълнати един от друг, че всичко останало е престанало да съществува.

— Добре ли си? — нежно я попита Сол. Беше бледа и все още трепереше.

— Ще се оправя.

— Само още нещо, Джини — тихо каза той. — Когато бяхме заедно, когато се любихме, почувства ли се използвана, дори и само за миг? Почувства ли, че не ме е грижа за това да изпиташ удоволствие, а се интересувам само от себе си? Помисли за това, моля те! Ще те потърся — бързо прибави той и се отдалечи, преди да е успяла да му каже да не я търси.

Джини го гледеше как се отдалечава. Една част от съществуването ѝ копнееше да го повика обратно, но другата, по-голямата, все още страдаше твърде много. Дори не беше сигурна дали може да му вярва. Думите му звучаха искрено, но си спомни как лесно и очарователно я беше измамил преди — букет цветя, бонбони и усмихнато извинение и тя се бе хванала на въдицата!

Цялата вечер след тази случка се превърна за нея в игра на отгатване на кое от онова, което се бе случило миналата събота и неделя, трябваше да вярва и не беше ли всичко още един фарс? Дали

Сол беше воден от друго, освен от похот и решимост нещата да станат така, както той иска?

Запъти се бавно към къщата, потънала в мисли. Нямахше никакво желание да се присъедини отново към тържеството и възнамеряваше да се върне в стаята си, за да опакова вещите си. Заминаваше за Лондон, защото от следващия ден започваше двуседмичната ѝ ваканция. Част от нея възнамеряваше да прекара на турнира в Уимбълдън като гост на Мелиса.

Докато минаваше покрай отворената врата на столовата, чу гласа на майка си, която се смееше на нещо. Джини надникна вътре и устните ѝ се свиха, когато видя, че Ан седи заедно с Даниел Фаръл. Очевидно не беше осведомена, че той е продал „Белууд“, за да избегне фалита, и въпреки че децата му бяха милионери благодарение на тениса, той вече не беше богат. Иначе не би си губила времето с него.

Майка ѝ усети, че някой я наблюдава, вдигна глава и стана. Готовата усмивка върху устните ѝ изведнъж помръкна, когато осъзна, че не получава в отговор усмивка от дъщеря си.

— О, скъпа, случило ли се е нещо? — заекна тя.

— Всичко в живота ми се руши, и то благодарение на теб — студено каза Джини. — Ако сър Дейвид Ланкастър не те беше купил и не беше ти плащал, може би Сол нямаше да реши, че може да има същата връзка с мен.

— Джини! — отчаяно простена Ан.

Джини със свирепостта на удовлетворение забеляза, че челюстта на Даниел увисна и той се отдръпна рязко от Ан.

— Остави ме на мира! — викна срещу нея Джини, обърна се и се втурна към стълбите.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Не само Джини беше във ваканция. Сол също разполагаше с няколко дни и в понеделник сутринта тръгна към имението на родителите си в Ричмънд. С горчивина си каза, че за последен път използва собствените си ключове за къщата. Възнамеряваше да пренесе всички свои вещи в новия си дом и след като каже на майка си някои истини, да излезе и никога повече да не се връща.

Нямаше много за опаковане. Всъщност това място никога не се бе превърнало в негов истински дом. Като дете бяха го настанили в общежитието на училището, а по-голямата част от ваканциите си прекарваше заедно с малките си братовчеди в дома на баба им, голяма викторианска къща с обширна, потънала в зеленина градина и конюшня за понита. След като напусна училище, замина направо за военната академия в Сендхърст и прекара последните тринадесет години в различни военни части по целия свят. Беше щастлив с военната си кариера — е, поне през повечето време. Бяха му се случили някои неприятни и дори ужасяващи неща по време на войната в Залива и в Босна, но като цяло това беше интересна и предизвикателна работа. Въпреки всичко ни най-малко не съжаляваше, че напуска армията, особено след като сега в живота си имаше Джини. Е, за да бъде точен, би трябвало да каже, че в момента тя беше по-скоро в мислите и в сърцето му, отколкото в ежедневието му. Но той щеше да я спечели отново! Нямаше никакво съмнение по този въпрос — трябваше да я спечели отново, да има нейната любов и доверие. Беше толкова просто и в същото време толкова сложно.

Но първо — недовършените дела... Нахвърля книгите, компактдискете и дрехите в картонени кашони, без да ги подрежда, после пренесе тях и музикалната си уредба до колата. Икономът вече му беше казал, че лейди Ланкастър е излязла, за да отиде на фризьор, така че Сол седна да чака завръщането ѝ.

Не беше сигурен дали да се радва или да съжалява за това, че баща му се появи пръв. Все още вървеше с помощта на патерици.

Конфликтът бе само между Сол и Алис, но смяташе, че и баща му би могъл да чуе какво се е случило. Все пак той също беше участник във всички тези събития.

— Аз се изнасям — каза му Сол, подхвърляйки ключовете си на масата.

— Задръж ги. Може да поискаш да използваш басейна или корта, когато ни няма — спокойно предложи сър Дейвид.

Сол си спомни Джини, която тича напред-назад по корта, Джини, която се гмурка в басейна, смееща се и щастлива.

— Не, благодаря. Ще стана член на някой клуб в града — отвърна кратко той.

Сър Дейвид се намръщи на тона му, но преди да успее да каже нещо, в стаята влезе Алис Ланкастър.

— Сол, колко мило! Можем да прием чай всички заедно — възкликна тя.

— Без мен — остро отхвърли поканата ѝ Сол и се загледа как тя педантично сваля ръкавиците си. Кой ли друг носи ръкавици посред лято, запита се с досада.

Тя ги постави непосредствено до чантата си, седна и се обърна към него с хладна усмивка върху устните си.

— Нямахме представа, че си се върнал от Кипър. Това означава ли, че все пак ще дойдеш на сватбата на Аманда? — попита тя.

— Съмнявам се — студено отвърна Сол. — Моята покана включва още един гост по мой избор, но не мисля, че момичето, което имам предвид, би се чувствало добре дошло. А аз със сигурност не бих позволил тя да се чувства обидена или пренебрегната. Никога повече. Затова смятам да прекъсна всички подобни връзки — без колебание заяви той.

Само едва забележимо потрепване на веждите на Алис издаде наличието на някакви чувства. Лицето ѝ беше неподвижна студена маска.

— За какво е всичко това? — попита сър Дейвид. — Разбира се, че ще бъде добре приета!

— Можете да се свържете с мен само при извънредни обстоятелства — продължи Сол, пренебрегвайки думите му, — но освен в такива случаи не възнамерявам да се връщам в тази къща. И не очаквайте да бъдете поканени в моя дом.

— Сол! За какво...? — Сър Дейвид спря и се обърна към жена си. — Ти знаеш ли за какво е всичко това?

— Да, мисля, че знам — спокойно отговори тя. — Момичето, за което говори той — считам, че става дума за дъщерята на последната ти курва.

— Вярно ли е това? — обърна се към сина си сър Дейвид. — Срещаш се с Джини Синклер?

— Когато е възможно. Тя не се радва много на... на връзките на моето семейство — загадъчно отвърна той, поглеждайки към майка си.

— Е, добре. — Сър Дейвид повдигна рамене с известно неудобство. — Аз от своя страна много бих се радвал да я опозная. И не виждам причината, поради която ти ни обръщаш гръб.

— Защо не му кажеш, майко? — предложи Сол.

Алис вдигна рамене, стана и извади една цигара от кокетната кутия от старо сребро, която украсяваше масата за кафе. Пръстите ѝ леко трепереха, докато я запали и я поднесе с изискано движение към устните си, за да вдъхне дълбоко дима.

— Джеймс Калвърт очевидно — спокойно каза тя и Сол леко се усмихна:

— Отгатна от първия път.

— Угризения на съвестта или разговори „върху възглавницата“? — поиска да разбере тя.

Сол сви дланите си в юмруци.

— Кой, по дяволите, е Джеймс Калвърт? — избухна сър Дейвид.

— Бившият приятел на Джини — обясни Сол, като постави ударението върху „бивш“, гледайки втренчено майка си. — Майка ми се свързала с него чрез частния детектив, когото наела да шпионира Джини, и му платила, за да ми наговори куп глупости за нея. А той е бил достатъчно ревнив, за да се съгласи, но после се разкажал и признал пред Джини какво е направил. Искал е да ме разкара от пътя си, но не и да я нарани.

Ужасната ирония в тази ситуация бе, че ако Джеймс Калвърт не беше проговорил, Сол и Джини никога нямаше да се скарат.

Сър Дейвид се вгледа в него и после, в изблик на ярост, се обърна към жена си:

— Ти си наела частен детектив! И си платила на някого да...?

— Да излъже, да! И какво от това? Ти плащаш на Ан Синклер да... какво всъщност прави тя, Дейвид? — хладнокръвно попита Алис. — Сигурна съм, че нейните такси са фиксирани някъде в счетоводните ти отчети. Може би секретарка, отговаряща за обществените контакти? Или личен сътрудник? Много личен? — Гласът ѝ се втвърди.

— На мен това ми е достатъчно. Нямам какво повече да кажа и на двама ви. Тръгвам си. — Сол стана и се запъти към вратата.

Алис леко кимна за сбогом. Сър Дейвид, спъван от гипса на крака си, тежко забърза след него и му извика да почака. Ако не беше счупеният му крак, Сол не би обърнал внимание на молбата му.

— Сол, нямах представа, че е направила всичко това — каза сър Дейвид сериозно.

— Вярвам ти.

— Това причини ли проблеми за теб с Джини?

— Нищо, което да не мога да поправя.

„Поне така се надявам“ — помоли се той на ум.

— Мога да приема решението ти да не ни посещаваш тук, но офисът на „Ленъкс и Купланд“ се намира недалеч от нашия. Можем да се срещаме за обяд, нали?

— Не мисля — отклони предложението Сол. — Не и докато имаш връзка с Ан Синклер. И помни, че това не е емоционално изнудване — бързо прибави той. — Просто така се чувствам.

— Не разбирам — намръщи се сър Дейвид. — Ти не си дете. Познавал си и други дами, мои приятелки в миналото.

— Така е, но Ан не е дама — каза Сол, качи се в колата си и бързо потегли.

Сър Дейвид тъжно проследи как автомобилът се скри зад стената от жив плет. После се обърна и закуцука обратно към къщата. Единственият признак на вълнение от страна на лейди Ланкастър беше това, че тя като никога беше запалила втора цигара.

— Сега вече го загуби! — грубо ѝ каза той. — Какво те прихвана, че да извършиш такава глупост?

— Мисля, че е очевидно! — отсече жена му. — Достатъчно голямо зло е, че ти ставаш глупак с майката, и без Сол да е направил същото с дъщерята.

— Ако има някой глупак в тази история, това си ти — отговори ѝ Дейвид. — Спри да се намесваш, Алис. Ако все още плащаш на онзи

детектив да ги следи, веднага го освободи. Веднага!

— А какво ще стане, ако не го направя? — презрително попита тя.

— Направи каквото ти казах. Иначе ще трябва да изтърпиш всички последствия.

— А какви ще бъдат те? — поинтересува се Алис.

— Публичен, шумен и мръсен развод, последван от женитбата ми за Ан Синклер — информира я той с тържествен тон.

— Ти не би направил това. С политическата ти кариера ще бъде свършено, преди изобщо да е започнала — ледено отбеляза тя.

— Готов съм да поема този риск. — Съпругът ѝ замълча за момент и се вторачи в нея. — А ти готова ли си?

Без да дочака отговор, сър Дейвид Ланкастър се обърна и бавно се запъти към стълбите.

Алис се замисли върху перспективата на венчавката на своята племенница да бъде в ролята на отритната жена, при това пред развод. Тази мисъл я накара да потрепери. Най-лошото от всичко бе, че никога няма да бъде поканена на обяд на Даунинг Стрийт 10^[1]. На нейно място ще отиде Ан Синклер!

Взе чантата и ръкавиците си и се заизкачва по стълбите към втория етаж. Спря пред стаята на Дейвид. От много години всеки от тях имаше отделна спалня. Дори през вратата можеше да чуе звука от чекмеджета и гардероби, които се отварят и затварят. Намръщи се леко и влезе в стаята.

— Събираш си вещите?

— Да. Ще се нанесе в апартамента си в офиса — обясни лаконично той.

— Но не и с Ан Синклер, нали? Не мога да си представя, че тя е от онези жени, които обичат да се занимават с готвене и гладене — пренебрежително отбеляза Алис.

Дейвид спря и я погледна с любопитство.

— Защо обвиняваш Ан за проблемите в нашия брак? Защо винаги обвиняваш другата жена? Ти съвсем ясно ми даде да разбере, че не ме искаш. Как очакваш да реагирам?

— Винаги си постъпвал точно така, както съм очаквала да постъпиш — надменно отвърна тя, — но се надявах поне на дискретност от твоя страна. И на известна придирчивост.

— Винаги съм бил дискретен. Колкото до придирчивостта — устните му леко се разтеглиха, — обикновено мъжете не държат на подобни неща, когато си търсят любовница.

— Наистина ли? — Ноздрите на Алис се разшириха. — Спести ми мръсните подробности, моля те.

— Това е твоят проблем, Алис — ти винаги си считала секса за мръсна подробност. За мен е загадка как изобщо се роди Сол.

— Ние имахме две деца, Дейвид — тихо отвърна тя.

— Знам. Спомням си много добре. И мен ме боли. Също си спомням как ти ме отблъсна след мъртвото раждане. Тогава се зарових в работата си, надявайки се, че нещастиято ще остане назад и всичко ще отиде към по-добро. Но това не стана, нали? И двамата сме виновни, че пренебрегнахме нуждите на Сол, и сега плащаме цената за това. Той отказва да поеме бизнеса. Посветих целия си живот на него с надеждата след време да го предам в ръцете му, а сега синът ни иска да изчезнем от живота му. Удовлетворена ли си от резултата от своята намеса в неговите дела?

— Не, разбира се.

— Тогава бъди така добра да обмислиш много внимателно какво смяташ да правиш по-нататък, ако искаш Сол да се завърне при нас. По-добре бъди готова да приемеш момичето, което сам е избрал, независимо дали е Джини Синклер или която и да е друга. — Почака да получи отговор, но тъй като такъв не последва, продължи с въздишка: — Довиждане, Алис. Ще поддържаме връзка.

Накуцвайки излезе от стаята, едва тътрейки тежкия куфар.

Алис прекоси коридора и потърси убежище в собствената си стая. От покрития с възглавници стол до прозореца видя едно такси да спира пред входната врата и Дейвид Ланкастър се качи в него.

Стана сковано от стола и се отправи към скрина, върху който в сребърни рамки бяха подредени няколко снимки на Сол — като бебе, като ученик и после като кадет в Сендхърст. Изведнъж пожела да има фотография на своята мъртвородена дъщеря. Наскоро беше чела някъде, че днес майките, загубили рожбите си при раждане, получават снимки и дори биват насърчавани да запазят мъничките телца. Преди тридесет години така наречените психолози сметоха, че е по-добре тя да се отърси от спомена колкото може по-скоро и да се преструва, че това изобщо не се е случило.

— Ще можете да имате и други деца, лейди Ланкастър — поощряваха я те, все едно че беше пропаднала на изпит по кормуване.

Въздъхна и внимателно постави снимките обратно на местата им. Твърде късно беше да се пита дали всичко би било по-различно, ако детето беше оживяло или беше родила друго дете. А когато беше готова да рискува с нова бременност, Дейвид вече бе намерил утеха другаде. Беше твърде горда да се бори за него, да моли. По-лесно беше да запази достолепно мълчание и да се преструва, че не я е грижа за него.

Тя се върна в мислите си към един ден преди много години, когато живо си бе представила, че е загубила Сол. Беше само четиригодишен, когато веднъж падна от велосипеда си. Удари се много зле и поряза дълбоко крачето си. Алис и баба му седяха на верандата и двете едновременно скочиха и се спуснаха към него, а той без колебание се обърна за успокоение и обич натам, където беше уверен, че ще ги получи — към своята баба. Алис стоеше до тях, ръцете ѝ увиснаха край тялото безполезни и празни.

Въздъхна отново. Безсмислено беше да съжاليا. Животът ѝ винаги е бил изпълнен с множество занимания — голф, бридж, благотворителност.

Ако Сол се покажеше достатъчно глупав, за да се спре на никаквица като Джини Синклер — добре, в такъв случай нека ги напусне завинаги, тя няма да съжاليا за раздялата с него. Издърпа най-горното чекмедже на скрина, помете всички снимки в него и го затръшна шумно.

Джини прекара утрото на следващия понеделник в пазаруване. Купи огромно плюшено магаренце за рождения ден на Сузи и се отби да пие чай с Джо, която се опитваше да работи по-малко от преди заради напредващата бременност.

Джо знаеше, че намесата ѝ не е помогнала и дори се чувстваше виновна, защото сега всичко изглеждаше дори по-зле. Изобщо не спомена Сол, за което Джини ѝ беше благодарна. Докато ядяха ягоди със сметана, изгледаха един телевизионен репортаж от „Уимбълдън“.

— Ще идеш днес на откриването, нали? — попита Джо, докато се протягаше за поредната ягода и се настаняваше още по-удобно на

канапето. — Аз съм била само веднъж ѝ прекарах повечето време във висене по опашки! Трябваша ми часове, за да успея да вляза, и след като това най-сетне стана, вече трябваше да се редя на друга опашка — пред сервизните помещения. Успях да погледам около десет минути, преди да започне да вали като из ведро.

— Аз пък винаги съм ходила с група от училище — припомни си Джини и се усмихна иронично. — Обличахме си екипите за тенис и си носехме ракетите, само и само да помислят, че сме от участниците. Бяхме такива престрували.

— Сигурна съм, че ще се чувстваш по-добре на специалните места като гост на Мелиса. Аз също бих отишла, ако не беше това — поглади тя огромния си корем и устните ѝ се разтегнаха в закачлива усмивка. — Всичките тези мускулести състезатели! В крайна сметка там са мъжете!... Като говорим за тенисисти — ти обмисли ли предложението на Ейс Дилейни?

— Всъщност не. Вие с Барни имате последната дума по този въпрос — отвърна Джини.

Много беше мислила за това. От една страна може би щеше да е по-добре за нея да е далече от Сол, който вече се бе завърнал в Англия. Поне за известно време. Беше съобщила, че много скоро той ще се установи в Лондон и ще бъде свободен от ограниченията, които му е налагала армията. Но, от друга страна, всъщност не искаше да се отдалечава прекалено много от него...

— Ние не настояваме да отидеш, ако не искаш — каза Джо. — Разбира се, тъй като той е готов да плати много повече от обичайното, няма никакво съмнение, че за теб ще има солидно възнаграждение от тази работа.

— Благодаря за разбирането. В такъв случай бих се възползвала от предложението.

Барни току-що си беше върнал разрешителното за колата ѝ Джини започваше да чувства липсата на собствен автомобил.

— Също така не бихме имали никакви възражения, ако решиш да поостанеш в Калифорния известно време, след като приключиш работата. Всъщност, казано като на приятел, мисля, че ще ти се отрази добре, ако заминеш някъде за известно време.

Джини ѝ се струваше твърде угрижена. Беше я чула да се разхожда много рано тази сутрин, което свидетелстваше за безсънна

нощ.

— Само помни, че Ейс Дилейни има ужасяваща репутация — замислено добави Джо, надявайки се, че пътуването до ранчото му няма да се превърне в поредното изпитание на волята и чувствата на приятелката ѝ.

— Не се притеснявай за това. Мелиса каза, че сега той е нов човек — увери я Джини.

— Наистина ли? Боже, колко отегчително! — възкликна Джо и двете прихнаха.

Въпреки че се чувстваше нещастна заради Сол, Джини с нетърпение очакваше отиването на „Уимбълдън“. Тя грижливо прегледа графика на мачовете, обмисляйки кои срещи най-много би искала да наблюдава. Провери и прогнозата за времето и с удоволствие научи, че се предвижда слънчев ден без валежи.

Взе метрото до станцията на Уимбълдън, където по предварителната им уговорка я чакаше Мелиса. Тълпи хора изпълваха всички улици около клуба на всички английски знаменитости. Много от хората бяха висели на опашка в продължение на цялата нощ. Някои от чакащите бяха наистина добре екипирани — с палатки, спални чували, сандвичи и термоси с горещи напитки.

— Те са по-запалени по тениса дори от мен! — отбеляза Мелиса. — Със сигурност не бих стояла на опашка цяла нощ.

— Чувствам се като кралска особа! — отбеляза Джини.

Тя едва се въздържа да не помахна царствено, докато с Мелиса преминаваха покрай стотиците фенове. Колата се вмъкна на специално запазеното място в паркинга.

— Ник ще дойде ли? — поинтересува се Джини и се опита да не обръща внимание на присмехулния вътрешен глас, който се осмели да отбележи, че тя всъщност пита дали ще дойде Сол.

— Едва ли. Докато се състезавах, е изгледал толкова много мачове, че ще му стигнат до края на живота — весело се засмя Мелиса. — Но утре вероятно ще дойде да ни гледа с Джак в турнира на двойки. Ако успее да се измъкне от работата, разбира се. Не им достигат хора. Ще бъде чудесно, когато Сол напусне армията и може да поеме част от задълженията — добави тя и обърна поглед към Джини. — Как вървят нещата между вас двамата?

— Доста трудно — отвърна Джини с известно неудобство. — Извини ме, но не бих искала да навлизам в подробности. Много мило от твоя страна, че...

— Какво може да се направи по този въпрос? Не е нужно да ми се доверяваш, ако не искаш — каза Мелиса малко обидено.

— Прости ми! Работата е там, че и аз самата не знам какво точно става. Не съм наясно със своите чувства и още по-малко мога да проумея чувствата на Сол — въздъхна Джини. — Мислех си, че... го е грижа за мен, но сега ми се струва, че ме е лъгал, за да ме вкара в леглото си. — Тя се изчерви силно. — Възнамерявам занапред да се влюбвам само в симпатични мъже с непротиворечиви характери — насили се да се усмихне лъчезарно, но усмивката ѝ излезе съвсем необедителна.

— Да, но „симпатичен“ не е достатъчно, нали? — попита Мелиса. — Не и след като веднъж си изпитала това несравнимо възбуждане.

Поколеба се, защото не беше сигурна дали е редно да се намесва. Ник ѝ беше разказал какво му е доверил Сол за майката на Джини и Мелиса се страхуваше да не сложи пръст в раната. Въпреки това ѝ беше толкова мъчно за Джини... Реши да продължи, чувствайки се много по-зряла в сравнение с четирите години, които я дележаха от възрастта на по-младото момиче.

— Ако Сол е мъжът, който те кара да се чувстваш жива, истинска, да очакваш с нетърпение всеки един час, в който сте заедно... е, тогава не си губи времето да търсиш някой „симпатичен“ мъж — посъветва я тя. — Аз бях на път да направя подобно нещо. Хол Ренуик искаше да се ожени за мен. Той беше мой треньор, добър приятел, обичаше ме и всичко останало в момент, когато мислех, че няма никаква надежда да сме заедно с Ник. Хол разбираше моите амбиции и щеше да бъде изключително полезен за моята кариера, но... — Тя се усмихна и красноречиво сви рамене.

— Да, но съм сигурна, че Ник никога не се е отнасял с теб така лошо, както Сол се отнесе с мен — оспори думите ѝ Джини.

Мелиса повдигна вежди.

— Сигурно ще се учудиш, ако разбереш, че и двамата направихме нещо, с които не се гордеем — тихо каза тя. После тръсна глава, за да прогони неприятните спомени. — Погледни Ейс Дилейни

— той е още един пример. Дори не можеш да си представиш колко хора се опитваха да убедят Алекса да не се омъжва за него. Собственият ѝ баща искаше тя да се омъжи за негов колега, с когото се срещаше, преди да познава Ейс...

— Някой „симпатичен“ мъж? — предположи Джини, усмихвайки се едва забележимо.

— Точно така. Питай Алекса дали би предпочела да беше свързала живота си с някой по-малко привлекателен — как го каза ти: симпатичен и с непротиворечив характер мъж? Или иначе казано, скучен. Нейният отговор би бил твърдо „не“ — уверено заяви Мелиса. Малко късно си даде сметка, че все пак се бе намесила в личния ѝ живот, и реши да смени темата с надежда, че ако не е помогнала, поне не е навредила на Джини. — Обещах, че ще отида да подкрепям Ела Кортес — погледна часовника си. — Мачът ѝ е първи на корт две по обед. Искаш ли да дойдеш с мен или предпочиташ да се видим по-късно?

— Ще дойда с теб — бързо реши Джини и двете се отправиха нататък.

Мелиса непоколебимо се насочи към най-добрите места, все едно че имаше специални права над тях, което, като бивша шампионка на „Уимбълдън“, вероятно си беше точно така, помисли си Джини, докато се опитваше да я догони, отправяйки тихи извинения към зрителите, насядали вече на трибуната.

Кати Оливър, бившата треньорка на Мелиса и настояща на Ела, се обърна към тях, когато седнаха близо зад нея.

— Здравейте! — усмихна им се тя. — Радвам се, че успя да дойдеш, Мелиса.

— Казах, че ще дойда. С Джини се запознахте в „Белууд“, нали?

— Разбира се — разсеяно отвърна Кати, обръщайки се отново към корта, където състезателките все още си подаваха за загарване. Съперницата на Ела също беше американка, но досега двете не се бяха срещали.

— Току-що научих, че Шана е победила в първия си мач тази сутрин — коментира Джини, имайки предвид другото момиче, с което работеше Кати.

— Да, струва ми се, че и двете се справят прилично — каза Кати и това беше истинска похвала в нейните уста. Тя не вярваше особено в

прекомерното надуване на самочувствието на състезателките, както Мелиса знаеше от своя собствен опит.

Миналата седмица Шана и Ела бяха достигнали до четвъртфиналите на индивидуалния турнир в Ийстбърн и до полуфиналите на двойки, въпреки че нито една от тях нямаше голям опит в играта върху трева. Това беше сигурен знак за добри перспективи на „Уимбълдън“.

Разбира се, много от зрителите наоколо веднага разпознаха Мелиса. Някои от тях побутваха с лакът съседите си, за да споделят своето откритие, други я сочеха и коментираха, а една жена събра кураж да прекоси трибуната и да я помоли за автограф. Това насърчи други да последват примера ѝ и Мелиса изведнъж се озова пред море от програми, подадени за автограф. Тя бързо изписваше името си, което трудно се четеше, но със сигурност беше „Мелиса Фаръл“, а не „Мелиса Ленъкс“, с интерес забеляза Джини. Запита се какво ли мисли Ник по този въпрос.

— Извинете ме, не мога да продължа с автографите! Момичетата са готови да започнат — рязко каза Мелиса няколко минути по-късно.

Зрителите, които я бяха наобиколили, бързо се отправиха към местата си като наказани деца — покорни, но недоволни.

Джини смръщи леко чело и седна бързо на пейката, тъй като мачът започваше. Кати и Мелиса започнаха да коментират играта шепнешком.

„Господи, всичко това е много по-сериозно, отколкото си го представях!“ — помисли си Джини, наблюдавайки как Кати нахвърля бележки с уникалния си стенографски почерк — очевидно необходими за разбора след края на мача, независимо от победата или загубата в него. Забеляза също, че Кати прави едва забележими движения с ръце, сякаш сигнализира нещо на Ела.

— Подказваш ли ѝ? — нетактично попита тя.

— Защо не вземеш да говориш малко по-високо?! Мисля, че реферът не успя да те чуе добре! — саркастично отсече Кати.

— Извинявай. Но аз си мислех, че това не е позволено — изрече Джини онова, което ѝ хрумна, и Кати обърна очи към небето.

— Така ли!? Не може да бъде! — измърмори тя.

— Съжалявам! — извини се отново Джини още по-смирено.

— Полата на Ела е твърде къса — бързо вметна Мелиса, за да смени опасната тема.

— Господи, виж само кой го казва! — изсумтя Кати. — Ти винаги си държала да покажеш колкото може повече от бедрата си на корта!

В този момент от публиката се изтръгна сподавена въздишка, преминала в развълнуван шепот, тъй като на пътеката между трибуните се появи Ейс Дилейни и се отправи към тяхната ложа. Той идваше да наблюдава как върви играта на Ела.

Кати едва го удостои с поглед. Двамата не се харесваха, но се уважаваха като професионалисти, а от известно време — и като партньори. Ейс нямаше нито времето, нито търпението да пътува непрекъснато с Ела и Шана, но знаеше, че Кати е отличен треньор, на когото може да се разчита, че ще помогне и на двете да дадат най-доброто от себе си, а също и да ги защитава в безмилостния свят на професионалния спорт. Кати от своя страна беше повече от щастлива да отстъпи онази част от задълженията си, свързани с бизнеса, на Ейс. Той се справяше брилянтно със спонсорите и в резултат на това и двете момичета имаха изгодни договори с производители на облекло, безалкохолни напитки и козметични продукти.

— Здравей, сладурче! — приветливо поздрави той Мелиса и се усмихна мило на Джини. — Близнаците много харесаха стаята на Кит. Пипа иска точно същата, докато Андрю иска каубои и индианци. Смяташ ли, че ще можеш да ги направиш?

— Да, предполагам. Със сигурност мога да изпълня желанието на Пипа, но за Андрю не съм толкова уверена — прибави тя с известно съмнение.

— Имаме коне в ранчото, също и каубои. Можеш да използваш мен като модел за индианец — усмихна се широко той и Джини си спомни да е чувала, че Ейс произхожда от рода на някакъв вожд на племето апахи. — Смяташ ли, че това ще свърши работа? Бих могъл да се лиша от обичайното си облекло, да намеря индианска препаска и да си я завържа около кръста...

— Остави я на мира — прекъсна го Мелиса, забелязвайки, че Джини не беше съвсем уверена как трябва да отвърне на последната закачка. — Точно сега си има достатъчно проблеми с мъже и без да добавя теб към тях.

— Наистина ли? — Ейс се насили да спре усмивката в отговор на забележката на Мелиса. „Войничето го е ударило през просото, нали?“ — мина му през ума, но вместо това се върна на старата тема: — Говори ли с шефката си за идването в Калифорния? — попита той.

— Да, тя каза, че е съгласна, ако аз самата искам да се заема с работата — отговори Джини.

— А ти искаш ли? — измърка Ейс.

Джини почувства как се изчервява под втренчения му поглед.

„Господи, този е истински мъж! Но във всеки случай нито е толкова вълнуващ, нито изглежда толкова добре колкото Сол.“ Джини се ужаси, като се улови да сравнява двамата мъже. Вече беше взела своето решение — наистина имаше нужда да замине за известно време, за да обмисли всичко, което се бе случило в живота ѝ напоследък.

— Да, бих се радвала да дойда — бързо изрече тя.

— Чудесно. Ние се връщаме след „Уимбълдън“. Дай ми телефонния си номер и аз ще ти се обадя с подробности за полета — оживено каза той, докато ѝ подаваше визитна картичка.

Джини написа адреса и телефона си и му я върна. Ейс хвърли един поглед на написаното и я прибра в джоба си. След като получи от Джини каквото искаше, той се съсредоточи върху играта на корта.

Разговорът, който поведоха тримата бивши професионалисти, стана твърде специализиран за Джини. Когато Ела взе първия сет и момичетата седнаха да отдъхнат, тя стана и каза на Мелиса:

— Ще отида да се поразходя и да видя какво става на останалите кортове.

— Добре, ще се видим по-късно. Не губи пропуска си — предупреди я Мелиса.

Джини пълноценно се наслаждаваше на деня. Времето беше чудесно и тя успя да види мачовете на някои от любимите си тенисисти. Следобед, по време на чая с Мелиса, с изненада откри колко много от вече бившите професионални играчи са дошли в Лондон за „Уимбълдън“ — някои от тях като участници в турнира за ветерани, а други, като Джак, ангажирани от телевизионните компании, които предаваха шампионата. Но най-много бяха онези, които идваха тук просто за да се почувстват част от атмосферата на най-престижния турнир в света. Джини се изкушаваше да помоли за

автографи някои от тях, но припомняйки си трудно прикритото нетърпение, с което Мелиса се отзова на подобна молба по-рано този ден, потисна този порив и си каза, че е време да спре да се замайва при вида на звездите.

По-късно Мелиса поиска да отиде при Джак, докато той подготвя прегледа на резултатите от деня, така че Джини си тръгна сама.

Щом излезе от метрото, ѝ се стори, че видя Ник Ленъкс да преминава в своята кола заедно с някакво момче. Запита се какво би могъл да прави в Челси, но реши, че се е припознала, и бързо забрави за този случай.

Когато пристигна вкъщи, Барни и Джо бяха поръчали пица за вечеря и настояха да се присъедини към тях. Джини прие поканата и останаха да бърбят весело почти до полунощ. И двамата домакини с удоволствие забелязаха, че този път Джини вечеря с апетит и се зарадваха на ентузиазма, който доловиха в гласа ѝ.

— О, извинете ме — каза момичето, прикривайки една прозявка.
— Не знам защо съм толкова уморена, след като седях през целия ден.

„Поне ще успее да поспи тази нощ“ — помисли си Джо и попита:

— Ще ходиш ли на „Уимбълдън“ утре?

— Да. Мелиса и Джак ще играят първия си мач в турнира на смесени двойки вечерта и ще отида да ги гледам. Надявам се да спечелят.

— Обзалагам се, че ще победят. Мелиса Ленъкс изглежда човек, който успява да довърши всичко, с което се захване — коментира Джо.
— Ако питаш мен, това момиче се справя превъзходно с живота.

[1] Седалището на британския министър-председател. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Докато Джини се развличаше на „Уимбълдън“, Ан, все още дълбоко обезпокоена от сцената в „Белууд“ в неделя следобед, позвъни на сър Дейвид и го помоли да се срещнат за обяд.

Тя беше вече в ресторанта, когато Ланкастър пристигна. Той веднага отбеляза с известно недоумение, че е пресушила няколко питиета до неговото идване.

— Нещо лошо ли се е случило? Звучеше разстроена тази сутрин — каза той. — Извини ме, че не се обаждах през последните няколко дни, но с приближаването на изборите подготовката е доста трескава.

— Знам. Проблемът не е в това — отхвърли опасенията му Ан. — Мисля, че е време да сложим край на нашата връзка, Дейви — каза тя внезапно.

Той също беше мислил за това след спречкването със Сол, но беше изненадан и малко разочарован, че Ан е на същото мнение.

— Да поръчаме ли първо обяда? — предложи той, решавайки, че тя се нуждае от храна, за да потуши ефекта от погълнатия алкохол.

— Чудесно. — Ан едва хвърли поглед на менюто, поръча си салата и още един джин.

С явно нетърпение дочака келнерът да спре да се суети наоколо.

— И така, в какво се състои проблемът? — попита Ланкастър.

Устните на Ан леко се стегнаха и тя изрече с разтреперан глас:

— Джини ме мрази. Тя и Сол... как да кажа? Те очевидно са отчаяно влюбени един в друг, но нашата връзка им причинява проблеми. Може и да е твърде късно да се направи нещо, но мисля, че трябва да се разделим.

Лицето му беше притъмняло, а челото смръщено, но той не каза нищо, така че Ан отпи още една голяма глътка от джина и продължи:

— Приеха ме в един от курсовете в колежа по изкуствата. Започва през есента и тъй като малко съм занемарила уменията си, ангажирах място за една ваканция в Италия, която ще бъде съчетана с часове по рисуване. Заминавам следващата неделя.

— Разбирам. Не подлежи на обсъждане. Ти вече си го решила, нали? — Това беше по-скоро констатация, отколкото въпрос и сър Дейвид съумя да запази спокойния тон на гласа си.

— Правя го само за наше добро, Дейви! Не се ли чувстваш облекчен, ако си съвсем искрен пред себе си?

— Ще ми липсваш — каза той, с което всъщност отговори на въпроса ѝ.

— Ти също ще ми липсваш. Всичко започна като шега и беше истинско удоволствие, но ако погледнем истината в очите, вече не е така, нали? — попита Ан.

Той отново избегна отговора, но се протегна през масата и поеръката ѝ в своята.

— И въпреки всичко беше наистина чудесно, нали?

— Да — съгласи се тя, но нещо беше заседнало в гърлото ѝ. — Ще имаш ли нещо против да пропусна обяда? — попита извинително, чувствайки, че няма никакъв смисъл от продължително и многословно сбогуване. — Не съм гладна, а и имам да подготвя доста неща преди заминаването за Италия.

— Добре. Довиждане, Ан. Пази се! — Дейвид стана и я целуна по бузата.

— И ти — отвърна на целувката му тя. — Пожелавам ти успех на изборите. Надявам се, че ще спечелиш. Много ще ти отива да си член на парламента. Ти си чудесен мъж — усмихна се пресилено и бързо се отправи към изхода на ресторанта.

Сълзи замъглиха погледа ѝ. Защо беше необходимо да си играе с огъня? И на първо място — защо се оплете в тази връзка? Трябваше да знае, че ще приключи със сълзи. Все пак знаеше отговора — заради вълнението. Но тази история, изпълнена с трепет и блясък, можеше да ѝ коства загубата на нейната дъщеря.

Сър Дейвид трябваше да признае, че чувството, което изпита, докато я наблюдаваше да излиза от ресторанта, представлява странна смесица от истинско съжаление и нюанс на облекчение. Тя беше отличен събеседник, блестяща, жизнена и превъзходна в леглото. Неволно се запита дали Сол вече беше открил същите достойнства у дъщерята.

Стресна се от тези мисли и бързо се върна към равносметка за бъдещето на своите връзки, и по-точно за връзките, които сега би

могъл да изгради със своя син. Чудеше се дали ще бъде твърде прибързано веднага да му съобщи за скъсването с Ан. Да, така би изглеждало, че е бил в плен единствено на удоволствието. Или може би след като Сол напусне службата си в армията — кариера, на която сър Дейвид винаги се бе противопоставял, но безполезно. Сол беше изслушал с трудно прикрито безразличие гневните думи на баща си, че е посветил цял един живот, за да изгради бизнес, който да предаде в ръцете на своя син, който си тръгваше, без дори да обърне поглед назад.

Сър Дейвид въздъхна тежко, изостави обяда и тръгна към своя офис. По пътя спря и купи гривна с диаманти като прощален подарък за Ан. Не можа да се въздържи да отбележи за себе си, че продавачката в бижутерийния магазин бе изключително хубава.

— Сигурна съм, че съпругата ви много ще хареса подаръка, сър!
— На Дейвид Ланкастър се стори, че видя дяволито пламъче в очите ѝ.

— О, това не е за съпругата ми. Племенницата ми се омъжва съвсем скоро — изрече той първата хрумнала му полуистина. — Питам се дали случайно няма да сте свободна днес, за да вечеряте с мен?

Мелиса се присъедини към Джини по време на чая, след тренировката с Джак за мача. Кати и Ейс бяха направили още един отбор, за да им помогнат да се подготвят. Беше се събрало солидно множество зрители, които очакваха с нескрито нетърпение завръщането на бившите шампиони. Интересът им се подклаждаше още повече от вълнението и нервността, който показваше Мелиса.

— Това е наистина глупаво! — каза тя на Джини, ядосана на себе си. — Уплашена съм почти толкова, колкото преди първия си мач тук, когато бях на осемнадесет. Тогава също започнах в смесените двойки.

— С Джак ли? — попита Джини.

— Да. През онази година не бях във форма за индивидуалните мачове. В последната минута мачът беше преместен от един от страничните кортове на централния. Господи, бях абсолютно скована! Трудно ми беше дори да ходя, да не говорим за посрещане на топката! — Тя потръпна. — И до днес си спомняше съвсем ясно ужасния,

обръщащ стомаха страх при мисълта за вероятното публично унижение.

— Победихте ли тогава? — прекъсна мислите ѝ Джини.

— Да, но по-точно е да се каже, че Джак победи. Аз просто присъствах на представлението. Смогнах някак да не направя твърде много двойни грешки, а той свърши всичко останало. Това беше началото на моята продължителна любовна връзка с централния корт... По-добре да отида да се преоблека — каза тя изведнъж.

Още беше много рано, но Мелиса усещаше нуждата да остане по-дълго в съблекалнята, говорейки с Кати и с останалите играчи, с хората, които знаеха какво чувства тя в този момент, да попие атмосферата, да стане отново част от турнира.

— Ти ще се справиш, нали? — попита тя, сещайки се, че оставя Джини сама.

— Разбира се. Не се притеснявай за мен. Аз наистина се наслаждавам на всичко тук и прекарвам чудесно времето си — увери я Джини. — Ще дойда да гледам твоя мач.

— Добре. Ник трябва да е дошъл дотогава — каза Мелиса малко отнесено, тъй като умът ѝ вече беше на корта.

— Ще доведе ли Сузи? Или е твърде малка за това?

— Решихме, че ще се чувства твърде объркана. Най-вероятно ще иска да дойде при мен и Джак на корта и когато Ник не ѝ позволи, ще се разплаче неутешимо — усмихна се тя. — Оставихме я, с Кит при мама в „Белууд“, така че е в добри ръце. Е, до скоро — добави тя и се обърна, за да продължи към вратата, но се натъкна на идващия насреща Ейс и се спря.

— Здравей, миличка — ласкаво я приветства той.

— Здравей. Мислех, че смяташ да гледаш Шана?

— Гледах я. Тя спечели само за четиридесет минути. Не разбирам при това положение защо вие, жените, се оплаквате, че не получавате същите наградни суми като мъжете!

— Ние би трябвало да вземаме същите пари като вас — настоя Мелиса. — Продължителността на мачовете не трябва да се смесва с този проблем. Нашите тренировки са също толкова дълги и тежки както тези на мъжете и ние набираме също толкова пари за организаторите на турнирите. Докато аз се състезавах, никога не е имало празно място на моите мачове. Освен това на жените се налага

да правят повече жертви от мъжете. Ако ти все още се състезаваше, Алекса и близнаците биха могли да пътуват с теб и нямаше да ти се наложи да прекъснеш състезателната си кариера, както обикновено правят жените, за да имат семейство — разгорещено довърши Мелиса.

Ейс я погледна със съчувствие, примесено с известно съжаление, защото знаеше, че нейното избухване има много малко или нищо общо с паричните награди за участията в турнирите. По време на нейната нежелана бременност, когато Кати Оливър го помоли за помощ, не беше имал никакви угризения на съвестта, докато уреждаше аборта. Едва много по-късно, когато се родиха собствените му деца, той беше осъзнал към колко ненормална постъпка беше подтикнал Мелиса. Въпреки това, чувствайки се неудобно, той реши да обвини на първо място Ник, който беше създал проблема.

— Късмет за мача! — беше единственото, което каза.

— Благодаря! — промърмори Мелиса, която вече съжаляваше за избухването си. После се обърна и бързо измина пътя до входа, който водеше към съблекалните на състезателите.

Преоблече се и направи няколко упражнения за загряване, докато бърбеше непринудено в познатото обкръжение и хвърляше по едно око на резултата в мача на корт номер две, закъдето беше определена тяхната среща.

Нервите ѝ се изопнаха още веднъж, когато с Джак излизаха на корта, но ентузиазирани аплодисменти я окуражиха и нетърпението ѝ да започне състезанието се възвърна в момента, в който започнаха да си разменят топки за загряване със своите съперници. От отсрещната страна на корта бяха двама американци, за които Джак прецени, че би бил по-подходящ турнирът при младежите.

Ник пристигна точно в момента, в който започваше мачът. Мелиса му се усмихна щастливо, а Джак направи недоволна физиономия, все едно че казваше: „Как допуснах да ме въвляче във всичко това?“

Ник се усмихна и седна, но мислите му бяха далече от това, което се случваше на корта. Беше се отбил в апартамента в Челси, преди да дойде в Уимбълдън. Кони се беше държала приятелски както винаги, но Мики беше в обичайното си нацупено и самоиронично настроение. Ник просто не знаеше как да се държи с момчето. Сега си даваше сметка, че не трябваше да им позволява да остават в

апартамента. Те не показваха никакво намерение да си тръгнат, а той самият все не можеше да се реши да повдигне въпроса. Куп поддържаше първоначалното си мнение и го съветваше да им плати и да се отърве от тях, но за него нещата не бяха толкова лесни. Преследваше го чувство за вина за това, че беше оставил Кони да се оправя сама с тази каша в продължение на много дълги години, и смяташе, че със сигурност дължи на момчето много повече от пари. Мики беше негов син. Все още обаче не изпитваше никакви бащински чувства към него. Не успяваше да види никоя от отличителните черти на един Ленъкс, нито каквато и да било физическа прилика.

Той въздъхна дълбоко и се взря в корта. Ожесточената битка се разгаряше на мрежата, най-накрая американката успя да изпрати топката в центъра на полето. Джак и Мелиса едновременно отстъпиха встрани и двамата като по даден знак оставиха топката на другия, след което се взряха учудено един в друг. Подобна любителска грешка би трябвало да обтегне още повече нервите на Мелиса, но вместо това тя се успокои и избухна в смях.

„Как е възможно да не забелязва моето притеснение?“ — чудеше се Ник с известна доза негодувание. Даваше си сметка, че трябваше да ѝ каже веднага за Кони, но не беше го направил, като се надяваше, че ще успее да се справи с тази ситуация, без жена му да научи.

Би било много по-лесно, много по-просто, ако Кони искаше пари, но очевидно не беше така. Тя усещаше, че не може да се справи с трудния характер на своя шестнадесетгодишен син, и изглежда вярваше, че ненадейното навлизане на баща му в неговия живот може да осигури решение за всички тези проблеми. Освен това Кони изглежда се опитваше да забрави за съществуването на Мелиса така, както Мелиса изобщо не знаеше за нейното. Никога повече не я спомена след онази първа сутрин в офиса му.

Ник въздъхна отново и машинално се присъедини към аплодисментите на останалите зрители, преди да осъзнае, че Мелиса току-що бе загубила гейма, в който подаваше, и резултатът беше нараснал на три на една игри за американската двойка. Тя го стрелна с поглед, пълен по-скоро с недоумение, отколкото с упрек, докато отиваше да заеме позиция на мрежата, и той направи усилие да се съсредоточи върху играта.

— Шибани дъртаци! — подигравателно подхвърли американецът при разминаването им, когато трябваше да сменят игралните полета.

Това истински вбеси Джек и той почувства прилив на удвоена енергия. Ретурът му заприлича на топовен изстрел и дотолкова затрудни съперниците им, че му даваше възможност всеки път да излиза на мрежата и да завършва разиграването със съкрушителни волета. Най-напред спечелиха подаването на американеца, после Джек направи четири убийствени аса и закова резултата на три на три гейма в първия сет.

Мелиса усети настроението му да изтръгне победата на всяка цена и окончателно се освободи от напрежението. Играта ѝ си възвърна предишната свежест, елегантност и максимална ефективност, от която се възхищаваха всички. От минута на минута синхронът между брата и сестрата ставаше все по-съвършен, ударите им — все по-силни и по-точни, придвижването им по коварната тревна покривка — все по-брилянтно точно. Съперниците им бързо-бързо свалиха гарда и до края успяха да изкопчат само още един гейм. Подкрепяни от одобрителните възгласи и аплодисментите на публиката, Мелиса и Джек спечелиха за по-малко от час с шест на три и шест на един.

Щастлива, Мелиса след последния си точен завършващ удар се хвърли на врата на брат си, а той я грабна в здравата си прегръдка и я повдигна нагоре така, че краката ѝ се отлепиха от земята. После двамата отидоха до мрежата, за да стиснат ръцете на своите съперници, и триумфално поздравиха възторжената публика.

В сряда беше рожденият ден на Сузи. Тя вече бе получила множество подаръци на тържеството в неделя и все още имаше такива, които не бяха отворени. Мелиса седеше с нея на пода в стаята ѝ и помагаше за развиването на множеството панделки и пъстри хартии, които скриваха тайнственото съдържание на малки и големи пакети. Ник седеше отстрани на канапето и ги наблюдаваше със свито сърце. Чувстваше се виновен за това, че Мики никога не се е наслаждавал на подобно изобилие от подаръци, и съжаляваше, че не е познавал момчето в ранните години на детството му. Но най-вече долавяше у себе си ужасяващия страх, че щастието, което винаги беше приемал за даденост, се канеше да се изплъзне от неговия живот.

— Мелиса — тревожно промълви той.

— Да? — Тя вдигна глава и му подари една от своите прелестни усмивки, а очите ѝ блестяха, споделяйки радостта на Сузи.

Не би могъл да понесе искрите в очите ѝ да угаснат, да развали рождения ден на Сузи, дори дъщеря му да беше твърде малка, за да разбере с какво този ден бе по-специален от другите.

— Всъщност няма нищо — направи опит да се усмихне той. — Сол се обади по телефона вчера. Взел си е свободен ден в събота и иска да види Джини. Казах му, че тя вероятно ще бъде на „Уимбълдън“. Съобщих му също, че заминава за Калифорния с Ейс. Страхувам се, че нещата между тях не се развиват добре!

— Вие със Сол трябва да основете клуб на неприятелите на Ейс — разсеяно подхвърли Мелиса, протягайки се за поредния пакет. — Колкото до Джини... А, това е от Джини, мила — каза тя на Сузи и развърза жълтата лента, за да може детето по-лесно да освободи кутията от нейната опаковка. После се засмя на ликуващото задоволство, което се изписа върху лицето на момиченцето, докато то прегръщаше голямото плюшено магаренце. — Виж как се казва — посочи златните букви, които Джини беше изписала върху кожената юзда. — Знаеш ли какво пише?

— Неди! — щастливо възкликна Сузи, отгатвайки правилно името. — Виж, татко!

Ник се засмя, грабна я в ръцете си и я притисна силно, вдъхвайки нейния чист бебешки аромат. После бързо я върна на предишното ѝ място сред морето от панделки и играчки и се обърна към Мелиса:

— Трябва да тръгвам. — Целуна я бегло по челото и без да дочака целувка в отговор, излезе от стаята.

— Добре, доскоро — малко учудено отговори Мелиса.

Двете със Сузи помахаха за довиждане от прозореца, докато Ник се отдалечаваше с колата по алеята. После Мелиса се обърна и заразглежда хаоса от разкъсани хартии върху килима.

— Мисля да оставим всичко това на госпожа Купър. Ти какво ще кажеш, Сузи?

Госпожа Купър беше жена от съседното село, която идваше два пъти в седмицата да почиства къщата.

— Хайде да отидем да видим Кит и Джини. Сигурна съм, че те ще имат още изненади за теб.

Мелиса възнамеряваше да остави Сузи при братовчедка й този ден, но тъй като прогнозата за времето предвиждаше дъжд над Уимбълдън, реши да пропусне състезанията и самата тя остана в „Белууд“.

— Дали тези деца тичат повече от теб и Джак на техните години или аз остарявам? — попита Роуз късно следобед. Обичаше да се грижи за внучките си, но те бяха толкова енергични и палави, че я довеждаха до изтощение.

— Наистина ли искаш да ти отговоря? — засмя се Мелиса.

— Не, мисля, че не искам — тъжно отвърна Роуз. — Ще ходиш ли да гледаш турнира утре?

— Мислех да отида. Защо? Няма ли да можеш да се грижиш за Сузи?

— Не, изобщо нямах предвид това. Алекса ще доведе близнаците, за щастие с тяхната детегледачка... Просто си помислих, че би било хубаво, ако и ти си тук — обясни тя.

— Видях Алекса миналата седмица. Стори ми се доста болнава.

— Така ли? — Роуз леко се изчерви и побърза да смени посоката на разговора: — Ще разрежем ли тортата за рождения ден на Сузи?

— Не още — присви очи Мелиса и подозрително погледна майка си. — Нарочно ли избягваш тази тема?

— Не, нищо подобно — опита се да отрече Роуз, но после махна с ръка. — Всъщност права си... Не искам да говорим за това и моля те, не ме разпитвай за подробности, защото обещах да не казвам на никого.

— Разбирам — с известна горчивина в гласа каза Мелиса — и няма да задавам никакви въпроси. Вероятно Ейс трябва да се погрижи за собствената си съпруга, вместо за тази на Дж... Ох! — закри с длан устата си тя.

— Щеше да кажеш жената на Джак, нали? Какво общо има Ейс с Лиза? Само не ми казвай, че...? — потресена промълви Роуз.

— Не, не я е прелъстил, ако имаш това предвид — засмя се Мелиса, но после помръкна. — Поне така си мисля — добави предпазливо. — Съобщи ми, че разполага с някакви доказателства,

които Джак би могъл да използва срещу нея, ако се стигне до дело за развод... Джак не иска да се развежда, нали?

— Доколкото знам, не — отговори майка ѝ, но не изглеждаше много убедена. — Господи, скъпа, каква бъркотия! Добре поне, че не е необходимо да се безпокоя за вас с Ник — допълни с усмивка.

Петъкът се случи дъждовен. На „Уимбълдън“ покритията се слагаха и се вдигаха от кортовете с монотонно постоянство. Съблекалните, магазините, ресторантите и павилионите за сувенири бяха пълни до пръсване. Състезателите се шляеха наоколо, опитвайки се да отпочинат, докато мачовете бъдат възобновени.

Мелиса побъбри с Кати известно време, отиде до телевизионното студио за интервю, а после се смеси със запаянковците, говорейки с тях и давайки автографи. Най-накрая с известна досада разбра, че няма никакъв шанс да играе своя мач при смесените двойки този ден, тъй като беше определен последен на централния корт. Ето защо реши да се прибере. Видя Джини отвън и ѝ предложи да я закара до нейния апартамент.

— О, не се безпокой. Ще се прибера с метрото.

— Няма да ми създадеш какво неудобство. Ти живееш в Челси, нали? Ние с Ник имаме апартамент там. Мисля или поне се надявам, че съм забравила там една гривна последния път, когато останахме да ноцуваме в града. Канех се да помоля Ник да намине, но не искам той да разбере, че е възможно да съм я загубила. Той ми я подари, когато се роди Сузи — обясни Мелиса.

— В такъв случай с удоволствие ще се възползвам от предложението ти — отвърна с благодарност Джини. Влаковете бяха вечно препълнени. — Всъщност ми се стори, че видях Ник на Кингс Роуд преди известно време — изведнъж си спомни тя.

— Така ли? Вероятно е проверявал дали всичко е наред в жилището — каза Мелиса. — О, почти бях забравила: Сузи страшно хареса магаренцето и дори го взе в леглото си снощи.

Мелиса остави Джини пред дома ѝ, а после тръгна към апартамента, молейки се да намери гривната там. Не можеше да повярва, че е била толкова нехайна да я загуби, и се ужасяваше да признае пред Ник, че не е могла да я намери никъде.

Отключи входната врата на сградата и леко изтича нагоре по стълбите. Спомни си мига, в който се бе събудила от дълбокия сън след изтощителното раждане на Сузи и бе видяла Ник да седи над нея и да я гледа с обожание. В онзи момент тя забрави родилните болки и съжалението за прекъснатата си кариера, което дълго време я измъчваше. Всичко си струваше дори само заради този единствен поглед в очите му.

Усмивайки се, тя отключи вратата на апартамента и пристъпи вътре, тъкмо когато някакво височко слабо момче излизаше от кухнята, пиейки мляко от кутия. Мелиса веднага реши, че той е крадец. Гневът ѝ беше твърде силен, за да изпита страх.

— Как, по дяволите, влезе тук? — разярено извика тя. — Как смееш да се разпореждаш в моя дом?

— Мамо! — извика момчето и Мелиса зяпна от изненада.

„Тези са се настанили незаконно!“ — беше следващата ѝ мисъл, когато видя една жена да излиза от спалнята — нейната и на Ник спалня, — облечена в халат.

— О, Господи! — Жената уви дрехата по-плътно около тялото си. — Здравей, Мелиса! Аз... казвам се Кони Съливан... — заекна тя.

— Пукната пара не давам как се казваш! — кипна Мелиса. — Обличайте се и изчезвайте от моя апартамент, преди да съм повикала полиция!

— Той не ѝ е казал — глупаво се усмихна момчето.

Мелиса гневно се обърна към него, но нещо я спря да не се спусне към телефона. Момчето беше твърде самодоволно, твърде самоуверено.

— Ник каза, че можем да останем тук известно време — тихо пророни Кони, поглеждайки плахо към сина си.

— Какво точно не ми е казал Ник? — попита Мелиса с леден глас.

Усмивката му се разшири: сега богатата кучка щеше да си получи заслуженото!

— Това, че е мой баща — бавно отвърна хлапето, наслаждавайки се на всяка произнесена сричка.

— Лъжеш! — отсече презрително Мелиса, после се обърна и надменно се вгледа в майката: средна възраст, посивяваща коса... каква безсмислица!

— Вярно е — тихо каза Кони. — Срецнахме се с Ник преди много години в Белфаст. Съжалявам!

Ужасяващото хилене, злорадството, претенциите на момчето — с всичко това можеше да се справи, но тази стара повлекана си позволяваше да я гледа със съжаление!

Мелиса се завъртя и изскочи от апартамента, препъвайки се надолу по стълбите, и тичешком се намери на улицата. С усилие си пое глътка чист въздух. Изпитваше такъв глад за кислород, все едно че току-що бе участвала в маратонско бягане.

След няколко секунди се поуспокои и се върна при колата си. Подкара, без да мисли и без да вижда какво се случва наоколо. Една част от нея беше заета автоматично да направлява автомобила, докато съзнанието ѝ опитваше да възприеме ненормалността на всичко, което беше чула току-що.

„Ник има син? Не, това не може да е истина! Момчето изобщо не прилича на него и после... той би ми казал!“ — мислеше тя отново и отново. Защо не я беше уведомил, че са отседнали в техния апартамент, продължаваше да пита един настойчив вътрешен глас. Какви ли не мисли и противоречиви чувства се бореха за надмощие — недоверие, гняв, болка... „Защо съм ядосана, щом не вярвам? Той би ми казал! Дали Ник има син? Ник има син!“

После чу гласа на съпруга си, който я моли да имат още едно дете...

Тя винаги беше отбягвала темата, на практика му отказваше това, което искаше. Дали наистина е водил двоен живот? И ако е така, колко дълго е продължило всичко? Служебните задължения през уикенда винаги са били най-правдоподобното извинение на мъжете, които поддържат две семейства... Дали Ник беше един от тези мъже?

Изведнъж почувства стягащ се обръч около своите слепоочия и простена. Само не мигрената, не и в този момент! От време на време беше сполетявана от пристъпите ѝ, особено след аборта, когато се бяха разделили с Ник. Започна да рови с една ръка в чантата си, търсейки безрезултатно хапчетата. Нов стон се изтръгна от устните ѝ, когато ужасната болка повторно я прониза. Трябваше да се добере до вкъщи колкото е възможно по-бързо! Почти неспособна да вижда и да мисли, тя спря на един светофар. Наляво беше „Найн Елмс“, а надясно — „Белууд“. За миг се подвоуми накъде да тръгне.

Светна зелено, тя отпусна съединителя и подаде газ, все още неспособна да вземе решение, и вместо да завие наляво или надясно, се понесе през средата на кръстовището. Твърде късно осъзна, че ще се блъсне в отсрещната каменна стена, и завъртя отчаяно волана в опита си да промени посоката. Последва силен трясък, ужасно разтърсване, а после — облекчаваща забрава.

След като Мелиса изхвърча от апартамента, Кони яростно се нахвърли върху сина си.

— Мики, много жестоко беше да се появиш пред нея по този начин! И много глупаво.

Той сви рамене с безразличие.

— Как бих могъл да знам, че не ѝ е казал, дето сме тук? — попита безочливо.

— Е, сега вече не ми се вярва да останем още дълго! — троснато отвърна Кони и се протегна да вземе телефона.

Бързо набра телефона на „Ленъкс и Купланд“, но нито Ник, нито Куп бяха в офиса, затова остави съобщение, че е извънредно важно Ник да ѝ се обади колкото е възможно по-скоро. Не знаеше никакъв друг начин да се добере до него, тъй като нямаше номера на домашния му телефон, нито този на мобилния. Беше ѝ казал да се свързва с него единствено в офиса, ако ѝ се наложи.

Чувстваше се ужасно. Срамуваше се, че години наред бе изпитвала ревност към по-младата, по-красива и по-успяла жена, за която Ник се бе оженил. Никога не би могла да забрави изражението върху лицето на Мелиса, когато научи кои са те.

Мики слушаше мълчаливо отчаяния ѝ глас, докато оставяше съобщението, и разсеяно се взираше в нея, докато тя се опитваше да направи чай. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че разплиска водата и прекатури млякото.

— Аз ще го направя вместо теб, мамо, а ти се върни в леглото. Лекарят каза, че трябва да си почиваш.

— Да, добре — уморено се съгласи тя. — Благодаря ти, Мики — потупа го леко по бузата и се върна в спалнята.

Мики направи чая. След това изключи телефона.

Пръв до колата на Мелиса се озова един мотоциклетист. Предната лява врата на автомобила при сблъсъка се беше откачила и висеше гротескно на една страна, а Мелиса, която не беше сложила предпазния си колан, лежеше просната по лице върху пътното платно.

Мъжът използва мобилния си телефон, за да повика линейка и полицията. После коленичи безпомощно до неподвижното тяло. Знаеше, че не бива да го помръдва, но се чувстваше съвсем безполезен, като не правеше нищо, затова съблече сакото си и внимателно го зави с него.

Линейката пристигна първа и той отстъпи назад. Полицейската кола се появи няколко минути по-късно. Мотоциклетистът разказа каквото знаеше и после си тръгна. Един от полицаите веднага разпозна Мелиса. Бяха съседи с баща ѝ Даниел, затова на него се падна неприятното задължение да съобщи на семейството ѝ за инцидента.

Никой не отговори на позвъняването му в „Найн Елмс“, затова той се качи отново в патрулната кола и отиде в „Брук фарм“ да съобщи на Даниел какво се бе случило.

— О, Господи! — възкликна бащата на Мелиса, разтърсен от ужасната новина, и веднага потегли към „Белууд“.

— Здравей, Даниел! — топло го посрещна Роуз. След развода те си бяха останали добри приятели. — Боже, нещо лошо ли се е случило? — преbledня тя при вида на смръщеното му лице.

— Мелиса е катастрофирала. Откарали са я в болница.

— О, не! Не! — Роуз разтърси невярващо глава. — Как... в какво състояние е? — прошепна едва.

— Не знам. Била е в безсъзнание — неохотно отвърна Даниел.

— Трябва да отида при нея! Ами децата? — спомни си тя внезапно. — И Алекса е тук! Алекса, може ли бавачката да остане по-дълго и да наглежда Сузи и Кит? Мелиса е в болница... Трябва да отида — отрони тя, опитвайки се да не заплаче.

— Разбира се. Върви, децата ще се чувстват добре тук с нас — настоя Алекса. — Аз ще се обадя на Ейс и той ще намери Джек... А Ник?

— Опитай да го намериш в офиса му или чрез мобилния телефон. Номерата са до телефона! — провикна се Роуз, вече извън вратата. — Господи, Даниел, не искам всичко това да се повтаря! —

проплака тя при спомена за ужасната катастрофа, в която бе пострадал Джак преди пет години. Той беше лежал в кома три дълги дни и нощи. — Няма да мога да понеса такова нещо отново! Не мога! — ридаше тя.

— Знам, мила, знам — зловещо промърмори Даниел. Той самият почти беше готов да рухне. — Тя ще се оправи. Сигурен съм, че ще се оправи.

Алекса успя да се свърже с Ейс по мобилния му телефон. Той беше на „Уимбълдън“ и веднага хукна да търси Джак. По-трудно беше да открият Ник. Той беше изключил мобифона си по време на среща с един нов клиент, за да не бъде прекъсван, а после бе забравил да го включи отново. Върна се в „Найн Елмс“ и завари къщата празна, но реши, че Мелиса е останала по-дълго на „Уимбълдън“ въпреки лошото време. Искаше да вземе душ и да се преоблече, преди да отиде да вземе Сузи от баба й, но преди това слезе в дневната, за да прослуша съобщенията на телефонния секретар.

Мелиса бавно и болезнено се върна в съзнание. Светлината беше дразнещо ослепителна и тя изпъшка, затвори бързо очи и постави ръце върху слепоочията си.

— Вие сте добре. Имате само няколко натъртвания — каза непознат дружелюбен женски глас.

— Мигрена — съумя да промълви Мелиса.

— Не, само леко сътресение — поправи я сестрата.

„О, и сътресение ли?“ — мина през главата й и настоя отново:

— Мигрената. Хапчетата. — Това беше всичко, което помнеше.

— О, разбирам — каза сестрата и тръгна да търси лекаря, който беше отишъл да увери семейството, че Мелиса не е пострадала сериозно.

Лекарят я изслуша и се обърна към Джак, който единствен от всички бе запазил самообладание:

— Сестра ви страда ли от мигрена?

— Страдаше преди време, но не е имала пристъпи много отдавна. — Лицето на Джак потъмня.

— Ще я задържим в болницата тази нощ, но няма за какво да се тревожите. Най-добре е да се приберете вкъщи.

— Не може ли да я видим? — попита Роуз.

— Да, когато я настаним в стая. Но само за малко и един по един. Роуз влезе първа. Мелиса се опита да сдържи сълзите си и се опита да я увери:

— Всичко е наред с мен. Наистина! Ще се оправя.

Повтори същото пред баща си и пред Джак.

Ник пристигна, побелял от тревога, точно когато Фарълови си тръгваха.

— Тя ще се оправи — бързо каза Даниел. — Току-що говорихме с нея. Ще я задържат за наблюдение и това е всичко. Вероятно утре ще може да се прибере вкъщи.

— О, благодаря ти, Господи! — Ник пое дъх облекчен. — Как се е случило?

— Не знаем — отговори Даниел. — От полицията казаха, че е нямало никакви други коли. Тя просто се е забила в стената на една сграда на кръстовището. Може би кормилната уредба се е повредила — предположи той. — Така или иначе не е пострадала лошо, но изглежда, че катастрофата е предизвикала пристъп на мигрена.

— О, не! — възкликна ужасен Ник. Той беше станал свидетел на някои от пристъпите ѝ в миналото. — Мислех, че с това е свършено! Извинете ме, но трябва да отида и да я видя.

— Ник, Сузи може да остане при мен довечера! — извика след него Роуз.

— Благодаря, много съм ти задължен — обърна глава той и ѝ се усмихна с благодарност.

Първо отиде да говори с лекаря, после тихо влезе в стаята на Мелиса. Тя беше чула гласа му навън в коридора и гневът засили болката в слепоочията. Предпочете да се престори, че спи. Не би могла да понесе дори да го погледне, а още по-малко да му каже какво беше открила.

— Мелиса? — прошепна Ник, но не получи никакъв отговор.

Беше разочарован, че не можеше да чуе гласа ѝ, но се радваше, че сънят щеше да я освободи от мигрената. Седна до леглото и дълго я гледа. Мелиса отчаяно се молеше той да си отиде. После лекарството подейства, пронизващата болка се оттегли и тя наистина заспа.

Когато се събуди, утрото вече бе настъпило. Тя бавно и предпазливо отвори очи и опита да раздвижи главата си. Най-лошото

от мигрената беше преминало и сега страданието беше намаляло до пулсиращо главоболие, което бе поне поносимо. По-трудни за понасяне бяха спомените от изминалия ден. Ник имаше син!

Не можа да хапне от закуската си, но изпи чаша портокалов сок и малко кафе. Дадох ѝ също нови болкоуспокояващи. Когато докторът обяви, че е достатъчно добре, за да може да си върви, тя веднага позвъни на майка си и я помоли да дойде да я вземе от болницата.

— Джак няма да има нищо против, ако остана в „Белууд“, нали?

— Не, разбира се, но... — намръщи се Роуз.

— Моля те, мамо! — отчаяно изрече Мелиса.

— Добре, ще бъда при теб след тридесет минути — бързо обеща Роуз.

Ник телефонира в болницата, за да попита кога може да вземе Мелиса вкъщи, и изненадан научи, че Роуз вече я е взела. Помисли си, че ще я докара в „Найн Елмс“, и реши да почака. После си спомни за второто съобщение, оставено на телефонния секретар, в което Кони го молеше да се свърже с нея.

Той набра номера на апартамента, но никой не вдигна. Сви рамене, смятайки, че въпросът вероятно не е бил толкова важен, остави слушалката и продължи да чака пристигането на колата на Роуз.

След двадесетина минути започна сериозно да се тревожи. Да не би и тя да бе катастрофирала? Вече се готвеше да изостави чакането и да тръгне да ги търси, когато телефонът звънна.

— Ник? — Беше Роуз. — Мелиса е тук, в „Белууд“. Поправя се, но все още има главоболие и се чувства доста зле. Знаеш как е след пристъп на мигрена. Така че я сложих да си легне. Даниел взе Кит и Сузи със себе си в „Брук фарм“, за да може Мелиса да си почива на спокойствие.

— Но защо не я докара тук? — учудено попита той.

— Страхувам се, че тя... не искаше.

— Какво?! Идвам веднага — късо каза Ник и затвори, преди тя да успее да възрази.

Караше толкова бързо, колкото беше възможно по тесния селски път. Втурна се в „Белууд“, без да позвъни на вратата, и сепна Роуз, която се качваше по стъпалата с кана леденостудена вода.

— Това за Мелиса ли е?

— Да. Не иска никаква храна... — Гласът ѝ заглъхна, тъй като Ник грабна каната от ръцете ѝ и бързо прескочи последните стъпала.

Тя се поколеба, но накрая тръгна след него.

Когато Ник влезе в стаята, Мелиса лежеше в леглото със затворени очи. Изглеждаше смъртно бледа, а спуснатите завеси свидетелстваха, че главата все още я боли.

— Как се чувстваш? — тихо попита Ник.

Клепачите ѝ рязко се отвориха и тя го погледна студено.

— Отвратително.

— Съжалявам. — Той остави каната на шкафчето и седна на ръба на леглото.

Мелиса обърна глава на другата страна. Просто не можеше да го гледа.

— Защо не си дойде вкъщи?

— Мислех, че може да не е удобно! — хапливо отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш? — възкликна Ник.

— Мислех, че може да пожелаеш да приютиш там още някое от своите копелета! — изсъска Мелиса.

— Господи! — простена той и обхвана главата си с длани.

Роуз, която стоеше на прага, ахна.

— Върви си, Ник, просто се махни — уморено каза Мелиса.

— Не! Трябва да поговорим за това. Аз се опитвах да намеря думите, за да ти кажа...

— Не мога да се справя с това сега — отчаяно го прекъсна тя и сложи ръце върху пулсиращата си глава.

— Остави я, Ник! — остро каза Роуз, когато той се опита да притегли Мелиса в обятията си, да я накара да го чуе и разбере. — Тя има нужда от почивка. Знаеш, че е така — добави по-тихо.

Ник кимна неохотно.

— Много добре. Мелиса, ще се върна по-късно, за да ти обясня какво се случи. Обичам теб и Сузи повече от всичко друго на света и ти си последният човек, когото бих искал да нараня. Моля те, не забравяй това!

Почака няколко секунди за отговор, но такъв не последвай Ник уморено стана от леглото.

Роуз го последва надолу по стълбите.

— Истина ли е това?

— Да, имам шестнадесетгодишен син. Аз самият научих за това съвсем наскоро. Не знаех как да кажа на Мелиса.

— Трябвало е да намериш някакъв начин — рязко му отвърна тя. — Всяко друго решение би било по-добро от това. Как може да е научила?

— Не знам. Сигурно е отишла до апартамента по някаква причина — каза бавно, осъзнавайки чак сега защо Кони е искала да говори с него — за да го предупреди.

— Синът ти живее във вашия апартамент? — невярващо попита Роуз. — Сам?

— Не, майка му също е там — неохотно призна Ник.

— О, Ник, какъв глупак си! Защо, по дяволите, им позволи да се нанесат в дома на Мелиса?

— Те не са се нанасяли! Живеят там временно, само докато поправим нещата... Е добре, много е лесно да се отсъжда сега. Глупаво беше да им позволя да останат. Но предположих, че на Кони не ѝ стигат парите, а ми се струваше... грубо да предложи да ѝ плащам сметките от хотела. Все едно, че се опитвам да ѝ дам откуп.

— Добре, откупвай я, заплаши я, направи каквото искаш, само оправи тази каша. И то бързо. Мисля, че Мелиса няма дори да те изслуша, докато някаква друга жена живее в собствения ѝ дом. Заедно с детето, което има от теб!

— Ще поправа това още днес — тежко въздъхна Ник.

— Сега знаем, че мигрената е причинила катастрофата, а не обратно — изведнъж си даде сметка за истинската причина Роуз. — Тя можеше да пострада много лошо, дори би могла да загуби живота си! — ужасена се взря в Ник, все едно че той беше убиец.

Той се почувства още по-нещастен, ако това изобщо беше възможно.

— Само ѝ кажи, че я обичам. Моля те. Аз само се опитвах да направя нещо, което да е добро за всички...

— Знам — смекчи гласа си едва забележимо тя. — Върви и направи всичко, което е необходимо. Мелиса ще се чувства добре тук с мен.

— Ще се върна веднага след като уредя нещата — кимна Ник, обърна се и бавно напусна „Белууд“.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Новината за произшествието, сполетяло Мелиса, се разпространи бързо. Кони чу за катастрофата в спортната емисия на телевизията и обезпокоена от това, че Ник не се обади, започна да се тревожи още повече. Отново се опита да го открие и чак тогава разбра, че телефонът е изключен.

— Мики! — изкрещя разгневено. — Защо го направи?

— Не съм аз виновен, че глупавата крава е блъснала колата си! — непокорно измърмори той и се измъкна тихомълком от апартамента, изпълнен с угризения.

Кони разбра, че това означаваше край на престоя им тук. Между нея и Ник отсега нататък не можеше да има нищо повече, нито дори приятелство. Затова спокойно започна да опакова вещите си. Беше шокирана от мрачното изражение върху лицето му, когато той най-накрая дойде около обед.

— Опитвах се да те предупредя — побърза да му каже.

— Знам, получих твоего съобщение, но не успях да се свържа.

— Съжалявам, но Мики беше изключил телефона — призна Кони.

— Защо му е трябвало да прави това? — попита учудено Ник.

— Всъщност не знам — повдигна рамене Кони. — Подозирам, че е искал да причини проблеми между теб и Мелиса. Той разбра, че се опитвам на всяка цена да се свържа с теб. Беше тук, когато Мелиса дойде вчера. Страхувам се, че не беше много любезен с нея. Чух за катастрофата. Тя ще се оправи ли?

— Физически — да, ще се оправи — отговори ѝ Ник. Не би могъл да понесе мисълта за това, което ще се случи по-нататък. — Къде е Мики? — попита толкова мрачно, че Кони искрено се зарадва, че синът ѝ бе изчезнал.

— Излезе някъде. Не знам къде. Мисля, че се чувства виновен за станалото, но и твърде горд, за да признае... Събрах всичките ни вещи

и почистих. Тази вечер си тръгваме. Вече резервирах билети — бързо каза тя.

Ник кимна. Чувстваше облекчение, че е взела сама решението.

— Вината е моя. Трябваше да бъда откровен с Мелиса още от самото начало. — Гласът му беше изпълнен със съжаление, а ръката му уморено потъркваше челото и слепоочията. — Аз все още искам да помогна на теб и на Мики, но мисля, че ще бъде най-добре в бъдеще да разрешаваме проблемите с помощта на адвокати. Ще учредя попечителски фонд в полза на Мики. В момента не мога да му предложа друго, освен финансова помощ. Може би по-късно...

— Разбирам — кимна Кони.

— Само се надявам, че Мелиса също ще разбере — тежко въздъхна Ник.

Сол научи за инцидента с Мелиса и след като никой не вдигна телефона в „Найн Елмс“, позвъни в офиса.

— Тя е добре — съобщи му Куп. Той не знаеше, естествено, че Мелиса е разбрала за съществуването на Кони и Мики и това беше утежило много ситуацията. — Ник каза ли ти, че Джини Синклер заминава за Калифорния с Ейс Дилейни? — подхвърли злобничко.

— Каза ми — отсече Сол.

Мисълта, че това може да се случи, го измъчваше. За да бъде докрай честен, трябваше да признае, че бе считал неприязненото отношение на Ник към американеца за израз на параноя. Сега, напротив, му се струваше, че Ник беше твърде мек с този човек!

Трябваше да види Джини.

Напусна Олдършот рано същата вечер. Когато пристигна в града, позвъни по телефона и щом чу гласа ѝ, бързо прекъсна връзката. Не искаше да ѝ дава възможност да му каже да не я посещава или самата тя да излезе, за да избегне срещата си с него.

Спря само за да купи цветя. После си спомни нейната реакция на последния подарък, който се опита да ѝ поднесе, и ги хвърли на задната седалка на колата. Сърцето му биеше тревожно, докато паркираше и изминаваше разстоянието до апартамента ѝ. Стъпките му отекваха шумно по металните стъпала, а докато се изкачваше с наведена глава, Сол преповтаряше това, което трябва да каже: първо

извинение, после да се опита да я убеди в своята искреност, от което следваше още едно извинение; да се опита да ѝ обясни първоначалната си реакция в отношенията към нея, без да разрушава илюзиите, които тя пази за майка си; да се извини отново, дори това да го унижава... Точно така.

— Няма да ходиш в Калифорния с Ейс Дилейни! — беше първото, което изрече припряно веднага щом Джини отвори.

Тя го изгледа учудено и се готвеше да затръшне вратата пред лицето му, когато той изпъшка и започна да блъска силно главата си в рамката на вратата. Джини неволно потрепери.

— Да не си пиян? — попита го подозрително.

— Не, само глупав, арогантен и алчен...

— Много добре, продължавай. Едва започна да изреждаш недостатъците си — сладко го подкани тя.

„Поне слуша какво ѝ казвам!“ — помисли Сол обнадежден.

— Знам. Имам нужда от любовта на едно добро момиче, което да ме вкара в правия път — каза ѝ с изражение, за което се надяваше, че е очарователна усмивка.

— Ами, върви и намери някое — хапливо му отвърна Джини.

— Аз го намерих, но когато го срещнах за пръв път, бях твърде глупав, за да забележа колко е прекрасно — сериозно каза Сол.

Изглеждаше искрен, но как можеше да бъде сигурна? Увереността в собствената ѝ преценка за мъжете бе сериозно разклатена, след като веднъж вече я бе измамил с такава лекота.

— И сега това момиче не ми вярва, когато се опитвам да му обясня колко много означава за мен — меко продължи Сол.

— Можеш ли да го виниш за това?

— Не, но ще продължа да му вадя душата, докато не се съгласи да ми даде още една възможност — заплашително рече той.

Джини беше твърде объркана, за да може да реши дали перспективата за тази настоятелност ѝ доставя удоволствие или я плаши.

— Вероятно това ще продължи много дълго време — каза му.

— То го заслужава. Ще чакам. — Той спря за миг, а после се усмихна широко. — Докато чакам опрощение на греховете си от него, какво ще кажеш двамата с теб да излезем и да пийнем по нещо?

— Ах, ти, нехранимайко такъв! — Джини едва се сдържа да не прихне.

— Моля те! — усмихна ѝ се той отново с онази бавна, спираща биенето на сърцето усмивка, на която бе толкова трудно да се устои.

— Ще си помисля — високомерно заяви тя.

— Може ли да вляза, докато мислиш? — Сол пристъпи напред.

„Сякаш е убеден, че ще го пусна да прекрачи прага ми! — възмути се Джини. — Не, няма да е толкова лесно!“

— Не, чакай отвън — властно му нареди тя, влезе и захлопна вратата.

Погледна часовника си и се запита колко ли дълго е готов да чака.

Каза си, че би трябвало да е луда, за да се съгласи да излезе с него, но въпреки това влезе в спалнята и се захвана да претърсва съдържанието на гардероба си, надявайки се да намери нещо хубаво, което той не я бе виждал да носи. После взе душ, без да бърза, като през цялото време убеждаваше себе си, че трябва просто да го остави на стълбите пред вратата...

„Колко жалко, че вън не вали!“ — помисли си с усмивка.

Преди да облече синя рокля и подходящо за нея сако, надникна през прозореца. Ягуарът на Сол все още беше паркиран отвън. Лицето ѝ просветна леко и тя седна да се гримира. Не че възнамеряваше да излиза с него, разбира се... Все още отричаше пред себе си тази възможност, когато след повече от час отвори за втори път вратата.

Сол седеше на най-горното стъпало. Вдигна поглед към нея с преувеличено изражение на поразен от скръб човек.

— Още ли си тук? — попита го Джини с престолено учудване и раздражение.

Сол забеляза елегантното ѝ облекло и грима, но мъдро се въздържа от коментар.

— Би могла поне да ми дадеш възглавница, върху която да седна — оплака се той. — Мисля, че хванах мазоли! Имам нужда да пийна нещо. Ще дойдеш ли с мен? Моля те! Познавам толкова малко хора в Лондон.

— Много добре, но само за едно питие — въздъхна тя.

— Благодаря ти! — каза Сол толкова смирено, че Джини го стрелна подозрително.

Изглеждаше искрен. Изглеждаше! Беше ѝ се сторил също толкова искрен в извиненията си онази вечер след разговора с Джеймс Калвърт, когато пристигна при нея с цветя и подаръци... Прехапа устни и се прокле, че му позволява отново да се приближи до нея само за да я нарани отново.

Забеляза захвърлените цветя веднага след като се качи в колата.

— За Мелиса ли са?

— Какво? О, не, те бяха... всъщност за теб са. Страхувах се, че ще ги захвърлиш в лицето ми — отвърна той.

— О! — Тя погледна встрани. — Не е ли ужасно това, което се случи с Мелиса? Позвъних в „Белууд“ веднага след като разбрах и Роуз ме увери, че ще се оправи след няколко дни.

— Да, Куп ми каза. Днес се опитвах да се свържа с Ник, но никой не отговори — отнесено отвърна Сол. Беше съсредоточил вниманието си да намери пролука в уличното движение. — Харесва ли ти на „Уимбълдън“?

— Да, страхотно е! — ентузиазирано възкликна тя. — Най-добрите места, никакви опашки, отношение като към звездите във всяко отношение!

— Чудесно! — усмихна се Сол и подхвърли престорено непринудено: — Кога възнамеряваш да пътуваш за Калифорния?

— Аз не просто възнамерявам — аз заминавам след около десетина дни! — заядливо отвърна тя.

— Добре, чудесно — бързо се предаде той и се върна на побезобидната тема за тенис мачовете, които беше гледала на „Уимбълдън“.

И двамата се успокоиха малко, след като седнаха в една кръчма, заобиколени от тълпи смеещи се и бърбещи хора, настроени да се наслаждават на почивните си дни. Наместиха се на една дълга маса непосредствено до прозореца с възглавници върху местата за сядане. Джини много ясно усещаше бедрото му, притиснато плътно до нейното, ръката му, отпусната върху облегалката на пейката зад нея и докосваща почти случайно раменете ѝ.

Сол усещаше, че тя все още бе предпазлива с него, но си мислеше с нескрита надежда, че отношението ѝ беше претърпяло огромна промяна в сравнение с последната им среща. Можеше да е необходимо много дълго време, за да я спечели напълно, но беше

уверен, че рано или късно ще я има отново. „И когато това стане, никога няма да я оскърбя отново и никога, никога няма да ѝ позволя да си тръгне!“ — мислеше си той, наблюдавайки всяка промяна в изражението на красивото ѝ лице и наслаждавайки се на леките жестове, които ръцете ѝ описваха, докато говореше. Ръце на художник, разбира се, тънки и деликатни. Искаше да целуне всяко едно пръстче, после китките, после...

— Не носиш часовника си? — внезапно каза той.

— Напротив, нося го. — Джини се престори, че е разбрала погрешно забележката, и вдигна ръка, за да му покаже своя стар евтин часовник.

— Имах предвид онзи, който ти подарих. Бих дръзнал да попитам какво се случи с него? — продължи той, запазвайки с усилие нехайния си тон.

— Предполагам, че Джо все още го пази — безгрижно отвърна тя.

— Джо ли?

— Да, тя го взе от мен. Струва ми се, че се страхуваше да не го счупя или изхвърля в най-близкия контейнер за смет.

— О! — Сол предпочете да не беше питал.

Джини скри усмивката си, предизвикана от изражението на наказано дете върху хубавото му мъжествено лице, и се наслади на усещането, че е взела връх над него. Най-Добре би било да се възползва максимално, знаейки, че това няма да продължи много дълго.

— Какво ще кажеш да дойдеш да инспектираш отново къщата ми тези дни? — попита Сол напрегнато, защото си даваше сметка, че въпросът му може да бъде изтълкуван превратно.

— Защо? — зае отбранителна позиция Джини.

— Скоро ще се преместя да живея там постоянно, но това все още не е дом в истинския смисъл на думата. Има нужда от женска ръка, от женски усет...

— О, не бъди толкова покровителствен! Следващия път сигурно ще ме помолиш да ти сготвя — презрително отвърна тя.

— Не, разбира се, че няма — бързо каза Сол. — Това, което се опитвах, вероятно много несръчно, да кажа, беше... да те помоля... — Той преглътна. Би искал чашата му да не беше празна, защото точно

сега се нуждаеше от кураж както никога преди. Освен това знаеше, че още е много, много рано, но трябваше да я попита. Пое дълбоко въздух и се протегна да вземе ръката ѝ в своята. — Джини, опитвам се да те помоля да ми помогнеш да превърна тази къща в дом. Не искам да живея там или на което и да било друго място без теб!

— Нали не очакваш сериозно, че ще дойда да живея с теб? — попита Джини с недоверие и рязко отдръпна ръката си.

— Да. Не! Нямам предвид да съжителстваш с мен — бързо се поправи, проклинайки се, той. — Искам да кажа, да живеем заедно като женени. Завинаги. Деца, семейство и всичко останало — отчаяно изрече Сол.

Джини втренчи в него смаяни очи и изпита за миг чиста, неподправена радост, която много бързо бе последвана от съмнение. „Как можеш да бъдеш сигурна, че е искрен? — подигравателно се обади нейната черногледа половина, тази, която дори не съществуваше, докато Сол Ланкастър не влезе в живота ѝ. — Това може би е още едно представление, за да те вкара отново в леглото си или да те спре да не заминаваш за Калифорния с Дилейни.“ Джини с тъга си даде сметка, че не може да му има доверие. Дори нещо повече — тя не можеше, не смееше да се довери на собствените си чувства, на собствените си инстинкти. Предишния път той толкова лесно я направи на глупачка, че вече нямаше никакво доверие в преценката си.

— Разбира се, че няма да се омъжа за теб! — каза студено и бързо скочи на крака, преди волята ѝ да загуби от своята сила.

— Джини! — Сол отново се протегна да хване ръката ѝ, но тя моментално я отдръпна.

— Не, изобщо не ме докосвай. Ще си взема такси до вкъщи. И съм решила окончателно, че заминавам за Америка заедно с Ейс Дилейни — хладно го уведоми тя.

После се обърна и започна да си пробива път към изхода на бара.

Закрачи бавно по края на тротоара, осъзнавайки, че беше на път да се покаже абсолютна глупачка, като скъсваше със Сол публично. После се спусна в пустата алея, където се облегна върху една стена, отпусна глава в ръцете си и започна да ридае. Изобщо не забеляза тримата мъже, които седяха върху тревата в края на алеята, подаваха си от ръка в ръка бутилка уиски и втренчено я наблюдаваха.

Сол остана в бара, глух за смеха и бърбенето на тълпата весели хора, която го заобикаляше. Тя дори не помоли за време да помисли върху предложението му. Само отвърна с това непреклонно и решително „не“.

„Трябваше да изчакам! — злочесто мислеше той. — Всичко развалих. Дори по-лошо: излезе така, че си търся домашна помощница! Може би това вече е край на всичко!“ Тази мисъл бавно изпълни цялото му съзнание, докато отиваше към бара, за да напълнят отново изпразнената му чаша. „Дори не й казах, че я обичам! Ланкастър, идиот такъв! — изруга сам себе си. — Дори не можа да й направиш предложение за женитба както трябва! Е, вярно е, че никога по-рано не съм го правил...“ — опита сам да се оправдае.

И какво имаше тя предвид с това, че заминава за Америка с Дилейни? Дали смяташе, че се опитва да я спре? Щеше да изпие още едно питие, за да й даде време да се успокои, и ще я последва, за да изясни намеренията си. Опита се да повика бармана, който беше атакуван от всички страни от протегнати празни чаши, но не успя.

„Очевидно днес не е моят ден!“ — помисли Сол и като промени решението си относно второто питие, остави на бара пари за сметката и се отправи към изхода.

Измъкна ключовете на колата от джоба си и бавно тръгна към мястото, където бе паркирал ягуара. И в този момент чу вик, пълен с безсилие и ужас. Джини! Сол се завъртя и потърси източника на паническия крясък. Затича се в предполагаемата посока и едва не подмина входа на алеята, но за миг в тъмнината му се мярна русата коса на Джини и грабна погледа му. Той бързо се върна назад.

Момичето беше завлечено в най-тъмния край на алеята и бе приковано към стената на намиращата се там беседка. Двама мъже държаха ръцете ѝ, а трети разкопчаваше сакото ѝ. Тя с мъка извиваше лице встрани, за да избегне ужасяващата лигава целувка на вонящата на алкохол уста. Успя да си поеме дъх да извика отново и в този момент видя тичащия насреща Сол и лицето му, изразяващо дива ярост.

Мъжете, твърде съсредоточени върху своята жертва, изобщо не забелязаха неговото приближаване до момента, в който беше вече твърде късно. Със заплашителен вик Сол отхвърли настрана мъжа пред Джини и разтласка другите двама, грабна я за ръка и я придърпа

към себе си. След това я заслони с гръб, заставайки между нея и нападателите.

— Бягай оттук! — нареди ѝ тихо, като следеше внимателно тримата, които сега изглеждаха много разгневени затова, че бе осуетил намеренията им. Натика ключовете от колата в дланта ѝ, без да я поглежда, и властно повтори:

— Хайде, бягай!

Не се страхуваше за себе си, но се ужасяваше при мисълта за това, което можеха да ѝ направят, ако успееха да го надвият.

Джини стисна здраво ключовете и се отдръпна малко назад, но не си тръгна. Не можеше да го остави просто така. Дишаше бързо и често, а очите ѝ бяха широко отворени от ужас.

Сол се съсредоточи върху мъжете насреща. Очите му прескачаха ту към един, ту към друг от нападателите, докато те приближаваха бавно. Опитваше да отгатне кой ще направи първото движение. Усецаше ясно миризмата на уиски и се надяваше, че бяха достатъчно пияни и рефлексите им са притъпени. Беше уверен, че може да се справи със ситуацията... Докато погледът му не улови блясъка на стоманено острие!

Той изруга тихичко и се приготви да посрещне тази по-голяма опасност. Знаеше, че трябва да действа пръв, ако иска да има някакъв шанс. Направи лъжлив замах с лявата ръка към най-близкия нападател, но в последния миг се завъртя и удари с пълния размах на дясната си ръка онзи, който държеше ножа, целейки се в слънчевия му сплит. Чу се болезнено изохкване, мъжът се присви одве и тогава Сол пристъпи към него и стовари тежък саблен удар в основата на тила му. Ударът бе достатъчно силен да събори и вол. Ножът издрънча върху каменните плочи, но преди да успее да го изрита далеч от обсега на противниците си, един от тях го сграбчи изотзад и изви ръцете му на гърба, опитвайки се да го постави в ролята на боксова круша за другия. Сол рязко заби с всички сили лакът в ребрата му, извъртя се и му нанесе съкрушително дясно кроше, след което го довърши със серия от последователни леви и десни прави в челюстта.

Двама вече бяха на земята, но в това време третият бе успял да се добере до ножа. Той се хвърли към Сол и направи няколко ловки заблуждаващи движения, преди да нанесе истинския удар. Сол донякъде отгатна посоката и се извъртя, но недостатъчно бързо и

острието прободде лявата му ръка близо до рамото. Изръмжа от болка и се спусна в атака, преди раната да е успяла да отслаби сериозно силите му.

В полуздрача не толкова видът, колкото миризмата на кръв събуди Джини от застиналия ужас и я подтикна към действие. Тя изтича към улицата, изпълнена с хора, неподозиращи драмата, която се разиграваше само на няколко крачки встрани в затъмнената алея.

— Помощ! Моля, помогнете! — откъсна се отчаян вопъл от устните ѝ. — Там!... Гангстери... с нож! Убиват човек! — продължи да вика, докато осъзна, че това не бе най-умното, което би могла да каже. Повечето от минавачите побързаха да избягат по-далеч, изплашени от възможността да станат свидетели на убийство.

Най-накрая — всъщност след минута, която ѝ се стори цяла вечност — двама снажни мъже се притекоха на призивите ѝ. Тя се втурна назад към алеята, ужасена от мисълта за това, което можеше да открие там.

Двама от нападателите бяха извън строя, а Сол заплашително напредваше към третия, който отстъпваше гърбом към далечния край на стената, търсейки отчаяно път за бягство.

— Съжалявам! — изхленчи той.

— Не, не съжаляваш! — изръмжа Сол и го удари с все сила в корема, а после стовари остър ъперкът в челюстта му. Главата на нещастника отхвъркна настрани и той плавно се строполи на земята с подсечени колене. Сол се надвеси над него със стиснати юмруци, а гневът продължаваше да извира дълбоко от душата му. — Сега вече наистина съжаляваш! — изскърца със зъби към безчувствената маса.

После отстъпи, устоявайки с огромни усилия на порива да ритне безпомощното тяло, скупчено в краката му.

— Сол! — спусна се Джини към него. — Ръката ти кърви!

Той сведе поглед към ръката си и чак тогава изпита силната пронизваща болка. Ръкавът на ризата му бе целият напоен с кръв.

— Добре съм — увери я, подпирайки се за момент на стената, но веднага се изправи решително и гневно извика:

— Казах ти да бягаш! Знаеш ли какво можеше да се случи, ако...? — Той спря и се намръщи. Разбира се, че знаеше. — Извинявай!

Протегна дясната си ръка, обгърна раменете ѝ и я притегли близо до себе си. Усещаше силното вълнение, което разтърсваше тялото ѝ.

— Добре ли си, приятелю? — попита един от мъжете, които Джини бе довела със себе си.

— Да, добре съм, благодаря — кимна Сол и двамата си тръгнаха.

— Трябва ли да повикаме полиция? — неохотно попита Джини, отвратена от мисълта за неизбежните разпити и вероятен съдебен процес. Представи си как я питат какво е правила в тъмната алея, дали и защо е носила къса пола, грим...

— Не! — решително отвърна той за нейно успокоение. — Аз съм офицер и нямам право да се замесвам в разправии с цивилни граждани.

— Но те си го заслужаваха, тези изверги!

— Знаем, скъпа, знаем — утеши я той.

Джини се притисна за момент в него и положи върховни усилия да възвърне самообладанието си.

— Ще те закарам в болницата... — започна тя.

— Не — прекъсна я Сол, — поради същата причина. Те веднага ще уведомят полицията за прободната рана. Не съм толкова зле. Ще помоля фелдшера във военната част да я погледне, щом се върна в Олдършот.

— Но ти не можеш да шофираш! — възкликна Джини. — Губиш твърде много кръв. Ще припаднеш на волана.

— Предполагам, че в такъв случай ще се наложи да ми предложиш легло за тази нощ. — Устните му се разтегнаха в щастлива усмивка.

— О, ти си непоправим! — загуби търпение Джини.

Но все пак наистина го закара до дома си, за да опита да спре кървенето. Ако не успееше, щеше да се наложи да го закара до военната му част, но със сигурност не би му позволила да шофира сам. Изпитваше неопределено учудване, че изведнъж се почувства много спокойна. Гневът и истерията бяха отстъпили на заден план пред загрижеността ѝ за раната му.

Сол също разбра това и кротко се съгласи с всичко, което Джини предложи. Беше му приятно да се суети около него — твърде обнадеждаваща промяна в сравнение с предишната ѝ студенина.

— Шшт, не вдигай шум! — прошепна тя, когато влязоха във входа на жилището.

— Защо? — попита Сол, взирайки се в стъпалата, които изведнъж му се сториха многобройни и стръмни, а вратата горе — ужасяващо далече. След загубата на значително количество кръв само би се зарадвал, ако снажният Барни му се притече на помощ по тези стълби.

— Джо има проблеми с кръвното и трябва повече да си почива. Вчера беше в клиниката. Ще можеш ли да се справиш?

Остави го да се подпира на парапета, докато тя бързо изкачи последните стъпала, за да отключи вратата. После се върна да му помогне.

Сол се свлече върху канапето, отпаднал и замаян. Джини наля топла вода в един леген и потърси някакъв дезинфектант.

— Позволи ми да съблека ризата ти — забързано каза тя.

Сол успя да се усмихне самодоволно и това накара Джини да се изчерви.

— Спри да се хилиш!

Въпреки усещането, че започва да ѝ прилошава, тя се застави да се съсредоточи върху кървящата рана и да не обръща внимание на широките рамене и мускулестото тяло. Стисна зъби и внимателно изми мястото около раната, от която продължаваше да се процежда кръв.

— Да се надяваме, че не се е инфектирала — съчувствено каза тя. — Трябва веднага да се промие.

— Да, сестро!

Сол с усилия се въздържа да не се дръпне, когато усети паренето, предизвикано от дезинфекциращата течност. Когато болката премина, извърна глава да прегледа сам пораженията. Чувстваше ръката си като отсечена точно там, където свършва рамото.

— Сигурна съм, че трябва да се зашие — разтревожено каза Джини, след като установи, че кървенето не спира.

— Просто превържи мястото колкото можеш по-стегнато. Ще бъде достатъчно, докато се върна в Олдършот.

— Ще направя каквото мога.

Джини донесе голяма кърпа, сгъна я на четири и направи дебела подложка, която постави върху раната, преди да започне да намотава

бинта около ръката му. После коленичи върху канапето със свити под себе си пети. Силно се съмняваше в резултата от своята намеса.

— Благодаря ти! Сега вече се чувствам много добре — излъга Сол, отгатвайки колебанието ѝ. — Какво ще кажеш за чаша чай?

Стори му се, че тя се нуждае повече от него самия да пийне нещо ободрително.

— Да, разбира се! Страхувам се, че нямам никакво бренди или друг алкохол — добави малко притеснено.

— Не е нужно. Нали все пак ще трябва да шофирам обратно до Олдършот. Един чай би ми се отразил чудесно — увери я той и Джини бързо изчезна в кухнята.

Сол се облегна назад и затвори очи, опитвайки се да надмогне пулсиращата болка. Обливаше го студена пот при мисълта за опасността, която бе заплашвала Джини. Не би могъл да забрави как едва не остана за още едно питие в кръчмата. Ако барманът не се бе оказал твърде зает, за да го обслужи...

Докато чакаше водата в чайника да заври, Джини се разтрепери силно. Изля почти толкова вода около каната, колкото успя да налее и вътре в нея. После несръчно и с потракване постави чашите върху чинийките и ги напълни с горещ чай. Трябваше да занесе всяка чаша поотделно в хола, тъй като я държеше с две ръце, за да не разплиска съдържанието.

Сол отклони с жест подадената му чаша. Добре разбираше, че сега, след като вече не беше заета с раната му, тя понасяше сътресението от чудовищността на това, което едва не се бе случило с нея.

— Ела — каза ѝ нежно, протягайки незасегнатата си ръка.

Устните на Джини се разтрепериха в момента, в който се отпусна в ръцете му.

— Свине! Развратни свине! — избухна в ридание тя, а ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Знам. Но сега всичко е наред. Ти си в безопасност — прошепна той и внимателно отдръпна косата от лицето ѝ. Въпреки ужасните обстоятелства се наслаждаваше на това, че тя се намира в прегръдките му, че лицето ѝ докосва голите му гърди, а ароматът на нейните коси достига ноздрите му. — Не плачи, мила моя, всичко свърши! — нежно я целуна по бузата, влажна от стичащите се сълзи.

— Мразя мъжете! Смятам да се отдам на любов с жени! — разрида се Джини.

Сол се усмихна леко.

— О, не, скъпа! Моля те, недей. — Въздържа се да отбележи, че това нямаше да възпре желанията, които будеше у мъжете. Изпий си чая! — нареди делово.

Треперенето ѝ не само не преставаше, а дори напротив — усилваше се. Джини го отблъсна от себе си и успя да отпие глътка от чая. После забеляза, че сакото ѝ е изцапано от притискането до онази стена, и ѝ се повдигна. Чувстваше се цялата омърсена.

— Трябва да се изкъпя! — потръпна от отвращение и се втурна към банята.

След като пусна водата да пълни ваната, тя започна трескаво да свлича дрехите си и да ги хвърля на купчина далеч от себе си. Реши, че ще ги изхвърли на боклука. Знаеше, че никога повече няма да може да ги облече.

Потопи се в горещата ароматизирана вода и опита да се отпусне. Скоро треперенето намаля, но не беше в състояние да спре сълзите, които извираха от очите ѝ и се стичаха надолу по бузите.

Сол изпи чая си и провери превръзката, която поне засега изглеждаше да е спряла кръвенето. Мобилният му телефон беше долу в колата, така че се огледа за телефона на Джини. Щеше да се прибере късно в Олдършот. Върху лицето му се появи гримаса на недоволство, когато си спомни, че на следващата сутрин трябваше да напуснат рано казармите, защото заминаваха на десетдневно учение в Брекън Бийкънс. Само това му липсваше сега!

Най-сетне видя телефона и стана много внимателно. За щастие световъртежът, който бе изпитал по-рано, не се повтори. Набра номера на офицерската канцелария.

— Джеръми? Сол е. Слушай, можеш ли да покриеш закъснението ми? Все още съм в Лондон.

— Разбира се. Нещо лошо ли се е случило?

— Всъщност не, но не мога да тръгна веднага. Ще се прибера веднага щом успея.

— Не забравяй, че тръгваме утре в десет часа — напомни му Джеръми.

— Не съм забравил — въздъхна Сол. — До скоро!

Остави слушалката върху вилката и погледна към затворената врата на спалнята на Джини. Съществена преграда! Срещу него ли? Дали и той беше един от враговете — един мъж? Въздъхна и си даде сметка, че в момента тя вероятно се чувства точно така. Не би могъл да я остави сама, но си спомни обяснението ѝ, че Джо не бива да бъде подлагана на силни вълнения. На кого можеше да се обади? Сведе поглед към телефона. На дисплея с програмираните за автоматично избиране телефонни номера бяха изписани десетина имена. Явно тях Джини използваше най-често. Със задоволство и облекчение забеляза, че всичките имена бяха на приятелки. Беше я чувал да споменава някои от тях между другото, но нямаше никаква представа коя би могла да бъде най-полезна в подобна ситуация. Надписът „мама“ стоеше под номер шест, забеляза той и след продължително обмисляне натисна съответния бутон. Хвърли поглед на часовника си. Беше почти един след полунощ. Колко неловко би било, ако баща му вдигне телефона...

— Ало? — Беше Ан. Гласът ѝ звучеше нетърпеливо.

Сол се поколеба за миг.

— Ан, обажда се Сол Ланкастър. Извини ме, събудих ли те?

— Не. Всъщност тъкмо тръгнах за летището. Какво се е случило?

— Ами... Не, няма значение. След като ще хващаш самолет... — започна той.

— Не ми се обаждаш, за да си побъбрим, нали? Трябва да е нещо важно! За Джини ли се отнася? Нещо лошо ли се е случило?

— Е, добре... Да, тази вечер се случи нещо неприятно. Тя беше нападната... сега всичко е наред — бързо прибави той в отговор на нейния, вик на уплаха. — Физически е добре, но е доста разстроена. Мисля, че не трябва да остава сама, а аз трябва да се върна в Олдършот.

— Идвам веднага.

— А полетът ти?

— Не ставай глупав! — рязко каза Ан. — Тръгвам.

— Чудесно! Почакай! Не затваряй още — побърза да каже Сол. — Можеш ли да ми донесеш някоя от ризите на баща ми? Не те будалкам, просто ми трябва...

— Риза ли? Не, той взе всичките си вещи и се премести в апартамента в неговия офис. Ти не знаеше ли?

— Не, не знаех — замислено каза Сол по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Ан пристигна по-бързо, отколкото той очакваше. Вратата на спалнята на Джини беше все още затворена, макар тя да беше излязла след продължителната вана.

— Господи, какво се е случило? — възкликна тя, виждайки, че е без риза, а ръката му е превързана. — Къде е Джини?

— Отиде да се изкъпе и...

Тя не го доизслуша и като го отблъсна леко встрани, се насочи към спалнята.

— Джини!

Отвори широко вратата, спря и запремигна от учудване пред гледката, която се откри пред очите ѝ. Джини, увита в розов хавлиен халат, най-спокойно седеше пред тоалетката и сушеше косата си. След ваната се бе почувствала чиста и готова да се изправи отново пред света.

— Мамо! Какво правиш тук?

— Сол ми телефонира. Каза, че се е случило нещо неприятно. Какво стана? Добре ли си?

— Да, добре съм. Сол ти се е обадил? — повтори Джини учудено. — Боже, сигурно си е помислил, че наистина съм много зле!

— Какво се случи? — Ан пристъпи в стаята и седна на леглото. — Мога ли да ти помогна?

— Можеш да вземеш тези дрехи и да ги изгориш! — Джини свирепо скрита купчината, която беше струпана на пода.

— Твоят чудесен нов костюм?

— Той ме ужасява! Мразя го! Никога повече няма да го облека!
— Тя потрепери при тези думи.

— Какво става тук, Джини? Сол... Сол ли те нападна? — бавно попита майка ѝ. — Ако е така, да се обадя в полицията?

— Не, не, разбира се, че не беше той — бързо каза Джини. — Всъщност той се държа невероятно смело. Той ме спаси... Нападнаха ме трима мъже, мамо. Беше ужасно... — Тя отново се разтрепери от отвращение.

— Ела при мен — нежно каза Ан и протегна ръце към дъщеря си.

Джини бързо отиде до леглото. Ан я обгърна, притегли я до себе си и започна да я полюшва, като че беше малко дете, докато тя несвързано ѝ заразказва как точно се бе случило всичко.

Вратата на спалнята бе полуоткрехната и Сол несигурно пристъпваше пред прага, наблюдавайки двете жени. Не чуваше разговора, но по всичко личеше, че темата бе в стилистиката на „Всички мъже са негодници“. Почувства се нежелан и ненужен. Зачуди се дали не беше по-добре просто да си тръгне, без да вдига шум, но знаеше, че няма да може да види Джини повече преди нейното пътуване за Калифорния, а не би могъл да си тръгне, без да говори с нея.

Той се изкашля тихичко, за да прочисти гърлото си, но най-вече за да привлече вниманието им. След като не успя, опита отново — този път по-силно. Ан вдигна глава и му отправи нетърпелив поглед.

— Тя ще се оправи — му каза кратко.

— Джини? — тихо я повика Сол. — Аз трябва да си тръгнавам...

Джини избърса сълзите от очите си, стана и пристегна халата по-здраво около кръста си.

— Да, наистина — кимна.

Беше ѝ споменал за предстоящите учения, докато бяха в бара по-рано тази вечер. Стори ѝ се, че е изминала цяла вечност оттогава. Съумя да го дари с кратка усмивка и го придружи до вратата.

— Извини ме! Аз така и не ти благодарих както трябва за това, което направи за мен — каза тя. — Много съм ти признателна и се надявам, че ръката ти ще се оздравее съвсем скоро.

„Сякаш говори с непознат — помисли Сол. — Някой, който се е понатъртил, докато ѝ е помагал да вдигне нещо, което е изпуснала.“ Въпреки това не се отказа от намерението си да се изяснят.

— Джини, мила, аз наистина мисля това, което казах за женитбата... — настоятелно започна той.

— Не, моля те, точно сега не искам да слушам нищо! — отчаяно тръсна глава тя.

— Не знаеш ли колко важно...? — опита да продължи той.

— Не!

— Обичам те! Искам да се оженя за теб. Не вярваш ли, че те искам?

Джини не отговори веднага, а когато го направи, гласът ѝ бе изпълнен с неприязън:

— Да, вярвам, че ме искаш. В леглото си. Това искаха и онези трима негодници, които ме нападнаха тази вечер.

Сол се отдръпна крачка назад.

— Джини! Моля те, не ме сравнявай с тях! Аз искам повече от това, много, много повече. Защо не ми вярваш?

— О, вярвам ти. Също така вярвам, че ти би казал каквото и да било, дори би ми предложил да се омъжа за теб, само за да ме спреш да не ходя в Америка с Ейс Дилейни — саркастично подхвърли тя.

— Разбирам. — Той се опита да скрие колко наранен се почувства и внимателно се взря в лицето ѝ. Изглеждаше бледа и напрегната. Вероятно една промяна в обстановката би ѝ помогнала да се възстанови от преживяния кошмар. — Тогава замини за Америка с моята благословия...

— Не съм искала твоята благословия. Нито имам нужда от позволенията ти!

— Знам — бързо отвърна Сол. — Моля те, изслушай ме. Върви, забавлявай се. А аз ще те чакам. Когато се върнеш, отново ще ти предложи да се омъжиш за мен.

— И тогава все още няма да ти вярвам — прекъсна го Джини. — Ти просто не можеш да разбереш, нали? Аз ти вярвах, повярвах ти, когато дойде тук с твоите извинения и с твоите цветя, и с твоите бонбони, и с оня дяволски часовник! И с твоите лъжи! Всичко, което искаше тогава, беше да ме вкараш в леглото си! Каж ми, как мога да повярвам сега дори и на една дума от това, което казваш? — възкликна тя.

Сол затвори уморено очи. Нямаше отговор на този въпрос. Признаваше вината си. Отвори очи и се взря в нея, протегна ръка да я погали по бузата, но я остави да се отпусне, когато тя се отдръпна.

— Бих ли се втурнал да те защитавам тази вечер, ако не ме беше грижа за теб? — внимателно попита той.

Джини се вгледа изпитателно в лицето му и поклати глава.

— Не, сигурно не. Но ти би направил същото за всяка жена, която е в беда, нали?

— Предполагам, че бих го направил, да — съгласи се Сол. — Все пак не съм абсолютен негодник, нали?

— Довиждане, Сол.

— Лека нощ.

Не харесваше звученето на думата „довиждане“. Тръгна, но после се обърна още веднъж, тъй като изведнъж му хрумна, че би могла да рискува да излиза сама вечер.

— Ако имаш нужда от помощ, докато ме няма, обади се на Ник.

— Няма да се наложи. И освен това Ник ще бъде достатъчно зает да се грижи за Мелиса — каза Джини и затвори вратата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Ник би бил много щастлив, ако имаше възможност да се грижи за Мелиса. За нещастие обаче не можа да я намери. Той неохотно я бе оставил сама през целия ден, знаейки, че ако и този път мигрената следва периодичността на пристъпите, от които бе страдала в миналото, ще има нужда от повече време, за да се възстанови от главоболието и гаденето. Ето защо се върна в „Белууд“ чак привечер.

— Няма я тук, Ник — отправи му хладен поглед Роуз. — Взе колата ми и замина някъде преди около час.

— Но къде отиде?

— Нямам представа. Не искаше да разговаря с мен. Беше твърде разстроена.

— А Сузи къде е?

— Предполагам, че все още е в „Брук фарм“ с дядо си. Освен ако Мелиса вече не я е взела — отвърна Роуз.

След всичко, което се бе случило, Ник не се изненадваше, че тъща му проявява враждебност към него, но ако имаше малко мозък в главата си, би трябвало да си дава сметка, че е трябвало да убеди Мелиса да остане в „Белууд“, вместо да ѝ позволи да излезе в сегашното си нестабилно състояние. И на всичко отгоре ѝ беше дала колата си! Едва ли беше в достатъчно добра форма, за да шофира!

Той се обърна, без да каже и дума повече, и се качи в колата. Използва мобилния си телефон, за да се свърже с Даниел Фаръл в „Брук фарм“.

— Да, Ник, дойде да вземе Сузи, но вече си тръгна — съобщи му Даниел. Тонът му съвсем определено показваше, че вече е чул версията на Мелиса за събитията.

— Не я ли попита къде възнамерява да ходи? — опита да запази спокойствие Ник.

— Не, не я попитах — хапливо отвърна Даниел и Ник разбра, че дори и да знаеше, не би му казал. — Ник, искам да получа обяснение за това, което се е случило! — строго продължи той.

— След като открия Мелиса — късо отвърна Ник и прекъсна връзката.

След като размишлява около минута, той се отправи обратно към „Найн Елмс“. Часът, в който Сузи заспиваше, бе минал отдавна и Ник се надяваше, че ще ги намери у дома, но къщата се оказа празна. Не беше оставено никакво съобщение и на телефонния секретар. Къде беше отишла? Ако искаше да бъде сама, за да обмисли положението, защо вземаше Сузи със себе си? Една мисъл проблесна в съзнанието му и борейки се с паниката, предизвикана от нея, той отиде да провери дали паспортите им не бяха изчезнали. Успокои се малко, когато ги намери на обичайното място. Поне не бяха избягали от страната. Видя му се странно, че тук беше и паспортът на Кит, но тъй като имаше неотложни проблеми за разрешаване, сви рамене и забрави за това.

Къде беше Мелиса?

Седна в хола и започна да звъни на познати от околностите на „Найн Елмс“. Опитваше се да придаде спокоен тон на гласа си, когато нехайно питаше дали случайно Мелиса не се е отбивала. Отговорите, до един отрицателни, биваха последвани от загрижени въпроси за автомобилната катастрофа. Всички, на които се обади, се изненадваха, че Мелиса, вместо да се възстановява вкъщи, излиза и се среща с приятели.

Вече беше много късно. По това време Сузи би била уморена и капризна... Къде беше Мелиса? Не можеше просто да седи и да чака повече. Затова взе отново ключовете на колата и излезе. Първо отиде до „Брук фарм“, а после до „Белууд“, защото знаеше, че дори да се беше върнала при някой от родителите си, нито единият, нито другият биха си дали труда да му съобщят за това.

В момента, когато потегляше от „Белууд“, пристигна Джак заедно с Кит. Ник спря и върна назад, докато не се изравни с автомобила му.

— Мелиса не е идвала на „Уимбълдън“, нали? — Това бе трудно за вярване, особено след като и Сузи беше с нея, но той вече бе готов да се хване и за най-невероятните възможности.

— Не. Тя не си ли почива вкъщи? — много озадачен попита Джак. Явно Даниел бе скрил истината, когато синът му бе отишъл да прибере Кит.

— Не. Ти не си единственият, чиято жена е избягала — отвърна му Ник, рязко натисна педала на газта и потегли, изхвърляйки чакъл изпод гумите.

Къде би могла да бъде Мелиса?

Беше сериозно притеснен и безпокойството му нарастваше с всяка изминала минута. Надяваше се, че се е скрила някъде, за да го накаже, нарочно да го накара да се тревожи, но се страхуваше, че всичко бе много по-сериозно. Трябваше да ѝ даде повече обяснения предишната сутрин. По дяволите, тя дори би могла да мисли, че той е поддържал другата връзка през всичките тези години...

— Аз знам къде е Лиса — изписука Кит от задната седалка.

— Знаеш ли? — попита Джак, измъкна я от бебешката седалка и я понесе към къщата. — Добър вечер, мамо! — поздрави той Роуз, която излезе да ги посрещне. Часът за лягане на Кит също бе минал отдавна и тя бе притеснена, но Джак не я остави да зададе въпросите си: — Какво става между Мелиса и Ник?

— Нищо добро, страхувам се — неясно отвърна майка му и кимна многозначително към Кит, намеквайки за нейната способност да чува и да помни каквото не трябва. — Ще ти кажа по-късно. Не че знам кой знае колко много. Ела, миличка, ще вечеряш и после в леглото — обърна се към Кит.

— Чакай малко — спря я Джак. — Ник каза, че Мелиса е изчезнала. Вярно ли е това?

— Да, изглежда е разбрала, че Ник има дете от друга жена — едва чуто отвърна Роуз. — Предполагам, че това е причинило мигрената ѝ.

— Не съм изненадан! Господи... Кит, скъпа, ти каза, че знаеш къде е отишла Лиса. Тя ли ти каза?

— Не. Каза на Сузи, че отиват да видят близнаците. А аз кога ще мога да отида при близнаците? — малко начупено се поинтересува Кит, но не получи отговор.

Джак и Роуз се втрениха безпомощно един в друг.

— Господи, отишла е при Ейс! — бавно промълви Джак.

— Не! — поклати глава с недоверие Роуз.

— Тя се обърна към него по-рано, когато имаше проблеми с Ник — напомни ѝ Джак. — Можеш ли да измислиш по-подходящ начин да си върне за стореното?

— Е, не, но това беше преди тя да се омъжи, преди Ейс да е женен — не се съгласи Роуз. — О, Джак, какво нещастие! Мислиш ли, че трябва да кажем на Ник?

— Не — решително отговори Джак. — Това едва ли ще помогне да разрешат проблемите си, нали?

— Така е, прав си — въздъхна тежко майка му. После се усмихна на Кит. — Имам изненада за теб — лъчезарно ѝ съобщи тя. Грабна я от ръцете на баща ѝ и я понесе към кухнята. — Вечерял ли си? — обърна се за миг да го попита.

— Да, благодаря ти. Само ще взема душ, а после ще я сложа да си легне и ще ѝ прочета приказка — каза той и се насочи към стълбите.

В този момент иззвъня телефонът.

— Аз ще вдигна! — викна Джак и ускори крачка.

Лиза се обаждаше от Сан Франциско. Тъкмо беше разбрала от телевизионен репортаж за „Уимбълдън“, че Джак и Мелиса са отпаднали от турнира на смесени двойки след автомобилна катастрофа, но коментаторът не съобщи никакви подробности. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от уплаха и тя незабавно позвъни в „Белууд“.

— Джак! — зарадва се да чуе гласа му. — Добре ли си?

— Да, чудесно.

— Каква е тази автомобилна катастрофа? Защо не ми се обади? Трябваше да го направиш! — укори го тя.

— Бях много зает — възрази Джак. — Ако толкова се тревожеше за семейството си, щеше да бъдеш тук и нямаше да се налага да звъним до Калифорния всеки път, когато нещо се случи.

— Извинявай, не исках да прозвучи укорително... Безпокоях се много. Всичко, което чух, бе, че сте отпаднали от турнира заради катастрофа.

— Всъщност Мелиса беше тази, която катастрофира, но е добре — колебливо каза той.

— Не звучиш много убедително — забеляза Лиза.

— Двамата с Ник имат известни проблеми. Катастрофирала е, защото е била разстроена от нещо, което Ник е направил.

— Наистина ли? Мислех, че бракът им е непоклатим като крепост.

— Нима има такива бракове? — изстреля язвително Джак. Не му хареса тонът ѝ, който издаваше по-скоро злорадо любопитство, отколкото загриженост.

— Вероятно не — измънка тя. — Джак, мислех си дали не бих могла да се прибера вкъщи — изрече напрегнато. През цялото време на разговора се чувстваше като на тръни, чудейки се дали Ейс му е разказал нещо.

— Мислех, че си по-щастлива в Сан Франциско.

Каза си, че сега не е най-подходящото време Лиза да се върне. Майка му беше тук и се грижеше за Кит, а вероятно и Мелиса щеше да поиска да се настани в „Белууд“ за известно време заедно със Сузи. Това състояние на нещата едва ли би доставило удоволствие на жена му.

— Всъщност не съм. Чудесно е да прекарвам известно време с родителите си и с Хол, но аз вече не принадлежа на това място — каза тя.

Последва продължително мълчание.

— Това не е достатъчна причина да се върнеш — прекъсна го Джак.

— Знам. Липсваш ми, Джак. И Кит също ми липсва. Мога ли да се върна вкъщи? — разкаяно прошепна тя.

— Само ако мислиш, че можеш да бъдеш щастлива тук. Не е честно да разрушаваме живота на Кит с недоразуменията между нас.

— Знам, че постъпих лошо, но аз наистина искам да се върна...

Последва още една продължителна пауза. Лиза ухапа жестоко долната си устна, докато не усети вкуса на кръв.

— Събщи ми с кой полет ще се прибереш и двамата с Кит ще дойдем да те посрещнем — каза най-после Джак и тя изпусна въздишка на облекчение.

— Обичам ви и двамата! Целуни Кит от мен и ѝ кажи, че скоро ще се видим!

— Разбира се — съгласи се Джак.

Само че нямаше никакво намерение да направи това. Най-малкото защото тя можеше отново да промени решението си и да разстрои още повече детето.

Мелиса не беше обмисляла задълбочено причините, поради които реши да отведе Сузи в Лондон. Тя дори не мислеше за Ейс като за мъжа, в когото по-рано е била влюбена и към когото Ник изпитваше явна антипатия. Просто бе решила да отиде и да говори с Алекса, въпреки че не бяха особено близки приятелки.

— Мелиса! Добре ли си? Не, съвсем ясно се вижда, че не си добре — незабавно отговори на собствения си въпрос Алекса. — Мислех, че не бива да ставаш от леглото! Дай ми Сузи — настоя тя и бързо я подаде в ръцете на Ейс. — Заведи я горе. Бавачката тъкмо чете приказки на близнаците.

Ейс вдигна вежди, но направи каквото му бе наредено. Той обичаше Кит Фаръл, своята кръщелница, ала чистите сиви очи на Сузи Ленъкс винаги то проучваха прекалено предпазливо и със същата враждебност, която намираше в очите на баща ѝ. Струваше му се, че Сузи е наследила антипатията и недоверието към него от Ник. После побърза да се върне долу, за да хване края на излиянията на ревност и гняв от страна на Мелиса.

— Господин Света-вода-ненапита е оплел конците? — подхвърли, невярващ на ушите си.

— Млъквай! — кратко го посъветва жена му, усещайки, че удоволствието от чутото прозира зад думите му. — Освен ако не възнамеряваш да кажеш нещо полезно — строго прибави тя.

Ейс направи недоволна гримаса, а после се усмихна, приближи се до Мелиса и обгърна раменете ѝ.

— Добре, съжалявам. Мисля, че пропуснах нещо. Казваш, че си открила жената и сина ѝ да живеят във вашия апартамент?

— Да! — отново се възмути тя.

— На колко години е момчето?

— Не знам, на шестнадесет или седемнадесет... Старата повлекана каза, че е познавала Ник преди много години в Белфаст.

— Когато е бил в армията?

— Предполагам, че да — сви рамене тя.

— В такъв случай това е било много преди да те срещне?

— И какво значение има това в случая? — с досада попита Мелиса. — Трябвало е да ми каже! Как може да им позволи да се преместят в нашия апартамент! — Гневът ѝ надделя отново при мисълта за това.

— Можеше да бъде и по-лошо — безцеремонно каза Ейс.

— Как така? — сърдито го погледна тя.

— Това очевидно е била само временна мярка. Ако е възнамерявал да поддържа тайно второ семейство, щеше да ги приюти някъде, където никога не би ги намерила. А той самият какво казва?

— Не знам. Опита се да ми обясни тази сутрин, но аз не исках да разговарям с него — призна Мелиса и стана. — Благодаря, че ме изслушахте!

— Къде отиваш? Трябва да си почиваш! — тревожно каза Алекса. Мелиса изглеждаше прекалено бледа и много развълнувана, за да шофира.

— Отивам да се срещна с тази... жена — решително отговори Мелиса. — Вчера избягах, но сега на нея и на копелето ѝ ще се наложи да бягат! Направо към Белфаст!

— Мелиса... — опита се да протестира Алекса, но очите на Ейс светнаха в знак на одобрение.

— Браво, моето момиче! Искаш ли да дойда с теб?

— Не, благодаря. Но... мога ли да оставя Сузи при вас?

— Разбира се! — откликна Алекса. — По-добре е да остане да спи тук тази нощ. И ти също — добави. — Върни се, когато... когато изясниш нещата — предложи тя.

— Благодаря, ще се върна — кратко се усмихна Мелиса.

Обърна се и забърза навън. Ейс я последва до колата ѝ.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — попита той, очевидно заинтригуван да види „другата“ жена.

— Не, благодаря! — отклони тя отново предложението му. — Това си е моя битка!

Усмивката на Ейс се разшири. Дори без да е видял противника, спокойно би заложил на Мелиса!

Мелиса връхлетя в апартамента, готова да изхвърли узурпаторите, използвайки дори физическа сила, ако се наложи, но веднага щом прекрачи прага, разбра, че той е празен. Тя бавно се заразхожда от стая в стая. Всичко беше подредено и чисто. Дори по-подредено и по-чисто от обикновено, трябваше да признае. Нямаше никакви следи от това, че неканени гости са се приютявали тук. Дори започна да се чуди дали е възможно да си е въобразила всичко това — ами ако то бе част от кошмар, предизвикан от мигрената? Господи,

тази мигрена! Беше се освободила от нея в продължение на толкова години, а ето сега... И в момента пулсирането в слепоочията ѝ се бе усилило. Отиде да вземе чаша вода и се застави да се успокои, да диша бавно и дълбоко.

Сега, когато нямаше нужда да воюва, се почувства капнала от умора и с изцедени сили. Знаеше, че има нужда от почивка, затова се отправи към спалнята... Спалнята, от която старата повлекана бе излязла облечена само по халат... Спалнята на Мелиса и Ник... Остър пристъп на болка придружи тази мисъл и тя залитна. После бързо се върна в гостната и се сви на кълбо върху дивана.

„Никога повече няма да спя в това легло... Дали Ник е...? С тази...? Тя го е познавала преди мен, спала е с него, родила е неговото дете...“

Картините, които се раждаха в главата ѝ, бяха непоносими. Наля си още вода, намери болкоуспокояващите хапчета, които ѝ бяха предписали, и погълна две от тях. После легна и затвори очи. Веднага след като болката преминеше малко, щеше да си тръгне. От очите ѝ бликнаха сълзи, когато си припомни колко щастливи бяха двамата с Ник тук — първо преди да се оженят, а после и след това. Бяха се преместили в „Найн Елмс“ чак след като Сузи се роди. Ник искаше още деца — тя знаеше това — но засега винаги бе отказвала.

Захлупи лице върху възглавницата и се опита, да диша дълбоко и спокойно.

Алекса успя да убеди Ейс, че трябва да се обади на Джак и да му съобщи къде отива Мелиса. Той внимателно обмисли положението и след като го обсъди и с двамата си родители, позвъни на мобилния телефон на Ник и му предаде информацията.

Беше почти полунощ, когато Ник пристигна пред сградата, където се намираше апартаментът. Изпусна въздишка на облекчение, забелязвайки колата на Роуз, паркирана отпред.

„Благодаря ти, Господи! Тя все още е тук!“

Изтича нагоре по стълбите и се втурна в жилището. То тънеше в тъмнина. Разтревожен малко от това обстоятелство, Ник щракна ключа на осветлението в гостната. Сърцето му прескочи един удар от

удоволствие и облекчение, когато видя Мелиса да спи върху дивана, но после се сви от ужас, защото забеляза опаковката с болкоуспокояващи.

— О, Боже! — Хвърли се към нея, вдигна я от дивана и я разтърси. — Мелиса!

— Какво, по...? Остави ме на мира! — отблъсна го тя и се втренчи ядосано в него.

— Съжалявам, не исках да те стресна — бързо се извини Ник, който чак сега осъзна, че опаковката беше почти пълна. В един кратък и ужасяващ момент бе помислил, че тя...

— Да ме стреснеш? Ти ме уплаши до смърт! — сърдито каза Мелиса.

— Така ставаме двама — измърмори Ник и уморено се отпусна в едно кресло. — Господи, Мелиса, какво правиш с мен? — проплака горчиво. Това беше най-дългата и тревожна нощ през целия му живот, може би с изключение на нощта, която Мелиса бе прекарала в родилни мъки със Сузи.

— Какво правя с теб ли?! — невярващо повтори тя. — Аз съм тази, която има право да зададе този въпрос, не ти! — извика твърде високо и главата ѝ започна отново да пулсира. — Къде са повлеканата и копелето? Къде си ги скрил? В някое малко уютно любовно гнезденце?

— Заминаха си за Дъблин — спокойно отвърна той. Знаеше, че не би било много мъдро точно сега да възразява срещу определението, което тя използваше за Кони и Мики. — Седни, любима, моля те, и ме остави да ти обясня.

— Слушам те — каза тя, но погледът, който придружи думите ѝ, войнствената стойка с ръце върху хълбоците предупредиха Ник, че борбата никак няма да е лека.

Изражението ѝ не се промени, докато слушаше обясненията му, но част от болката и гневът стихнаха, когато Ник заяви, че не е имал никаква представа за съществуването на Мики само до преди седмица.

— Куп може да потвърди това. Той беше там, когато Кони за пръв път се появи в офиса. Очевидно фирмата „Ленъкс и Купланд“ е била спомената в някаква статия за теб, която тя е прочела. Така е научила къде би могла да ме открие. Не бях я виждал, нито съм разговарял с нея повече от шестнадесет години.

— Значи тя е на същата възраст като теб? На тридесет и шест? Изглежда много по-стара — безцеремонно отсече Мелиса.

Ник пусна и тази забележка покрай ушите си.

— Защо изобщо ги доведе тук? — настоя да разбере тя.

— Предположих, че не са много заможни...

— Е, то си е очевидно — подхвърли хапливо и устните ѝ се извиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя иска пари от теб! — нетърпеливо каза Мелиса. — Заради каква друга причина би могла да дойде да те търси?

— Вече ти обясних това — съвсем спокойно продължи Ник. — Била е много болна. Опасявала се е, че може да умре и тогава не би имало кой да поеме грижите за Мики.

— А-ха. — Мелиса очевидно не вярваше и на една дума от това, което чуваше. — И така, на тях не им стигаха парите за хотел и ти им позволи да се настанят тук, докато излязат резултатите от ДНК-теста?

— Тестът на ДНК ли? — Лицето му притъмня и Мелиса недоверчиво присви очи.

— Ти настоя да бъде направен тест, нали? — просъска тя злъчно и той за миг се поколеба дали да не излъже. Но си даде сметка, че вече и без това се натрупаха достатъчно много измами, затова неохотно реши да признае истината.

— Не, не съм.

— О, превъзходно! Някаква стара брантия, която не си виждал години наред, идва на вратата ти и ти съобщава, че ти си баща на нейния недодялан син — който при това изобщо не прилича на теб — и ти ѝ вярваш? Толкова отчаяно ли искаш да имаш син?

— Какво? — облещи се Ник. Дяволски сигурен бе, че не харесва посоката, в която се развиваше този разговор. — Разбира се, че не! Страхувам се, че аз изобщо не харесвам това момче. Но защо трябва да подлагам на съмнение възможността да е мой син? Ако Кони е искала пари, тя вероятно още преди време би претендирала за издръжка на детето, вместо да се бори сама с мизерията цели шестнадесет години — изтъкна онова, което му се струваше съвсем логично.

Мелиса очевидно не беше съгласна.

— О, колко е чудесна, нали? — просъска тя. — Хайде да се обърнем към папата, за да я обявят за светица, а? Бременна и

неомъжена на деветнадесет, борила се съвсем сама... — Тя спря за миг и после извика в лицето му: — Та нали всички знаят, че когато аз бях на деветнадесет и бях бременна с твоето дете, поех по по-лекия път и го убих!

— Мелиса! — Ник скочи от креслото и се опита да я притегли в прегръдките си, но тя се дръпна толкова рязко, че той отстъпи назад. — Аз никога, нито за момент, не съм правил сравнение между вас двете! — настойчиво продължи той. — Никога не ми е минавало през ума, че двете сте се изправяли пред една и съща дилема!

— Ах! Ти никога не ми прости за това, че направих аборт! — не се примиряваше с тази мисъл Мелиса. — Това винаги е стояло в отношенията между нас.

— Не е вярно — твърдо отсече той. — Ти си тази, която не може да се освободи от тази мисъл, не аз. Разбира се, бях ядосан и наранен. Не възнамерявам да отричам това. Но аз ти простих много, много отдавна и разбрах защо чувстваше, че нямаш друг изход. И никога не съм преставал да те обичам.

— Не ти вярвам! Ти винаги се предлагал да имаме още деца. Е, добре, сега имаш още едно, ако онази... казва истината. Но ти предпочиташ да ѝ вярваш, нали? Най-накрая имаш сина, който искаш!

— Не смей да намекваш, че аз някога съм се чувствал разочарован от това, че нашето дете е дъщеря, а не син — много тихо, но заплашително я предупреди Ник. Беше готов да приеме критиките за своето поведение като съпруг, но не и като баща. — Аз бях там, когато Сузи се роди. Обичал съм я и съм се грижил за нея през всеки един ден от нейния живот. А сега ме слушай. Ако това ще те направи щастлива...

— Щастлива ли? — прекъсна го презрително тя.

— Ако това ще намали твоя гняв — поправи се той, — ще поискам ДНК-тест за проверка на бащинството. Така добре ли е? И ако се окаже, че аз съм баща на Мики, ще платя моя дълг. Не защото го обичам или защото обичам Кони, а защото презирам мъжете, които изоставят своите семейства. Аз не бягам от своите отговорности. Не те моля да го приемеш или да разговаряш с него, а само да разбереш, че трябва да го осигуря финансово. Ясен ли съм? — настоятелно попита той.

Мелиса се втренчи в него, после сви едва забележимо рамене и се отдалечи към прозореца. Остана загледана навън за известно време, събирайки мислите си. Ник я наблюдаваше предпазливо.

— Обичаше ли я? — попита тя със спокоен глас.

— Ти си била само на девет години, когато...

— Обичаше ли я? — попита отново, но този път по-остро.

Ник въздъхна.

— Бях влюбен в нея, да — призна той, — но това сигурно не е било истинска любов. В противен случай бих се борил за нея, вместо да се подчиня на заповедта на моя командир, който ясно ми даде да разбера, че сега е време да градя кариера и това е по-важно за мен от Кони. — Спря за миг да си поеме дъх и ласкаво продължи: — Аз трябваше да се боря за теб, помниш ли? Баща ти смяташе, че съм твърде стар, а брат ти се страхуваше, че ще те откъсна от тениса... Но те не успяха да ме възпрат. Не успя да ме възпре и кариерата ти, която те отвеждаше почти всяка седмица в различна страна. Нито пък... — поколеба се — нито пък абортът. Аз все още те обичах и исках да се ожения за теб — тихо довърши той.

Мелиса потъна в мълчание за няколко минути.

— Ако бе разбрал, че тя е бременна... щеше ли да се ожениш за нея? — болезнено се отрони от устните ѝ.

— Предполагам, че щях да се почувствам принуден да поискам ръката ѝ — неохотно призна Ник. — И това би било огромна грешка. Защото щях да я напусна в момента, в който те срещнах. Тогава за пръв и единствен път в живота си осъзнах, че ти си жената, която винаги съм искал.

— Ако се бе оженил за нея, най-вероятно никога нямаше да ме срещнеш — бавно каза Мелиса.

— Разбира се, че щях да те срещна! — Устните му се извиха в победоносна усмивка. — Как е възможно целият ми живот да премине просто така, без да те срещна и без да те обичам?

Мелиса прехапа устни.

— Любима моя, ужасно съжалявам, че не ти казах истината веднага след като Кони дойде при мен, но бях... — Тя отново долови колебание в гласа му. — Оправдавах се пред себе си, че ти си толкова ангажирана и толкова щастлива за това, че ще участваш отново на „Уимбълдън“, че не би било честно да те тревожа с моя проблем. Но

истинската причина, заради която не събрах кураж да ти кажа, бе, че се ужасявах от мисълта да те загубя — призна Ник. — И тази вечер не бях на себе си, питах се къде си отишла, дали ще се върнеш при мен... Не си тръгвай!

Стори му се, че измина цяла вечност, преди Мелиса да прекоси стаята и да се отпусне в отворените му обятия. Той я притисна до себе си и тя мълчаливо положи лице на гърдите му, а ръцете ѝ обгърнаха главата му.

— Нека да оставим всички разговори за сутринта и да поспим — предложи Ник. — Мисля, че и двамата имаме нужда от това.

— Така е. — Мелиса вече клюмаше от изтощение. — Но не тук. Никога повече няма да спя в това легло — неотстъпчиво заяви тя. — Старата повлекана е спала в него.

— Да, но не и с мен — въздъхна Ник. — Много съжалявам. Предполагам, че трябваше просто да ѝ платя сметката в някой хотел, но тя се нуждаеше от тишина и спокойствие. Все още се възстановява от хистеректомия.

— О, обзалагам се, че това е развалило повторното събиране — язвително каза Мелиса.

Ръцете на Ник почти болезнено се стегнаха около тялото ѝ.

— Стига вече. Аз те обичам, само и единствено теб. Отчаяно съжалявам, че си разстроена, и разбирам това, което чувстваш, но искам да повярваш най-накрая, че между мен и Кони няма абсолютно нищо. Не е имало никакво повторно събиране. Ставаше дума само за бъдещето на Мики. Кажете ми, приемаш ли това, че трябва да помогна на момчето?

— Предполагам, че трябва да го приема. Ако той е твой син — твърдоглаво заяви Мелиса.

— Добре, ако е мой син — съгласи се Ник, макар да знаеше, че би обидил Констанс, ако започне да настоява да се направи ДНК-тест. Не одобряваше тази идея, но щеше да го направи. — Сега вече може ли да поспим? Нали не искаш да събудим Сузи сега, за да се приберем вкъщи? — Той мислеше, че Сузи спи в спалнята.

— Тя не е тук. Оставих я при Алекса — съобщи му Мелиса.

— Разбирам — замислено промърмори Ник. — Ти наистина си дошла, готова за сражение, нали? Какво беше намислила — да ги изхвърлиш на улицата със сила? — запита той с любопитство.

Сега, след като най-лошото беше отминало, почти се наслаждаваше на ревността, проявена от съпругата му.

— Ако се беше наложило, да — твърдо заяви тя.

Ник се усмихна влюбено.

— Аз ви обожавам, госпожо Ленъкс. Радвам се, че сте на моя страна — поне през повечето време.

— Аз съм на твоя страна през цялото време — поправи го Мелиса. — Ти не би бил мъжът, който си всъщност, ако беше отпратил повлеканата и нейното копеле — допълни замислено.

Този път в „повлеканата и нейното копеле“ имаше много по-малко злъч, но Ник неволно се запита колко ли години трябваше да минат, преди да благоволи да използва имената им. Доколкото тези години щеше да прекара с него, всъщност този въпрос не биваше да го вълнува особено.

— Може ли да си починем вече? — помоли отново той. — Ще обърна матраците наопаки.

Мелиса бързо прецени предложението.

— Не — отсече тя и посочи канапето, което можеше да се разтяга. — Това ще бъде достатъчно за тази нощ, а утре ще купя нови легла. Колко ли ще струва да се дезинфекцира апартаментът? — продължи замислено.

Ник вдигна очи към небето, но не възрази. Докато пренасяше възглавниците и завивките от спалнята, Мелиса се обади на родителите си, за да ги увери, че е добре и са заедно с Ник. После бързо се съблече и почти веднага потъна в сън.

Ник легна на една страна и се вгледа в съпругата си. Огромен камък се бе стоварил от плещите му.

Повдигна се и нежно я целуна, като внимаваше да не я събуди. После се отпусна на мястото си, усещайки как умореното му съзнание бавно се предаваше на съня.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джини се пробуждаше бавно и неохотно. Не беше готова да посрещне деня със спомена за събитията от снощи. Когато най-сетне отвори очи, седна в леглото, борейки се с вълните от гадене. Почти можеше да почувства върху тялото си грубото опипване... Усети как стомахът ѝ се преобръща, изпълзя от леглото и се втурна към банята. Надвеси се над умивалника и наплиска обилно лицето си с ледена вода.

За нейна изненада насилието, на което стана жертва, не бе единственото, което ѝ причиняваше страдание. Чувстваше се дълбоко наранена от яростта, която видя в очите на Сол, от ужасяващия тъп звук, който се чуваше, когато юмруците му се стоварваха върху човешка плът...

— Джини! Добре ли си? — Ан застана в рамката на вратата и тревожното ѝ изражение се появи в огледалото.

— О, мамо, бях забравила, че си тук.

Ан въздъхна тежко. Беше разчистила всички следи от присъствието на Сол в жилището. С неудоволствие си спомни, че идва време да направи своята изповед.

— Направих сандвичи и кафе. Ела да закусиш. Искам да поговорим.

— Сега ли? — попита Джини с неудоволствие.

— Да — твърдо каза майка ѝ.

Джини бавно я последва в кухнята, извади кутия портокалов сок от хладилника и напълни чашата си.

— Правилно ли чух снощи, когато Сол си тръгваше, че той ти предложи да се омъжиш за него?

— Да, предполагам — апатично отговори Джини.

— Предполагаш ли? Не си ли сигурна, че това каза? — Веждите на Ан се повдигнаха озадачено.

— Не, не съм. Той е толкова добър лъжец, че не съм сигурна дали наистина го иска — горчиво каза Джини.

— Но ако наистина има точно това предвид, би ли приела предложението му?

Джини за момент си помечта това да е истина, но после непреклонно тръсна глава.

— Не мога да му вярвам — пророни тъжно.

— А ти обичаш ли го? — настоя Ан.

— Аз... Да! — избухна Джини. — Но това не трябваше да се случва. Ето защо заминавам за Калифорния. За да се махна от него. Не можеш да си представиш как се отнесе той с мен!

— Може и да не знам подробностите, но мога да си представя, че се е отнесъл към теб така, както би се отнесъл с мен — спокойно отвърна майка ѝ. — Той е позволил антипатията, която изпитва към мен, да повлияе върху преценката му. Или по-скоро би трябвало да кажа, че е позволил омразата към мен да попречи на правилната му преценка. Но бързо е осъзнал, че ти изобщо не приличаш на мен. Разбираш ли, Джини, Сол Ланкастър има доста основателни причини да... е, да речем — да се тревожи...

— Какви са тези основателни причини? — иронично възрази Джини. Нищо не би могло да извини това, че се бе държал с нея като с блудница.

— Много ми е трудно да ти разкажа всичко това — неуверено започна Ан, — но съм длъжна да го направя, за да можеш да погледнеш на поведението на Сол в различна светлина. Мисля, че твоето щастие в бъдеще е с него, Джини, така че не позволявай минали грешки — главно мои, а в последно време и негови — да застанат между вас. Нито на своята наранена гордост — добави тя и потокът от думи изведнъж секна.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш — почти уплашено попита Джини. Имаше чувството, че изобщо не би искала да чуе това, което ще последва.

— Помниш ли, че съм ти споменавала за един човек на име Бил Тагарт? — колебливо продължи Ан.

— Да, каза ми, че се е самоубил, и смяташе, че е възможно Сол да обвинява за това теб, но ти не си имала никаква вина.

— Всъщност, страхувам се, че... не ти казах цялата истина за това, Джини.

— Давай тогава — подкани я Джини.

Ан си пое дълбоко въздух и продължи:

— Аз и Бил имахме връзка. Хванаха ни и... аз се изплаших как ще реагира баща ти и обвиних Бил, че ме е нападнал...

— Ти?! — Лицето на Джини потъмня и тя се наведе над чашата с кафе. — Ти си изневерявала на татко? — каза най-накрая.

— Да, така е. Изневерях му — наведе глава майка ѝ. — Обичах баща ти, но понякога копнеех за приключения. Не можех да се спра.

Джини впери поглед в нея и гласът ѝ несъзнателно се повиши.

— Ти си унизила татко и си докарала един човек до самоубийство, само защото си жадувала за приключения! И Сол е знаел за това, така ли?

— Не по онова време. Тогава никой не знаеше. Е, може би Алис Ланкастър се е досещала. Както ти казах и по-рано, тя и жената на Бил бяха добри приятелки. — Ан спря. Искаше ѝ се да не беше се отказала от пушенето. Вместо това отпи голяма глътка кафе. — Години след смъртта на Бил — продължи с треперещ глас — Сол ме видя... с друг мъж.

Очите на Джини се разшириха, невярващи, разплакани и пълни с презрение, както се стори на Ан.

— Беше на едно тържество. По-късно го видях да говори с баща ти и, как да кажа — струва ми се, че направо полудях. Казах на Сол, че ако не държи устата си затворена за това, което е видял, аз ще... — спря и облиза пресъхналите си устни.

— Продължавай — рязко я подкани дъщеря ѝ.

— Заплаших да го обвиня, че ме е изнасил. О, не бих направила такова нещо — бързо добави тя, — но Сол очевидно е сметнал, че ще изпълня закана си... Бедното момче! Сигурно е бил ужасен. Тогава още беше ученик.

— Значи това е причината той да те мрази толкова силно — прошепна Джини. — Изглежда, че няма нищо общо с връзката ти с баща му.

— С нея вече е свършено — побърза да се оправдае Ан, но Джини вече изобщо не я слушаше.

Никак не бе чудно, че Сол е бил готов да мисли за нея най-лошото, особено след думите на Джейми. Как би могъл да знае, че тя не е жадна за пари проститутка, за каквато очевидно е смятал майка ѝ? Това мнение, трябваше да признае, имаше много сериозни основания.

— Джини? Моля те, не ме мрази! — злощастно изхлипа Ан. — Никога не съм искала да научаваш за това и сега го казвам, само за да помогна на теб и на Сол.

Джини я изгледа с отвращение. „Да не би да очаква да ѝ благодаря!“ — помисли тя недоумяваща.

Майка ѝ напразно чакаше отговор и след като не получи, въздъхна тежко и стана.

— Предполагам, че би искала сега да си тръгна. Заминавам за Италия, ако успея да променя резервацията за полета. Ти кога възнамеряваш да пътуваш за Калифорния?

— Следващият вторник — проговори най-накрая Джини.

— В такъв случай няма да те видя, преди да се върнеш. Надявам се, че там ще ти хареса. — Поспря за миг и после умолително прибави: — Надявам се също, че след всичко, което ти казах, все пак ще можем да бъдем приятелки?

Джини сви едва забележимо рамене. Ан се поколеба, целуна я по бузата и бавно излезе от апартамента.

Джини все така седеше пред студеното кафе и сандвичите, когато половин час по-късно телефонът иззвъня. Беше Сол, който вече бе пристигнал в Уелс и караше цял взвод да го чака, докато намери някаква телефонна кабина.

— Джини, трябваше да те чуя. Как си?

— Добре — безизразно отговори тя и неохотно добави: — Как е ръката ти?

— Малко скована. Направиха ми два шева. Слушай, мила, знам, че се нуждаеш от време. Ще чакам толкова дълго, колкото е необходимо. Аз наистина мисля това, което казах снощи. Обичам те, искам да се ожения за теб повече от всичко друго на света. Моля те, Джини, ще помислиш ли за това? И ще ми се обадиш ли, за да ми кажеш кога се връщаш от Щатите?

— Аз... не съм сигурна — колебливо отговори тя.

— Моля те — настоя той, — позволи ми да те посрещна на летището.

— Не знам. Може би — каза Джини и затвори телефона. Наистина не искаше да говори с него. Не знаеше какво да каже, нито какви чувства изпитва към Сол.

Той трябваше да бъде доволен и на това „може би“. Отчаяно се връщаше в мислите си към всеки миг от онази събота, която прекараха заедно в къщата на неговите родители. Този ден се беше влюбил дълбоко и необратимо и беше почти сигурен, че с нея се бе случило същото. Тя беше се показала страстна и отзивчива в леглото, но неопитна, необучена... Очевидно несвикнала да се отдава на случайни сексуални връзки. Поне така се надяваше Сол.

Когато Ник и Мелиса се отбиха на Итън Скуеър, за да приберат Сузи, Ейс дори и не се опита да прикрие самодоволството, изписано на лицето му.

— А аз си мислех, че съм най-големият грешник сред всички вас — подигравателно подхвърли той към Ник, — но поне не съм оставял след себе си незаконно родени дечица.

— Не си оставил такива, за които да знаеш — злобно контраатакува Ник, прибавяйки миг по-късно „засега“, което окончателно изтри усмивката от лицето на Ейс.

Мелиса закара колата на майка си в „Белууд“. Ник я следваше с ягуара.

— Добре ли си? — посрещна я Роуз разтревожено, хвърляйки поглед към алеята, където Ник бе останал в колата си.

— Да, мисля, че съм добре! — прегърна я Мелиса. — Скоро ще дойдем да те видим. Благодаря ти, че се грижи за мен през тези дни и ми послужи с колата си.

— Няма за какво. Между другото, Лиза се прибира вкъщи.

— Наистина ли? Сега? — замислено каза Мелиса. После прекоси алеята, качи се в колата при Ник и побърза да му съобщи новината.

— Това е добре, нали? — попита той, усещайки нейното колебание.

— Не съм сигурна. Може би само иска да вземе Кит — обясни подозренията си Мелиса.

— Това ми напомня нещо. Защо паспортът на Кит е у нас? Изглеждаш така, сякаш се опитваш да ме излъжеш за нещо! — каза ѝ с упрек той.

— Ами, Ейс го остави на мен. Лиза се е канела да поиска развод и да се бори за родителските права в Калифорния, затова той ме

помоли да прибере паспорта на Кит. Моля те, не казвай нищо на Джек. Ейс предполага, че е по-добре той да не разбере за това. Поне докато има някаква възможност те с Лиза да поправят нещата помежду си. Сега след като тя се върне, аз ще трябва да наглеждам как вървят нещата.

— Защо не ми каза за това по-рано? — попита Ник.

— О, значи ти си единственият, на когото е позволено да има тайни, така ли? — озъби му се Мелиса, но после устните ѝ се разтегнаха в щастлива усмивка. — Извинявай, не можах да устоя на изкушението да го кажа. Не ти се доверих, защото... беше унизително за брат ми.

— Разбирам.

Ник кимна, спомняйки си деня, в който Ейс беше се отбил в „Найн Елмс“, а Мелиса му даде много смътни обяснения относно целта на неговото посещение. Той се усмихна и леко поклати глава. Дали щеше някога да преодолее напълно ревността си към предишната ѝ връзка с Ейс?

Когато пристигнаха в „Найн Елмс“, Мелиса се измъкна от колата и отправи благодарствен поглед наоколо. Чувстваше се така, сякаш се завръща след продължително отсъствие.

— Хубаво е да се прибере човек вкъщи — усмихна се тя на Ник и той я обгърна плътно.

По-късно ѝ хрумна да премести паспорта на Кит на по-сигурно от сегашното, някак твърде очевидно, скривалище. Занесе го в спалнята си, извади най-горното чекмедже на кутията си за бижута, за да го скрие отдолу... и ахна. Там лежеше гривната, която се опасяваше, че е изгубила — онази, която Ник ѝ подари след раждането на Сузи и която тя се бе надявала да открие в апартамента в Челси.

Ник се появи зад гърба ѝ и отпусна леко ръце върху раменете ѝ.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не — извърна тя глава назад, за да го погледне. — Заради тази гривна отидох в апартамента. Мислех, че съм я изгубила.

— И аз помислих, че съм те изгубил. — Ник сведе глава и сложи една целувка върху кадифената ѝ шия. — Прости ли ми?

— За какво? За това, че си бил невнимателен, когато си спал с една жена преди седемнадесет години? За това, че си готов да посрещнеш своите отговорности? — Мелиса се усмихна едва

забележимо. — Да, прощавам ти — каза решително и привлече главата му към своята за дълга целувка. — Но няма да се откажа да купя нови легла за апартамента — добави твърдоглаво.

Лиза реши да не съобщава на Джак времето на своето пристигане. Пристигна на „Хийтроу“ рано в понеделник вечер и взе такси. Не хвана първия възможен полет, защото се надяваше, че Ейс вече ще е напуснал Англия, когато тя се върне.

Стори ѝ се, че пътуването отне цяла вечност. Беше развълнувана и много, много нервна от предстоящия разговор с Джак.

— Сигурна ли сте, че това е мястото? — запита шофьорът на таксито, който заради американския ѝ акцент я възприемаше като туристка. „Белууд“ действително изглеждаше като висококласен хотел, но нямаше никаква табела, която да показва, че е наистина такъв.

— Сигурна съм. Аз живея тук — отвърна тя, като се надяваше отчаяно, че това все още е истина.

— Така ли? Чудесно място за живеене! — ентузиазирано възкликна мъжът. — Само дете никак не би ми харесвало, ако се налага аз да чистя всичките тези стъкла на прозорците!

Лиза също се усмихна и му остави щедър бакшиш. Остави куфарите си на алеята и плахо тръгна срещу входната врата. Дори се запита дали не трябваше да позвъни... Събирайки цялата си смелост, тя изправи рамене и пристъпи в широкото антре. Първият човек, когото видя, бе свекърва ѝ.

— Лиза! — Роуз бързо преодоля първоначалната си изненада и бързо се приближи, за да я целуне по бузата. — Защо не се обади да те посрещнем на летището? Джак е горе. Приспива Кит. Толкова се радвам, че най-сетне си дойде! Аз... вече трябва да се прибирам. Трябва да... — Мислите ѝ се объркаха. — Трябва да прескоча до „Найн Елмс“ и да помогна на Мелиса за Сузи. Все още не се чувства в най-добра форма след катастрофата.

— Кажи ѝ, че ще намина да я видя утре — опита да се усмихне Лиза, надявайки се, че дотогава все още ще е тук.

Сърцето ѝ биеше болезнено, докато изкачваше бавно стълбите. Страхуваше се до смърт от това, което би могло да се случи през следващите няколко минути. Какво щеше да стане, ако Ейс бе казал на

Джак какво е направила? И дали Джак не беше решил, че двамата с Кит са по-щастливи без нея? Не би могла да го обвинява, ако това се бе случило. Беше се държала нетърпимо и с двамата в продължение на месеци.

Спря пред отворената врата на спалнята на Кит, без дори да забележи пъстрите горски сцени на Джини. После пое дълбоко въздух и влезе. Кит вече беше заспала. Изглеждаше невероятно сладка с гъстите си черни мигли, които галеха меките като крем бузи, и с пухкавия бял заек, който стискаше здраво в малките си ръчички. Джак вече бе затворил книгата, от която ѝ беше чел, и изчакваше няколко минути, за да е сигурен, че с момиченцето всичко е наред, преди да излезе от стаята. Не забеляза присъствието на Лиза. Тя се зарадва на тази кратка отсрочка и само се загледа в него. Много би искала да пристъпи напред и да приглади един тъмнорус кичур коса, който бе паднал върху челото му.

„Каква глупачка съм била! — помисли си със съжаление. — Коя жена би могла да има по-добър съпруг и по-грижовен баща за своите деца?!“

Най-сетне Джак стана от стола до леглото, обърна се и улови погледа на своята съпруга. В лешниковите му очи проблесна неприкрита радост, но после лицето му придоби отбранително изражение.

— Не искам да я будим — спокойно каза Лиза.

Той кимна и тръгна към нея. Лиза отстъпи назад, без да сваля очи от лицето му.

— Толкова съжалявам! — започна тя, а сълзите ѝ бликнаха по бузите.

— Тихо, не плачи! — Джак обви плътно ръце около нея и тя притисна тяло в неговото.

— Била съм такава глупачка! Дори не можех да си обясня защо се държах толкова лошо! Но сега мисля, че вече знам. — Спря за момент да избърше мокрите си бузи. — Изпитвала съм ревност и негодувание към Мелиса — това е нейният дом, тя е израснала тук, хората в околността я обичат и се гордеят с нея! А аз за всички съм все още „американката, за която се ожени Джак Фаръл“. Мелиса беше шампионка на „Уимбълдън“ и много по-добра тенисистка, отколкото аз съм била някога. Никога не успях да я победя, дори когато кариерата ѝ

едва започваше, а аз вече бях печелила големи турнири. Тя разби сърцето на брат ми, като се ожени за Ник... Но после, когато ти ми каза, че имат проблеми, изведнъж спрях да негодувам срещу нея... Разбираш ли какво искам да кажа? — хълцайки попита Лиза.

— Мисля, че разбирам. Предполагам, че в този дом има твърде много Фарълови. Но ти също си една от тях! Може би аз не направих достатъчно, за да се почувстваш такава... Знам, че си израсла в голям град и обстановката на това типично английско имение никога няма да те направи щастлива. Какво ще кажеш, ако се преместим да живеем в Лондон?

— Но... твоето семейство е живяло тук в продължение на векове — заекна тя.

— И какво от това? — просто каза Джак.

Лиза се зачуди защо не подскача от радост при това негово предложение.

— Но ти обичаш това място. Кит също се чувства щастлива тук — бавно каза тя. — Не би искал да продадеш имението, нали?

— Ами не, но предполагам, че Мелиса с радост би го купила и то ще си остане семейна собственост. В крайна сметка, това е само една къща! За мен е много по-важно да имаме хубав дом за нас тримата.

— Наистина ли? — Лиза потрепери. — Искам да се върна при вас, Джак. Искях да го направя още преди много време, но бях твърде упорита — или по-скоро се чувствах твърде виновна. Джак, трябва да ти кажа...

— Не! — енергично я прекъсна той и ръцете му я притиснаха още по-силно. — Ако си имала авантюра с друг мъж в Сан Франциско, не искам да знам нищо за това!

Тя вдигна глава, за да се вгледа в уплашеното изражение върху лицето му, и разбра, че Ейс се бе оказал прав — какъв смисъл имаше да облекчи своята съвест, ако това би наранило Джак?!

— Не, не става дума за нищо подобно! — бързо отрече предположението му тя. — Не е толкова важно и може да почака засега. Джак...? — изведнъж я обхвана слабост, предизвикана от страстно желание, и тя нетърпеливо се притисна в него. — Ела да си легнем!

Джак потърка с буза шията ѝ.

— Това е най-хубавото нещо, което съм чувал от теб през последните няколко месеца!

Джини замина за Калифорния с Алекса и Ейс Дилейни на следващия ден. Имението беше невероятно! Земите му се простираха отвъд хоризонта, а къщата напомняше на Джини за американските сапунени сериали. Както ѝ бе казал Ейс, имаше истински коне и каубои, които можеше да използва като модели за рисунките в стаята на Андрю. Тя направи множество снимки, но със смях отклони предложенията на работниците в ранчото да позират за сцените с войнствени индианци. Господи, та те всички имаха толкова дружелюбни физиономии!

Тя се забавляваше извънредно много с работата си, но спомените за Сол често я тревожеха, особено когато късно вечер оставаше съвсем сама. През деня обикновено беше твърде заета, за да отделя специално време да обмисля предложението му за женитба, но нощем се въртеше до късно, питайки се какво ли ще стане, след като се завърне в Англия.

Започна да размисля колко дълго би издържала тук. Близнаците непрекъснато искаха да ѝ „помагат“, докато работи, благодарение на което не напредваше достатъчно бързо. От друга страна, Ейс и Алекса бяха превъзходни домакини и се отнасяха към нея като към гост, а не като към някого, когото са наели да работи за тях. Запозна се с много от техните приятели, включително и с няколко холивудски знаменитости.

Често мислеше за изповедта на майка си. Това, както и разказът на Джейми как преднамерено е подвел Сол, я накараха да разбере причините, които се криеха зад враждебността и недоверието у Ланкастър, но... Отново тази ужасна дума „но“! Сол е мислил, че душата ѝ е продажна. Тя все още потръпваше, когато си спомнеше за това. Разбира се, сега той се кълнеше, че е променил мнението си, и вероятно беше точно така... Със сигурност бе я предупредил за своите намерения през онази събота в къщата на своите родители. И от самото начало бе заявил, че е отвел Джини там единствено за да я прелъсти. Тя признаваше, макар и само пред себе си, че беше безумно влюбена в Сол Ланкастър, но... Господи, това сигурно беше най-ужасната дума в английския език! Тя и фразата „само ако“. Само ако

двамата се бяха срещнали, без да знаят нищо един за друг! Само ако майка ѝ не беше любовница на неговия баща!

Седмиците отминаваха бързо, а тя не беше достигнала до каквото и да е решение за Сол. Може би той не би повторил своето предложение, понякога мислеше тя горчиво, и установяваше, че тази възможност никак не ѝ се нрави. Дали не го отблъсна веднъж завинаги? Той би могъл да пострада тежко и дори да бъде убит, спасявайки я от нападателите, а нейните благодарности бяха съвсем оскъдни...

— Можеш да останеш толкова дълго, колкото поискаш — каза ѝ Ейс, когато работата ѝ беше завършена. — Все още не си видяла почти нищо от Сан Франциско, нали? Освен това исках де те помоля да правиш компания на Алекса, когато замина за Ню Йорк за Открития шампионат на Щатите в края на този месец.

— Тя няма ли да дойде с теб? — с нескрито учудване попита Джини.

— Заминавам само за няколко дни тази година, и то единствено за да свърша малко работа — бързо отвърна Ейс и погледна в посоката, където седеше съпругата му.

Макар и бавно, той най-накрая се бе досетил, че Алекса страда от нещо по-сериозно от обикновена анемия. Наложил му се буквално със сила да изтръгне информацията от лекуващия я лекар, но сега вече знаеше истината и считаше, че тя трябва да води спокойния и тих живот, който ѝ налага нейното страдание. Нямахше да я влачи след себе си по всички тенис кортове в света, и то заради собственото си забавление. Болеше го, че не му се бе доверила, но добре разбираше основанията ѝ. Репутацията му на завоевател на женски сърца от времето, когато още не бяха женени, и нейната несигурност я бяха накарали да се въздържа да му признае истината. Въпреки всичко сега тя се чувстваше по-добре и лекарствата помагали на сърцето ѝ да върши нормалната си работа.

— Ще говоря с моя шеф и ще го попитам колко дълго бих могла да остана — каза Джини и телефонира на Джо още на следващия ден.

— Твоята работа в „Белууд“ беше показана в няколко списания — развълнувано ѝ съобщи Джо — и благодарение на това ни затрупват с поръчки, но ако искаш, можеш да поостанеш още известно време в Калифорния.

— Няма да оставам дълго. Мисля, че усещам известна носталгия — призна Джини и после, съвсем неочаквано за себе си, попита: — Да си виждала Сол Ланкастър или да си чувала нещо за него? Той би трябвало вече да живее в Челси.

— Не се е обаждал тук — бавно отговори Джо. „Носталгия, а? Любовна мъка изглежда по-вероятно“ — помисли тя. — Въпреки това знам някои новини. Баща му спечели предварителните избори, а в клюкарските хроники бяха публикували подробности за сватбата на братовчедка му.

— А, добре — незаинтересовано изхъмка Джини.

Очевидно животът в Лондон си вървеше съвсем добре и без нея. Дали това се отнасяше и за живота на Сол? Колко дълго можеше да се надява, че той ще я чака?

— Колко дълго се надяваш да чака благоволенieto ти? — зададе ѝ точно същия въпрос по телефона няколко дни по-късно Мелиса.

Тя се обаждаше от долината Напа. С Ник и Сузи бяха на почивка в американския си дом благодарение на това, че Сол се бе включил в „Ленъкс и Купланд“, която всъщност вече се казваше „Ленъкс, Купланд и Ланкастър“.

Мелиса ѝ беше малко сърдита. Доста усилия вложи, само и само да покажат работата ѝ в специализираните списания, а сега тя просто се цупеше и бягаше — при това в ранчото на Ейс! А на Куп и Ник им бе дошло до гуша от непрестанното обикаляне на Сол напред-назад из офиса. Ник дори му беше предложил да отложи своята отпуска, та да може самият Сол да замине за Калифорния, но той отказа предложението, заявявайки, че се е уговорил с Джини тя да се свърже с него след завръщането си от Америка.

— Не мислиш ли, че вече го наказва достатъчно за едина-единствена грешка? — продължи Мелиса.

— Аз не стоя тук, за да го наказвам — възрази Джини.

— Сигурна ли си в това?

Господи, ако Мелиса можеше да прости на Ник за повлеканата и копелето, с положителност Джини би могла да прости на Сол неговите безобидни прегрешения. Особено след като отговорни за

недоразуменията в най-голяма степен бяха бившият приятел на Джини и майка ѝ, любителка на развлечения.

— Просто се довери на интуицията си — отпрати тя последния си съвет към момичето.

Двадесет и четири часа по-късно Джини се качи на самолет за Лондон. Тя се бе обадила на Джо и бяха уговорили Барни да я вземе от летището. Обмисля дълго дали да не помоли Сол, но реши да не го прави — най-вече от суета! Пътуването до Калифорния беше нейният пръв презокеански полет и когато бе пристигнала в Америка, се чувстваше изстискана и смачкана като парцал. Не искаше Сол да я вижда, преди да е отпочинала и възвърнала добрата си форма, след като вземе продължителна вана и се въоръжи с грим и елегантен тоалет.

Самолетът се приземи в седем и половина сутринта британско време. Джини слезе от самолета и отбеляза несъмнения хлад във въздуха. По всичко личеше, че изпълненото със съдбовни събития лято приближава своя край.

Докато чакаше багажа си, тя се взираше в тълпата, очаквайки да зърне снажната фигура на Барни над главите на останалите посрещачи. Изведнъж сърцето ѝ прескочи един удар, защото забеляза Сол! Той също я бе забелязал и ѝ се усмихваше... мило? Да, мило. Усмивката му не издаваше топлота и нетърпение, а само учтивост, реши Джини и усети внезапна болка. Така че му отвърна със своята най-вежлива и хладна усмивка.

— Позволи ми да ги взема — незабавно я освободи от тежестта на куфарите ѝ той. — Барни ме помоли да дойда вместо него. Трябваше да закара Джо в болницата късно снощи и сега е там — обясни той.

— Наистина ли? — Джини бе забравила, че наближава терминът на Джо. „Барни го е помолил да дойде? Дали това е единствената причина да е тук?“

— Дадох му номера на мобилния си телефон, така че той ще позвъни веднага щом има някакви новини — продължи Сол и се устреми с широка крачка към изхода.

Джини го следваше, разочарована, че той изобщо не изглежда зарадван от тяхната дългоочаквана среща. Тя бе мислила, бе си представяла — многократно и с най-големи подробности, — че когато я види, той ще я грабне в прегръдките си и незабавно ще повтори предложението си. Нали така беше казал...

Всъщност Сол се бореше с порива си да я прегърне и да я попита — не, настоятелно да поиска от нея да се омъжи за него, — но се страхуваше от нов отказ. Все пак тя бе помолила Барни да я посрещне, а не него. Дори не му се бе обадила да му съобщи, че се завръща в Англия. Натовари куфарите в багажника и ѝ отвори вратата.

— Изглеждаш добре — отбеляза небрежно. — Приятно ли прекара времето там?

— Да, чудесно, благодаря. Харесва ли ти новата работа? — също нехайно попита Джини.

— Чудесна е. Добре е човек да се установи на едно място — усмихна се неопределено той и подкара към централен Лондон.

— Оздравя ли напълно ръката ти? — учтиво попита Джини.

— Да, нямаше никакви усложнения. А как беше при теб? Сънуваш ли кошмари?

— Вече не сънувам. Известно време ме стряскаше всяка сянка, но сега съм добре. Много ми помогна това, че бях далеч от Лондон.

— Много добре — кимна Сол.

— Как мина сватбата на братовчедка ти? — рискува да произнесе Джини след проточилото се мълчание.

— Добре... Аз всъщност не бях там.

— А... — Последва нова продължителна пауза. — Джо ми каза, че баща ти е спечелил предварителните избори.

— Да, мисля, че ще успее.

— Сигурна съм, че ще успее — съгласи се тя и пак потъна в мълчание.

Сол отправи бърз поглед към профила на лицето ѝ. Претегляше всяка дума, която произнасяше, страхувайки се да не се увлече и да поиска да разбере дали не е имала връзка с друг мъж в Калифорния. Непрекъснато го преследваше мисълта, че тя никак не е била далече от Джеймс Калвърт в Холивуд. Джини най-вероятно щеше да му отвърне с враждебност, ако започнеше да настоява тя никога повече да не го напуска.

И двамата леко подскочиха, когато мобилният телефон иззвъня. Сол го грабна светкавично.

— Да? О, чудесно! Тя е с мен сега... Барни е — обърна се той към Джини и ѝ подаде слушалката.

— Барни? Как е Джо? — развълнувано попита тя.

— Чудесно! Имаме син! — гордо обяви той. — Тежи почти четири килограма!

Джини смръщи леко вежди от съчувствие към Джо.

— Поздравления! Добре ли е Джо?

— Да, наистина е щастлива. На седмото небе е. В момента спи дълбоко, милата ми, но всичко това си струваше.

„Лесно ти е да го кажеш“ — помисли Джини, но знаеше, че Джо би се съгласила с него.

— Решихте ли вече как ще се казва? — попита тя, защото не бе забравила ожесточения им спор по този въпрос.

— Да, разбира се. Името му е Сам — каза Барни. — И бихме искали ти да му бъдеш кръстница, Джини.

— Наистина ли? О, с удоволствие! Кога мога да дойда да го видя? — нетърпеливо попита тя.

— Може и сега, стига да не си твърде изтощена от полета. Както ти казах, Джо в момента спи, но Сам е буден. Той е доста по-шумен от останалите бебета.

Джини се засмя и леко поклати глава.

— Добре тогава. Ще се видим съвсем скоро. Дочуване! — приключи тя разговора и върна слушалката на Сол. — Можеш ли да ме оставиш в болницата?

— Разбира се — приветливо отговори Сол.

Все едно че искаше да я закара там и да си тръгне по своя нерадостен път съвсем сам? Това не можеше да стане!

Джини не каза нищо, когато Сол изгаси двигателя и излезе от колата, за да я придружи в болницата. Следваха стрелките, показващи пътя към родилното отделение, и намериха чакалнята. Барни бе потънал в блажен и непробуден сън. Широките му рамене наполовина бяха изскочили от твърде малкия за него стол, а главата му бе клюмнала встрани над съседното място.

— Дали да го събудим? — прошепна Джини. — Ще си навлече жестоко схващане на врата.

— Остави го да спи — посъветва я Сол. — Предполагам, че е бил на крак през цялата нощ. Колкото до схващането на врата, сигурно ще бъде твърде щастлив, за да обръща внимание на такива дреболии.

— Може би си прав — съгласи се тя. — Хайде да намерим стаята на сестрите — предложи, нетърпелива да види своя бъдещ кръщелник.

Една сестра ги отведе до стъклената стена и те се вгледаха в малките повити вързопчета. Можеха да видят само червени смръщени мънички личица и малки юмручета.

— Здравсти, Сам — тихо каза Джини. — Добре дошъл на бял свят.

Сол погледна бебето, обърна се и загледа Джини. Нежна усмивка беше извила устните ѝ. Мека светлина на любов и благоговение блестеше в нейните красиви очи. Той обви ръка около кръста ѝ и се приближи. Сърцето му започна да бие учестено, когато тя се притисна охотно към него.

— Точно оттук започна всичко между нас — каза той. — Е, не точно от тази болница, разбира се.

— Спомням си — рязко каза Джини.

Сол се упрекна за неблагоприятното си да ѝ напомня за това, какъв глупак е бил в началото на тяхното познанство.

— Поне сега сме тук по хубав повод — бързо продължи той.

— Възможно най-добрият — съгласи се Джини.

— Не е най-добрият — каза той и после спря за момент, за да събере цялата си смелост. — Би било още по-хубаво, ако аз бях изкарал нощта, ходейки нервно напред-назад в чакалнята вместо Барни.

— Изобщо не си го помисляй! — незабавно контраатакува Джини. — Ти ще бъдеш в родилната зала, за да държиш моята... — Тя се сепна и се изчерви, като забеляза усмивката на наслада, разляла се по лицето на Сол.

— Толкова много те обичам, Джини! — пламенно каза той и тя вдигна глава, за да потъне в топлите му тъмни очи.

— Знам, че е така — прошепна и всичките ѝ съмнения изчезнаха. Не искаше друг мъж.

Сол бавно изви глава и целуна нежно устните ѝ. Дланите му обгърнаха лицето ѝ, докосвайки гладката мека кожа почти с благоговение.

— Моля те, не ме напускай никога повече — дрезгаво каза той, преди да продължи целувката.

Джини се притисна към него, разтърсена от неговите докосвания. Ръцете му се обвиха около нея и я притеглиха още по-близо. Тя се чувстваше обичана, закриляна, но и толкова развълнувана, че трепереше от желание. Сол искаше никога да не спира да я целува, но се отдръпна, за да зададе един много важен въпрос. Обаче Джини го изпревари.

— Знам какво ти е причинила майка ми преди години. Не съм говорила с нея, откакто ми каза.

— Не я изолирай от живота си — каза Сол и за своя изненада осъзна, че беше искрен. — Никога няма да мога да ѝ се отблагодаря, че те е родила — усмихна се той.

— А твоите родители? — тревожно попита Джини.

Сол вдигна рамене.

— Те биха могли да се радват на нашето щастие или да не го приемат, това няма никакво значение за мен, тъй като аз съм загрижен ние с теб да създадем наше собствено семейство — ти, аз и две от тези — кимна към редицата пеленачета зад стъклената стена, и наведе глава, за да се наслади на блаженото пламъче в очите ѝ. — Обичам да чувам твоя смях и да гледам усмивката ти. Знам, че те нараних ужасно, но обещавам, че ще посветя остатъка от живота си да те направя щастлива — предано каза той.

— Знам това. — Лицето на Джини засия и прегръдката около раменете ѝ се стегна.

— Толкова много ми липсваше. Не мога да понеса нито един ден повече без теб. Ще се омъжиш ли за мен, Джини? Моля те! — попита Сол пресипнало.

Тя кимна щастливо.

— Да. И съжалявам, че заминах. Но... имах нужда да помисля. Сега знам, че те обичам...!

Всички останали думи бяха заглушени от целувките му и тя се предаде на прилива на желание, който я връхлетя.

— Ако продължите в същия дух, вие самите ще се върнете тук след около девет месеца! — засмя се сестрата, която ги бе упътила към помещението с пеленачетата.

И Сол, и Джини чуха забележката ѝ, но никой не желаше да прекъсне целувката, за да ѝ отговори. Защото дълбоко вярваха, че тя има право.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.